

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE
ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS**

**Verslag activiteiten Commissie voor de
behandeling van klachten wegens seksueel
misbruik in een pastorale relatie**
(onafgewerkt wegens inbeslagname op 24 juni 2010)

19 april – 24 juni 2010
10 september 2010

Prof. Peter Adriaenssens, voorzitter

We dragen dit verslag op aan alle slachtoffers die de moed hadden de Commissie het voordeel van de twijfel te gunnen, de kans te geven aan te tonen dat ze met open agenda, gewetensvol, beslist en onafhankelijk te werk zou gaan.

Nadat al het materiaal in beslag genomen werd, hadden we kunnen verder doen met wie dat nog wenste. Maar dat was naar ons gevoel niet eerlijk. We voelden ons verbonden met ieder die ons gecontacteerd had, het was met z'n allen of niet. Het minimum moest zijn dat we konden verzekeren dat ieder slachtoffer zelf kon beslissen welke hulp gewenst was. Die basisveiligheid was niet meer aanwezig, dus stopten we.

Met dit verslag willen we de herinnering aan al deze getuigen een plek in de geschiedenis geven. Ook al is dit verslag onaf. Het is maar een brok uit het leven van velen. De 124 verhalen geven een lezing van waarheid. Zelfs wie seksueel misbruik in de Kerk als realiteit neemt, kan zich met moeite voorstellen wat kinderen meemaakten.

Dit verslag wil Kerk, Justitie, slachtoffers en zorgverlening aansporen niet op te geven. Uit een crisis kan beter werk voortkomen.

De commissieleden willen zich dan ook verontschuldigen bij wie haar een levensverhaal toezond. Ook al waren we beslist sterk werk te leveren, we hebben onderschat dat het moeilijk te vertrouwen was dat we zelf toezicht hielden op een correcte uitvoering van de afspraken met Justitie. Welke vorm een nieuw initiatief ook heeft, het zal hier een gepast antwoord op moeten uitwerken.

We dragen het verslag in het bijzonder op aan de moed van het slachtoffer waarmee alles begon, op 23 april. Een man van veertig die durfde getuigen over seksueel misbruik, tegen alle hiërarchie in, het dwong respect af, het gaf een onbekende massa plots een stem.

Peter Adriaenssens, Francine Bernaert, Monique Bastin, Carine Decock, Patrick Degrieck, Karlijn Demasure, Nancy de Montpellier, Ernest Fortemps, Hadelin Hainaut, Lies Hayen, Annie Jansen, Magda Journée, Kathleen Martens, Jean-Pierre Schoupe, Roger Van Grembergen

Inhoudstafel

1. Getuigenissen van slachtoffers	9
2. Slachtoffers, plegers & cijfers.....	114
Aanmelding via telefoon/brief/mail.....	114
Totaal aantal slachtoffers/plegers.....	114
Hoe oud zijn slachtoffers op dit moment?.....	116
Leeftijd slachtoffer bij aanvang van seksueel misbruik.....	118
Dader in leven/overleden.....	120
Priester/pater	120
In welke jaren gebeurden de feiten	121
Tijdslijn van binnenkomen van de meldingen.....	122
Zelfmoordcijfers	124
3. Seksueel crimineel gedrag: impact van seksueel misbruik in de pastorale relatie & de ontwikkeling van een werkmodel voor de Commissie.....	126
Overlevers: mensen vol tegenstellingen	126
De giftige cirkel: seksueel misbruik van jongeren tast twee fundamenten aan van iedere menselijke relatie: basisvertrouwen en veiligheid	127
Seksueel misbruik in de kindertijd wordt herinnerd door het lichaam	127
Het impact hiervan op de relatie met partner, gezin.....	128
Waarom vele slachtoffers van seksueel misbruik als kind gezwegen hebben en pas erg laat in hun leven getuigen	128
Daders, ouders van slachtoffers, onderwijsmodellen: wat slachtoffer als kind de mond snoert... ..	129
1. Angst wegens nabijheid van de dader	129
2. Angst om niet geloofd te worden.....	129
3. Angst voor negatieve gevolgen voor zichzelf	129
4. Negatieve gevolgen voor het gezin	130
5. Angst voor gevolgen voor de dader	130
Seksueel misbruik door geestelijken: een combinatie van machtsmisbruik, gebrek aan empathie, het alibi van priesterschap om daderschap te maskeren	130
Het zwijgen, het verplaatsen, het negeren: aanwijzingen voor het incestueuze niets doen in de kerk.....	131
Het principe van de waarheid- en verzoeningscommissie.....	132
Interne deontologische code voor de medewerkers van de Commissie	135
Hoe werkt de Commissie?	135
A. Naar het slachtoffer toe	135
1. De voorbereiding van het gesprek met het slachtoffer: het gebruik van een formulier	135
2. Een welkom beleid aan het slachtoffer: uitnodiging tot ontmoeting.....	136
B. Naar de dader toe.....	136
1. Voorgesprek	136

a.	Verloop van gesprek in de Commissie	136
b.	Wat bij tegenspraak?.....	137
c.	Tweede gesprek met pleger	137
d.	Individuele hulpverlening	138
1.	Een netwerk pastorale hulpverlening	138
2.	Een netwerk traumahulpverlening.....	138
e.	De ontbrekende schakel: Lotgenoten ontmoeting	139
f.	Hoe ging de Commissie te werk met de dossiers?	139
1.	De crisisfase: 24 april – 15 mei 2010	139
2.	Fase 2: half mei-24 juni	139
A.	De ontwikkeling van een onderzoekinstrument	139
B.	De praktische organisatie om slachtoffers en plegers te zien.....	140
C.	Samenspel tussen subteams en vergadering volledige commissie.....	140
D.	Synthese, brieven, adviezen	141
E.	Rapport van de Commissie	141
F.	Hoe dacht de Commissie de vraag van de verantwoordelijkheid te benaderen? 141	
4.	De werkzaamheden van de Commissie op tijdslijn	145
5.	Adviezen	150
	Algemeen.....	150
	Naar Kerk.....	150
6.	Bijlagen	155
	Bijlage 1: Aangifte aan de Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in de pastorale relatie	155
	Bijlage 2: Opdrachtverklaring van de commissie	158
	Bijlage 3: Leden van de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie	160
	Bijlage 4: Contract Justitie	161
	Bijlage 5: Persberichten.....	163
	Bijlage 6: Persconferentie n.a.v. het ontslag van de bisschop van Brugge	177
	Bijlage 7: Statuten	180
	Bijlage 8: Reacties.....	184
	Bijlage 9 : Aantal diocesane priesters / Nombre des prêtres diocésains	199

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE
ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS**

HOOFDSTUK 1

GETUIGENISSEN VAN SLACHTOFFERS

1. Getuigenissen van slachtoffers

In mijn geval gaat het over verjaarde feiten die zich afspeelden in en rond de Humaniora xxxx te xxxx door de godsdienstleraar A, een pater die uitgetreden en gehuwd was ondertussen. Ik hoop dat u mijn verhaal wil beluisteren en me wil bijstaan in mijn melding. Ik zou uiteraard graag willen weten of er nog klachten van andere vrouwen over dezelfde persoon zijn binnen gekomen. Ik denk alvast aan 1 iemand waarvan ik het vermoeden heb dat ook zij slachtoffer is geweest (xxxx).

Na jarenlang zwijgen en worstelen met het misbruik, dat ik tijdens mijn jaren Humaniora meemaakte, (1974-1980) besloot ik enkele maanden geleden toch de Commissie A. op de hoogte te stellen van de gebeurde feiten in mijn jeugdjaren. Doordat de materie "pedofilie" bijna dagelijks in de media kwam, was de spanning voor mij onhoudbaar. Alleen mijn 3 zussen, zijn op de hoogte van het seksueel misbruik. Tevens mijn huidige partner en oudste zoon die voor arts studeert, heb ik vorig jaar de feiten verteld.

Ik werd vanaf mijn 13 jaar tot ongeveer mijn 16 jaar door de leraar godsdienst, A misbruikt. Hij had een "vertrouwelijke" !!! relatie met mij opgebouwd naar aanleiding van problemen in mijn thuissituatie. Ik voelde mij zeer ongelukkig toen en hij introduceerde zichzelf als "de redder in nood". Geleidelijk werd dat een relatie die zich situeerde in de pedofilie, kind - volwassen – machtsverhouding. Ongezond en bindend, belastend en dwingend, het was alsof hij me steeds in zijn macht had en ik kon niet anders dan daar op ingaan. Beangstigend hoe ik hem idealiseerde en alles tolereerde. De stress rond "het verbodene en seksuele met een leraar" dag na dag te laten woekeren in mezelf...Hij maakte mij totaal afhankelijk van hem (hij alleen begreep die problemen! En op de duur kon ik alleen bij hem terecht!). Of was het van zijn emotionele onvolwassenheid als man?? Ik was in elk geval nog onvolgroeid en droeg hem mee in mijn kinderlijk lichaam en nu nog steeds in mijn volwassen geworden vrouwenlichaam. Op de speelplaats verzocht hij mij meestal met een speciale blik mee te komen. Wij gingen dan in de buurt "wandelen" tijdens de pauzes. Hand in hand, zoenend en opwindende strelingen...Ook regelde hij dat ik in een werkgroepje zat, buiten de schooluren, dat zich bezighield met alternatieve misvieringen bij de congregatie A te xxxx. Op deze manier creëerde hij meer mogelijkheden om mij te ontmoeten. Hij bracht mij ook vaak naar huis in zijn rode geit, met steeds een tussenstop ergens in een dreef kort bij mijn ouderlijk huis.

Daar..., de herinnering aan zijn geur, aan zijn handen in mijn hals en aan mijn lichaam, aan mijn handen over zijn gezwollen penis in de wit-zwart geruite broek, zijn opgewonden kussen met de irriterende stoppelbaard, mijn mond rood en geïrriteerd.

Mijn zus xxxx zegt nu dat ze toen al wist dat hij een pedofiel was. Mijn zus xxxx vertelde me dat ze zich toen erg schaamde voor mij: "meegaan met zo een "slijmbal". Zó werd er over hem gepraat indertijd, niet alleen door mijn zussen, maar ook door mijn klasgenootjes.

Ik voelde mij tijdens zijn lessen godsdienst (ja, ook seksuele opvoeding kregen wij van hem), tja, ...moeilijk te omschrijven: verwrongen, beklemmend, eenzaam, super gespannen als een trillende – bijna springende – vioolsnaar,... gespleten, vertroebeld, een strop om mijn nek... Daar zat ik samen met leeftijdsgenoten, die iets voelden?, te luisteren naar de professionele leraar die deed alsof er niets was tussen ons. Tegelijk was het verbodene tussen A en mijzelf, trillend aanwezig in de klas.

Het was allemaal zeer verwarrend voor mij, juist omdat ik geïsoleerd kwam te staan in mijn klas, die slechts 14 leerlingen telde (Latijn -wiskunde). Ik probeerde mij te richten op de leerlingen uit de Latijn –Griekse, waar ik bevriend werd met 2 meisjes. Maar ook daar werd ik niet echt aanvaard of geïntegreerd in de klasgroep. Ik was de vreemde eend, nergens bijhorend, soms uitgejouwd door 2 leerlingen van mijn klas die het waarschijnlijk door hadden: hahahaha, jij bent het lief van de A, geef maar toe, je bent zo goede vriendjes met de A...

Ik herinner me dat ik mezelf én hem voortdurend aan het verdedigen was.... of ik werd rood en trok mij terug in mij donkere burcht...

Er werd echter nooit serieus over gepraat en inwendig was het bij mij een tijdbom. Mijn klasgenoten vonden tijdens een bezinningsweekend dat ik te weinig met hen in relatie wilde staan, dat ik erbuiten

wilde blijven staan, dat ik te weinig moeite hiervoor deed,.... xxxx, een klasgenote, organiseerde in de voorbije decennia al enkele malen een klas bijeenkomst. Ik gaf elke keer aan dat ik niet kon komen, hoewel ik vanbinnen schreeuwde om een moment van waarheid te kunnen scheppen. Als loutering. Ik ben nu bijna 50 jaar, nog steeds durf ik vroegere klasgenoten niet te ontmoeten.

Volgens mij zijn er indertijd ook zeker leraren geweest die het hebben opgemerkt. Er werd toen niets gecommuniceerd over wat zich afspeelde. Enkele opmerkelijke herinneringen, die misschien aangeven dat het moet gezien of geweten zijn: Meneer B (leraar Duits) heeft ooit "iets" tegen mijn vader in de oudervereniging gezegd. Op zijn beurt nam mijn vader mij eens 2 minuten apart in de auto en zei "op te passen voor de A en er toch niet teveel mee om te gaan". That was it.

Ik herinner mij ten tweede dat Meneer C (leraar wiskunde) mij ooit een keer een waarschuwing heeft gegeven.

Er is dan nog een vage herinnering dat Meneer D (leraar Griekse cultuur en esthetica) ons eens samen heeft gezien aan de lift en dat hij zijn wenkbrauwen optrok...met een lachje vol gewrongen geheimhouderei...

Ik worstel nog steeds met de gevolgen van dit seksueel misbruik, het voelt aan als eindeloos strijden...

Ik ben ondertussen gescheiden en heb veel hechtings- en relatieproblemen door alles wat zich heeft opgekropt in mijn lichaam.

Slechte en beladen herinneringen achtervolgen mij dagelijks (ook vaak nachtelijk: nachtmerries, wakker schieten, heel hoog gillen, alles verwoestende kracht voelen die wil hakken in de vertakte, opslokkende uitwassen in mijn brein...) Ik haak geregeld af in mijn huidig leven. Ik ben nu voor de vierde keer in therapie om deze zaken een plaats te kunnen geven in mijn leven...Deze keer vind ik de kracht om effectief te schrijven zonder er onderdoor te gaan. Het voelt bevrijdend, ook al weet ik na 35 jaar nog steeds niet wie HIJ precies is (geweest) voor mij, nog minder wat ik betekende voor hem. Ik voel me nu rustiger, minder overspoeld door heftigheid. Ik merk dat ik minder die hunkerende gevaarlijke verslaafde ogen wil zoeken, waarvan ik dacht dat daar liefde te verkrijgen was...Ik wil niet wachten op hem, ik wil niet meer ingaan op dergelijk zuigend gevaar, daar is geen liefde. Zijn liefde was vals. Ik wil geluk leren voelen zonder pijn te lijden. Ik wil gaan lopen als het nodig blijkt. Geen medelijden meer. Er is dat masker voor mijn raam, die plotse zucht in de kamer die in mij en over mij wil komen...maar ik werk en zwoeg aan mezelf, om te leven, te mogen leven van mezelf. Mijn therapeut werkt en steunt mij op een buitengewoon degelijke en zorgzame wijze.

Na lang wikken en wegen wil ik toch als 82 jarige mijn belevenis met een pedofiele priester in het college xxxx te xxxx bekendmaken.

In het schooljaar 1941-42, toen 13 jaar oud en onwetend, werd ik als intern door dhr A (de B) gegrepen. Hij probeerde zijn tong in mijn mond te wringen. Ik rukte mij los en liep regelrecht naar dhr Directeur C. Ik twijfel betreffende zijn naam. Daar kreeg ik letterlijk te horen "**u kent mijnheer A toch wel**". De betekenis van zijn antwoord heb ik nog steeds niet begrepen.

Ik liep zonder toelating weg en ging naar huis - xxxx. Daar kreeg ik door mijn fanatiek katholieke moeder als antwoord "**als het nog eens voorvalt, gaan we naar het bisdom**".

Ondanks dit voor mij onbegrijpelijk en abnormaal voorval diende ik nog meer dan een jaar in het college te blijven. Het resultaat van mijn uitlagen waren om ter slechts. In de les van dhr D (de E) vloog ik regelmatig aan de deur, zelfs toen ik beleeft een vraag aangaande de leerstof stelde. Er was een front opgebouwd tegen mij als hopeloos kind.

Het resultaat was **5 jaar** strijden tegen mezelf, de maatschappij, en het mij opgedrongen schijnheilig geloof. Ik verhuisde van de ene school naar de andere, zonder te worden begrepen.

Uiteindelijk behaalde ik, na de bewustwording van mijn toestand, in de vakschool xxxx als 22 jarige een A2 diploma, dit op 16-07-1950. Ik durfde daar aan mijn medestudenten nooit mijn ouderdom te zeggen.

Toen ik een aantal jaren geleden met mijn 8 jaar oudere broer het toevallig over het college had, dit in het bijzijn van zijn vrouw en de mijne, bekende hij het zelfde te hebben meegemaakt met dhr. F (de G) die priester had het steeds over pietje spelen, en dat met meerdere leerlingen. Ook in xxxx in de les

Nederlands van dhr. H dienden twee jongens uit xxxx, X en door hem Y genaamd, regelmatig gedurende de les samen als een koppel te dansen. Kunt u zich dat voorstellen met wat idee men het leven moet instappen?

Dit alles verklaar ik op mijn woord van eer als echt te hebben **moeten** beleven.

Vandaag leef ik met als doel **respect** voor alles en iedereen en weiger ik elke dogma te aanvaarden. Een geloof heeft niet het recht iets te verbieden of te gebieden, het heeft enkel de plicht de mens te leren leven, in de plaats van op een berekende manier te leren geld verdienen.

A was vriend aan huis; hij leidde het xxxx koor, waar mijn broer, die 7 jaar ouder is, in mee zong. Toen ik bijna 12 was, werd het meisjeskoor opgericht. Ik was bij de stichtingsvergadering en stond van bij het begin in leiding op kamp.

Hij kwam haast elke zondag bij ons eten en vierde alle verjaardagen, elke kerstnacht, elk familiefeest mee; mijn ouders waren soms kookouders op buitenlandse kampen; zij hadden het grootste vertrouwen in hem; hij kwam bij hen op bezoek tot ze naar het rustoord gingen.

Hiermee wil ik de sfeer schetsen waarin mijn verhaal kadert, want ik heb lang gedacht dat ik schuld had aan de hele situatie (en die gedachte is zelfs nu nooit ver weg!!)

Ik moest mijn 6e Latijnse dubbelen omdat ik een te grote speelvogel was... In dat jaar ging mijn moeder buitenshuis werken en vroeg zij A of hij mij niet wilde helpen met Latijn...

Ik mocht 's middags bij hem komen 'eten'...

Het begon met een kus bij het binnenkomen, maar dat vond ik niet abnormaal omdat hij dicht bij ons stond; na het eten begon het strelen en kwam hij seksueel klaar, haast elke dag; gelukkig heeft hij me nooit verkracht.

Ik moest binnen en buiten 'sluipen'; ik mocht niet gezien worden (maar jaren later besepte ik dat iedereen in het koor wist dat er iets was tussen hem en mij).

Hij koppelde mijn man (ook een zanger in het koor) met leugens aan mij, om zichzelf uit de slag te trekken; dat ontdekten we pas later en wij waren ook dan nog zo loyaal naar hem toe dat we hem zelfs toelieten ons te trouwen... onbegrijpelijk nu, maar toen voor de hand liggend. We zaten immers vast in een 'systeem', een machtsverhouding, maar dat ervoeren we niet als macht, maar als vriendschap, liefde...(en iets in mijn zegt nu nog dat hij het ook zo voor zichzelf een plaats gaf)

Ik ben me pas jaren later bewust geworden dat hij misbruik maakte van zijn positie en van het vertrouwen dat hij genoot. Schuldgevoelens overspoelden me als ik eraan dacht; ik had het misbruik immers heel mijn humanioratijd toegelaten! Toen ik 36 was heb ik hem (eindelijk) de deur gewezen; Later leerde ik het contextuele begrip 'hij was groot en ik was klein'. Maar ook dan praatte ik er haast nooit over.

Nog later heb ik deze ervaring via andere ingangen (onder andere familieopstellingen) trachten te benaderen in de hoop dit een plaats te kunnen geven.

Toen ik 52 was, werd ik uitgenodigd op zijn jubileumviering... Ik heb hem toen een brief geschreven om hem te zeggen dat ik nog niet vergeten was wat hij met mij als kind gedaan had. Ik kreeg nooit een reactie op mijn schrijven (niet omdat hij me niet kon bereiken want hij wist dat mijn broer op het bisdom werkte).

Toen de paus toegaf dat er priesters waren die kinderen misbruikt hadden, kon ik het pas aan mijn vader vertellen... ik was toen 53!

Ik voel geen wraak maar wil niet dat hij nog langer kan rondlopen als een (schijn)heilige, zonder aangesproken te zijn geworden op zijn gedrag in de jaren 60.

Ik had niet eerder de moed om zelf aangifte te doen; ik hoopte het te kunnen begraven maar nu ik mensen hoor getuigen over dat wat zij meemaakten, herbeleef ik ook mijn verleden; ik ben blij dat er nu woorden gegeven worden aan onze ervaringen en dankbaar dat we eindelijk erkenning krijgen van de Kerk; omdat de dader ons geen erkenning geeft, konden wij nooit echt geheeld worden; ik hoop nu eindelijk rust te vinden...

Mijn schoolgaande jeugd heb ik zo goed als volledig doorlopen bij de paters congregatie A van xxxx op het xxxx college.

Allemaal werden ze "pater" genoemd: pater A, pater B pater C, ... maar deze heb ik goed onthouden ... omdat je hem moest aanspreken met broeder, iets wat we echt niet gewoon waren in onze college- en kloosteromgeving. Ik meen me te herinneren dat het een buitenlander was. Waar hij opeens vandaan kwam werd niet gezegd.

Was hij op retraite of zo ??? Hij is even "anoniem" terug uit beeld verdwenen indien ik me goed herinner.

Er was ... een soort vakantiecamp met de school, te vergelijken met de kampen van de mutualiteit. Mijn tweelingbroer herinnert zich niets van "een broeder" of een vakantiecamp met de paters. Moet toch na te trekken zijn ???

Ik blijf me die broeder herinneren omdat hij mee op kamp ging, van dienst was, en me lastig gevallen heeft.

Nachtronde: lawaai op de kamers, hij komt binnen, pikt er mij willekeurig uit en neemt me mee naar de toiletten waar hij me als straf verplicht te pompen. Hij gaat verder met zijn ronde en ik doe mijn oefeningen en wanneer hij terugkeert, bekijkt hij me en zegt me dat hij niet gelooft dat ik de hele tijd heb gepompt. Hij wil bewijzen zien, wil eens voelen of ik wel genoeg zweet. Hij betast me (mijn armen, mijn lijfje, ...) en zegt dat ik lieg, dat ik niets heb gedaan, en verplicht me verder te pompen, waarna hij terug op nachtronde gaat. Na een tijdje keert hij terug ... en opnieuw is er die lichamelijke controle om te checken of ik wel genoeg zweet.

Op datzelfde kamp, 's morgens, opstaan en wassen voor je gaat eten. Wassen aan de lavabo's. Om je goed te kunnen wassen draag je alleen een onderbroek, je handhoek hang je op in die onderbroek. Ook hier weer controles. Komt naar mij toe, zegt dat mijn onderbroek veel te hoog hangt, dat ik me op die manier helemaal niet goed kan wassen: veel te veel plekken zullen ongewassen blijven. Die onderbroek moet lager, zo zegt hij, en hij neemt mijn onderbroek vast en trekt die naar beneden tot op een heel alarmerende hoogte, een hoogte waarop ik inwendig in paniek sla en hem op zijn handen wil slaan of zo ... maar dat doe ik niet want je slaat toch de persoon niet die gezag op je uitoefent, je slaat zeker geen geestelijke, zeker geen geestelijke die deel uitmaakt van je schoolgemeenschap: mijn vader was heel katholiek, hij zou die schande niet overleven dat zijn zoon een pater of broeder zou geslagen hebben. Zo veel redenen om niet te slaan en alleen maar te hopen, te bidden, dat hij ALSTUBLIEFT die broek niet lager zou trekken. Ik voelde me naakt, ook al was ik het niet.

Ik ga na mijn telefoongesprek van gisteren verder op zoek naar info: mijn excuses dat dit verhaal in twee schuiven moet komen, gisteren telefonisch en vandaag schriftelijk. Hier en daar herken ik een naam, de paters die ik in het begin van deze mail heb genoemd, en dan vind ik opeens de naam van "een broeder": broeder D. Mijn verstand wil geloven dat dit de naam was van die broeder ... maar ik raak in de war want ik vind in een toespraak ter ere van zijn titel van verdienstelijk burger van xxxx de melding dat hij in xxxx zijn intrede heeft gedaan in de kloostergemeenschap. Het is zo lang geleden, ik pijnig mijn hersens: ben ik niet rond 1973, 1974 weg gegaan op het xxxx college, voor die intrede dus ??? Zou het kunnen dat daar een soort "gewenningsperiode" aan vooraf ging, een periode waarin hij even kwam "proeven" van het klooster, zijn atmosfeer, zijn comfort, ... ???

Een bezinningsperiode voorafgaand aan zijn definitieve beslissing om in te treden ??? Of is er misschien rond 1970 een andere broeder geweest (een buitenlander vermoed ik, meen ik me te herinneren) die nadien inderdaad terug met de noorderzon verdwenen is, een broeder die meegegaan is op een langdurige schoolreis, een schoolkamp waar ik ook aan heb deelgenomen ??? Is dat allemaal nog terug te vinden, die info ??? Mijn tweelingbroer herinnert zich niets meer ... maar zijn kamp zal emotioneel niet zo belastend geweest zijn als het mijne veronderstel ik. Is dat allemaal terug te vinden: wanneer ben ik weg gegaan, ben ik meegegaan op zo een kamp, was daar een broeder bij (geen pater maar broeder), vermoedelijk een buitenlander, ... ??? De naam "Broeder D" klinkt me zo bekend, vertrouwd in de oren. Ik twijfel aan mezelf: mijn broer die niets meer weet, dat jaar dat op het eerste zicht niet klopt, ... Maar ergens diep in mij ben ik geneigd om te zeggen: "Het was broeder D, vermoedelijk de broeder A, die, zover ik kan nagaan, nog altijd deel uitmaakt van die orde, samen met pater B de enige overblijvende is, een broeder die zich bezig houdt met boekbindcursussen, een broeder die geëerd is als verdienstelijk burger van xxxx.

Die herinnering aan dat pompen, dat betasten in die toiletten, dat naar beneden trekken van die onderbroek: ik kan me niet voorstellen dat ik die dingen en al die info die er rond hangt: "Broeder, buitenland, schoolkamp, ..." zomaar bij elkaar zou gedroomd hebben: daar is het veel te gruwelijk realistisch voor. Dat fantaseer je niet bij elkaar.

Als 10 jarige knaap heb ik in de abdij van xxxx een priester moeten bevredigen.
 Hij vroeg mij om een kist die in de serre stond mee te helpen verplaatsen.
 Toen we in de serre waren maakte hij deze op slot en haalde zijn penis boven.
 Hij beval hieraan te trekken tot hij klaarkwam, iets wat ik toen nog niet kende.
 Na deze handeling mocht ik vertrekken met de belofte het aan niemand te vertellen.
 Pas na 15 jaar heb ik het kunnen vertellen aan mijn echtgenote en nu met de zaak Vangheluwe, komt het terug boven.
 Daar ik nu bijna 66 jaar ben is dit al verjaard maar toch doet het nog regelmatig pijn en heb ik het vertrouwen in de Kerk volledig verloren.

Op 6 jarige leeftijd heeft papa mij verkracht, moeder ging met de andere kinderen de deur uit en liet me alleen achter.
 Bij haar thuiskomst werd er een dokter bijgehaald en belandde ik in een ziekenhuis aansluitend werd ik voor meerdere maanden in een kolonie geplaatst, mijn zus die toen 3 jaar was werd eveneens geplaatst.
 Half september mochten we terug naar huis en begon ik aan het eerste leerjaar met vertraging.
 Tijdens de daarop volgende vakanties werden wij opnieuw geplaatst.
 Een tijd later viel nonkel pater mij lastig, moeder zag en liet opnieuw begaan.
 Nonkel Pater was een pater van congregatie A en broer van de man van mijn moeder en naar alle waarschijnlijkheid ook mijn natuurlijke vader. Toen hij op bezoek kwam thuis pleegde hij seksuele handtastelijkheden moeder zag en liet begaan. Voor zijn terugreis met tram en trein moest ik mee tot de tramhalte. Onderweg nam hij mijn hand in de zijne en onder dwang moest ik zijn geslachtsdeel vasthouden. Aan de tramhalte verkrachte hij mij oraal ik was amper 9 à 10 jaar.
 Ik raakte door de situatie thuis volledig geïsoleerd en vertrouwde niemand meer.
 Op 40 jarige leeftijd raakte ik door een verbroken vriendschapsrelatie zwaar depressief er werd mij een voorstel gedaan waar ik niet kon en wilde op ingaan.
 Ik ging in psychoanalyse, een zwaar en moeilijk jaar volgde met nachtmerries en herbeleven van de kindertijd.
 Op het einde van de behandeling oordeelde de dokter dat de trauma's die ik opliep in de kinder- en jeugd jaren te vergelijken zijn met de trauma's van overlevenden van concentratiekampen.
 Op begrip van de familie o.a. van mijn zus en broers hoef ik niet te rekenen, ik ben een nestbevuiler, de schande van de familie en een psychisch gestoorde geest.
 Mijn moeder heeft me nooit een plaats in haar leven gegeven, ze haatte mij zei ze, en dat sinds het moment toen ik me voor het eerst in haar schoot bewoog,
 Op mijn vraag waarom? Wou ze mij geen antwoord geven; het waren mijn zaken niet.
 Ik weet alleen dat mijn geboorte voor haar en haar gezin alleen maar narigheid en spanning bracht die dan op mij werd uitgewerkt.
Mijn getuigenis is nu volledig op één grote levensvraag na: Is nonkel pater mijn natuurlijke vader?

Als schoolarts op rust wens ik u te informeren over het feit dat ik tijdens mijn beroepsloopbaan, samen met een collega schoolarts en een psychologe, een afspraak maakte met de vicaris voor het katholiek onderwijs E.H.A van het bisdom xxxx.
 De ongerustheid betrof de toenmalige directeur van een xxxx college xxxx, E.H. B, die ondertussen overleden is.
 Het ging om grensoverschrijdend gedrag en vreemd " medisch handelen " (o.a. Buikonderzoek) ter gelegenheid van E.H.B.O. op school.
 De concrete aanleiding was een melding van ouders over handelingen (die ik liever niet per mail omschrijf) bij menstruatiepijn van hun dochter, die in het begin van het middelbaar onderwijs zat.
 De vicaris liet blijken dat dergelijke zaken niet konden en vroeg me dit op papier te zetten. Ik deed dit maar kreeg nooit enige reactie. Ik werd ook nooit terug gecontacteerd.
 In de daaropvolgende jaren veranderde er niets. We probeerden meer zicht te krijgen op de situatie.

De persoonlijke betrokkenheid op het uitvoeren van E.H.B.O. leek ons toch niet gezond. Tijdens gesprekken met kinderen vernamen we dat ze dachten dat E.H. B dokter was en dat er meer gebeurde dan het geven van medicatie.

Ook de uitrusting (medisch instrumentarium zoals stethoscoop, bloeddrukmeter, otoscoop en, waarschijnlijk toevallig, een onderzoekstafel van het gynaecologische type) én de inhoud (medicatie op voorschrift zoals Temesta en zelfs de pil ...) was vrij bizar.

Ik maakte mij ook grote zorgen over zijn grote betrokkenheid bij het internaat waar vooral jonge kinderen met moeilijke thuissituaties verbleven.

In de daaropvolgende jaren probeerde ik herhaald de vicaris telefonisch te bereiken maar tevergeefs. Hij belde me nooit terug. Ik heb enkel nog op een informele manier geprobeerd de vicaris te laten weten dat de situatie onveranderd was en dat wij dit niet konden aanvaarden.

Ik weet niet of de vicaris nog leeft.

Enkele jaren later werd de heer B op rust gesteld. Zoals gezegd is hij nu overleden.

In de daaropvolgende periode ben ik verbijsterd geweest over wie er zoal op de hoogte was van deze bizarre en ongezonde situatie.

Misschien (?) is de persoonlijke schade aan kinderen hier beperkt gebleven. Ik hoop het maar ik weet het niet.

De situatie heeft bij mij steeds een wrang gevoel nagelaten, en ik meld ze, opdat de Kerk als instituut alle facetten van deze interne problematiek zou kennen en werk maken van een nieuw verantwoordelijk en open beleid.

In mijn jeugd werd ik als 11-jarige misbruikt door een broeder in een school van de congregatie A. het gebeurde in school en op jeugdbewegingkamp (waar de broeder mee ging als begeleider).

In de humaniora was ik op internaat in het xxxx college (nu xxxx college) in xxxx. Ook daar werd ik -in de leeftijd tussen 12 en 14 jaar- misbruikt door een pater (tijdens bijlessen wiskunde op zijn kamer). De betrokkene is intussen al lang overleden. Maar zijn geaardheid was bekend (er waren ook andere slachtoffers).Mijn ouders hebben het toen aangekaart bij de overste van congregatie A maar zij hebben er nooit meer iets van gehoord en de overste werd het jaar daarna missionaris in xxxx. Het was ook een tijd waarin het onderwerp taboe was en de slachtoffers en familieleden schaamden zich... nog meer wellicht dan de daders. Ik ben nu 52. Ik heb in mijn leven al 2 zware depressies meegemaakt en telkens komt dat misbruik dan naar boven in gesprekken met de psychiater en de psycholoog.

Telkens als ik die middelbare school passeer, walg ik... nog steeds! Ik moest dit alles even kwijt, n.a.v. het ontslag van de Brugse bisschop... (afgezien van mijn moeder en hulpverleners, weet niemand van het misbruik en nu komt alles alweer boven!) Mijn enige wens en hoop: dat u het misbruik aanpakt (en daar geloof ik in) en de slachtoffers kunt helpen (en hun daders straffen).

Door de 'zaak Vangheluwe' en de hele nasleep ervan heb ik contact opgenomen met de 'Commissie Adriaenssens'. De woede was zo groot dat het mogelijk werd deze stap te zetten na vele jaren zwijgen. Tegelijk leek de drempel om aangifte te doen voldoende laag en leek de Commissie een gepaste weg om gehoor te krijgen, zowel in de Kerk als in de samenleving.

Het betreft misbruik dat mij overkomen is toen ik ongeveer 14 jaar was en intern in het xxxx college te xxxx, in 1973 of 1974.

Ik ben seksueel aangerand door een priester op het college, dhr. A. Ik weet niet meer goed hoe maar ik was dronken gevoerd. Ik werd suf wakker in een bed en voelde dat ik overal betast werd. Ik kon niets doen, niets zeggen. Dat bleef ook zo toen ik later thuiskwam. Ik voelde me verstart en geïsoleerd. Ik kon er niet over praten.

Nadien werd A pastoor in xxxx, er was nog contact en ook daar is er misbruik geweest. Voor de verhuis werden mensen gevraagd om te helpen. Sommigen bleven slapen. Ik moest bij A slapen. Ik wist niet wat ik moest doen, voelde me machteloos.

Hoe kon dat allemaal?Ik heb er mij jaren ongelofelijk gewrongen en zelfs schuldig bij gevoeld. Die man wist dat, ik heb het hem later laten weten. Hij heeft zich proberen goed te praten: dat het niet

slecht bedoeld was, dat hij vooral nieuwsgierig was, dat hij er niets kon aan doen,... Hij woont, voor zover ik weet, nu nog in xxxx.

In 1998 heb ik op eigen initiatief begeleiding gezocht om met die zaken uit het verleden te kunnen omgaan. Want ik blijf met heel veel vragen zitten. Hoe is dat mogelijk geweest?', Hoe naïef was ik?', 'Waarom heb ik me zolang zelf schuldig gevoeld?', 'Waarom heb ik zolang gezwegen?', 'Wie wist daar nog van?', 'Zijn er nog slachtoffers van diezelfde man?', 'Wie hield wie de hand boven het hoofd?', 'Hoe kan een dader zo gespleten blijven rondlopen en functioneren?'...

Dit is zeker duidelijk: Je raakt zoiets nooit meer kwijt. Nu nog voel ik schaamte om wat me overkomen is. Bij iedere 'opstoot' van nieuws hierover lig ik weer in een knoop. Dit niet te vergeten misbruik kruipt dan weer door de mazen van het nieuws, het wringt zich uit de kronkels van je hersens, laat je wakker liggen, wekt woede, onmacht, ... En het verlamt je weer. En weer moet je vechten en weer doorbijten en je werk doen, voor je gezin zorgen, niet de indruk geven dat er 'iets scheelt'.

Ik heb opnieuw een afspraak voor begeleiding gemaakt en hoop er weer door te geraken.

Ik wil u misbruik melden door A, toenmalig onderpastoor in xxxx xxxx.

Waarover gaat het? Niet om kindermisbruik: ik was ten tijde van de feiten meerderjarig, maar wel om ongewenste contacten die ik niet kon of wilde beletten omdat A macht had over mij.

Ik probeer de context uit te leggen. Ik was al vanaf 1958 leider in de jeugdbeweging in de parochie van xxxx: onze groep slabakte: weinig leden, geen goede samenhang tussen de leiding. Toen kwam er een nieuwe onderpastoor: verantwoordelijk voor de "mannelijke jeugd". A was een goed organisator en een begenadigd spreker. Al snel werd onze groep een groot succes: een stevige leiding, een goede organisatie... kortom de nieuwe onderpastoor werd op de handen gedragen ook door mij. Ik bewonderde hem.

Tijdens mijn legerdienst in de winter van 1961 kwam A me halen om mee een reisje te maken naar de xxxx: hij was gespannen, had nood aan een verzetje en ik was het voor hem het perfecte gezelschap.

De eerste nacht op hotel gebeurde het reeds: hij kon me niet met rust laten en zat voortdurend aan mijn penis. Ik was geschokt: voor mij was alle seks buiten het huwelijk zondig, zo had men mij dat geleerd, en nu was het een priester die dit met me deed! Ik hoopte dat dit eenmalig was maar op dat zelfde reisje gebeurde dit nog eens alhoewel A goed wist dat ik dat niet wilde.

Maar ik bleef naar hem opkijken, voor duidelijk andere redenen, en ik vergaf hem deze incidenten. Later is ditzelfde nog enkele keren bij hem thuis gebeurd: hij was dan op voorhand altijd erg gul met cognac hopen de dat mijn weerstand zou verminderen (?) .

In 1965 ging ik met hem en een andere jeugdbewegingleider weer een reis maken: deze keer naar xxxx en xxxx en weer kon hij niet van me afblijven. Daarna is dit nooit meer gebeurd met mij want in 1966 ben ik gehuwd. A heeft achteraf nog zeker een reis gemaakt met twee jongere leden van de jeugdbeweging: hij verzekerde me dat er toen niets is gebeurd: ik weet wel dat de vader van een van die twee achteraf klacht wilde indienen tegen A maar dat hij onder druk van de onderpastoor daarvan heeft afgezien. A beschouwde dit als "laster". Uiteraard heb ik daar geen bewijzen van maar dat zou kunnen nagetrokken worden.

Waarom deze melding: ten tijde van het misbruik was ik niet bij machte te protesteren maar achteraf begreep ik dat dit echt niet kon: voor mij blijft dat een trauma en zo vele jaren later blijf ik nog altijd worstelen met mijn eigen seksualiteit.

Ik vermoed dat A geen pedofiel of homo is: hij pleegde de feiten waarschijnlijk bij gebrek aan beter want ik weet dat hij wel belangstelling had voor de vrouwen. Ter illustratie: hij stond erop mij en mijn toenmalige verloofde mee te tronen naar een stripteasebar. Later kwam ik toevallig te weten, via de krant, dat hij een cruise maakte samen met zijn huishoudster.

Ik weet niet of u, als Commissie, enig gevolg kan of wil geven aan deze aanklacht: deze morgen heb ik het bisdom xxxx gebeld met de vraag of A nog leeft. Ik kreeg meteen zijn adres: xxxx

Strafrechtelijk is er natuurlijk geen probleem: de feiten zijn al lang verjaard en als dat niet zo was zou deze man toch verklaren dat ik als volwassene instemde met de feiten.

Voor mij is het allerbelangrijkste dat ik dit heb kunnen melden en dat buiten mijn vrouw ook iemand van buitenaf dit nu weet.

Ik denk dat we blij zijn met het feit dat datgene wat zich achter de sanseveria's in onze huizen, kloosters en kostscholen, bisdommen afspeelt, aan de oppervlakte komt.

Ikzelf ben geen slachtoffer. Het enige wat mij is bijgebleven is de koster van het dorp waar ik 60 jaar geleden geboren ben - wiens huis ik nog ken, die mij op een zonnige zondagmorgen - als 12 jarige - toen ik mij naar de Kerk begaf - mij tegenhield en vroeg of ik mijn ' prutske' al had laten gebruiken omdat er anders ' mos ' op zou groeien. En indien dat niet zo was - dat ik altijd naar hem kon komen.

Ik ben zijn donkere ogen en zwarte haren nooit vergeten en begreep maar niet hoe hij - tijdens de misviering - als een heilige rond liep - en na de mis - sprak met de belangrijke ' mannen' van de gemeente.

Gelukkig was het maar dat. Echter - ik weet dit nog tot op de dag van vandaag.

Veel tevredener ben ik met het feit dat een zeer goede vriend van mij - nu 75 jaar - met tal van onbaatzuchtige werken in het terrein van ' helpen van mensen ' met de recente gebeurtenissen - eindelijk zijn zwijgen zal verbreken wat zijn ervaringen betreft met een van de paters - vrienden van zijn familie.

Ik was - tot nu toe - de enige die hiervan op de hoogte was.

Ik ben blij dat hij het nu van zich zal kunnen afschrijven en naar jullie zenden.

Alhoewel hij het zelf niet beseft - en het nog minder zal toegeven - het heeft zijn ganse huwelijksleven getekend.

Waarom zou hij anders nu al meer dan dertig jaar apart slapen? OM een voorbeeld te noemen.

Ik heb er over nagedacht moet ik het eigenlijk wel nog melden? Het is 30 jaar geleden en de man is reeds lang gestorven. Ik was ook al 16 jaar. Het moet dus in het jaar 1979 of 1980 geweest zijn. Ik heb het nooit aan iemand verteld uitgezonderd aan mijn vrouw. Ik weet ook dat deze medepastoor van xxxx meerdere slachtoffers had en dat er toen door anderen klachten tegen hem zijn ingediend.

Deze medepastoor, u wellicht bekend, heette A. Proost van de speelpleinwerking van xxxx. Hij is verongelukt. Met zijn auto tegen een boom gereden. Ik heb mij altijd voorgenomen dat het zelfmoord was omdat hij met zijn fouten niet meer verder kon. Hij was uiteraard heel vriendelijk voor mij. Hij kon van alles regelen. Een vakantiejob in de xxxx, een reis naar xxxx. Na een volksdansfeest mochten we bij hem thuis blijven slapen. Heel vriendelijk van de man. Maar hij bedoelde het blijkbaar wel letterlijk.

Bij HEM blijven slapen. In zijn bed. Hij had me psychologisch zo ver gekregen dat ik het deed. Mijn vriend sliep in een andere kamer. Eerst dacht ik nog dat het was om te praten. Maar toen ik zijn penis moest betasten had ik zijn andere bedoelingen wel door.

Ik was al 16 jaar en geen kind meer. Ik kon hem van me weghouden. Maar ik had er wel helemaal geen goed gevoel bij. Hij heeft daarna nog geprobeerd om me te benaderen. Maar ik heb hem afgehouden. Dan heeft hij het maar bij anderen geprobeerd.

Ware het niet door al die mediabelangstelling nu dan had ik het nooit gemeld. Er zijn dus wel al jaren misbruiken door priesters. Aan wie had ik het toen moeten vertellen? Aan mijn ouders durfde ik het zeker niet zeggen. Het was alsof ik een misdrijf had gepleegd. Aan wie moest ik het dan wel vertellen?

Dat het na al die jaren nu allemaal aan het licht komt betreffende die vele slachtoffers van seksueel misbruik door priesters geeft mij toch een klein wraakgevoel.

Ik zou jullie graag op de hoogte brengen van misbruik door Priester A.

De feiten dateren van begin de jaren 1970 en hadden plaats in de kamer van deze priester die toen subregent was in het xxxx college van xxxx. Die priester had als hobby fotograferen, maar zijn obsessie voor vrouwelijk schoon wist hij niet te verbergen. Hij was duidelijk geobsedeerd. Mijn vader bood die priester aan om van zijn dochter naakt foto's te maken. Ik heb gelukkig nog foto's en ik vermoed dat ik toen 13 of 14 jaar was. Ik heb een andere reeks foto's en daar vermoed ik dat ik 17

jaar ben. Van de periode toen ik 13 jaar was kan ik me heel weinig herinneren, de foto's die ik gelukkig heb bewaard zijn mijn stille getuigen. Toen ik ouder was herinner ik me nog heel goed. In de kamer van die priester (in het college) moest ik me dan uit kleden en dan werd ik naakt gefotografeerd.

Ik ben in 1983 in een zeer zware depressie terecht gekomen. Jaren heb ik een psychoanalytische therapie gehad bij Prof. xxxx van de xxxx. die mijn verhaal kan bevestigen en ook de gevolgen. Ik heb heeeeeeeel vaak uit het leven willen stappen.

Ik ben echter toch zo slim geweest om die priester in 1992 een heel (zogezegd) onschuldige brief te schrijven. Ik vroeg hem of hij nog in het bezit was van foto's die hij toen had getrokken. Ik kreeg een heel vriendelijke brief terug en een paar foto's toe gestuurd. Ik citeer letterlijk zijn woorden " ik ben blij dat ik u die serie foto's kan bezorgen.... Foto's die nooit het licht zagen behalve in m'n donkere kamer. Een recente foto.Zou mij een plezier doen, dan zie ik hoe je er nu uitziet..."

Ik ben nog steeds in het bezit van deze brief, de poststempel is van 25 – 06 – 92. A woonde toen op het volgende adres: xxxx. Ik kan u indien nodig, het bewijs materiaal bezorgen (foto's en brief)

Ik ben er mij echter van bewust dat mijn eigen vader de grootste schuld treft door zijn dochter aan te bieden aan een perverse priester. Een vader heeft als taak te zorgen voor zijn kinderen! Maar hij was even geobsedeerd op jong, vrouwelijk schoon als priester A!

Het is voor mijn verder verwerkingsproces belangrijk dat mijn verhaal niet in de doofpot belandt en dat die priester op het matje geroepen wordt door een soort Commissie. Dat het bisdom zijn verantwoordelijkheid neemt, want misbruikt worden heeft heel veel gevolgen! Ik ben sinds 1983 in behandeling!

Die priester is het niet waardig om priester te zijn, ik kan nog dingen vertellen over hem.

De voorbije maanden waren weer heel zwaar! Maar geen spijt de (ex) Commissie in vertrouwen te hebben genomen. Bedankt dat jullie er waren!

De laatste jaren dacht ik dat ik voor 90 % genezen was van een trauma (na jarenlange therapieën allerlei en 100 000den franken), maar na het uitkomen van het seksueel misbruik en machtswellust binnen de Kerk, ben ik weer totaal ontredderd en omdat ik geen zin heb om weer in therapie te gaan wend ik mij tot deze commissie.

Ik heb mijn verhaal reeds gedaan via teleonthaal, maar ik vind mijn rust niet terug.

Als kind groeide ik op in xxxx. Mijn moeder, die weduwe was (mijn vader verongelukte toen ik 7 dagen oud was) en een jonge verpleegster die toen in ons gezin is komen wonen om hulp te bieden, waren bevriend met de medepastoor A. Niettegenstaande zijn zus bij hem inwoonde slaagde hij erin mij van rond mijn achtste tot twaalfde jaar alleen te krijgen (meestal in de parochiezaal naast zijn huis). Na enkele keren uitgekleeft, begluurd, betast en gestreeld te zijn voelde ik mij naar hem aangetrokken (misschien omdat ik geen vader had; misschien omdat ik mij heel eenzaam voelde).

Op mijn twaalfde ging ik op internaat en ik dacht niet meer aan hem.

Als jong meisje en later als gehuwde vrouw ontdekte ik dat ik enkel verliefd kon worden op priesters. (voor mij was het voldoende en het best aanvoelend als ik gewoon een hand kon vasthouden).

Van de ongeveer zeven priesters die ik zo ontmoette waren er slechts twee die tevreden waren met "gewoon een hand vasthouden". Al de anderen hadden daar niet genoeg aan. Omdat ik daar geweldige problemen mee had heb ik mijn man gevraagd om samen Marriage Encounter te volgen omdat ik mijn "geheime leven" voor hem open wilde maken. Ik heb wel geen namen genoemd omdat ik dacht dat "ik" de schuldige was. Mijn man was heel dankbaar voor mijn eerlijkheid.

Toen ik 45 jaar was kwam op onze parochie xxxx, waar wij wonen, een pater als pastoor. Hetzelfde verhaal begon opnieuw: een hand willen vasthouden, hij die zei: "Als ik dat doe wil ik meer", ik die niet

wou, hij eigenlijk ook niet..... heel moeilijk dus! Ik zocht een uitweg via xxxx bij xxxx. Na verschillende sessies waarbij ze dieper en dieper naar mijn verleden peilde zei ze: er moet toch iets gebeurd zijn toen je heel klein was. Ik zei: "Ja, ik herinner me iets, maar dat zal wel van geen belang zijn". Toen ik dat van die medepastoor vertelde werd ze heel kwaad en zei: Hij is de oorzaak van al je problemen en je zult professionele hulp nodig hebben om daar uit te geraken. Via de huisarts ben ik bij de gedragstherapeute xxxx terecht gekomen. Ik heb haar hulp heel hard nodig gehad. Zo heeft ze me geholpen om niet meer naar de mis te gaan(zeker niet in de eigen parochie). Met heel veel pijn in het hart heb ik haar raad opgevolgd.

Verbazing overviel me wanneer buren op een bepaalde zondag aanklopten met het bericht dat de pastoor gezegd had dat hij de parochie verliet en terug naar zijn klooster ging. Goed zo, daar had ik allermist problemen mee. Maar, toen parochianen bij de zeer geliefde pastoor afscheid gingen nemen zei hij dat "ik" de reden was waarom hij wegging. Toen werd er een echte heksenjacht ontketend: 's Nachts werd er voor alle huizen van het dorp een brief gelegd, heel poëtisch geschreven, waarin ik het stempel "hoer" en "priesterverleidster" aangesmeerd kreeg. Die brief werd ook naar alle familieleden(zelfs in het buitenland) verstuurd. Hij werd ook op een kruis genageld langs de grote baan(mijn oudste zoon die toen 16 was heeft hem bij terugkeer uit school afgetrokken). Gelukkig werden onze 4 kinderen door de leraars goed opgevangen.

Ik was leerkracht in het dorp. Leerlingen van de meest katholieke gezinnen werden door hun ouders aangemoedigd om het mij heel erg moeilijk te maken(zo zongen sommigen op de speelplaats toen ik voorbij kwam: "Juffrouw xxxx is een hoer". Een kind ging naar huis en zei dat ik het geslagen had.... (Later heeft het kind aan een politieagent die ook onderzoek deed naar de dader van de brief) bekend dat hij dat moest zeggen van andere kinderen. Er werd drek aan onze deur gelegd, de banden van onze auto's werden doorprikt (ook die van mijn schoonvader enz. enz.

In zo'n situatie moest ik verder les geven. Dankzij xxxx en mijn huisarts ben ik enkele dagen naar xxxx geweest en enkele weken naar xxxx bij m'n zus om er niet onderdoor te gaan. Na de vakantie werd ik van school gestuurd en moest ik naar xxxx. Gelukkig werd ik daar heel goed opgevangen. Tijdens die zware periode heeft xxxx de parochiepater opgebeld om te zeggen dat mijn problemen door mensen van de Kerk veroorzaakt waren. "Dat is niet mijn probleem"was zijn antwoord.

Toen is xxxx naar Mgr. xxxx gegaan. Hij was heel vriendelijk en luisterbereid. We dachten dus dat hij contact met ons gezin of met de parochie zou opnemen, maar neen.

(Nu snap ik waarom)

Ikzelf ben eens met mijn verhaal bij één van de mensen van "Rent a priester" geweest. Het was ergens rond xxxx. Hij raadde mij aan mijn verhaal neer te schrijven, maar ik wou dit niet doen omdat ik een xxxx heb..

Ik kom even terug op die 90 % verwerking waar ik in het begin over sprak. Er blijft 10 % hangen omdat ik in dit dorp totaal geïsoleerd ben geraakt. Sommige mensen proberen mij daar uit te halen, maar dat kan niet. Soms is het verdriet erg groot, soms voel ik me heel sterk, soms heel broos. Mijn allergrootste dank gaat naar mijn man en mijn kinderen. Zij hebben mij door dik en dun gesteund en liefgehad en samen zijn we gegroeid in PURE liefde(in plaats van "schijn"liefde die enkel "ego" is).

Ik denk dat het goed zou zijn om in deze turbulentie binnen de Kerk ook een ander punt aan te raken Een priester mag niet huwen. Op een bepaald moment worden ze ziek en oud. Heel veel priesters gaan er onderdoor, verdrinken hun eenzaamheid of geraken in de psychiatrie. In een klooster wordt voor opvang gezorgd, voor parochiepriesters is niets voorzien.

U ziet: ik ben niet uit op wrok, maar op menselijkheid voor iedereen.

Ik dank jullie voor de kans die we via dit meldpunt krijgen om onze heropende emoties te ventileren. Moge er voor IEDEREEN, ook voor Mgr. Vangheluwe, iets beters en mooiers uit voortvloeien. Laten we beseffen: elke dader is ook een slachtoffer.

Ik schrijf mij helemaal uit de Kerk, maar heb geen leedvermaak met mensen die in de duisternis geraakt zijn en wereldwijd aangeklaagd worden. Ik vind het heel triest en hoop vooral dat dit voor de daders tot inzichten mag leiden en dat het de slachtoffers tot genezing brengt

Met dit schrijven wil ik een melding doen van seksueel misbruik door paters.

Ik ben 55 jaar en de feiten hebben zich voorgedaan toen ik 9 à 10 jaar was.

Ik beseef dat deze feiten verjaard zijn en dat er verder geen gerechtelijke stappen meer ondernomen kunnen worden.

Maar ik wil toch de melding doen omdat:

- heel het gebeuren van seksueel misbruik binnen de Kerk mij diep raakt en de wonden weer pijn doen
- de onmacht nog altijd sterk aanwezig is
- door mijn melding ik een teken wil geven dat het niet geminimaliseerd mag worden alsof het maar enkele keren gebeurd is en dat het zeker zijn sporen heeft nagelaten
- er eens geluisterd zal worden naar de slachtoffers om zo wat oprechte erkenning te krijgen en dat men ons "gelooft"
- het duidelijk wordt dat vooral machtsmisbruik door onze kerkvaders mede de oorzaak is van jarenlang "stilzwijgen" van de slachtoffers

Indien het nodig is, ben ik bereid om op een of andere manier mijn verhaal te doen.

Alvast bedankt voor het ruimte scheppen om meldingen te kunnen doen.

Het seksuele misbruik heeft zich voorgedaan toen ik ongeveer de leeftijd van 14 à 15 jaar had. Dat moet dus 1976-1977 geweest zijn. Het misbruik was geen éénmalig feit maar heeft zich gedurende 1 tot anderhalf jaar op wekelijkse basis herhaald in de woning van A waar ik wekelijks ging poetsen.

Wat het misbruik zelf betreft, zonder verder in detail te treden: handtastelijkheden en penetratie.

Dit misbruik is plots gestopt. Na het misbruik heb ik zelf gezien dat hij nogal vaak in de entourage vertoefde van een jonger meisje. Ik heb ook gezien dat hij haar vastnam. Meer ook niet.

Ook heb ik later vernomen (op 19 jarige leeftijd ongeveer) dat er een klacht tegen A was ingediend bij de politie in xxxx. Deze klacht zou dateren uit de periode toen hij nog onderpastoor in xxxx was. Eerlijkheidshalve moet ik hierbij melden dat ik niet weet of dit correct is.

Tijdens één van mijn poetsbeurten heb ik in een houten ornament met bierviltjes een fotootje gevonden van een meisje in Pl. Communiekleding. Dit seksuele misbruik is juridisch verjaard. Maar de dader leeft nog en ik weet niet of hij nog steeds kinderen seksueel misbruikt.

Je voudrais ajouter ici deux témoignages.

L'un perpétré sur mon frère par le chanoine A dont j'ai pu lire encore une fois un article plein d'éloges, il y a quelques mois.

Mais cet homme a commis le crime du viol sur la personne de mon frère il y a 40 ans.

Mon père décédé cette année avait le même âge que A et c'était son ami.

Il le vénérât comme un grand homme, jusqu'à cette nuit où A reçut chez mes parents s'est introduit par deux fois dans la chambre de mon frère pour le violer.

Avant la troisième fois, mon frère est allé le dire à ses parents qui l'ont gardé dans leur chambre.

Mais le lendemain matin, ils ont reçu A à déjeuner comme si de rien n'était pour que celui ci puisse donner sa conférence à Liège.

Mon frère, lui, avait été "déposé" chez un voisin.

Et quelques jours plus tard mon père est allé trouver A à Louvain pour lui parler de ce qu'il avait fait à son fils et lui demander de s'excuser.

Mais A ne l'a pas fait, pire, il a dit à mon père qu'il n'y avait rien de plus normal !!!

Mon père après cela a banni A à tout jamais de ses amis.

Et mon frère n'a jamais été reconnu dans sa souffrance d'enfant abusé!

Il n'est pas difficile d'imaginer que A a commis d'autres viols sur d'autres enfants..... Crimes qui n'ont jamais été reconnus et toujours cachés.

Je voudrais ajouter que moi au même âge (8 ans) j'ai été violée (avec éjaculation) au sortir d'une messe, crime non pas perpétré par un ecclésiastique mais par un paroissien du nom de B.

Cela s'est passé dans la rue devant mon frère jumeau, le même abusé par A.

Là aussi j'ai pu en parler à mes parents qui ont juste répudié ce "B" de la paroisse.....

Je suis toujours en thérapie pour essayer d'accepter cette grande souffrance qui reste à jamais marquée dans nos corps.

Il faut savoir que récupérer confiance en soi et dans l'autre après "ça" est très très difficile.

Hij was onderpastoor in xxxx, in de jaren '50 en later, en stichter en proost van de lokale jeugdbeweging (jongens en meisjes). Hij was componist en dirigent van ons jeugdbeweging-orkest (gitaar, banjo, harmonica, blokfluit) en jeugdbewegingkoor, waarmee we her en der optraden. We waren actief betrokken bij de liturgische vieringen over het hele jaar. Ik moet zo'n 13-14 jaar geweest zijn. We keken naar hem op, al was hij vaak slechtgehumeurd, want maaglijder.

Mijn ouders hebben geen enkele actie ondernomen, omdat zij nooit geweten hebben wat er gebeurd was. Pastoors en onderpastoors waren gewoon "untouchable".

Ik weet niet of er andere slachtoffers geweest zijn.

Dank voor de suggestie om met een vertrouwenspersoon te spreken, maar ik denk dat ik hier liever niet op inga.

Na mijn telefoontje is de herinnering levendig teruggekomen. Ik heb zeker twee dagen lang rondgelopen met hetzelfde akelige gevoel van destijds. Liever wil ik dit niet opnieuw meemaken, maar de pijnlijke herinnering laten rusten.

Ik wil hier wel aan toevoegen dat ik mijn perceptie van de Kerk nu wel heb bijgesteld.

Ik ben vele jaren actief geweest o.a. in de catechese en in het kerkkoor. Ook mijn man is altijd gelovig geweest, en had mooie, nostalgische herinneringen aan zijn tijd als misdienaar.

We zijn geschokt, en voelen ons bedrogen.

We hebben voor onszelf moeten erkennen dat we ons vertrouwen in het instituut Kerk verloren zijn.

Deze terugkoppeling is mogelijk belangrijk voor uw opdrachtgevers.

Begin de jaren tachtig kwam deze persoon bij ons langs om mij mee te nodigen en mijn ouders om toestemming te vragen voor een autorit naar de andere kant van Vlaanderen (iets in verband met zijn werk). Mijn ouders stemden toe en ik als kind (11 of 12 jaar) was enthousiast dat ik mijn wereld verder kon uitbreiden. Mijn moeder was huismoeder en mijn vader arbeider, dus intellectueel beschikte bewuste persoon over meer mogelijkheden. We reden naar de andere kant van Vlaanderen, stopten aan een gebouw, hij ging naar binnen, bleef een tijdje weg, kwam terug, stapte in de auto en vertrok. Voor mij als kind vond ik dat ik reeds heel geduldig was geweest en ik vond het heel ontgoochelend. Ergens in xxxx (voor mij was dat toen allemaal nieuw) stelde hij voor om in een frituur frieten te halen. Hij stapte uit en haalde frieten voor hemzelf en mij. De auto stond verhuld tussen struiken en bomen. Toen de frieten op waren, bracht hij het afval naar een vuilnisbak. Ikzelf kon het bestellen van de frieten en het weggooien van het afval niet waarnemen.

Hij kwam terug in de auto en probeerde me op mijn gemak te stellen. Wat er precies werd gezegd daartoe kan ik me niet meer herinneren. Plots was het wel zo dat hij in de auto zijn broek uitdeed en ook aan mijn broek friemelde en uitdeed. Hij vroeg me zijn penis vast te nemen en hij nam mijn penis vast. In eerste instantie werd mijn penis wat hard, maar na een minuut werd mijn penis weer slap. Hij zei, in mijn ogen kijkend: "Hij wordt weer slap!" Met een grote brok in mijn keel en bijna fluisterend zei ik: "Hij zal geen zin hebben!" Hij probeerde nog om mijn penis hard te krijgen en moedigde me aan om aan zijn penis te trekken. Toen hij merkte dat mijn penis niet meer hard werd zei hij: "Je gaat mij toch wel trekken, hé!" Ik was opgelucht dat hij van mijn lijf bleef en vond zijn verzoek het minste van het kwaad. Hij zei tot driemaal toe dat we ook achter in de auto konden gaan zitten, dat dat makkelijker was. Ik antwoordde telkens van 'neen'. Ik heb hem voor in de auto moeten trekken tot hij klaargekomen was. Dan nam hij een doekje, veegde zich af, ging het weggooien, stapte terug in en

reed weg. Als ik erop terugkijk, was er geen enkel moment dat hij ook maar één moment aandacht besteedde aan mij als kind.

Een aantal dagen later vertelde ik het aan mijn ouders die me niet geloofden. Het voorval is echter steeds blijven sluimeren. Na andere geruchten in de gemeente en een aantal jaren later vonden mijn ouders het verhaal aannemelijk. Ik heb ook mijn ouders op de hoogte gebracht dat ik dit seksueel misbruik wil aangeven.

Hierbij wens ik ongewenste intimiteiten te melden vanwege een pater.

De feiten zijn jammer genoeg verjaard. Ik heb hier nooit eerder publiek over gesproken omdat men mij destijds niet geloofde. Het betrof een pater van congregatie A die buiten alle verdenking stond. Ik ben zelf kunnen weglopen en heb dus erger kunnen voorkomen, maar ik wil dit toch melden. Mogelijk kan mijn getuigenis andere slachtoffers helpen.

Het gebeurde speelde zich af tijdens een bezinningsweekend aan zee met de vierde of vijfdejaars humaniora van het Lyceum xxxx te xxxx. De begeleidende pater A van congregatie A en missionaris in xxxx, nam mij mee naar zijn kamer, zogezegd om mij te 'troosten' omdat ik helemaal overstuurd was na een ruzie met een vriendin. Ik moest op zijn bed gaan liggen en hij begon mij uitgebreid te betasten, strelen en uitkleden, en ging hierin steeds verder.

Ik had gelukkig, ondanks mijn reeds verwarde en kwetsbare emotionele toestand op dat moment, waar hij gretig misbruik van maakte, nog genoeg tegenwoordigheid van geest om op een bepaald moment te beseffen dat dit écht niet klopte. Hoewel hij mij beval te blijven liggen en 'mij te laten gaan en te genieten' ben ik kunnen ontsnappen uit zijn kamer.

Ik heb reden om aan te nemen dat dit geen alleenstaand geval was van A, en dat er meerdere slachtoffers waren/zijn. Bovendien heb ik begrepen uit een korte zoektocht op internet dat deze man nog steeds in functie is.

Ik ben xxxx geboren 26/05/1953.

xxxx

Ik ben namelijk ook het slachtoffer van misbruik, ik stuur deze mail omdat ik een adres wil waar ik mijn verhaal naar toe sturen, door wat er is gebeurd in mijn leven probeer ik dingen op te schrijven.

Ik heb op xxxx college gezeten.

paters congregatie A, xxxx.

Schooljaren 64-65/ 65-66/ 66-67.

Het is om een aangifte te doen tegen pastoor A omdat hij mij (en mijn broer en X) seksueel misbruikt heeft in de periode 1983-1984 in xxxx. Het was in jeugdbeweging xxxx in de xxxx.

Ik herinner mij dat een leidster mij uit de groep met spelende kinderen kwam halen om met haar mee te gaan. Vreemd genoeg zeiden mijn leidsters daar nooit iets van. Zij nam mij mee het gebouw in naar een kamer waar de kapelaan A zat te wachten. Hij begon zijn ritueel altijd hetzelfde. Eerst moest ik mijn schoenen en sokken uitdoen en begon hij mijn voeten te betasten. Daarna moest ik mij helemaal uitkleden en betaste hij mijn geslachtsdelen. Dan moest ik met mijn gezicht tegen de muur gaan staan en deed hij het aller pijnlijkste dat ik ooit in mijn leven heb meegemaakt, de penetratie. Daarna moest ik soms een drankje uit een soeplepel opdrinken. Ik weet niet wat dat was, misschien om sneller te vergeten.

Als het gedaan was waren de activiteiten meestal gedaan. Ik herinner mij nog dat ik zo veel pijn had dat ik niet meer goed kon wandelen. De andere kinderen, die op hun ouders waren aan het wachten, lachten mij allemaal uit omdat ik zo raar wandelde, een zware vernedering voor mij. Als ik het lange grasveld had overgestoken om in de wagen van mijn ouders te stappen, deed het zitten gaan veel pijn. Maar eens als ik stilzat leek de pijn weg te gaan en was ik heel blij van terug bij mijn ouders te zijn.

Ik was toen 4 en 5 jaar. In die tijd had ik rugklachten in mijn onderrug maar mijn ouders geloofden mij nooit en zeiden dat ik aandacht vroeg. Ik heb het nooit tegen mijn ouders durven zeggen omdat de kapelaan had gezegd als ik dat tegen mijn ouders zou zeggen, mijn vader hetzelfde met mij ging doen. Als kind legde ik de link wel niet tussen de rugklachten en het misbruik.

Toen ik pas was beginnen te werken was ik depressief geworden. Toch heeft het nog 3 jaar geduurd vooraleer ik mij dit kon herinneren. Dan heb ik klacht ingediend bij de politie en die heeft het overgemaakt het gerecht, of beter gezegd het onrecht. Zij hebben mij eerst een brief gestuurd waaruit je kan afleiden dat er een onderzoek bezig was om vervolgens te zeggen dat de feiten verjaard waren ondanks dat ik nog maar 25 jaar was op het moment van aangifte. Het gerecht heeft mij opnieuw de dieperik ingestuurd. Als ik wil kan ik klacht indienen tegen de vrouw van het gerecht die de eerste brief had gestuurd, maar de feiten blijven sowieso verjaard voor de wet, maar niet voor mijn leven.

Omdat ik de uitspraak van het gerecht niet kon en kan aanvaarden, had ik nog een aantal brieven geschreven naar de Koning, minister van Justitie, dienst slachtofferonthaal in xxxx en xxxx. Steeds tevergeefs helaas. Daarna ben ik het op aanraden van mijn vader tegen Mgr. A gaan vertellen. Hij was de enige die me au sérieux heeft genomen en zei dat hij zijn ogen zou openhouden. Ondanks het goede gesprek dat ik met hem had, is de situatie nu nog steeds dezelfde.

Ik wil volgende verhalen even kwijt.

Het eerste gaat over A, alias Nonkel A, destijds pastoor van xxxx.

Voor zover ik mij kan herinneren had het voorval plaats tussen 1954 en 1956.

Nonkel A zorgde daar voor opvang voor verlaten kinderen of weeskinderen. Er was een grote speeltuin, zwembad enz.

Bijna elke zondag trokken wij daar naartoe en beleefden daar de tijd van ons leven. Mijn ouders geraakten meer en meer bevriend met die pastoor en op zekere keer werd er beslist dat ik er mocht blijven slapen.

Ik herinner mij dat hij mij in bad stak om mij te wassen en dat ik daarna mee in zijn bed mocht slapen terwijl hij zijn brief las.

Verder heb ik daar geen negatieve herinneringen aan.

20 jaar later kom ik toevallig met iemand in contact die vrijwilligerswerk deed in de gevangenis van xxxx. Hij vertelde mij over een veroordeelde pedofiel met de naam A.

Sindsdien ben ik dat nachtje overnachten in een ander daglicht gaan zien. Hoewel ik mij niet kan herinneren dat "er iets gebeurd is" heb ik toch een onbehagelijk gevoel.

Het tweede had enkele jaren later plaats in het xxxx college te xxxx . Ik denk dat ik toen een jaar of tien was.

Elk jaar was er een "retraite" waar een geestelijke kwam spreken. Uiteraard kwam daar de zonde onkuisheid ruim aan bod. Volgens de toen geldende normen waren wij allemaal met zekerheid onkuis geweest of toch zeker onkuis gedachten gehad en moest dat gebiecht worden. De priester had er alle begrip voor dat zo'n bekentenis in de biechtstoel niet gemakkelijk zou zijn. Hij wist ons te overtuigen dat zo'n biechtvader na zoveel biechtelingen maar met een half oor zat te luisteren en aan zijn tas koffie dacht die hij straks ging krijgen. Dit zei hij letterlijk.

Kortom, als een foorkramer stond hij zijn waar aan te prijzen en de opkomst voor de biechtsessie was dan ook navenant.

Toen het mijn beurt was, was ik er vrij gerust in en bekende nederig dat ik onkuis was geweest. Tot mijn grote verwarring begon hij mij tot in de kleinste details uit te horen: wat, hoe, met wie, hoe dikwijls enz.... Hij suggereerde mij dingen die ik gedaan zou hebben waarop ik stotterend en rood van

schaamte ja of nee op zegde. Ik mijzelf dacht ik: gij smeerlap. Het zou me niet verbazen dat hij zich nog zat te masturberen ook.

Dat doet mij er nu aan denken dat de proost van de jeugdbeweging, B, de reputatie had dat hij zijn poten niet kon thuishouden.

Zo als vele generatiegenoten ben ik opgegroeid in een katholiek formalistisch gezin. De leerstellingen van de Kerk waren onbetwistbaar en konden niet ter discussie gesteld worden. We zijn dus overladen geweest met zonde- en schuldbesef en dat op een leeftijd die de mooiste van je leven zou moeten zijn.

Ik ben nu 61 en heb mij stilaan weten te bevrijden van het instituut kerk.

Met de gebeurtenissen van de laatste dagen kwam het allemaal nog eens naar boven en wou ik het kwijt. Ben ik rancuneus? Zeker weten! Wil ik nog eens natrappen? Wist ik maar hoe!

Als al die verhalen die nu binnenstromen in de doofpot verdwijnen dan voel ik mij nog eens genaaid en dan is dat maar zo. Voor mij volstaat het dat ik mee het deksel van de beerput heb kunnen lichten. Ik voel grote bewondering voor mannen zoals Etienne Vermeersch, Jef Geeraerts, Hugo Claus en Gerard Walschap die op tijd hebben gezegd: Saluut en de kost!

Gelieve niet te reageren en zeker niet met de woorden: "wij zullen voor u bidden"

Door mijn katholieke opvoeding heb ik zeker normen en waarden meegekregen die ik koester. Er was ook geen andere keus want de verstikkende wurggreep van de Kerk was altijd en overal aanwezig. Je kon alleen tot god komen via de kerk. Wel, ik hoop ooit tot god te komen maar die Kerk kan mij eigenlijk gestolen worden.

Een maand geleden stuurde ik bovenstaande bijlage naar een aantal kranten, zonder publicatieresultaat.

Daar was het mij echter niet om te doen.

Het was een afschrijven van emoties rond gekwetst zijn, een gedachte over mijn en het leven van mijn kinderen dat anders kon gelopen zijn...

Ik wil duidelijk maken dat niet alleen de misbruikte persoon lijdt maar ook mensen waar hij of zij mee samen leeft of leefde.

Alles wat ik neerschreef is waar gebeurd en kan u natrekken: het gaat over pastoor A van xxxx die in 1998 is opgepakt en in 2000 is vrijgelaten.

Ik heb het gevoel dat het vanuit paus en bisschoppen zeer gemakkelijk is om mensen aan te moedigen het misbruik te melden, zij weten immers zeer goed dat het overgrote merendeel van de feiten verjaard zijn.

Ik hoop dat dit "dieptepunt" wordt aangegrepen om een aantal dingen in vraag te durven stellen: gebruik, misbruik van macht, celibaat van priesters enz.

Maar dat is het juist; de Kerk, het Vaticaan heeft doorheen de ganse geschiedenis de maatschappelijke evolutie steeds ontkend, is blijven steken in een maatschappij van eeuwen geleden, in een ivoren toren, ver van wat werkelijk leeft...

Laat ons terugkeren naar de kern, de basis: het evangelie puur met kleine gemeenschappen van christenen die het goed menen vooral in daden (niet via loze koele woorden)

Als getrouwde homoseksuele man, zou ik iets met u willen delen, omdat mijn hart bloedt door wat in de Kerk gebeurt. Ik ben 59 jaar en ben 52 jaar angstvallig alléén gebleven, wegens veroordeling van mijn geaardheid uit kerkelijke hoek. Er is een torenhoog misverstand over de geaardheid, zoiets is voornamelijk affectief en veel minder prominent seksueel. De dogmatisch hardnekkige positie van wat de Heilige Vader over seksualiteit poneert, schendt het draagvlak: de mens. Er is géén religie zonder mens. De Kerk, dat zijn nl. de mensen. Niet zomaar de Heilige Vader in een onfeilbare wolk.

Ik ben door zes priesters seksueel lastiggevallen zowel in het College xxxx congregatie A als in xxxx college congregatie B, waar ik overigens de primus van het ganse college was. In ben in xxxx in het xxxx seksueel lastiggevallen door de leraar.

Nochtans was dokter A die nadien zichzelf van het leven beroofde, rabaat vrijzinnig. Ik ben tweemaal een jaar weggestopt in instellingen die mijn geaardheid moesten "genezen", veranderen. En bij de xxxx in één van die Instellingen heeft mijn psychiater mij seksueel lastiggevallen. In de andere instelling, in xxxx, woonden wij, patiënten, alle dagen bij, hoe Zuster A tekeering in haar kamer, met de chauffeur van de Eerwaarde Zusters met wie zij een intense seksuele verhouding had. Zij was xxxx. Ik vertel u al zulke dingen niet uit sensatiezucht. Dertien mensen die ik graag heb gezien en die net zoals ik de zegen van God meekreeg om meerbegaafd te zijn maar helaas anders geaard, hebben zich uit wanhoop van het leven beroofd.

Onze Moeder de Heilige Kerk is de laatste decennia verstrikt geraakt in middeleeuwse dogmata en obsessies over "zuivere leer", die absoluut géén gelijke tred duldden met wat er wereldwijd leeft bij de bevolking. De wetenschap, ook de seksuologie, psychiatrie, geneeskunde, heeft niet stilgestaan sinds de Kerk het celibaat instelde om de nalatenschappen van priesters te redden voor de kerk.

De geschiedenis van andere geaardheden gaat véle vele duizenden jaren eerder terug dan het bestaan van de Kerk en ruim een miljard mensen hebben middels hun democratisch gekozen regeerders wereldwijd wijs geacht om anders geaarde mensen een wettelijk statuut te verlenen voor hun relatie, hetzij in een huwelijk hetzij in een wettig partnerschap. De Kerk... verzet zich daartegen. Synchron met dat verzet, barst in de Kerk de éne na de andere etterbuil open, onthult seksuele praktijken welke géén enkele beschaving of regering aanvaardt!

Ik mis "mijn" Kerk, Geachte Bisschoppenconferentie. Mijn God mis ik niet. Hij is mij nooit zo nabij geweest, als nu. Maar ik vrees Hem ook. Hij is een jaloerse God. Hij houdt niet van hybris en machtsspelletjes in Zijn Heilige Naam. Ik denk dat de Kerk zou moeten humaner worden. Ik denk dat de Kerk nederiger moet omgaan met de Schepping waartoe ook evolutie in de maatschappij behoort, los van zelfverzonnen dogmata. Ik mis de liefdevolle geborgenheid in de schoot van mijn Kerk die mij nu uitsluit omdat ik bemin en voel een verontwaardiging van mijn God tegen u. Word mens, Kerk, voor het te laat is. Met heel mijn hart voel ik dreiging van God tegen uw hybris. God zal altijd blijven. Waarom wil uw Kerk dood?

In het schooljaar 1979-1980 zat ik in de eerste Latijnse bij de E.H. A. Dagelijks, ja dagelijks, deed deze priesterleraar in de klas zijn ronde om bij de jongens in hun broek te bepotelen en als hij er niet in geraakte onder de bloes e.d. Hij was zozegzegd een heel goede leerkracht en organiseerde buitenschoolse activiteiten om zijn populariteit te verhogen. Hij ging ook bij alle ouders verschillende keren op bezoek. Ieder kind wist dus dat hij bevriend was met zijn ouders en durfde dus niks zeggen.

Ik heb steeds een broekriem gedragen en stop mijn hemd en pul nog steeds in mijn broek omdat ik in die periode geleerd heb dat dat nodig is. Zo bleef hij tenminste uit mijn broek.

Maar 2 jaar later, in het derde jaar, werd ik depressief door moeilijkheden in ons gezin, en ik was bij een andere priesterleraar, E.H. B, hulp gaan vragen via een brief. Ik had er nog expliciet bij gezegd dat ik niet bij A wou gaan praten, maar toch had hij een afspraak op de kamer met mij georganiseerd, met A dus.

Die heeft toen herhaaldelijk urenlang mij zitten bepotelen, ik kreeg daar vreselijke buikpijn en complexen van. Je zal vragen, waarom ging je daar dan terug? Hij stelde het voor als een therapie, en ik mocht er tegen niemand iets over zeggen want sommigen zouden denken dat het geen goeie therapie was... Eerst dacht ik dat hij mij in een gezin zou laten plaatsen of zo en dat hij het daarover had, maar neen, het was gewoon bepotelen, met zijn vette vingers over mijn buik en mijn rug wrijven en in mijn haar. Ik hield mijn broeksgordel zo gespannen mogelijk zodat hij uit mijn broek zou blijven. Ik denk niet dat hij in zijn eigen broek zat met zijn handen. Na school wou ik soms gewoon niet naar huis, en aangezien hij op de school woonde, was hij de eerste die ik tegenkwam en bracht hij mij naar zijn kamer om te praten over de problemen. Toen ik daar de derde keer belandde heeft hij onmiddellijk kwaad naar mijn ouders gebeld dat ze beter voor mij moesten zorgen, dat ik hem kwam storen op zijn kamer en dat ik direct naar huis moest. Zo stelde hij mij als schuldige voor en durfde ik al helemaal niks meer zeggen. Als depressief kind wist ik niet beter, ook als was ik al 15 jaar. In zo een college wordt je laat volwassen.

Op het moment dat ik mij daar dan bewust van geworden ben dat die man enkel uit was op zijn eigen genot, ben ik jarenlang bang geweest. Je hoort zoveel verhalen van chantage en bedreigingen.

Intussen is de man dood, en ik wou dit gewoon melden ter gelegenheid van de oproep van E.H. Léonard. Iedereen wist het dat A pedofiel was, er zijn vast veel ergere zaken met hem gebeurd, maar elk getuigenis is er eentje meer.

Op een bepaald moment moet er toch iets van uitgelekt zijn, en ben ik uit de klas geroepen naar een psycholoog van het PMS. Maar uiteraard heb ik mijn mondje braafjes dichtgehouden, ondanks tientallen vragen.

Met mij is het nadien wel goed gekomen. Ik weet nu dat ik niet van mij mag laten profiteren. Maar intussen ben ik wel 42, en ik ben mij daar toch pas recent bewust van geworden.

Mijn doel van deze contactname is in de eerste plaats gericht naar de leidinggevenden binnen de Kerk. Ik zou ze willen confronteren met de gevolgen van hun gebrek aan openheid zeker indien die gecombineerd verloopt met hun prioritaire reacties tot bescherming van de met verantwoordelijkheid belaste leden van het instituut "KERK".

Voor alle duidelijkheid:

- a) Discretie is voor mij iets prioritair, alhoewel ik geleerd heb in de contacten met de Kerk dat die term op een zeer brede manier gebruikt en misbruikt kan worden binnen de kerk.
- b) Er is geen dreiging meer mee gemoeid, aangezien de persoon al jaren overleden is.
- c) Er is geen behoefte aan alleen maar een welwillend luisterend oor.
- d) Inschakeling van het burgerlijk rechtssysteem is zeker geen doel.

Grote lijnen

- Een pater (Dr. in de xxxx - 40 jaar - einde jaren 50) manipuleert een 13-jarig meisje, tijdens een retraite in de school, tot seksueel getinte gedragingen.
- Na veel aarzeling meldt ze deze activiteiten aan leerkrachten.
- Een tijdje later volgt een onverwachte confrontatie met o.a. de directie van de school en de betrokken pater.
- Ze wordt gemanipuleerd om alles te ontkennen. De hele zaak wordt afgesloten met het uitdrukkelijk verbod er nog ooit met iemand over te spreken.
- Toch zet die relatie zich verder..
- Dit mondt uit in de geboorte van een kind nog voor ze meerderjarig is.
- De relatie eindigt bij zijn overlijden in 199x.

De schandalen die het ware karakter van een steeds groter wordend aantal rooms katholieke priesters aan het licht brengt laten mij niet onberoerd. Het woord **internaat** roept nog steeds intense huiver bij me op. Ook al is mijn collegetijd inmiddels lang geleden, de traumatische herinneringen zijn nog steeds een angel in mijn geest.

Ik ben 10 jaar opgesloten geweest in internaten en ik heb er 10 jaar over gedaan om mijn eigen ik weer terug te vinden, ernstig beschadigd. Ik ben nu bijna 67 en 30 jaar geleden heb ik in Venetië op een nogal tragikomische wijze afgerekend met mijn roomse verleden. Maar wat nu tevoorschijn komt uit de gore roomse onderaardse krochten dwingt mij er toe mijn verhaal te vertellen. Beschouw het als een poging om alsnog het verleden van me af te schrijven, een ultieme vorm van AFREKENEN.

Ik was 9 jaar toen mijn moeder me naar het College van congregatie A in xxxx bracht. Een klassiek voorbeeld van een rooms "kroostrijk gezin": na 3 kinderen ondanks dringend doktersadvies toch weer onbedoeld/ongewenst zwanger. Ik ben nr. 4 ! Er volgden er nog 3... Het "kroostrijk gezin" was door mijn ouders niet meer te hanteren en het internaat was een voor de hand liggende oplossing. Het jaar in xxxx (1952-1953) was het begin van absolute eenzaamheid. xxxx was 1000km van xxxx ! Dialecten die ik niet verstond en zelfs een andere taal die ik niet sprak maakten de vervreemding compleet. Mijn 2 oudere broers waren op het xxxx college in xxxx en ik werd daar ook, na 1 jaar xxxx, naartoe gestuurd. Ik herinner me nog haarscherp mijn gevoelens toen de deur achter me dichtviel: ik

ben onschuldig in een gevangenis beland. Ik heb me van meet af aan tegen deze vorm van vrijheidsberoving verzet en dat kwam me duur te staan. De surveillant A voelde dat haarscherp aan en deed er alles aan om dat verzet te breken. In de loop van 2 trimesters heb ik alle strafmaatregelen die de leden van congregatie A in petto hadden moeten ondergaan. De ene straf was nog niet klaar of er volgde een zwaardere. Gevolg was dat ik in korte tijd achterop raakte met de studie en de straffen zich opstapelden. De meest futiele "onregelmatigheden" werden in de kiem gesmoord. Ik geef een paar voorbeelden. * Streng verbod tijdens speeltijden met wie dan ook contact te hebben, laat staan mee te spelen. Een volle week totaal isolement. * Om de haverklap weekeinden niet naar huis mogen. Honderden bladzijden " ik mag niet enz..." vol schrijven. Ik had 3 bics aan elkaar bevestigd om er sneller mee klaar te zijn. Weer 100 bladzijden erbij. * Onbenullige teksten uit het hoofd leren, even haperen was genoeg voor een paar pagina's extra. De dagen hingen van straffen aan elkaar en mijn verzet tegen deze stompzinnige surveillant werd steeds feller. Ik stopte met straf schrijven en uit het hoofd leren, ik trok me niets meer aan van het isoleren. In de studiezaal zat ik alleen in een bank vooraan en ik deed niets anders meer dan A ononderbroken recht in de ogen te kijken.... Hij werd daar uiteraard hevig geïrriteerd door en besloot me fysiek klein te krijgen. In plaats van 's avonds naar mijn kamertje te gaan moest ik met hem mee naar de zijne. Ik moest met blote knieën op een harde kokos deurmat voor hem knielen en mijn spijt betuigen over mijn ongehoorzaamheid, mijn luiheid en vooral mijn brutaliteit. Zwijgend bleef ik onverzettelijk zijn harde ogen fixeren. Ik kreeg toen 2 zware woordenboeken in mijn handen geduwd en hij beval me met gestrekte armen die boeken boven mijn hoofd te tillen. Verbeten hield ik dat een tijd vol maar 1 minuut leek wel 1 uur. Ik hield het niet meer vol en langzaam zakten mijn armen. Een klap met een tekenlat deed mijn armen omhoog schieten en toen zag ik in een flits iets in zijn gezicht wat ik nog niet kende : LUST ! Surveillant A genoot van de pijn die hij mij aandeed. Het was een cruciaal moment. Een man van minstens 30 tegen een jongen van 10. Mijn weerstand wondt hem op en hij gooide het over een andere boeg: paaien. Toen ik daar niet op reageerde stuurde hij me naar mijn kamer met de duidelijke boodschap dat hij me wel klein zou krijgen. *Niet lang daarna wou mijn buurjongen in de refter mij aan het schrikken maken. Hij deed me met stoel en al achterover vallen. Ik krabbelde overeind met een gebroken rugleuning in mijn hand. Surveillant A schoot op me af, vroeg niet wat er gebeurd was, mijn buurjongen deed heel goed alsof hij van niets wist en ik werd de eetzaal uitgestuurd en moest me melden bij de prefect. Zonder 1 woord nam hij een velletje papier, krabbelde er wat op en stuurde me terug naar A. Ik had 3 dagen "sekwester" gekregen, 3 dagen eenzame opsluiting op water en droog brood in een onverwarmd kamertje in hartje winter met als straf: domweg mijn geschiedenisboek overschrijven. Pissen in de wastafel, kak ophouden tot 's avonds. Na 3 dagen werd ik vrij gelaten, de stapel strafwerk werd achteloos in de prullenbak gegooid. * De Finale. Ondanks alle strafmaatregelen gaf ik mijn verzet niet op.

In de studiezaal zat ik alleen in een bank. Wegens achterom kijken moest ik op mijn knieën onder het jozefbeeld de studietijd uitzitten. Ik gooide een propje papier in de prullenbak die vlak naast me stond. Een keiharde klap met de vlakke hand op mijn wang deed me over de vloer tuimelen. Surveillant A heeft me vals van achter zodanig toegetakeld dat zijn vingers nog dagen daarna in mijn wang te zien waren.

Ik ben in paniek naar de studiezaal waar mijn oudere broers zaten gerend. Zij hebben mijn ouders op de hoogte gebracht en een dag later was ik thuis. Met vakantie. Ik was een probleem. Mijn moeder wist wat er met mij aan de hand was: ik was ongehoorzaam en ik wilde me niet "voegen". Zo eenvoudig was dat. Het kwam bij mijn ouders niet op dat ik niet paste in een internaat. Ik kon niet duidelijk maken dat het permanent opgesloten zitten me onhandelbaar maakten.

In het xxxx college in xxxx was er nog een bed vrij. Met de nodige dreigementen en goede voornemens ging ik het nieuwe schooljaar in. Ik was toen 11 en ik beleefde met verwarrende gevoelens mijn eerste klaarkomen en meteen ook mijn eerste doodzonde. Seks was de Satan en alleen in de biechtstoel kon je tegen betaling van een paar gebeden je handen wassen, tot de volgende keer. Terwijl ik zelf op ontdekking was in de wondere wereld van de erotiek, voor het eerst smoorverliefd op een meisje en ook oog had voor leeftijdgenoten, besepte ik niet dat ik een aantrekkelijk jongetje was voor ouderen. Dat merkte ik pas toen de gymnastiekleraar heel openlijk mij begluurde in de kleedhokjes. Ik vond het ook wel spannend. Hij heeft me nooit aangeraakt. Een leider in de jeugdbeweging ging heel wat verder. In uitgelokte schijngevechten werd ik handtastelijk in een houdgreep genomen en werd ik doelgericht tot masturbatie gedwongen. Het werd echt problematisch toen de zeer eerwaarde heer directeur me bij hem op zijn kamer liet komen en mij duidelijk opgewonden streefde. De korte broek maakte dat ook gemakkelijk.

Ik heb mijn Plechtige Communie ook nog in korte broek gedaan, maar wel bont en blauw geslagen door de surveillant die het blijkbaar ook erg opwindend vond om mij fysiek aan te pakken.

Langzamerhand hoorde je van andere jongens verhalen over welke priesters het niet konden laten om je bij je piemel te vatten.

Mijn uitgesproken gemis aan gehoorzaamheid speelde me parten en ik kwam in het xxxx college in xxxx terecht. Ik was inmiddels 13 geworden en het doodzonde trauma meer dan zat. Het steeds weer moeten biechten bij paters waarvan je zeker wist dat ze zich gingen aftrekken na je bekentenis, daar kreeg ik meer dan genoeg van. Een dissidente pater heeft me toen een kijk gegund op het doen en laten van zijn confraters. Spiernaakt en stomdronken heeft hij me de ware werkelijkheid van de schijnheilige katholieke Kerk laten zien. Het was schokkend om te zien hoe hij klaar kwam op zijn "brevier". Hij was een van de eersten die de RKK heeft verlaten.

Tot slot nog dit: de 10 jaar internaat hebben mij in mijn ontwikkeling van kind tot jong volwassene opgescheept met heel wat onnodige frustraties. Het is een feit dat een totaal gebrek aan pedagogisch inzicht van volwassen paters en priesters daarvoor verantwoordelijk is. Zij waren zelf een en al frustratie!

Nu blijkt overduidelijk dat de Rooms Katholieke Kerk als instituut de pretentie heeft het Enige Ware Geloof in pacht te hebben en in werkelijkheid een Autoritair bestuurd wereldlijke Macht is.

Daar ik mooi kon zingen ging ik in het koor van congregatie A in xxxx. Ik werd er hartelijk verwelkomd door Pater A die het koor leidde. Van in het begin werd ik door hem geprezen voor mijn zuiver sopraanstemmetje. Daar ik volgens hem aanleg had voor muziek zou hij me na een poos leren orgel spelen. Ik keek heel erg op naar xxxx die fantastisch goed kon orgel spelen, hij was in mijn ogen toen een soort god. Ik mocht van Pater A solo sopraan zingen in de middernachtmis, hij zou mij daar persoonlijk op voorbereiden. Hij kwam bij mijn ouders thuis zeggen dat ik een zangtalent was. Mijn ouders waren enorm fier op mij. Hij zou met plezier veel van zijn tijd in mij investeren. Na de algemene zangoefeningen moest ik nog nablijven om als solozanger extra les te krijgen. Ik moest naast hem komen zitten om de partituren en de Gregoriaanse teksten te leren. Hij zei dat ik veel voor hem betekende en hij deed zijn pij omhoog en ontblootte zijn stijve lid. Ik moest hem tongkussend aftrekken terwijl hij hijgend zei: "feller, feller...". Daar hij altijd een pijp rookte met tabak uit een gele puntzak was zijn adem en mondsmaak een walgelijke ervaring. Zijn sperma kuiste hij met een grote zakdoek van mijn handen. De boeken werden dichtgedaan en de 'bijles' zat er op. Het moest een geheimpje blijven tussen ons twee. Ik denk niet dat voor de gevoelens die ik toen had er een woord voor bestaat. Ik kon het gewoon niet plaatsen en ik kon en mocht er met niemand over praten. Ik mocht na de 'bijlessen' solo zingen tijdens de middernachtmis. En zelfs voor de radio zingen in een paviljoen op de wereldtentoonstelling van 1958, ik was toen twaalf jaar. Toen we met de jongens van het koor op een keer op kamp waren kwam hij me 's nachts in de slaapzaal uit bed halen. Ik moest met hem meegaan naar zijn kamer. Terwijl we in het donker door de gang gingen hoorden we ergens een deur open gaan, hij stuurde me snel terug naar mijn slaapplek en ging alleen verder. Ik hoorde nadien een hoop tumult, ik was heel bang en het drong op dat moment door dat de nachtmerrie moest stoppen. Ik ben nooit meer naar de zangles geweest. Alles wat met Kerk en geloof te maken heeft heb ik afgezworen. Ik heb me laten uitschrijven uit de registers van de Katholieke kerk. Ja, het heeft littekens achtergelaten...

Ik ben 64 jaar en heb verleden week voor de eerste keer mijn wedervaren verteld tegen mijn vrouw omdat het gesprek toen over de pedofielschandalen binnen de Kerk ging. Een oud zeer.

Ik leef al een heel leven onder zware terreur omwille van mijn verleden van seksueel misbruik. De omerta is, niettegenstaande ik een zestiger ben, nog steeds intact!

Spilfiguur was mijn grootvader; er waren ook anderen bij betrokken. Vermits hij veel in de Kerk zat, wist de pastoor hier niet enkel van, hij hielp het potje gedekt houden om bij tijd en wijle zelf een "graantje mee te pikken" want, zo luidde het: "die arme dutsen hebben niets...." en het voor de rest van haar leven voor gek verslijten.... Later was er nog een pater bij betrokken.

Jaren jaar geleden trok ik aan de alarmbel: ik werd een tijdje gevolgd in het Vertrouwenscentrum. Onder impuls van de vertrouwensarts durfde ik in 1996 de stap naar het gerecht zetten. Ik diende klacht in tegen mijn grootvader, want hij was de oorzaak van alles.

Vermits mijn zaak wegens verjaring zou geseponeerd worden, stelde het gerecht me voor om bij wijze van compensatie, een brief rond te sturen met melding van het misbruik en de vraag om begrip. Het antwoord van familie en toenmalige kennissen was overduidelijk: nu sloten de rangen zich definitief én ik werd nu pas echt goed gek bevonden. Er volgden echter wel een paar dreigtelefoons...

Intussen werd ik invalide verklaard in het UZ. De link met mijn verleden werd snel gelegd. Inmiddels ging de terreur van kwaad naar erger. Ik had brute pech want degene die zich opwierp als verdediger van de familie had daarbij alle troeven in handen, hij is vriendjes met zowat het gehele gerechtelijke apparaat.

Ik zag me genoodzaakt mijn telefoonnummer geregeld te wijzigen; alle info over mij werd (wordt) systematisch gewist; belangrijke poststukken "verdwenen" (verdwijnen); ik werd (word) gepasseerd, uitgerangeerd, gediscrimineerd en vernederd: dit tot op heden....

En zeggen dat ik reeds klacht indiende voor het losbarsten van de Dutroux-affaire!
Ik besef, als ik mijn mond open doe is België een zoveelste Dutroux-schandaal rijker.

Dit is mijn zoveelste poging om het stilzwijgen te doorbreken....

Naar het gerecht kan ik niet meer, want:

geen schijn van kans tegen al die macht, geen geld, fysiek en emotioneel gekraakt.

Ik stel me de vraag hoe het zou gelopen zijn mocht de pastoor van destijds zijn plicht gedaan hebben: hij was, samen met de dokter, zowat mijn enige getuige.

Het was een perfect vierkante kamer...

Het was een perfect vierkante kamer met een hoge zoldering. Misschien leek die zo hoog omdat ik pas dertien was en niet groot, maar ik herinner me dat het leek alsof ik minstens drie keer tussen de vloer en het plafond paste. Alles was donker bruin, zoals alleen oude doodgeboende meubelen bruin konden zijn en bijna alles was in hout. De muren, de vloer, de deur, het bureau, de fauteuil met vaal geworden paars-rode fluwelen bekleding, de twee stoelen met armleuningen, alles was hout. Uit de lambriseringen staken muurlampjes met kapjes die een zwak schijnsel wierpen op de vloer en alles wat er opeengestapeld lag. Ik herinner me veel boeken, massa's boeken in open, houten, ingemaakte kasten. Die besloegen een hele muur waarin de toegangsdeur tot de kamer zat verwerkt. Er hing een houten kruisbeeld net in het midden boven de deur genageld. De schilderijen waren donker en somber, met beelden van de lijdende Christus op de Calvarieberg, tijdens het laatste avondmaal en vissend op een meer. En ik herinner me de geur, vooral de geur. Ik herken die soms bij het binnengaan van een kerk, of in een oud klooster. Die geur was zurig, versterkt door die van oude as van goedkope sigaren en uitgedoofde pijpen. En door stof en ongewassen kleren. Ik spoel nog altijd de binnenkant van mijn neus met zeep op het einde van de dag als ik een kathedraal of zelfs een oude school binnenga. Maar ik raak de geur nooit kwijt.

Er viel weinig licht binnen door de twee kleine klapramen en die stonden ook nooit open. Dat licht was dof, gefilterd door het ronddwarrelende stof. Het vloeiende de kamer binnen in twee brede, platte, dampende stralen, die zich bijna onmerkbaar millimeter na millimeter over de vloer verplaatsten naarmate de tijd vergleed en die het bureau bereikten en dan plots uitdoofden.

In de grootste zetel, achter het enorme rechthoekige bureau, zat hij ineengedoken in zijn blinkend versleten zwart kostuum. Ik zie hem zitten, in de groene schijn van de porselein bekapte koperen bibliotheeklamp. Hij was klein en gestuikt, gedrongen en schriel, had schichtige ogen achter zijn vettige en bevingerde dikke glazen in een dun, zwart montuur. Ik stelde me voor dat hij de zoon was van een moeder voor wie een seminarist haar grootste droom was, omdat het zowat het dichtste was dat ze zelf bij God kon komen. En A had een zware roodroze open bovenlip. Die had jaren voor ik hem kende voor zijn bijnaam gezorgd bij duizenden leerlingen die ooit school hadden gelopen aan het college waar hij les gaf. Hij was niet alleen mijn leraar godsdienst en Latijn, hij was ook aalmoezenier. Hij waakte over mijn gezonde geest tijdens de dagelijkse lessen en over mijn gezond lichaam tijdens mijn vrije zaterdagen of zondagen bij de jeugdbeweging. Twee jaar lang.

Als A tussen de lessen door over de volgepropte speelplaats liep, bewoog hij zich als een schim. Hij laveerde agiel tussen de voetballende jongens. Iedereen die hem kende spurte snel achter de bal en als die niet in bereik was achter een ingebeelde bal, naar de andere kant van het rechthoekige plein

om hem te ontwijken. Anders was hij de prooi. Hij had een miezerige blik, een afschuwelijke grijns, priemende ogen, zoekend naar die uitverkorene die hij lispelend standhield met de woorden 'na het laatste lesuur op mijn kamer'. A heeft me leren spurten. Maar niet meteen. Ik was kleiner en minder snel en dikwijls te laat om te ontsnappen.

Als ik foto's terugzie van hoe ik toen was zie ik die frisse communicant, met die zuiverheid die iedereen verliest als de puistjes komen, of de baard in de keel, het eerste schaamhaar, dons op de bovenlip. Ik was mager, goed gekleed, kortgeknipt en hygiënisch in orde. En zingen in het jongenskoor van het college was een plus. Ook misdienaar zijn op zondag, als ik met mijn loodzware fiets op mistige herfstdagen om zeven uur 's morgens de achttien kilometer naar de stad aflegde. Dan zat ik in een onfris wit kleed op mijn blote knieën in een kleine zijkapel van de barokke kerk, zonder publiek de Heer te dienen. De Heer was A. Alomtegenwoordig, allesziend, meester over zijn wereld en uiteindelijk ook over die van mij. De deur die de collegegang van zijn muffe kamer scheidde droeg de sporen van mijn voorhoofd. Ik heb vaak minutenlang aarzelend gewacht, met mijn hoofd tegen die deur, voor ik met mijn kleine vuist de zachte klopp zou geven waarvan het gevolg voorspelbaar was. Maar ik was geroepen en geroepen was geroepen. En daar had A het voortdurend over.

De school was leeg, op enkele tientallen internen na die de studiezaal vulden tot het tijd voor het avondeten was. 'Kom!'

Ik haatte dat 'Kom!'

Ik opende de kamerdeur en ging binnen. Hij zat in de grote zetel achter zijn bureau, slijmde met me om naast hem te komen staan en zodra ik dicht genoeg genaderd was nam hij mijn hand in de zijne en trok me dichterbij. Hij verschoof zijn stoel eerst naar achter zodat ik voor hem stond en dan weer naar voor zodat ik weerloos tussen hem en de rand van zijn bureau werd geklemd. Zijn grijze adem stonk naar koffie en brood, kaas en sigarenrook. De etensresten zaten nog gelig tussen zijn verkleurde tanden. Zijn gezicht was ruw, de grijze stoppels van een dag oude baard maakten van hem een echte vieze oude man. Zoals hij daar zat was ik amper groter dan hem. Ik kon A niet zien maar voelde hem des te meer. Met mijn rug naar hem gekeerd was alles wat meer draaglijk, zolang ik niet in zijn ogen moest kijken was alles beter. Tot die keer dat ik neerkeek op zijn werkblad en mijn eigen regelmatig handschrift zag. Blauwe woorden op gestippelde lijnen. A schoof zijn zetel nog dichterbij. Voor mij lag het examenblad van die morgen, verbeterd met rode strepen in de tekst en vinkjes in de marge en met het puntenvakje in de linker bovenhoek naast het schoolembleem nog leeg. Ik voelde zijn ruwe dikke kleine handen langs mijn blote benen glijden. Hij gaf lichte kneepjes en strelingen terwijl hij vroeg hoeveel punten ik mezelf graag zou geven op het examenblad dat voor me lag. Hij mompelde de vraag met een slepende stem die hij op 'hein?' liet eindigen. Ik mocht het zelf zeggen.

Er scheen al lang geen licht meer door de ramen. De school was al meer dan een half uur uit en ik stelde me voor dat al mijn vrienden nu waarschijnlijk al veilig thuis zaten aan een gedekte tafel. Maar A was gewoon geworden dat ik hem zei dat ik dringend weg moest, dat mijn bus al lang vertrokken was en ik nu een latere moest nemen om nog op tijd te zijn voor het avondeten. Hij had altijd zijn zelfde antwoord klaar. Ik zou wel een uitleg geven die geruststellend was. Dat mijn volgende bus pas over een uur zou vertrekken en dat ik die zeker zou halen. Ik moest maar heel even blijven, het zou zo voorbij zijn. Hij nam zijn rode balpen en hij leunde met zijn ronde hoofd over mijn linkerschouder om te kijken naar het blad voor ons terwijl hij mij op zijn schoot trok. Met de balpen in zijn rechterhand reikte hij naar het tweedelige lege vakje links bovenaan het blad. Het bovenste was voor de behaalde punten, het onderste voor het maximum dat op dit examen gehaald kon worden. Hij vulde onderaan het cijfer tien in en tekende vervolgens in het bovenste vakje een kleine nul. Mijn gezicht raakte zijn ruwe ongeschoren kaak toen ik verschrikt zijn ogen zocht omdat ik de nul niet begreep. A lachte luid. 'Ik heb je goed laten schrikken!' schokschouderde hij.

Ik voelde zijn linkerhand op mijn onderbuik terwijl hij mij nog dicht tegen zich aan drukte. Hij kneep zacht in de voorkant van mijn dikke korte broek. Ik kon elke beweging volgen. Zijn pink zocht onder de rand van mijn onderbroek naar de zachte onbehaarde huid van mijn scrotum. Hij begon te neuriën terwijl hij zich met afgemeten bewegingen tegen mijn lichaam aandrukte. Dan zag ik zijn balpen naar de linkerzijde van de kleine nul gaan. A vroeg gemaakt plagend of het streepje naar boven moest of aan de rechterkant van de nul naar beneden.

Een zes dan wel een negen maakte voor mijn moeder ontzettend veel uit. En niet in het minst voor godsdienst en Latijn.

A in dit verhaal had in realiteit de bijnaam "B" bij de meer dan 1000 leerlingen in het college. Hij had geen gespleten bovenlip, maar een ander kenmerk dat hem zijn bijnaam gaf. Meerdere leerlingen hebben hun eigen verhalen over deze congregatie.

Puisque l'Eglise de Belgique souhaite la transparence la plus totale sur les victimes de prêtres pédophiles, permettez-moi d'évoquer avec le plus d'objectivité possible et de la façon la plus exhaustive mon cas bien particulier d'enfant violé, au sens de la loi (doigtage anus en plus de masturbation), par le vicaire de ma paroisse d'enfance xxxx (province de xxxx) l'abbé A, résidant actuellement, xxxx. Ces viols répétés ont été perpétrés alors que j'avais 7 ans et se sont prolongés jusqu'à mes 12 ans.

D'enfant violé, je suis devenu moi-même, bien des années plus tard, abuseur d'adolescents et j'ai été condamné, en 1994, à 8 ans de prison ferme (dont j'ai fait effectivement 4 ans et demi) pour attentat à la pudeur et incitation à la débauche avec la circonstance aggravante d'autorité sur les mineurs.

Lors de ma thérapie, il s'est avéré utile, voire indispensable, d'obtenir le pardon de cet abbé A. Ne sachant si l'abbé était encore en vie et où il résidait, j'ai alors écrit à l'évêché de xxxx en l'informant de l'utilité de ma démarche. A cette époque, il m'a été répondu très prudemment qu'après consultation de leur Conseil, il transmettrait ma requête à l'intéressé qui la traiterait comme il l'entendrait. J'ai alors obtenu une lettre de celui-ci me demandant de lui pardonner ce qu'il pensait ne pas m'avoir autant marqué. Ce n'est qu'en cherchant moi-même que j'ai pu apprendre son lieu de résidence qui ne m'avait jamais été communiqué. Je lui adressai alors mon pardon sincère, d'autant que j'avais à me faire pardonner moi-même.

Les viols de l'abbé ont certainement fortement orienté mon identité sexuelle et influencé mes choix de vie.

Durant ma petite enfance, fils de famille très catholique, j'ai cru avoir la vocation sacerdotale. Enfant de chœur pieux, croisé eucharistique, acolyte assidu, les gestes de cet abbé m'ont fortement perturbé, bien que je n'avais pas très bien conscience de ce qui se passait, surtout étonné de ce qu'il m'avait simplement dit de ne point se confesser à lui. J'avouai simplement donc en confession auprès d'un autre vicaire avoir fait de « sales choses » sans jamais précisé celui qui m'y entraînait. Peur d'avoir une réaction négative de mes parents, je ne leur ai jamais, à l'époque, avouer les faits et gestes dont j'étais victime et dont je me sentais pourtant coupable. De plus, les bienfaits et privilèges que m'accordait l'abbé (aller avec lui sur sa moto, pouvoir visionner des petits films comiques chez lui, avoir accès quand je voulais à sa bibliothèques de BD, etc.) valaient bien à mes yeux que je me laisse faire d'autant que ses caresses me procuraient un certain plaisir, excepté le mal que je devais souffrir au moment de la pénétration profonde de son doigt. Il me semble d'ailleurs avoir été attristé lorsqu'il eût cessé ses pratiques pédophiles qu'il dut exercer sur d'autres puisque j'appris plus tard qu'il avait été condamné en justice pour les mêmes faits.

Sans doute inconsciemment, j'ai renoncé à la vocation sacerdotale par peur de répéter ce que j'avais subi. Acolyte ensuite chez les congrégation A de la l'abbaye xxxx, j'appris à mieux connaître la vie monastique. Celle-ci me parut conforme à ma vocation religieuse d'adolescent et à 18 ans j'entrai à l'abbaye xxxx à xxxx où je fis ma première année de noviciat, puis ma seconde année au Monastère xxxx de xxxx. J'y fis mes vœux triennaux. Destiné à une fondation au xxxx, je suivis une année de théologie à xxxx (studentat rédemptoriste) puis une formation au xxxx et un graduat en sciences religieuses à xxxx. Ma foi étant devenue vacillante, je quittai la vie monastique au terme de vœux triennaux. Je rencontrai alors ma future épouse et dans un esprit altruiste qui nous animait nous fondions une maison familiale pour enfants moralement abandonnés à xxxx. Bien qu'ayant eu des relations sexuelles avec deux moines de la communauté, je crus que cela était du au milieu exclusivement masculin dans lequel je vivais et que mon mariage, d'où sont nés mes deux enfants, allait me « guérir » de mon attirance homosexuelle. J'ai alors eu mes premières pratiques pédophiles (attouchements et caresses).

Après mon arrestation et une longue thérapie psychiatrique depuis ma sortie de prison en 1998 (que je suis toujours sans plus y être contraint par la justice), j'ai mieux pris conscience et de mon immaturité sexuelle et de mon orientation homosexuelle. C'est alors que je me suis divorcé en 2002, tout en gardant une bonne entente avec mon ex épouse. Mes relations avec mon fils se sont rompues et celles avec ma fille sont restées chaleureuses.

Outres mes nombreux mandats, au moment de mon arrestation, j'exerçais la direction de l'institut xxxx à xxxx, succédant au Père B., actuellement xxxx à xxxx. Il m'avait laissé une succession difficile à un moment de restructuration indispensable de cette vieille institution du secteur. Je pense avoir réussi celle-ci au prix d'efforts considérables et d'oppositions diverses. En plus de cette direction, j'ai parallèlement exercé durant trois ans le rôle de conseiller auprès du xxxx, fonction que j'exerçais encore lors de mon arrestation qui fit évidemment la une de la presse.

Lors de mes interrogatoires, je ne fis que signaler mes viols d'enfance. Pendant le procès, je demandai à mon avocat de ne point charger l'abbé violeur et il n'en fit point allusion dans sa plaidoirie.

Voilà un peu décrit dans la transparence les faits d'avant et pendant ma détention.

Si je comprends le souci qu'a aujourd'hui l'Eglise de vouloir cette transparence, je comprends moins son rôle évangélique de pardon et le vis très mal depuis ma sortie.

Au sortir de prison, je me suis retrouvé seul, isolé, sans personne pour m'aider à une réinsertion humaine et sociale. A croire que tout mon passé se résumait dans mes actes pédophiles et que toute mon action positive était gommée, effacée. Si je puis comprendre le silence et l'absence de mes anciens « amis » politiques, à part X, ancienne collègue de xxxx et qui a osé correspondre avec moi en prison, je comprends moins le silence de la « classe religieuse » autant laïque que cléricale, à l'exception de l'abbé C qui a tenté de me trouver un boulot mais qui a du vite renoncer au vu de l'opposition de son Conseil d'Administration.

J'ai donc du me contenter du chômage, me fondre dans l'anonymat de la ville de xxxx et tenter tant bien que mal une réinsertion sociale en cachant mon passé auprès de nouveaux amis.

N'est-il pas temps que l'Eglise, sans nier la nécessaire justice, proclame aussi haut et fort, le droit au pardon et à la rédemption ? Je crains que son discours actuel soit plus tacticien, avec une arrière pensée de récupération, quand elle cède à toute une presse avide de scandales qui font vendre !

Dans mon cas particulier, l'Eglise tout en pardonnant à l'abbé violeur, ne pouvait-elle pas m'aider de façon concrète à retrouver un travail discret ? Ne pouvait-elle pas au moins me proposer une aide matérielle, alors que chaque mois je peine à payer mes factures et vis au bord du seuil de pauvreté, avec un chômage de 870 euros et actuellement une pension de 900 euros ?

Tout en niant pas ma responsabilité dans les faits commis et sachant que les causes de mes actes dépendent certainement de causes multifactorielles, il reste évident que les actes de l'abbé A ont joué un rôle déterminant dans mon identité sexuelle et ma maturité adulte. Je suis aussi conscient que si nous ne sommes pas responsables de notre identité, nous le sommes de ce que nous en faisons. Il n'empêche que je suis extrêmement déçu de voir combien des hommes d'Eglise, comme par exemple le père B, n'ont même pas pris la peine de prendre nouvelle et contact avec moi. Je dois à la vérité de dire que j'ai eu de bons contacts avec le Père D. et durant le temps de ma prison à xxxx et après ma libération.

Jamais je n'ai eu une reconnaissance de ma discrétion au sujet du prêtre qui m'avait violé... L'abbé A m'a cependant légèrement aidé quand j'ai fait, l'année dernière et cette année, contraint et forcé par ma situation matérielle et mon impossibilité de faire face à mes notes de chauffage, appel à lui. Il m'a envoyé alors cent euros ! Mais qu'est-ce que deux cents euros, alors que c'est tous les mois que j'ai besoin de cette somme pour vivre selon ce qu'on nomme pudiquement la dignité humaine. Je lui précisais pourtant que cela ne remettait pas en cause mon pardon. Si cet abbé n'avait pas été sur ma route, il est probable que ma sexualité aurait pris une toute autre direction et qu'aujourd'hui je serai à l'aise et dans ma peau et dans mes finances !!

Comme susmentionné dans mon début de lettre, celle-ci se veut surtout une aide apportée à l'éclaircissement de la situation vécue par les victimes d'actes pédophiles par des hommes d'Eglise, mais aussi une requête pour que dans les possibilités de ce que vous pouvez faire une aide financière, aussi minime soit-elle, me soit accordée.

J'écris d'ailleurs cette requête sous les conseils de Dom E, prieur et fondateur du monastère de xxxx (de la congrégation B) à xxxx que j'ai retrouvé dernièrement et avec lequel j'avais fait mes humanités et été novice à l'abbaye xxxx. Il m'a accueilli chaleureusement et gratuitement dans sa communauté du xxxx durant un mois. Je m'y ressource avec le recul qu'offre la paix, bien que toujours agnostique et ayant parfois envie de crier haut et fort ma révolte envers ceux qui juge la vie d'un homme sur quelques moments d'égarement, font des amalgames invraisemblables sur la pédophilie et font de tous les pédophiles des « Dutroux » ! Après la nécessaire transparence voulue actuellement, n'est pas temps d'oser aussi redire que chaque homme a droit à la rédemption, tout en veillant à la non récurrence ? Si j'ai retrouvé mes droits civiques et politiques, je ne suis pas certain d'avoir retrouvé simplement ma dignité d'homme, malgré les preuves de mon abstinence de tout fait pédophile depuis 1994 !

Tussen 1986 en 1992 zat ik op de middelbare school xxxx college te xxxx bij xxxx . Op die school gaf toen A les als priesterleraar. Hij woonde daar ook in. A was bezieler van onder meer verschillende pastorale projecten en een groot koor op de school.

Zowel via de schoolpastoraal als via het schoolkoor kwam ik meteen vanaf 1986 met A in contact. Bovendien ging in ik de zomervakantie ook verschillende keren mee met hem wanneer hij als proost van de jeugdbeweging en van de school op bezoek ging naar xxxx en xxxx kampen.

Zowel op die reisjes als op zijn kamer in de school is er toen verschillende keren seksueel contact geweest tussen A en mezelf. A heeft me hiertoe nooit gedwongen en ik heb er (bij mijn weten) geen schade van ondervonden – vandaar dat ik aarzel om mezelf ‘slachtoffer’ te noemen. Toch dient gezegd dat er handelingen werden gesteld met een minderjarige die noch door de morele, noch door de juridische beugel kunnen. De gebeurtenissen vonden herhaaldelijk plaats tussen 1987 en 1990, ik was toen tussen de 13 en 16 jaar oud.

Ik wil deze zaken onder uw aandacht brengen in de nasleep van de zaak Vangheluwe en heb daar de volgende motivatie voor:

1. Tot voor kort had ik met niemand ooit over deze gebeurtenissen gesproken en ik weet niet of A ook andere slachtoffers heeft gemaakt. Mocht dit wel het geval zijn en er zijn daaromtrent al klachten bij u binnengekomen, dan wil ik met mijn getuigenis het dossier aanvullen. Ik herinner me dat er me ooit iemand heeft gezegd dat hij/zij iemand kende die rare ervaringen heeft gehad met A (waarbij in tegenstelling tot bij mij weliswaar geen ‘strafbare’ feiten werden gepleegd), maar dat contact vind ik niet meteen terug.
2. In 1990-1991 heeft A de school verlaten om naar xxxx te trekken als missionaris. Ik heb me altijd afgevraagd of hij dat uit vrije wil deed of omdat er mogelijk klachten waren waardoor het veiliger was andere oorden op te zoeken. Gezien ik verwacht dat er ook een onderzoek komt naar de manier waarop gewezen bisschop Vangheluwe met klachten over pedofiele priesters is omgegaan, lijkt het me relevant jullie deze getuigenis over te maken.

Mijn naam is xxxx, geboren in 1943. Ik studeerde in de humaniora aan het xxxx college, xxxx. Tijdens het vijfde jaar van de humaniora had ik A, congregatie A, als leraar. A had enkele Franse boekjes op zijn kamer die hij uitleende aan zijn leerlingen. Dit was een voorwendsel om leerlingen aan te trekken op zijn kamer waar ik herhaaldelijk slachtoffer was van seksueel misbruik. Toen ik eens wegvluchtte van zijn kamer, kreeg ik de volgende dag berispingen in de klas, zonder reden.

Mijn broer xxxx is geboren in 1940. Ikzelf, xxxx, in 1941

Wij hebben een oorlogsverleden met vluchten, kampen, enz... In de kampen was vernedering en misbruik een gewoon dagelijks gegeven. Ook honger, dorst en gebrek aan zorg en liefde... Je was kind en alles overkwam je, alles moest, je had niets in te brengen. Het was een harde tijd. De vlucht terug en de jaren nadien waren zeker zo hard en misbruik in de groepen met vernederingen deel van ons leven. Het was gewoon zo!

Wel hebben wij als gezin de ervaring gehad van ouders die ondanks onmacht, schuldgevoelens, inzet en liefde ons kind wilden laten zijn, ondanks de harde werkelijkheid. En ook een echte parochieherder in de xxxx -parochie in xxxx. Hij hielp ons gezin bij de aanpassing in de parochie en in de Lagere school, alsook bij de materiële en sociale noden.

Mijn broer was na de lagere school naar het middelbaar gegaan in het xxxx college in xxxx (waar wij woonden) = 1952. In 1953 gaat hij na thuiscontacten (ronselen) van de congregatie A, die wilde verhalen vertelden over de mogelijkheden om naar de missies te gaan in het buitenland, naar het middelbaar in xxxx op internaat. Hij kwam maar om de 3 maanden naar huis en had dikwijls heimwee. Zeker als ons jongste zusje geboren werd (15j was mijn broer toen) en hij dit niet kon meemaken.

De jongens sliepen in het internaat in ‘chambretten’ en de controle over de ‘hygiëne’ was belangrijk - daar het thuis weinig (!) gebeurde - ook wij hadden geen badkamer. Die controle werd gedaan door de paters. Mijn broer vertelde mij daarover dat hij dat niet graag had, hij was toch groot genoeg. Nadien vertelde hij me dat hij dikwijls op de kamer van de pater moest komen. Hij moest zich dan bloot laten zien om te weten of alles wel goed was.(!) Hij werd op schoot genomen en alles werd goed gecontroleerd. 't Duurde soms lang. Te lang... Hij wist niet wat erover te zeggen thuis. Moest eigenlijk

zwijgen. Wel ontdekte hij zo zijn mannelijkheid. Soms werd die gemeten met de pater. Hij moest nog groeien en vond het toen opwindend. Ikzelf was toen 13-14j en vond het ook opwindend wat hij vertelde. Er werd verder niet over gesproken. Maar als broer en zus ontdekten wij wel de groei van het jongen en meisje zijn. Toen vertelde hij heel stoer dat alles mocht bij de pater. Wel mocht ik het niet aan vader vertellen. Hij mocht ook niets vertellen van de pater. Het was voor ons beiden het grote geheim tussen ons twee. Na een hele tijd zei hij me het eigenlijk toch niet leuk te vinden. Maar de pater zei dat het zo moest. Ook op het kamp met de jeugdbeweging van het college waar de pater proost was moest het. Zijn schoolresultaten gingen achteruit. Hij werd bijna 15j en zat in het 3de middelbaar. Hij werd er lastig om dat hij nog steeds bij de pater moest komen. Hij had sinusitis en moest af en toe naar huis komen voor spoelingen bij de specialist. Hij probeerde zelf dit op te drijven door meer te klagen en zo meer spoelingen te krijgen. Ook ikzelf kreeg spoelingen en we gingen dikwijls hiervoor samen naar het ziekenhuis. Met die speciale thuiskomsten was hij blij, want dan kon hij mij vertellen. Maar ik moest zwijgen. Hierover heb ik nog brieven die hij naar huis schreef gevonden. (met een speciaal dichtgekleefd briefje voor mij) Hoe langer hoe meer wou hij thuis blijven. Hij vroeg me ons vader te zeggen dat hij niet graag meer in die school was. Ik heb dat hem dan ook gezegd, ik was de grote zus en dochter. Wij hadden nog 2 kleine zusjes (ná oorlog en repressie geboren). Ik weet wel dat ons vader nadien met mijn broer over dit alles sprak. Maar wat mijn broer er juist over heeft verteld weet ik niet. Ik moest zwijgen van hem. Wel weet ik dat vader hem in 't midden van 't schooljaar van die school met internaat is gaan halen. Ik mocht van mijn broer zeker niets zeggen over al wat hij ooit verteld had.

Hij is toen naar het college in xxxx gegaan. Wij waren in 1955 verhuisd naar xxxx, want onze woonruimte was veel te klein voor alle kinderen. Onze ouders waren ook blij in een heel nieuwe omgeving te kunnen wonen. Mijn broer maakte die verhuis zelf niet mee. Hij haalde geen goede resultaten. Hij moest het jaar overdoen. Thuis is hij toen heel moeilijk geworden. Kon geen gezag van vader aanvaarden (alhoewel deze zeker niet autoritair was) en hij zorgde voor veel discussies en ruzies. Hij dubbelde verschillende jaren en vond studeren maar niks.

1958 ging hij het leger in, zonder zijn humaniora te hebben afgemaakt. Ikzelf was bijna 17 en mocht het laatste jaar humaniora niet doen, omdat ons moeder ziek, psychisch zwak, onherstelbaar was, enz...en lange tijd in een herstellingsoord moest blijven. Als oudste dochter moest ik zorgen voor het huishouden en de 2 kleine kinderen. Beiden waren wij in de jeugdbeweging van de parochie en later in de volksdans en jeugdclub, wat onze deugddoende ontspanning was. Wel niet zonder moeilijkheden voor mijn broer, die dan zijn frustraties uitwerkte op mij. Mijn broer heeft heel wat meegemaakt in het leger. Toch was het nadien in de jeugdclub (die hijzelf mee oprichtte) moeilijk om een relatie aan te gaan met meisjes. Hij was graag gezien, maar geloofde het zelf niet. Meisjes wilden hem hun liefde tonen, maar hij kon ze niet aanvaarden en was nadien woedend op zichzelf en op mij, zijn zus. Thuis bleef hij moeilijkheden geven, soms heel agressief vooral naar vader toe. Maar ook naar mij, want volgens hem verliep bij mij alles schitterend. (Hij werd hyperjaloers op het feit dat ik hogere studies deed.)

Hijzelf kreeg ook nog 'Bof - Dikoor' waar men hem zei dat het gevolg kon zijn dat hij impotent werd. Toen verweet hij de pater dat hij daar al voor gezorgd had. Ook mijn vader, omdat hij toen naar die school moest. Terwijl ons vader op zijn wensen was ingegaan. Mijn broer was toen enkele dagen in levensgevaar. Ik waakte 2 nachten bij hem en hij sprak voortdurend de wens uit een einde aan zijn leven te maken. Het was de pater zijn schuld, die had hem en alles kapot gemaakt. Nu kon hij geen man meer zijn en ook geen vader worden. Ik wil nu dood! Hij was kwaad en agressief. Heeft toen alles wat met geloof te maken had verworpen en vooral de mensen die de naam God noemden. Nadien werd geloof ongelooft, en zoekenden zoals ik, zijn zus, werden toppunt van spot en verwerping.

Die tijd was ons moeder onverwachts zwanger en door de grote inspanningen voor haar zoon (zorgen en dagennacht waken) deed ze een miskraam. Mijn broer droeg alle schuld vond hij en wilde dood. Geen leven! Kreeg zware medicatie, herstelde wel, maar met een grote angst impotent te zijn. Kon in eigen omgeving geen relaties aangaan. Soms korte, maar geen engagementen. Na leger, na ziekte en herstel volgde hij douane cursussen en verdween naar de grens om te werken. In 1965 woonde hij op kamers bij een gezin. Denkelijk hebben deze hem goed geholpen om aan het werk te kunnen blijven. Heel soms kwam hij naar huis met wilde verhalen over zijn grenswerk. Later wordt hij weer ernstig ziek en wordt opgenomen in het ziekenhuis. Hij moet kunstmatige anus krijgen en is werkelijk impotent. Hij is woedend! Wil geen bezoekers. Tijdens zijn lange ziekenhuisverblijf ontmoet hij een verpleegster die nachtdienst doet. Zij is ongehuwde moeder. Haar zoontje slaapt in het ziekenhuis terwijl zij werkt. Het jongentje wordt aangehaald door mijn broer en wordt zijn vriend. Zo volgt ook de

vriendschap met de moeder. Het gevoel voor verantwoordelijkheid en zorgende van mijn broer komt naar boven voor het jongentje en ook de drang om vader te zijn. Lang vertelt hij er thuis niets over. Tot hij na zijn herstel met de verpleegster gaat samenwonen (om te proberen en voor de jongen).

Intussen heb ik zelf kennis met een jongen X uit xxxx, maar mijn broer heeft er geen goed woord over. Deze jongen X is ook op internaat geweest in xxxx. God weet wat hebben ze daar gedaan. ??? In 1969 trouwen X en ik. Die dag is hij wel positief en gelukkig voor mij. Ook hijzelf heeft hoop, want de verpleegster wordt misschien zijn vrouw, al is ze nog onzeker. (Ook zij heeft een ellendig oorlogsverleden met vluchtcaravanen en ontbering waardoor haar moeder stierf, familie achterlaten en vluchten; alleenzijn, misbruik, bedrogen worden..) Mijn broer en de verpleegster gingen samenwonen (ongewoon voor die tijd) en ik moest pleiten bij mijn ouders voor begrip om hen de nodige tijd te gunnen. Later lieten ze weten dat ze getrouwd waren. Juist de dag van de geboorte van mijn eerste kindje. Trouwden ze voor de wet? Voor de kerk? Wij hebben het nooit geweten. Het werd gewoon geloven en hopen dat zij gelukkig wilden worden. Mijn ouders aanvaardden het hele gezin, omdat ik hen aangaf dat het wel goed zou komen. Xxxx was een prachtvrouw voor mijn broer. Veel later vertelde ze mij dat het altijd heel moeilijk was geweest. Mijn broer was enorm onzeker en soms agressief over zijn (on)mogelijkheden. Hij bleef woedend tegenover al wat paters en geestelijken waren. Ook bleef hij spotten met het geloof en had wellust om zijn zus die wilde groeien naar een gelovig gezin te kleineren. Soms werden het onmogelijke situaties. Hij zei me steeds dat ik teveel wist. Toch kon hij de familierelaties niet wegdenken. In xxxx sterft onverwachts plotseling vader. Hij is 55j. Ik moet het mijn broer en iedereen melden. Aan mijn broer en zijn gezin telefonisch in xxxx. Mijn broer is kapot, hij heeft nog zoveel niet verteld over toen in xxxx, heeft nog zoveel agressie t.o. vader niet besproken, laat staan vergeven. Hij voelt zich zo verward, tekort gedaan, is agressief t.o. zijn zus, zij die alles weet en leeft. Waarom sterft vader 55j.?

Mijn broer weet niet hoe hij in 't reine kan komen met zijn vader die nu plots stierf. Tijd is om. Dan maar uitleven op zijn zus die alles weet en moet zwijgen. Wordt ook gedaan ter wille van eigen relatie en gezin.

In xxxx wordt mijn broer zijn dochttertje geboren. Hij is terecht fier. Maar vooral is het zijn bewijs dat hij niet meer impotent is. Tegenover mij verwenst hij 'de pater' en wil hem eerst uit leedvermaak deze geboorte laten weten. 'Gij kon dat toch niet, ik wel!' Later blijkt dat hij voortdurend op zoek is geweest wat de aanzet was van het misbruik in zijn jeugd. Wie was hier de schuldige? Het internaat en vooral 'de pater' of hijzelf die 'het' liet doen? Ik hoorde van zijn vrouw, dat hij boekjes kocht om te zien, te zoeken, wat en hoe hij had meegemaakt. Hoe was dat dan gebeurd? Wat werd er juist gedaan? Waarom was dat achteraf zo moeilijk. Hij wou erover lezen, vooral ook de uitleg erover en het hoe en waarom, liefst met prenten erover. Nochtans zijn taak als vader nam hij ernstig. Ook deze van echtgenoot. Later vertelde zijn vrouw dat seksualiteit steeds het moeilijkste onderwerp was, zowel om te beleven, als te bespreken.

In xxxx worden we alarmerend opgebeld dat mijn broer zijn polsen heeft overgesneden en in kritieke toestand is overgebracht naar het ziekenhuis. Ikzelf ga in xxxx mijn moeder ophalen en rijden snel naar xxxx, waar hij woont en in het ziekenhuis ligt. Wij halen zijn vrouw op in xxxx en horen daar dat hij werd overgebracht naar xxxx naar de neuro-psychologische afdeling. Ik rijd met mijn moeder en zijn vrouw verder naar xxxx. Daar horen wij dat hij in de gesloten kamer is en geen bezoek mag ontvangen. Ook zijn echtgenote, moeder en zus niet. Hij vroeg in afzonderingskamer naar kinderporno. Waar is hij mee bezig geweest? Hij verblijft verschillende maanden in de psychiatrie van xxxx, maar hij wil geen bezoek, buiten zijn echtgenote. Achteraf is en spreekt hij in de familie alsof er niets gebeurd is. In xxxx verwacht zus een kindje. Mijn broer was er dicht bij betrokken, daar hij na de dood van vader zich verantwoordelijk voelde voor zijn jongste zus en ze meenam naar xxxx om er te kunnen studeren. Die zorg voor zijn zus liep mis, want zij studeerde niet echt en werd afgewezen. Alweer opdracht mislukt en hij voelde grote onzekerheid en schuldgevoelens. "Ik ben het die er niets van terechtbrengt."

De dag dat kindje van zus wordt geboren is mijn broer in totale verwarring, al leeft dat gezien de feiten nadien, alleen in zijn eigenste binnenste. Wel toont hij zich fier. Als ze zoals afgesproken het pasgeboren kindje van zijn zus zullen bezoeken, stuurt hij zijn vrouw en kinderen. Hijzelf zegt zich niet goed te voelen, zal later wel even gaan. Zo snel groeit een baby nu ook weer niet.. Hij blijft liever thuis. Zijn echtgenote gaat vanuit xxxx, waar het gezin woont, wél naar xxxx met haar kinderen. Zij willen de baby bezoeken van de zus, die gedurende twee jaar in xxxx dicht bij hen heeft verbleven, omwille van haar studie. Maar... na een verheugend babybezoek waarvan ze mijn broer willen vertellen, komen ze

thuis en doen de lugubere niet te vertellen ontdekking – echtgenote en de 2 kinderen – dat mijn broer zich in de woonkamer heeft verhangen. Dood! Was het dat wat hij wilde op een dag van nieuw leven? En wij allen dan? Nieuw leven -Dood? Welke gevoelens dat heeft teweeggebracht is nog steeds niet te verwoorden. Zijn kinderen waren 19j en juist 14j. Ook wij konden hen niet troosten en waren zelf niet te troosten. Onbeschrijfelijk! Geen enkele boodschap heeft hij toen nagelaten, noch voor zijn echtgenote, noch voor zijn kinderen, zijn moeder, zijn zussen,... Niets!... Heel pijnlijk! Veel onbeantwoorde vragen! Als mijn broer was weggebracht en alle pijnlijke onvergetelijke justitiële zaken achter de rug waren liet zijn vrouw mij de boekjes en tijdschriften zien die hij onder de matras verborgen hield. Allemaal tijdschriften e.d. die kinderporno en –misbruik als onderwerp hadden. Een blijvende zoektocht naar de schuldige. Ze zei mij dat ze de idee, dat het zijn eigen schuld was nooit uit zijn hoofd had kunnen praten. Anderzijds was de gedachte dat het paters waren die het geloof verkondigden enz... eigenlijk valse mannen waren. Dit was volgens hem nooit te rijmen... Nooit heb ikzelf iets verteld aan ons moeder, zijn echtgenote of anderen, wat hij mij écht vertelde over wat werkelijk gebeurd was, of over zijn steeds terugkerende houding agressieve houding t.o. mij. Mijn broer is begraven in xxxx na crematie in xxxx Zijn uitvaart was voor mij beklemmend. Ik had over de ware toedracht van zijn dood niets gezegd aan mijn kinderen (vond ze nog te klein). Ook niet aan familie en vrienden. Later hebben mijn kinderen me dat verweten. Over het misbruik in het middelbaar in xxxx heb ik hen zeker nooit iets gezegd. Nog steeds hebben wij een goed contact met zijn vrouw en met zijn kinderen. Zelfs nu ze in het buitenland verblijven. Daar ben ik blij om en dat heelt de gebeurtenissen.

De grootste vraag = ligt dat misbruik als jong kereltje aan de basis van al zijn moeilijkheden? Zijn voortdurende agressiviteit, zijn onzekerheid, zijn onmacht om liefde te tonen, en vooral van zijn poging tot zelfdoding als van de uiteindelijke zelfmoord? Dat was voor mij en voor anderen de prangende vraag: waarom heeft hij op dat moment van leven, zichzelf het leven ontnomen? Heeft hij zijn hele leven daarmee geworsteld. Is zwijgen wel het goede geweest? Ben ikzelf, als zus, niet veel tekort gekomen tegenover hem, door blijvend te zwijgen? Tegenover mijn ouders? Voor hen was het heel moeilijk.

Heb ik hem toen wel voldoende laten voelen dat hij mijn broer was, ondanks alles? Niet dat ik me nu nog schuldig voel (vroeger wel), maar wel heb ik vragen. Kon ik hem wel helpen? Konden anderen hem helpen? Moest het zo eindigen? Hij kon nog zoveel goede dingen meemaken. Zijn kinderen zien afstuderen en groeien in hun leven, Kleinkinderen krijgen en ervan genieten. Intussen is ook mijn moeder gestorven. Voor de kinderen van mijn broer en zijn echtgenote triestig! Zij hielden veel van haar. Zij hadden weinig familie. Mijn broer heeft geen gemakkelijk leven gehad. Zou het misbruik zijn leven verder zo bepaald hebben? Op het moment van zijn zelfmoord kon ik mijn kinderen niet vertellen dat hun nonkel zich van het leven had benomen. Hij was gestorven. Plots! Want hij was niet ziek. Later heeft mijn jongste zus het hun verteld. Onze kinderen namen het mij kwalijk dat ik niet eerlijk was geweest. Maar ik vond hen toen nog te jong. Ik wilde hen een goede herinnering laten behouden aan hun oom.

Nu heb ik het misbruik alleen verteld aan mijn echtgenoot. En hem meteen de vraag gesteld of ook hem dat overkomen was in het internaat. Wel heb ik het ook spontaan gezegd aan onze dochter die in xxxx woont en zich zeer betrokken voelt in het bisdom. Of ik onze andere kinderen er iets van moet zeggen weet ik niet. Ik heb zelf opnieuw zoveel vragen. Het is de eerste keer dat ik iets van mijn broer, zijn levensverhaal, neerschrijf. Alleen zijn vrouw vraagt soms nog naar wat mijn broer mij vertelde door de jaren heen. Hoe moet ik hier verder mee omgaan, nu het niet meer een ongeschreven zwijgplicht is.? Doorheen het verhaal van mijn broer zijn er zeker meerdere vragen in mij opgekomen, zeker i.v.m. zijn leven en levenseinde. Had dit gebeuren kunnen vermeden worden?

Dank om dit te willen lezen!

De recente gebeurtenissen rond seksueel misbruikte kinderen hebben het onderwerp uit de taboesfeer gehaald. Ben een gescheiden, alleenstaande man van 54 jaar. Ikzelf werd op 12 jarige leeftijd, dit gedurende 2 jaar, het slachtoffer van seksueel misbruik.

De feiten werden gepleegd door een pater van congregatie A te xxxx. De dader werd, toen ik nog thuis woonde, overgeplaatst (reden?) naar de wijk xxxx te xxxx. Heb op internet gezocht naar het

adres van het klooster, doch deze bestaat niet meer in de wijk. Aldus heeft het weinig zin om dhr. Peter Adriaenssens van de Commissie hiervan op de hoogte te stellen.

Elk kind heeft het recht om kind te zijn en niet vernederd te worden door seksueel misbruik. Seksueel misbruik van kinderen heeft altijd bestaan en zal spijtig genoeg altijd blijven bestaan. En kinderen verzinnen zulke verhalen niet. Hoe kinderen de ondergane vernederingen beleven en vooral verwerken is verschillend.

Ik heb gedurende meer dan 40 jaar altijd gezwegen, niet uit angst of schaamte, maar had en vond de kracht niet om dit te doen. Noch mijn ouders, noch mijn ex-echtgenote wisten hiervan. Tot het ogenblik dat ik mijn vertrouwelijke huisarts aanzag en aanzie als 'vertrouwenspersoon'. Tijdens een gewone consultatie heb ik in horten en stoten, al wenend een deel van mijn trieste verhaal kunnen doen. Bij volgende consultaties kwam dit onderwerp soms ter sprake.

Heb dit kruis letterlijk gans de tijd alléén gedragen, heb er een trauma aan over gehouden, tot de etterbuil plots is opengebarsten.

Het slachtoffer treft in de meeste gevallen geen schuld, maar niettemin voelen ze zich schuldig. Er wordt druk uitgeoefend door de dader en dat plaatst het slachtoffer in een enorm isolement.

Nog dagelijks zie ik de film voor me (dag en nacht), zie nog duidelijk de dader zijn aangezicht en figuur, herinner mij duidelijk de indeling van zijn kamer in het klooster waar de feiten gebeurden. Zie nog zijn bureau staan, zijn bed enz.... Indien men mij nu een groepsfoto van de kloostergemeenschap van 40 jaar terug zou tonen, pik ik die persoon er zo uit.

Ik heb mijn huisarts reeds veel kunnen vertellen, maar zit nog opgescheept met de aanranding en de verkrachting. Zie en voel nog elke daad die hij stelde en die ik moest stellen. De details wil ik u en mijn huisarts echter besparen. Het is te walgelijk om ze te aanhoren.

Door dit misbruik en die verkrachtingen heb ik geleefd met emoties rond seksualiteit. Hoewel ik 3 prachtdochters heb en zoon die spijtig genoeg is overleden, heb ik mij steeds geremd gevoeld op seksueel vlak. Ben nu 3 jaar geleden gescheiden en alleenstaand. Gedurende die ganse periode heb ik nog geen enkele relatie achter de rug. Angst voor wat komen gaat. Indien ik nog tot een relatie zou komen, zal vroeg of laat het woord en de daad van het seksleven vallen. Dit primeert zeker niet in een relatie voor mij, maar hoort erbij. Heb een angstgevoel van 'zal ik het aankunnen?'

Zo ondervind ik beperkingen tot mezelf. Ik heb het moeilijk om mijn eigen lichaam te bekijken en te betasten.

In het programma Koppen gaf priester Duyck een sterke en krachtvolle uitleg over het woord 'vergeven'. Ik kan u zeggen dat ik zelfs na 40 jaar nog aan dat woord niet toe ben.

Ik zeg altijd: de dader krijgt soms een (voorwaardelijke)straf, maar het slachtoffer krijgt LEVENSLANG.

Vorige maandag tijdens de laatste consultatie bij mijn huisarts gaf die mij een strohalm waar ik me moet aan optrekken: 'je staat er niet alleen voor, er zijn spijtig genoeg nog vele slachtoffers.'

Ik wil hierbij van harte mijn huisarts danken, telkenmale ik voel dat het een geschikt moment is om erover te praten, dat zij mij steeds met interesse wil en blijft aanhoren. Zelf zal zij dit delicaat onderwerp nooit aansnijden.

Slachtoffer hield depressies over aan seksueel misbruik door een geestelijke

TITEL:'Die frater A heeft mijn leven verknoeid'

INLEIDING:'Soms komt er zoveel woede boven, dat ik er maar moeilijk mee weg kan', vertelt het slachtoffer. De knappe veertiger wordt geplaagd door depressies als gevolg van een jeugdtrauma: frater A die zijn handen niet kon thuishouden. *Groot, goed gebouwd, verzorgd gekleed, scherpe gelaatstreken en volle lippen: het slachtoffer ziet er ontegensprekelijk goed uit voor zijn zesenvertig jaar. Maar schijn bedriegt: de man wordt al sinds zijn elfde achtervolgd door wat frater A hem*

aandeed. 'Hij heeft mijn leven verknoeid', stelt het slachtoffer vast. Wanneer kwam die man in je leven?

Ik was vijf jaar toen ik frater A voor het eerst zag. Mijn broer, vijf jaar ouder dan ik, had een klein spraakgebrek en zat daarom in het xxx in xxx. 'Bij de fraters', zoals ze daar zeggen. Frater A was daar logopedist en tijdens de vakanties kwam hij af en toe bij ons thuis langs en nam hij ons mee om fijne dingen te doen. Naar de speeltuin in xxx of gaan zwemmen in xxx. Dat was zalig.

Hadden je ouders daar niets op tegen, dat hij jou en je broer mee uitnam?

Nee. Zelf hadden ze niet zoveel tijd om met ons bezig te zijn, ze werkten allebei hard. Mijn vader stond elke dag om drie uur op om naar xxx te fietsen. Hij reed mee met de vrachtwagens die vaten bier leverden, om die te lossen. Het was heel zwaar werk en hij draaide lange dagen. Mijn moeder had de handen vol met haar huishouden met vier kinderen en haar inwonende vader. Bovendien keken mijn ouders enorm op naar frater A: ze voelden zich vereerd dat zo'n geleerde man zich over hun kinderen ontfermde en hen zoveel plezier bezorgde. Bij mij stond hij trouwens ook op een voetstuk door al die leuke uitstapjes. En dan vertelde hij ook nog verhalen over de school waar hij les gaf, het klonk allemaal zo goed dat ik daar ook absoluut naartoe wilde.

Maar jij had toch helemaal geen spraakgebrek?

Nee, totaal niet. Maar de kleuterschool in het dorp leek plots zo flauw en stom als ik hoorde hoe het er daar in xxx aan toe ging. Ik wilde daar naartoe, en uiteindelijk hebben mijn ouders aan mijn gezeur toegegeven.

Je hoorde daar toch helemaal niet thuis?

Maar ik was er natuurlijk wel al gauw de eerste van de klas, dus dat voelde enorm goed aan. En omdat ik een vrolijk, spontaan jongetje was, maakte ik snel veel vriendjes. De school werd hoe langer hoe meer mijn leven, want het was een internaat, zodat ik alleen nog tijdens vakanties en van zaterdagmiddag tot maandagochtend thuis was.

Wanneer is het misbruik begonnen?

In het vijfde leerjaar, ik moet toen zo'n elf jaar zijn geweest. Elke week moest ik toen een paar keer de klas uit, naar het lokaal ernaast om de logopedist te zien. Dat was dus frater A. Ik had helemaal geen spraakgebrek of zo, maar hij liet me dan wat voorlezen uit een boek en kreeg dan postzegels of sigarenbandjes als beloning, omdat ik het zo goed deed. Maar na een tijdje bleef het niet bij voorlezen alleen en begon hij me aan te raken.

Wat deed hij dan?

Eerst moest ik op zijn schoot komen zitten. Toen begon hij aan mijn kleren te prutsen en hij rook daaraan. De volgende keer moest ik wat kleren uittrekken. De keer erop weer wat meer kleren uit. Elke keer ging hij een stapje verder. Tot al mijn kleren uitmoesten en hij me bekeek, betastte, met zijn tong in mijn mond zat. Als er iemand op de deur klopte, moest ik vliegensvlug de kast in, achter een gordijn doodstil wachten tot de bezoeker weer weg was.

Hoe voelde je je daarbij?

Heel verward. Ik had het gevoel dat het verkeerd was wat hij deed, maar ik had geen idee hoe ik moest reageren. Ik ben heel katholiek opgevoed, thuis werd nooit over seks gesproken. Als er op tv een blote borst te zien was, schakelde mijn moeder snel naar een andere zender. We zouden het nooit in ons hoofd gehaald hebben om over dingen als seks te spreken, dat was taboe. En over pedofielen en wat die doen werd nooit gesproken, dat is trouwens iets dat maar na de Dutroux-affaire echt bespreekbaar is geworden. Het was voor mij ook zo dubbel: het was die vriendelijke frater die ik al zo lang kende en naar wie ik altijd zo had opgekeken, die die dingen deed.

Wanneer kwam er een einde aan dat seksueel misbruik?

Hij wilde me iets doen doen dat ik echt niet wilde, en toen durfde ik voor het eerst 'nee' zeggen. Zijn reactie was verschrikkelijk.

Wat deed hij dan?

Het was alsof hij plots een ander mens werd. De lieve frater A bestond opeens niet meer. Ik kreeg een klap rond mijn oren en hij begon te razen tegen mij, hij dreigde met van alles en nog wat. Ik wist niet wat me overkwam, ik was gewoon ontzet en doodsbang.

Heb je toen hulp gezocht?

Nee, dat durfde ik gewoon niet. Eigenlijk heb ik er pas op mijn dertigste tegen iemand kunnen vertellen. Tegen mijn ouders. Die mensen voelden zich meteen schuldig omdat ze niets hadden gemerkt, omdat ze mij naar die school hadden laten gaan, omdat ze zo naar die 'brave' frater A hadden opgekeken. Maar ze konden er niets aan doen, ik wilde zélf toch per se naar die school gaan.

Je kunt jezelf toch niet kwalijk nemen dat je als vijfjarige kleuter in de ban raakte van de spannende verhalen van die man. Je mankeerde trouwens niets, dus waarom bracht hij de inschrijving in die school in orde? En bovendien was jij zijn slachtoffer, jou treft toch geen schuld omdat hij je misbruikte?

Nee, dat klopt. Maar ik heb me daar lang wél schuldig over gevoeld. Ik had frater A zo kwaad gemaakt dat hij me bedreigde en dat hij me compleet liet vallen. Je moet je toen verschrikkelijk eenzaam en gekwetst hebben gevoeld. Ik ben toen echt volledig veranderd. Van een zelfzeker, vrolijk kind werd ik stil, achterdochtig en ongelukkig. Ik zonderde me af, verloor mijn vrienden. Thuis zagen ze wel dat er iets haperde, maar ik durfde ook mijn ouders niets vertellen. Wat zouden ze weldenken van mij?

Heb je na dat voorval nog contact gehad met frater A?

Nee, hij liet me helemaal links liggen. Later heb ik gehoord dat hij overgeplaatst werd naar een andere school. Misschien hadden ze hem dan toch betrapt. In ieder geval kon hij waarschijnlijk op die andere school wel weer zijn gang gaan. Onlangs vond ik een klasfoto van toen, met hem er ook op. Elke keer als ik daar naar kijk, vraag ik me af wie hij nog zo misbruikt heeft.

Hoe ging het verder met jou?

Toen ik na de lagere school aan het secundair onderwijs begon, bleek al gauw dat de voorbereiding die ik gekregen had, niet optimaal was. Ik was niet langer altijd de beste van de klas en had veel moeite om alles te kunnen bijbenen. Dat deed mijn zelfvertrouwen nog verder wegzakken. Het was een rottijd. Ik was altijd het mikpunt van plagerijen, omdat ik me afzijdig hield en ook: omdat ik mezelf al minderwaardig vond. Uiteindelijk heb ik mijn school afgemaakt, de tuinbouwschool.

En je hebt werk in die richting gevonden?

Ja, ik werk hier op de groendienst. Daarnaast heb ik ook lang bijverdiend door bloemen en planten te kweken. Als ik maar werkte en bezig was: dan kon ik alles verdringen. Want het blijft maar bovenkomen.

Je bent vrijgezel. Heeft dat ook nog met dat misbruik te maken?

Ongetwijfeld. Ik ben nooit aan een echte relatie toegekomen. Ik kan het gewoon niet opbrengen om nog iemand echt te vertrouwen, en het paar keer dat ik dat toch heb gedaan, is dat achteraf misplaatst gebleken. Op zo'n momenten stort ik echt in, dan beleef ik dat allemaal opnieuw. Dat heeft me al een zelfmoordpoging opgeleverd, vijftien jaar geleden. Daarna ben ik voor het eerst behandeld voor een depressie.

Inmiddels ben je bezig met een tweede behandeling.

Ja. Begin mei kreeg ik weer een grote ontgoocheling te verwerken. Weer iemand vertrouwd die dat niet waard was. Maar nu voelde ik die depressie aankomen en heb ik zelf hulp gezocht. De dagtherapie is nu net afgelopen, nu moet ik verder 's avonds nog een aantal behandelingen volgen.

En gaat het nu beter?

Het heeft in ieder geval goed gedaan. Het is een ongelooflijke steun om mijn verhaal te kunnen doen, maar ook om die groepsleden te leren kennen. Over mensen met depressies bestaan zoveel misverstanden, maar ik heb tijdens de behandelingen zoveel ontzettend waardevolle mensen leren kennen. Verstandige, slimme, hulpvaardige mensen die gewoon de achterbaktheid, machteloosheid en oneerlijkheid van anderen niet meer aankunnen. Het gevaar zit er dan in dat je dan je toevlucht zoekt in de drank.

Heb jij dat gedaan?

Nee, ik drink niet, ik heb genoeg karakter om drank en drugs te weerstaan. Lopen is nu een uitlaatklep voor mij geworden. In 2002 woog ik nog 103 kilo en ben ik naar een diëtiste gestapt. Op haar aanraden ben ik ook beginnen sporten. Dat heeft de plaats ingenomen van dat kweken van bloemen en planten. Dat was een goede hobby zolang mijn ouders nog leefden, omdat ik dat goed kon combineren met de zorg voor hen. Maar na hun dood werd me dat te veel en te eenzaam. Door te fitnessen en te lopen kom ik tenminste onder de mensen. Ik heb de smaak te pakken gekregen.

Neem je deel aan wedstrijden?

De '20 km van Brussel' heb ik nu al een paar keer gelopen, de kustmarathon,... ik begin een aardige tijd te krijgen. Het goed gevoel als ik zo'n wedstrijd uitloop, dat is een zeldzaam lichtpunt in mijn leven.

Je hond Faldo is waarschijnlijk ook een steun.

Ja, het is leuk om niet meer alleen te zijn, iemand te hebben om voor te zorgen. Ik zou niets liever hebben dan iemand om van te houden. Al krijg ik nog zoveel liefde en steun van mijn broers en mijn zus, de eenzaamheid weegt toch enorm op mij. En ik weet niet of ik ooit in staat zal zijn om een relatie te hebben. Dat jeugdtrauma heeft je al heel veel geluk gekost. Dat is zo. Het maakt me zo boos dat ook vandaag de dag zo'n mensen vaak nog vrij spel hebben. Gelukkig is seksueel misbruik inmiddels bespreekbaar geworden, maar ik kan ouders toch niet genoeg waarschuwen om voorzichtig en waakzaam te zijn. En om in te grijpen als hun kind plots enorm verandert, stiller wordt. Ik wens het niemand toe om te moeten leven zoals ik.

Maar je werkt nu wel aan een beter leven.

Ik ben daar volop mee bezig. De therapie heeft me goed gedaan en nu wil ik nieuw werk zoeken. Na vijftientig jaar ben ik uitgekeken op mijn werk bij de groendienst, ik zou graag in de bouw willen gaan werken. Het is wel hard werk, maar ook een nieuwe uitdaging. Ik heb vorig jaar ook een

computercursus gevolgd en een paar maanden geleden een computer gekocht. Daar ben ik dus ook mee bezig. Echt, ik hoop van ooit echt gelukkig te worden.

Je vous écris cette lettre après longue réflexion.

Depuis l'annonce de la démission de l'évêque de Bruges, je vis de nouveau dans l'angoisse et la peur. Et pourtant je suis loin. J'ai choisi de vivre loin de mon pays, espérant que le passé ne m'y rejoindrait pas. Si j'ai acquis au fur et à mesure des années la force de regarder devant, il n'y a pas une journée où je ne pense pas aux 15 années où j'ai souffert.

Je n'étais pas une enfant, j'avais 17 ans quand la relation abusive a commencé. Je me débats depuis trois semaines avec la question : ai-je le droit de me plaindre ? Le sentiment de culpabilité m'étouffe. Il y a des jours où je remercie Dieu d'avoir l'occasion de parler. Quatre ans de psychothérapie m'ont appris que les mots tuent. J'ai fait d'énormes dépressions dont une est allée jusqu'à la tentative de suicide. A d'autres moments je pense qu'il y a de la sagesse à ne pas réveiller les eaux dormantes. Mais en final, je choisis de dire.

J'étais une adolescente taiseuse, renfermée, qui ne regardait pas les garçons. Quand je lui ai parlé de mon désir de vie religieuse il est devenu mon confident. J'ai fait confiance et je n'ai rien vu venir. Pourtant je n'étais pas la seule, je pourrais les nommer. Il m'a dit que je devais apprendre la tendresse humaine, qu'il était préférable de l'apprendre en douceur avec lui. Parfois je me laissais faire, parfois pas. Alors il se fâchait, il buvait ou il me disait qu'il pouvait aller à xxxx dans les quartiers, qu'il pouvait me montrer des tickets de parking pour me prouver qu'il avait déjà été. Quand je ne passais pas chez lui le soir, il téléphonait à mes parents, leur donnait une raison pour que j'y aille, il était un grand ami de la famille. Des caresses, il est passé à l'acte sexuel un 30 juin. Ce soir-là je suis rentrée à la maison, tout le monde dormait sauf ma sœur. Je me suis couchée habillée. Elle m'a demandé ce qu'il m'était arrivé. Rien. Le lendemain, nous partions au camp de patro. Quand je suis montée dans le train et que je me suis assise sur la banquette, je l'ai aperçu par la fenêtre. C'est à cet instant que j'ai réalisé ce qui c'était passé la veille. Durant les 10 jours il n'a pas arrêté de me photographier, c'était l'horreur. Je me renfermais, les autres me critiquaient, j'étais le rabat-joie.

En juillet 1983, je suis allée à xxxx avec le pèlerinage diocésain, je faisais partie d'un groupe de jeune, nous logions dans un hôtel. Je me suis ouverte à xxxx qui m'a conseillé de parler à l'évêque, Mgr xxxx. Le lendemain, je suis allée le trouver sur l'esplanade. Je lui ai demandé à lui parler dans le sacrement de réconciliation, je lui ai dit : « j'ai un problème avec un de vos prêtres. » Il a répondu : « cessez de le regarder, il vous laissera tranquille. » Je n'ai pas eu l'occasion de lui expliquer mon problème, il m'a fait signe de m'éloigner, je n'ai pas reçu le sacrement de réconciliation ce jour-là. J'en pleure encore aujourd'hui.

Nous sommes rentrés à l'hôtel et il avait appelé. Il a appelé trois fois avant que je ne prenne le téléphone avec xxxx à côté de moi. Comment a-t-il trouvé le numéro, je n'en sais rien. Sans doute les parents. À xxxx, j'ai rencontré xxxx, il est devenu jaloux. Cela n'a rien arrangé. J'ai fait une marche avec les xxxx congrégation. À cet été-là, il a téléphoné pour avoir de mes nouvelles. J'étudiais à xxxx. xxxx et moi nous nous promenions dans les rues. Il nous suivait, nous rattrapait par les sens interdits. Un jour il était dans ma chambre avant que je ne rentre des cours. Je ne sais toujours pas comment il a trouvé la clé mais il en avait une. Le sentiment d'insécurité n'a fait que s'aggraver. Après qu'il soit parti le soir, je dormais par terre, dans mon sac de couchage, c'était mon refuge. Si mon mari doit partir en voyage, je prends encore mon sac de couchage, un autre, celui que j'ai acheté ici aux USA.

Les années ont passé, il a pris de la distance, je l'ai revu. En 1994 j'ai commencé une psychothérapie intensive, j'ai revécu des moments d'angoisse terrible. Je l'ai appelé, j'avais soudainement peur des années de silence, il fallait que je le calme, que je lui donne ce qu'il veut. Je vivais tout le temps dans ce mode : donner aux gens ce qu'ils veulent. Pas de personnalité, pas de désir. Au cours de ma psychothérapie, j'ai fait une TS. J'ai été hospitalisée et au cours de mon hospitalisation j'ai fait une septicémie généralisée, j'ai failli en mourir. J'étais à ce moment-là en vie religieuse. Je suis partie à la fin de ma psychothérapie quand j'ai eu enfin compris que je pouvais tenir debout sans avoir besoin

d'être protégée. Je vis maintenant à l'étranger. Je vis heureuse mais la blessure reste. L'impression que l'on abuse de moi demeure un obstacle à des relations harmonieuses.

Je tenais à parler pour soutenir les efforts de clarté et de vérité dans l'Eglise. Les faits sont prescrits, il a choisi de vivre dans une abbaye. Je ne demande rien. Je veux simplement que vous sachiez. Son nom est A, prêtre du diocèse de xxxx. Je ne pense pas qu'il ait jamais abusé d'enfant mais je ne suis qu'une parmi les relations féminines qu'il a eues.

Je suis devenue une adulte mais au départ il s'est attaqué à une adolescente naïve. Je trouve encore aujourd'hui que je suis une idiote de n'avoir rien vu venir.

Hier volgen feiten die ik zelf heb meegemaakt, die ik ooit gehoord heb of gezien i.v.m. misbruik van religieuzen in de Katholieke Kerk. Ze zijn evenwel allemaal verjaard, dacht ik, maar ik ben toch tevreden het eens te mogen vertellen.

I. Zelf meegemaakt:

1. In het schooljaar 1954-1955 zat ik in het 3de leerjaar lager onderwijs van de xxxx school (men is bezig met de school af te breken, en gelukkig maar, want telkens ik er voorbijkom, krijg ik kippenvet) op de xxxx te xxxx.

Wij waren juist op het eerste verdiep met onze klas na een speeltijd in de namiddag, toen juffrouw A (nu zuster A, nog in leven) van de congregatie A, zich omdraaide en mij een slag in mijn gezicht dat mijn neus bloedde. Kan je dat voorstellen van een kindje van 8-9 jaar. Ik bloedde uit mijn neus, en gebruikte mijn zakdoek. Toen ik thuiskwam en mijn moeder zag dat ik pijn had en dat mijn neus bloedde, vroeg zij mij naar het verhaal. Ik vertelde alles. Ze schreef een brief aan de juffrouw (zuster) en vertelde het aan de dokter, aangezien ik nog pijn had.

De dokter zei: "Als dat nog eens gebeurt, gaan we verdere stappen zetten."

Ik ging met de brief naar school en gaf de brief af aan de zuster. Toen zij haar les begon, was er een ijzige stilte. Ik kroop bijna van schaamte onder mijn bank. Ik had ook de brief zelf moeten afgeven. Toen zei ze letterlijk: "Wat er hier in de klas gebeurt, blijft in de klas, en wordt niet thuis verteld. Heb je dat verstaan." Ik zonk in de grond. Er is later nooit iets gebeurd, maar dit was voor mij het ergste wat er gebeurde, en ik herinner mij het alsof het gisteren namiddag was. Ja, iedere dag, vermits ik zelf in het onderwijs sta. Telkens ik kinderen van 8-9 jaar zie, denk ik eraan. Hoe is het mogelijk zulke kindjes een slag in hun gezicht te geven. Maar dat gebeurde in een katholieke school, en iedere leek, die dit nu zou doen, zou voor de rest van zijn leven geen les meer mogen geven, in geen enkele school, maar vooral in de katholieke. Ze zijn heel streng wanneer het op de leken aankomt.

Wat ik wilde doen, als volwassene, was een brief schrijven naar die zuster en een gesprek aanvragen. Ik mocht niet van mijn moeder. Ze zei: "Je gaat dat toch niet doen." Zo bang waren de mensen van de geestelijken. Ik zou nochtans heel graag met die zuster en de overste van congregatie A een gesprek hebben vooraleer ik sterf. Ik wil dat kwijt.

Ze leeft nog en ik zou graag het adres hebben tot wie ik mij moet wenden in die congregatie.

Verder nog vooraan in de klas moeten op je knieën zitten, met je handen omhoog, een uur aan een stuk. Bevel van diezelfde juffrouw. Als je handen naar beneden kwamen duwde ze met een regel in je rug om ze terug op te krijgen.

Vooraan in de klas op je knieën geslagen worden met een regel omdat je pen gebroken was.

2. In het xxxx Instituut te xxxx. In het vijfde Latijnse (tweede jaar van de Oude Humaniora 1960-1961) werd ik door pater B, congregatie B, op dezelfde manier in mijn gezicht geslagen omdat ik iets zei tegen mijn buurjongen tijdens een repetitie in het koor voor de zondagsmissen.

Pater B leeft nog (geloof ik) en ik zou een gesprek daaromtrent met hem en met de huidige overste van congregatie B willen.

3. In hetzelfde xxxx Instituut te xxxx werd ik eens seksueel benaderd door Pater C. (1961-1962). Die pater is ondertussen overleden. Tijdens de paasvakantie volgde ik een monitorenkursus voor de speelpleinen. Ik had een gesprek met hem i.v.m. wat ik later zou aanvragen na de humaniora, en ik zei dat ik graag bij de congregatie B zou binnentreden. Hij vond dat heel mooi. We verlieten samen de

klas, daalden de trap af, en kwamen buiten op de speelkoer. Ik was totaal alleen met hem, hij nam mij heel dicht en plaatste zijn rechterhand op mijn achterste, en plaatste zijn middenvinger op mijn anus en bleef daar een korte stond aan wrijven. Ik had wel een dun kort sportbroekje aan, en hij moet opgewonden geweest zijn. Het is daarbij altijd gebleven. Ik verstond dat toen niet, en vertelde het aan niemand. Ik vond dat hij mij graag zag. Toen ik later in xxxx reisde in 1989 en er sprake van was van het seksueel misbruik in de school van de congregatie C in xxxx, kon ik dat voor de eerste maal een naam geven. Dat noemde men daar: "Sexual abuse". Niemand heeft ooit in mijn opvoeding zijn hand en vinger daar gelegd, noch mijn vader, moeder, broer of zusters. Geen enkele neef of vriend, geen enkele nonkel. Dat is mij heel sterk bijgebleven, en ik het later eens aan mijn moeder verteld, en ze zei: "Jongen, had ik dat moeten weten, je had er geen dag meer gebleven." Wij wisten niet wat dat was, waarom dat was, wat het betekende. Wij hadden daar geen woordenschat voor. Ik moet wel zeggen dat hij een heel goede leraar was, en een goed mens ook. Maar hij zat ook in dat klooster van toen hij maar 11/12 jaar was en de jongens waren zijn enige uitlaatklep voor affectie. Niettemin herinner ik dat nog elke dag. Ik zou een gesprek daaromtrent willen hebben met de huidige overste van congregatie B.

Diezelfde pater liet mij tijdens een examen niet naar het toilet gaan. (1962) Ik postte in het geheim een brief in de brievenbus buiten de school en tijdens een wandeling. Alle brieven moesten geopend aan de directeur afgegeven worden. (Was briefgeheim geen grondwettelijk recht!). Ik moest mijn examen van meetkunde stoppen, kon de laatste vraag niet meer oplossen, en ging toen plassen. Mijn examen was over, zonder de laatste vraag te kunnen oplossen.

De pater zei: "Wat gaat gij doen als ge aan de universiteit studeert". Een paar dagen kwam de directeur mij uit de klas halen en vroeg wat ik tegen mijn moeder verteld had. Ik vroeg waarom. Hij zei je moeder staat in mijn bureau. En ik vertelde hem de waarheid. Ze had het verhaal verteld aan de dokter en had pilletjes gekregen om mijn zenuwen te kalmeren tijdens het examen. Maar het examen verlaten om naar het toilet te gaan mocht niet tot ik daar de school verliet. (1965)

4. De grootse mishandeling dat er echter gebeurde was van veel diepere aard.

Ik was op die school gedurende zeven jaren, (1958-1965) en wij konden nooit aan onze eigen persoonlijkheid werken. Wij werden 24/7 gevolgd. Er was altijd een pater in onze nabijheid. Ze noemden dat de preventieve opvoeding. Intieme vriendschappen waren uit de boze, alle seks was zonde, masturbatie was doodzonde. We moesten naar de biecht in de morgen, anders zouden we niet naar de communie kunnen gaan. Ik echter wilde een priester worden, en als ik vertel aan mijn vrienden dat ik tussen 11 jaar en 21 jaar nooit gemasturbeerd heb, dan kan niemand dat geloven. Ik ben gedurende die jaren nooit met mezelf bezig geweest, nog met anderen. Het "zondebesef" was te groot. En zelfs nu nog, op 64 jarige leeftijd is seks bij mij nog altijd in die sfeer. Ik masturbeer, en heb nog altijd zondebesef. Dat voor mij is de grootste mishandeling die ons toen werd aangedaan in het xxxx Instituut te xxxx. We werden daar emotioneel in de diepvries gestoken. We werden op veel manieren vernederd en gekleineerd. Ik ben er eigenlijk nooit echt uitgekomen. Het zit nog heel diep. Wanneer ik daarvoor bij passeert, denk ik altijd: "Dat gebouw zou moeten afgebroken worden." Ik heb daar geen jeugd gehad. Alleen bidden, studeren en onder begeleiding spelen. Altijd. Overal. Nooit seksuele voorlichting, nooit een persoonlijke vraag echt beantwoord, altijd ontweken.

II. Gehoord:

1. In het Internaat van xxxx - xxxx 1960-61. Op zaterdag avond, na het avondmaal mochten we naar de TV kijken. Alleen het weekjournaal, niet de mode, daarvoor werden de luikjes van de kastjes gesloten. Ik zag daar nooit mijn vriend xxxx. . Toen ik na de uitzending vroeg waar hij was geweest, zei hij dat hij bijles kreeg van pater D. (overleden) Ik vroeg waarom. Hij kreeg er Griekse bijles, hoewel die pater geen Grieks gaf aan hem. Hij was al zelfs uit zijn klas en zat een jaar hogerop. Toen zei hij dat hij het graag had en dat hij op zijn schoot mocht zitten en zelfs kusjes van de pater kreeg. Is er iets meer gebeurt? Ik weet daarvan niet, alleen die persoon zelf. Dat duurde gans het jaar. Verder weet ik er niets van. Ik heb die leerling maar eenmaal terug gezien tijdens een reünie en daarover pratten wij niet.

2. In het xxxx instituut in xxxx, was een broeder die kusjes gaf aan een leerling die op de overhoringen goede punten had. (Broeder E). Een leerling vertelde mijn dat. (1975) Niet gepast.

3. In het xxxx instituut in xxxx, was een broeder F (overleden) die in de openbare zwemkom van xxxx de jonge meisjes en jongens niet gerust liet. De politie is er tussengekomen. Doofpot. (rond 1980). Die broeder had ook heel graag, toen hij met de leerlingen naar de turnzaal moest, dat ze hun

broekje aftrokken, aantrokken, etc. Zelf heb ik gezien dat hij in de openbare zwemkom van xxxx met een jongen en een meisje bezig was op een manier dat ik er in beschaamd werd. Die broeder heeft zelfs nu een straat in xxxx die naar hem genoemd wordt.

III. Gezien:

1. In de xxxx school, xxxx. (1949-1958)

Kinderen die met hun handen in de lucht moesten op hun knieën zitten gedurende gans de les.

Kinderen die in een kolenkot werden opgesloten omdat ze babbelden.

Kinderen die aan hun oren en haar getrokken werden, in hun armen of nek werden genepen (Bij sommigen hadden we de keuze).

2. In het xxxx -Instituut te xxxx. Een medeleerling in het 3de Latijnse (1962) door pater G een slag in zijn gezicht gegeven juist omdat hij tijdens de les met een buurjongen praatte. Dat heeft mij enorm gekwetst.

3. In het xxxx instituut te xxxx werd een van mijn laatstejaars leerlingen in de rij voor het naar de klas gaan, door de directeur Broeder H een harde klap in zijn gezicht gegeven (1977-78) Ik ril er nog van als ik het zie gebeuren.

Mr. Adriaenssens, dat is wat ik noem "misbruik". Het is op grote schaal gebeurd. Het is niet te verwonderen dat onze generatie (1940-1970) volledig adieu gezegd heeft aan dat instituut kerk. Mensen hebben met hun voeten gestemd. Indien ik nu Meneer Danneels hoor, en zelfs Meneer Leonard, dan ben ik beschaamd om hun uitleg en verontschuldiging. Er zal wel wat meer moeten gebeuren dat deze luttele afgelezen woorden. Indien een van de zogezegde "lekenleraren" (wat een afschuwelijk woord, dat de Kerk nog dagelijks hanteert) ook maar een van de bovenvermelde daden had gedaan, dan was hij stante pede zijn leraarsberoep kwijt. En zijn salaris. En zat in de bak. Nu lees ik in de krant dat die bisschop die ik persoonlijk heb gekend, nog een vet betaald pensioen zal krijgen van mijn belastingsgeld. Neen. Dat is geen verandering. Dat is nog "old hat". Een Dutroux wordt in het gevang gestoken, en een Bisschop kan vrij rondlopen, met een pensioen van bij de 7000 euro. Dat is niet rechtvaardig. Er kan een nieuwe wet gemaakt worden met terugwerkende kracht. Nietwaar. Men maakt er zo veel met terugwerkende kracht.

De enige grote verandering die er kan komen is de wet van Napoleon (1804) waardoor de religies betaald worden, af te schaffen en een systeem in te brengen zoals in de USA (niet zoals in Duitsland). Ieder individu betaalt voor zijn eigen Kerk en het salaris van de bedienaars. Dan kan de burger zeggen: "Ik behoor niet meer tot die kerk, en ik betaal ze ook niet". Dat is pas verandering. Hoe kunnen de mensen nog geloven in een kerkleider die de homo's vergelijkt met "abnormalen", "met mensen die lijden aan anorexia nervosa" nog enige geloofwaardigheid hebben? En vooral in een Commissie die door die heren is opgericht en waar de klachten moeten komen op een e-mail adres van @kerknet.be. Niet zeer geloofwaardig. In xxxx zeggen de mensen na een vergadering van die hoge heren: "Ze dronken een glas, ze pisten een plas, en alles bleef zoals het was." Ik vrees dat het ook nu zo zal bewaarheid worden.

J'ai été victime en 1983, à l'âge de 17 ans, d'attouchements sexuels, et ce à 2 reprises, contre ma volonté, bien entendu.

L'auteur des faits était un prêtre de xxxx, aujourd'hui marié et qui a des enfants.

Je sais qu'il y a prescription, mais j'ai beaucoup souffert moralement des conséquences de ces actes, et l'idée de les dénoncer me tarade de plus en plus.

L'actualité de ces derniers jours me pousse à le faire, mais je ne sais pas quelle suite pourra être donnée à tout ceci.

J'attends au minimum une réponse de votre part, et éventuellement de faire savoir à l'auteur des faits que je ne compte pas me taire toute ma vie...

Naar aanleiding van een oproep in de pers doe ik hierbij aangifte van misbruik.

Het is begonnen toen ik bijna 12 was, in de periode 19xx tot 19xx, toen ik bij de paters van congregatie A in xxxx op internaat zat. Betrokken pater is A, het misbruik was dagelijks, elke avond kwam hij langs. Ik moest naakt klaarstaan, naast mijn bed. Hij had van die schoenen aan die je niet kon horen, dus ik keek steeds naar de opening van de chambrette, waar hij dan plots om de hoek kwam. Hij was geen mooie mens, had vuile gele tanden, en stonk naar een mengsel van sigarettenrook en een soort parfum. Het eerste wat hij steeds deed was mijn billen vastpakken en mij kussen. Ik zou willen zeggen dat ik mij toen mijn eerste kus anders had voorgesteld, maar ik was een laatbloeier, veel te jong om al aan kussen te denken, laat staan op deze manier. Ik vond het vreselijk, dat wachten, en vooral: ik wilde hem écht niet kussen, zijn speeksel en zijn tanden waren VIES, ik hield elke keer opnieuw mijn tanden stijf op elkaar maar hij wrong zijn tong er steeds door. Walgelijk, er is geen ander woord voor. Het gebeurde elke avond, maar dus ook in de apotheek, waar ik regelmatig naartoe moest voor behandeling van een chronische ziekte, en tijdens speeltijden. Meer details geef ik liever in een volgend stadium, wanneer ik meer duidelijkheid heb over wat er nu gaat gebeuren met mijn melding.

Ik weet niet of ik de enige was. Ik denk van wel, want al zijn 'vrije' tijd ging naar mij, maar ik weet dit dus niet zeker. Er was wel een liedje dat gezongen werd onder de internen dat ging over misbruik door pater A in de apotheek waar hij voor verantwoordelijk was, alsook voor het verstrekken van eerste hulp, dus ik zal misschien niet de eerste geweest zijn, of het ging over mij natuurlijk. Het laatste wat ik heb gehoord over hem is dat hij nog leeft, en dat hij op xxxx zijn gouden priesterfeest heeft gevierd... (sic) Ik hoop dat hij nu geen contact meer heeft met kinderen, het is mijn inziens op zijn minst zéér wenselijk om dit na te gaan!

Eerstens: ik ben zelf een slachtoffer van seksuele misbruiken, eerst bij de congregatie A in xxxx, daarna op het xxxx college in xxxx.

Gedane zaken nemen geen keer, maar wat mij stoort is dat er blijkbaar geen lessen geleerd zijn en dat de schijnheiligheid en het machtsmisbruik onverminderd voort gaat.

Onder het mom van commissies word een illusie gewekt dat er naar waarheid en gerechtigheid gezocht wordt.

Niets is minder waar

Peter Adriaenssens stelt dat hij recent een twintigtal klachten mocht ontvangen, luistert u mee Vlaanderen?

Kardinaal Danneels kan het zich niet herinneren? Had u het gehoord Vlaanderen?

Een Nederlandse bisschop vertelt ' wir haben es nicht gewust!!(sic)

En zoals steeds hopen deze criminelen dat het wel zal overwaaien en worden "experts" naar radio en televisie gestuurd om duiding te geven, Rik Torfs op kop.

Wel als slachtoffer, bracht ik dit onderwerp regelmatig naar voor in discussies met andere internen die ik over de jaren tegen kwam, ik ben ondertussen bijna zestig en kwam wel wat mensen tegen in mijn leven.

Ik daag Adriaenssens uit om 1, een , ein, uno, une, one katholiek internaat te vermelden waar over de jaren geen tientallen, tens, dizaines misbruiken gepleegd zijn.

1 instelling geëerde professor, slechts 1 en ik zwijg voor altijd

Als u dat niet kunt, laat de komedie dan ophouden.

En breng de schuldigen, zij die de misdaden bedreven en zij die het hielpen verbergen voor de rechtbank, als u voor iets staat, een man waardig, dan verbergt u noch uw kornuiten zich achter verjaring als het over kindermishandeling gaat.

1 propere instelling is al wat ik vraag.

Ik veronderstel dat jullie overstelpt worden met verhalen. Ook het mijne is er een. Maar eigenlijk hoeft er voor mij geen gevolg aan gegeven te worden. Ik ben er ondertussen 62, gelukkig gescheiden van mijn eerste (en enigste) vrouw en opnieuw getrouwd met mijn vriend. Mijn vriend en ik zijn ondertussen 10 jaar gelukkig samen en in 2006 zijn we getrouwd.

Toen ik er 15 was (of zo ongeveer toch, ik herinner het mij niet zo goed meer) gingen wij met de jeugdbeweging tijdens de grote vakantie op bezinning (retraite zoals we dat dan noemden) bij de paters van congregatie A in xxxx. Dat was eigenlijk heel leuk. Ik herinner mij dat het eten er fantastisch was en dat we altijd heel leuke dingen deden. Ik ben zeker twee jaar na elkaar op kamp geweest bij de paters in xxxx.

's Avonds als we al in bed waren (in ons "chambrette" en wil je geloven dat ik het nederlandse woord daarvoor niet ken?) kreeg ik altijd bezoek van pater A. Wat nu gaat volgen zal misschien choqueren, misschien ook niet, maar ik vond het wel leuk. Ik herinner mij heel goed de eerste keer dat hij zijn soutanne omhoog deed en dat hij eronder naakt was. Ik herinner mij heel goed toen hij zich gans uitkleedde omdat ik eigenlijk nog nooit zo'n behaarde man gezien had. Voor de rest ga ik niet te veel in detail gaan maar ik wil er wel aan toevoegen dat er nooit penetratie aan te pas gekomen is. Ik ben mij waarschijnlijk in die periode bewust geworden dat ik homoseksueel was want, zoals ik al zei, ik vond zijn bezoeken leuk. Vandaar dat ik hoegenaamd niet wens dat er veel gevolg gegeven wordt aan mijn verhaal.

Mijn trauma echter is iets heel anders. Door een of andere loslippigheid is dit aan de oren gekomen van X (hier ga ik de naam niet echt vermelden), een pilarenbijter van de ergste soort en toemalig verantwoordelijke van de jeugdbeweging in xxxx. Hij heeft maanden ja jaren gedreigd om alles te vertellen aan mijn vader en moeder als ik ook maar durfde een woord te zeggen tegen gelijk wie over mijn nachtelijke pleziertjes met pater A. En dat is veel erger... steeds met de schrik op het lijf moeten lopen dat hij iets zou zeggen tegen mijn ouders. Dus het is niet de pater die achter de tralies moet, maar de man die altijd alles onder de mat wou vagen om de goede naam van de pater, de jeugdbeweging of de Kerk te beschermen.

Nu de ergste heisa en commotie ietwat geluwd is, wil ik in alle sereniteit maar duidelijkheid mijn voornemen van enkele weken terug bewaarheid maken en ook aan deze Commissie verwoorden wat nagenoeg 40 jaar mijn leven (lees mijn 'lever') beroert.

Zoals het destijds een ongeschreven wet betrof, vloog ik- zogenaamd van goeie huize afkomstig-, op "internaat" de opvoeding bij uitstek zoals de goegemeente het indertijd voorhad. Net als al mijn broers en zussen van maan- tot zaterdag in een katholiek bastion respectievelijk tussen paters en broeders, nonnen om zelfs niet echt 'ver' van huis mijn kindertijd af te leggen en onder alziend oog van God en Zijn volgelingen de overgang naar volwassenheid te wagen. Goeddoelende oer-katholieke en minzame ouders vertrouwden blindelings op God en gebod, en dientengevolge evenzoveel op de ongenaakbare kaste van al dezen die zijn profetische woorden en evangelie in praktijk meenden om te zetten, tot eer en glorie van de opgroeiende jeugd en in Zijn voetsporen traden.

Grif toegegeven, toen ik als broekie uit een overbeschermd warm nest mijn eerste passen in het internaatsleven pleegde te zetten, wist ik van de wijde wereld nauwelijks iets af en werd snel in de ruwe realiteit van het internaatsleven ondergedompeld. En tot mijn scha en schande, geconfronteerd met de perversiteit van dit katholieke instituut.

Meer nog dan te beweren dat er honderden jongeren accidenteel werden misbruikt, ben ik de mening toegedaan dat dit een "geïstitutionaliseerd" gegeven was. Niet alleen medebroeders en confraters waren hiervan op de hoogte, maar ook leken-leraars die dit stilzwijgend gedoogden en dientengevolge ook meer dan boter op hun hoofd hadden. Wellicht ook de angst voor het verlies van eigen broodwinning of represailles van de katholieke broodheer.

Oudere internaatsleerlingen informeerden de "groentjes" al in heimelijke en mysterieuze bewoordingen en zinsneden die tussen de regels moesten geanalyseerd en geïnterpreteerd worden dat om beurt wel een jonge welogende knaap tussen de vier houten muren van zijn chambrette werd geplukt om "kom eens naar mijn kamer" mee te volgen. Zo ook kwam ik aan de beurt, toen de slaapzaal al enige tijd in duisternis ondergedompeld was en nagenoeg twee derde van de mede-internen de slaap wellicht gevonden hadden.

Het gordijntje van mijn bedstee werd opzij geschoven en ondergetekende werd meegetroond naar pater-subregent zijn plaatselijke optrekje, bij God niets vermoedend wat er zou gebeuren laat staan enige notie te hebben van seksualiteit, laat staan homo-seksualiteit, of meer nog pedofilie. Van naïviteit doordrongen echter, was het toch met een klein hartje dat ik de "goede herder" naar zijn kamer volgde, en om kort te gaan, na een persoonlijk gesprek, dat de fatsoenlijkheid van de territoriumleer compleet met de voeten trad, uiteindelijk plat achterover op betrokkene zijn bureau terecht kwam met het volle pater-pictus-gewicht van om en bij de 90 kg op zijn tengere lijf gewalst. Buiten immense angst en hulpeloosheid niet weten wat te doen, waar dit naartoe ging en hoe dit zou eindigen, werd ik geenszins "seksueel" getraumatiseerd in mijn onnozele maar achteraf gezien gelukkige naïviteit. In mijn verdrongen beleving heb ik zeker geen weet van verregaande shockerende handtastelijkheden, maar was het hele voorval dermate onwezenlijk, niet te plaatsen en met panische angst doorspekt, voldoende bezworen om jarenlang met niemand ooit maar dit voorval te hebben durven meedelen, laat staan te bespreken. Enkel bleef de schrik en oncontroleerbare angst aan deze "overrompelende" pater weer ten prooi te vallen, niet wetende hoe gelijkaardige situatie kost wat kost te kunnen voorkomen. Laat staan dat er van enige provocatie sprake zou zijn geweest -wat ik her en der in perscommentaren ook al las- tenzij een poging tot slaap vatten in een verduisterde chambrette daar ook al zou onder thuishoren.

Om met naam en toenaam te noemen, het internaat betrof het **xxxx college** te xxxx, van de paters van congregatie A, dienstdoend subregent van het indertijd derde jaar middelbaar was **pater A** (waarvan de familienaam mij ontsnapt, of verdrongen werd) en die jaren later in ieder geval in het huwelijk trad en meerdere kinderen ter wereld zette, waarvan ik hoop dat hij zich ook aan deze niet zal vergrepen hebben..

Het ergert mij immens dat in de pers soms sprake is van massahysterie, of dat enkelen er op uit zouden zijn om met deze snode verhalen enkel en alleen de Kerk zonder meer onderuit te halen.

Ik ben er nu bijna 52; al 30 jaar werkzaam in de hulpverlenings-gezondheidssector, zeker niet repetitief seksueel misbruikt zoals vele internaatscollega's die op uw deur al kwamen aankloppen, maar met een verhaal dat ik nu pas durf te verwoorden, niet omwille van vermeend schuldgevoel dan wel van ongelooflijke schaamte, dat dit mij overkwam, er nergens mee terecht durfde, niet op te tornen tegen deze onvoorwaardelijk totaal te vertrouwen en geloofwaardige religieuze kaste die deze zaken met jonge kinderen nooit zouden durven uithalen.

Wat mij betreft, mochten er nog mensen tegen deze Pater A te xxxx, xxxx college xxxx, klacht neerleggen, daar sluit ik mij daar zonder meer bij aan. De pers wil ik op geen enkele wijze halen, noch dit verhaal of hem in de pers aan de galg hangen. Ik wil mijn jarenlange frustratie van dit onverwerkt gegeven niet meer (algemeen) stilzwijgen, ook niet aan de grote klok hangen maar mee beamen met zoveel anderen dat er- naast veel goeie (priester)mensen- rotte en perverse pastoors de jeugd veel en onomkeerbare schade hebben berokkend door hun walgelijk en verregaand machtsmisbruik dat nu al nagenoeg drie decennia lang een onverwerkte nasleep met zich meebrengt. En vooral, dat er een soort geïnstitutionaliseerde en algemeen geweten systematiek aan de grondslag lag, waar veel volwassenen van op de hoogte waren !!!!!

Ik durf er niet aan te denken en kan het mij nauwelijks voorstellen wat dit voor de neef van Vangheluwe moet hebben betekend en wens deze man langs deze weg veel sterkte en moed toe, en dank hem met veel respect dat hij met het doorbreken van dit stilzwijgen, hopelijk de zweer voorgoed heeft doen barsten.

In 1956 was ik intern in het xxxx college in xxxx.

Gedurende heel dit schooljaar ben ik als leerling van de 5de Grieks-Latijnse onder dwang seksueel misbruikt door een priester klas titularis (E.H. A bijnaam "de B"). Toen ik gedurende het eerste trimester weerwerk bood heb ik van hem als straf 0 op 40 gekregen op het examen Frans met de smoes dat ik zou hebben laten afkijken.

Deze priester was eveneens dirigent van het knapenkoor de xxxx waar ik eveneens lid van was.

Deze priester kwam bovendien regelmatig ook bij mij aan huis waar mijn moeder (weduwe want mijn vader was in 1944 overleden) zijn kleren waste.

Tijdens de avond studie werd ik regelmatig door de prefect (eenmaal per veertien dagen) geroepen om naar de privé kamer te gaan van deze priester waar ik dan hem seksueel oraal moest bevredigen. Als het niet snel genoeg ging sloeg hij mij met een ijzeren liniaal hard op mijn hoofd totdat hij uiteindelijk klaarkwam en ik al dat sperma moest doorslikken.

Op het einde van dit schooljaar heb ik resoluut geweigerd om terug te gaan naar dat college hetgeen mijn moeder niet begreep. Uiteindelijk heeft zij toch toegegeven zodat ik mijn studies verder kon afmaken als extern in het xxxx college in xxxx. In deze school werd ik gelukkig nooit door een priester lastig gevallen.

Ik heb dit misbruik in het begin van ons huwelijk aan mijn vrouw verteld en dit heeft wel ergens ondergronds op onze seksuele relatie gewogen.

De echte problemen zijn bij mij pas echt begonnen toen ik in 2001 geopereerd werd voor een agressieve prostaatanker. Door deze operatie werd ik volledig urine incontinent en totaal impotent. Aangezien de gevoelszenuwen eveneens geraakt werden bij deze operatie kon ik bovendien heel moeilijk nog een orgasme krijgen.

Na deze operatie kwam 's nachts dit misbruik regelmatig in mijn dromen terug naar boven. Deze herbeleving ondermijnt mij. Meerdere nachten per week moet mijn vrouw mij wakker maken omdat ik met armen en benen sla aangezien ik dit opnieuw herbeleef. Als ik dan wakker wordt heb ik vreselijke hoofdpijn en neiging tot overgeven.

Eerst herbeleefde ik alles zoals het gebeurd is maar nu wordt het uitvergroot en krijgt het ook andere dimensies.

Deze herbeleving ondermijnt mij zodanig dat ik de hulp heb ingeroepen van een trauma therapeute die mij behandelt aan de hand van de EMDR-methode (Eye Movement Desensitisation and Reprocessing). Een psychiater volgt eveneens de resultaten van deze behandeling op. Deze methode wordt met succes toegepast bij trauma's voortkomende van seksueel misbruik.

Deze behandeling wordt niet terugbetaald door het ziekenfonds en kost 40€ per keer met 2 behandelingen per maand.

Op 15/04/2010 heb ik deze mail verstuurd naar het aartsbisdom en naar het bisdom xxxx. Zowel mijn therapeute als het bisdom xxxx hebben mij aangeraden om contact op te nemen met de Commissie. Vanuit het aartsbisdom heb ik nooit enige reactie mogen ontvangen.

Wat mij het meeste kwetst in de houding van de kerkelijke leiders is het feit dat zij de niet te stoppen lawine van klachten over seksueel misbruik binnen een pastorale relatie afdoen of voorstellen als een aanval op de kerk.

Het betreft geen rechtstreekse klacht over seksueel misbruik van henzelf maar vooral een aanklacht i.v.m. grove nalatigheid, a.h.w. schuldig verzuim in verband met feiten van misbruik van een leerkracht godsdienst die tevergeefs aanhangig werden gemaakt maar die nooit au sérieux zijn genomen door de schooldirectie. Wat ons betreft ook een perfect voorbeeld van doofpotpolitiek.

Wijzelf hebben als ouders een deel van dit verhaal meegemaakt doordat ook onze eigen dochter het slachtoffer dreigde te worden van de ontoelaatbare praktijken van betrokken leerkracht. Er werd immers na een bezinningsweekend bij het begin van het 2^e jaar secundair een regelmatige begeleiding opgezet zonder ons medeweten omdat er zagezegd 'problemen' waren met onze dochter (november2001). Uit de toevallige ontdekking van haar dagboek konden we duidelijk opmaken dat er op zijn minst sprake was van grensoverschrijdend gedrag van betrokken leerkracht.

Uit een gesprek met een bevoorrechte getuige kwamen we te weten dat betrokken personeelslid geen onbesproken verleden had. Er was reeds een strafrechtelijke veroordeling geweest, weliswaar met opschorting van straf, wegens zwaar seksueel misbruik van een minderjarige. Hier is onze lijdensweg begonnen. We trokken naar de school om over deze situatie te spreken. De heer A was op dit moment reeds als directeur aangesteld en verklaarde niet op de hoogte te zijn van precedenten. Hij heeft bij de overdracht van het directeursambt 'blijkbaar' geen enkele vorm van informatie gekregen over betrokken personeelslid. Integendeel betrokken personeelslid werd op dit moment zelfs belast met een halftijdse opdracht als coördinator van de eerste graad. In die hoedanigheid was hij o.a. verantwoordelijk voor individuele leerlingenbegeleiding.

We zijn in die periode verschillende keren naar de directeur geweest voor een gesprek, de inrichtende macht werd aangeschreven, maar we kregen geen gehoor. Er veranderde niets aan de hele situatie. Na lang aandringen kregen we uiteindelijk toch bevestiging dat er wel een veroordeling geweest was,

maar dat die door de opschorting van straf, geen gevolgen had voor het professioneel handelen van betrokken leerkracht. De feiten hadden 'immers' geen betrekking op een leerling van de school. Men had ondertussen wel een 'cel leerlingenbegeleiding' opgericht waar problemen van leerlingen eerst moesten aangemeld worden. Maar betrokken personeelslid mocht nog steeds leerlingen individueel begeleiden in een apart lokaal...

Ondertussen legden wij ook tal van contacten met verschillende diensten uit de hulpverlening o.m. Kind in nood, CGSO, CLB, we trokken ook met onze klacht naar de lokale politie.

In juni 2006 zijn we in contact gekomen met de ouders van een meisje, ook leerling van de school die bij de politie een officiële klacht heeft ingediend (november 2006) tegen betrokken personeelslid. (feiten gepleegd schooljaar 1996-1997). We hebben de volle steun gegeven aan dit politieel onderzoek. Stand van zaken in dit dossier op dit moment: eindvordering van de procureur des Konings is opgemaakt begin 2010. De zaak wordt dit voorjaar wellicht nog voor de raadkamer gebracht.

N.a.v. deze officiële klacht trokken we in maart 2007 ook nog eens met de ouders van betrokken leerling samen naar de directie om aan te dringen op maatregelen t.o.v. betrokken personeelslid. Nog steeds vond hij het niet nodig actie te ondernemen.

Het is slechts n.a.v. de bespreking van ons dossier met de nieuwe voorzitter van de inrichtende macht, dhr. B in april 2007 dat er uiteindelijk nog in allerijl 'pedagogische beslissingen' werden getroffen waarop wij al vele malen hadden aangedrongen. Hij was met ons heel verontwaardigd over de hele zaak. Betrokken personeelslid werd uiteindelijk zijn bevoegdheid als coördinator ontnomen en moest weer gewoon les geven. Betrokkene is daarop spoedig in ziekteverlof gegaan in afwachting van zijn pensioen dat ondertussen is ingegaan.

Zoals in het begin van ons schrijven reeds gemeld, vermoeden wij in deze zaak een sterke doofpotoperatie vanwege beide directies die blijkbaar de naam en de faam van hun college veel belangrijker vinden dan het onrecht en lijden dat ongetwijfeld aan verschillende leerlingen werd aangedaan. Wij hebben ons in de afgelopen jaren verschillende keren afgevraagd welke feiten er eigenlijk wel moeten gebeuren, of hoeveel slachtoffers er moeten vallen vooraleer men vanuit het kerkinstituut (schooldirectie, bisdom) overgaat tot maatregelen. We leggen de schooldirectie duidelijk schuldig verzuim ten laste.

Het is voor ons momenteel al erg belangrijk dat we de kans krijgen via dit kanaal onze jarenlange frustratie te kunnen luchten. Ongeloof en vooral een volledige vertrouwenscrisis in het hele kerkinstituut.

Mogen we wel aandringen om onze anonimiteit in deze te willen waarborgen daar ikzelf personeelslid ben in één van de lagere afdelingen van het college in xxxx.

Mocht u menen met deze gegevens iets te kunnen aanvangen, blijven wij niettemin graag bereid om verdere uitleg en details te bespreken. We hebben immers een heel dossier met gegevens en ondernomen stappen bijgehouden over deze zaak.

Jammer genoeg hoor ik ook tot de groep die als jongere op 11-12 jarige leeftijd gedurende 1,5 jaar slachtoffer is geweest van seksueel misbruik door een priester leraar (Latijn) in het college van xxxx (1950-51). (Voor mij de toenmalige 'zesde' en ' vijfde' Latijnse)

Ik ben intussen 71 jaar, en heb nooit enige klacht geformuleerd.

Gezien de huidige omstandigheden, en om u de kans te geven een zo volledig mogelijk overzicht te krijgen van wat er zich op dat gebied in de Kerk heeft voorgedaan, acht ik het mijn plicht u hiervan op de hoogte te brengen. (De 'dader' is intussen overleden) Ik weet niet of het uw bedoeling is dat ik u ook de naam van de dader en/of andere bijzonderheden meedeel.

Ik kom uit een diep christelijk nest. Mijn moeder was fanatiek gelovig. De Kerk ging voor alles. Tot in het hysterische toe. Ik moest ook " voorlichting " krijgen door een priester. In mijn geval was dat A , leraar aan het xxxx instituut te xxxx. Voor die voorlichting moest ik me naakt aan hem presenteren. Hij verbleef in de xxxx, een nu verdwenen straatje te xxxx Ik was toen 10 jaar. Hij betastte me, drong in mijn anus en ik moest hem zoenen.Ik probeerde aan mijn moeder een beeld te geven van wat die voorlichting betekende. Het resultaat was: een strenge berisping en een straf omdat ik een man Gods durfde te verdenken van ontoelaatbare handelingen. Ze stuurde me van dat moment af drie keer per

week naar die priester. A was ook aalmoezenier van de welpen van xxxx parochie. Samen met een gelijkaardige figuur namen zij de leiding van enkele tientallen jongens tussen 8 en 12 jaar oud. Met die welpengroep gingen we op kamp naar xxxx in een soort buitenverblijf, eigendom van de parochie. Vanaf de eerste avond maakte A me duidelijk dat er geen plaats meer was en dat ik dus de hele week bij hem in bed moest liggen. Och, ik bespaar je alle verdere onsmakelijke details. Uiteindelijk, toen ik veertien werd, heb ik me losgemaakt van die man. Op een wel heel krachtdadige manier. Op een moment dat ik alweer naakt op zijn schoot moest komen zitten (ik voelde zijn stijf gespannen penis door zijn " soutane " door) lag een brandende sigaar in de asbak voor hem. Ik heb die sigaar met het brandende uiteinde in zijn gezicht geduwd. Hij gilte van pijn, en ik ben kunnen weglopen.

Wat veel erger was dan de feiten zelf: ik ben totaal mijn vertrouwen in priesters, in de kerk, verloren. Mijn hele verdere leven werd ik heen en weer geslingerd tussen het ingeprinte godsdienstige gevoel, en mijn afkeer voor al wat met de Kerk te maken had. Ik liet mijn kinderen naar de Kerk gaan, en had tegelijkertijd een schuldgevoel. Bracht ik ze niet in gevaar? En ik zelf, was ik niet slecht door mijn godsdienstbeleving te verwaarlozen? Ik heb nu, na lange jaren van twijfel, verscheurd door haat en anderzijds een verlangen naar iets hoger dan het materialistische in mijn leven, de katholieke Kerk de rug toegekeerd. Ik wil mijn leven eindigen zonder nog iets met die Kerk te maken te hebben. Mijn crematie zal gebeuren zonder ook maar één contact met de kerk. En toch wil ik zo graag de innige stilte van een kerkelijk ritueel beleven. Wat heeft die man met mij gedaan? Hoe heeft hij heel mijn verder leven tot een puinhoop gemaakt van verloren geloof en verlangen naar het spirituele. Ik wil niet blijven haten tot ik sterf, maar niemand zal me het gevoel van verachting en walg nog kunnen afnemen, dat ik voel ten overstaan van de " dienaren Gods ".

Door het voorval met de bisschop van Brugge, wens ik ook mijn verhaal te doen over het misbruik van een onderpastoor van xxxx uit de periode van eind de jaren zestig- begin de jaren zeventig.

Het gaat namelijk over A ,in die tijd medepastoor van de gemeente xxxx, nu een deelgemeente van xxxx. Hij was toen proost van een jeugdvereniging en had het op die manier gemakkelijk om jongeren te benaderen. We waren dus altijd welkom bij hem thuis in de pastorie, en we werden verwend met een glaasje Whisky en eventueel ook nog een sigaartje. Op die manier probeerde hij ons te benaderen met seksuele handtastelijkheden. Er waren verschillende jongeren die erbij betrokken, waren maar nooit allemaal tezamen op een zelfde moment. Dit ging uit van masturberen en ook orale toestanden, waartoe we gedwongen werden. Op een bepaalde dag was ik eens op bezoek gevraagd met mijn verloofde om wat over seksuele voorlichting te praten. Al gauw vroeg hij aan ons om daar de liefde te bedrijven, want hij zou zich terugtrekken en ons gewoon laten doen. Mijn vrouw (toen nog mijn verloofde en minderjarig) wou daar niet van weten. Na ongeveer een vijftal minuutjes kwam hij even loeren en dacht dus dat we bezig waren. Hij was verbaasd dat er niets gebeurde want hij was van plan om zich in deze zaak te mengen. Dan heeft hij zich uitvoerig verontschuldigd dat dit wel zijn bedoeling niet was om ons te verstoren. Ik wilde zo vlug mogelijk van die toestanden af geraken daar ik er eigenlijk een afkeer van gekregen had. We zijn kort daarna in het huwelijk getreden en vormden op die manier een gelukkig paar. Intussen deed de onder pastoor gewoon verder met de anderen, tot op een bepaald moment er twee jongeren het doorverteld hebben aan de hoofdpastoor. Dan werd hij verbannen naar xxxx als pastoor, maar is daar gewoon met zijn praktijken herbegonnen. Hij heeft daar een misdienaartje lastig gevallen, en het jongetje heeft zich uit wanhoop verhangen in de klokkentoren.

Dit is dan mijn verhaal, waar ik tot op vandaag nog iedere dag mee worstel, en vele slapeloze nachten met zich meebrengt.

Ik vind dat het nu het moment gekomen is om met mijn verhaal naar buiten te komen.

Ik heb de afgelopen weken het nieuws over het seksueel misbruik in kerkelijk verband met bijzondere interesse gevolgd, te beginnen in Nederland en nu ook in ons land. Dat het hier in België ook zou losbarsten, was voor mij geen verrassing, want ik ben zelf ook slachtoffer geweest van dergelijk misbruik en heb 40 jaar lang met dit trauma rondgelopen (ik heb het pas twee maanden geleden aan mijn echtgenote verteld; de kinderen en andere familieleden weten er nog niets van...), net als vele andere slachtoffers. Net zoals zij allicht was ik ervan overtuigd dat het een uitzonderingsverschijnsel

was en dat men best het verleden met rust kon laten, omdat toch niemand er oren naar had... Nu al de schokkende verhalen van de voorbije jaren bovenkomen, met het ontslag van bisschop Vangheluwe als climax, komen ook de traumatische ervaringen weer bovendrijven. Zeker na de oproep van aartsbisschop Léonard en nu de Commissie Adriaenssens echt werk wil maken van een serieus onderzoek, wil ik ook niet langer zwijgen. Het zou immers kunnen worden geïnterpreteerd als "schuldig verzuim" en er moet nu maar eens eindelijk komaf worden gemaakt met deze jarenlange doofpotoperatie.

Laat mij in het kort mijn ervaring beschrijven. Ik kwam in 1967 als 11-jarige terecht in het xxxxcollège in xxxx, gerund door congregatie A. Ik werd net als vele andere jongeren uit heel Vlaanderen "geronseld" door pater A, die zijn best deed om overal de beste leerlingen weg te plukken en ze te overhalen naar zijn college te komen. En het moet gezegd: de kwaliteit van het onderwijs was er bovenmaats. Helaas ontkwam ook dit internaat niet aan een van de verschijnselen die zo typisch waren voor die tijd en voor een internaatmilieu, waarin 250 jongens dag en nacht samenleefden in een zeer gesloten omgeving: een te nauwe intimiteit, die in sommige gevallen uitmondde in homofiele praktijken en uitzonderlijk ook in seksueel misbruik...

Zelf ben ik de eerste jaren (tussen 1967 en 1969) ook het slachtoffer geweest van een bepaalde pater B die niet alleen leraar xxxx was, maar ook het toezicht uitoefende over de slaapzalen van de jongste internen (11-13 jaar). Hij pakte het heel subtiel aan en als kind kon je niet anders dan ingaan op die "avances", want je stond nu eenmaal onder zijn gezag. Dat ik niet het enige slachtoffer was, bleek enkele jaren later, toen een andere jongen wel het lef had om hem een halt toe te roepen, naar de directeur stapte, waarna eindelijk actie ondernomen werd om deze pater van de school te verwijderen. Naar waar de man precies is overgeplaatst (het moet in 1973 zijn geweest, vermoed ik), weet ik niet. Ik heb hem in ieder geval nooit meer gezien. Op school werd er ook nooit meer over gerept. Ik weet zelfs niet of de man nu nog leeft. De directeur uit die tijd, xxxx, die nog steeds in xxxx verblijft (als enige overblijvende pater uit die tijd, samen met pater C, die een stuk jonger is), weet er veel meer over, want hij is de man die toentertijd heeft ingegrepen en de bewuste pater heeft doen opstappen.

Al die feiten zijn intussen al lang verjaard, maar ze hebben toch ongetwijfeld diepe sporen nagelaten, ook bij mezelf. Meer dan je zelf beseft of wil toegeven. Je sleept de gevolgen van dergelijk misbruik sowieso heel je leven met je mee. Herstel is volgens mij dan ook onmogelijk. Het "probleem" in dit bewuste college is intussen gelukkig al lang opgelost, omdat het internaat intussen is geëvolueerd naar een gemengd externaat. Het college bestond enkele jaren geleden overigens 50 jaar en bij die gelegenheid verscheen een boek, waarin een heel goed beeld wordt geschetst van 50 jaar internaatleven. Alleen het bovenstaande komt er niet in aan bod, tenzij heel eventjes tussen de regels... Of hoe een taboe ook zoveel jaren na de feiten nog altijd overeind blijft. Laat ons hopen dat, nu deze minder fraaie aspecten van het internaatleven ten volle naar boven komen, de ogen van veel mensen eindelijk opengaan en dat zij er mee voor kunnen zorgen dat deze schandelijke praktijken uit het verleden zich nooit meer zouden voordoen.

Reeds eind jaren 90, begin jaren 2000 heb ik seksueel misbruik ten aanzien van mijn persoon door Broeder A in mijn jeugd jaren gemeld aan het diocesaan meldpunt van het Bisdom xxxx. Wijlen E.H. xxxx mijn spirituele begeleider - had me de raad gegeven contact te nemen met het meldpunt. In mijn ervaring werd mijn klacht toentertijd weinig ernstig genomen. Daarom dien ik opnieuw klacht in bij de huidige Commissie. Eerst volgt een relaas van mijn wedervaren bij de behandeling van mijn klacht tien jaar geleden. Daarna hernieuw ik mijn klacht en geef ook aan dat een weinig onderzoek naar de pleger tot de conclusie zou leiden dat deze feiten niet zomaar eenmalig zijn.

A. RELAAS VAN MIJN EERSTE MELDING (1998 ?)

- Bij een eerste melding werd mijn klacht werd toen op een ondeskundige wijze behandeld door Mevr. xxxx, contactpersoon van het diocesaan meldpunt.

Dat mijn klacht niet met het nodige sérieux werd behandeld blijkt uit volgende zes punten:

1° Ze heeft slechts een hele tijd na mijn klacht contact met me opgenomen.

Pas toen ik pastoor werd benoemd in een parochie waar ook haar broer actief was en mijn naam een belletje deed rinkelen. Het lange wachten kon toen toch niet veroorzaakt zijn door een overvloed aan klachten.

2° Hoewel de contactpersoon de provinciale overste van congregatie A. geïnformeerd over mijn klacht, heeft ze naderhand nooit meer contact gezocht om op een diepgaandere wijze over mijn klacht en de aard van het misdrijf te spreken.

Tijdens het gesprek met de provinciale overste werd snel duidelijk dat hij het misdrijf minimaliseerde als eenmalig of liever nog als niet plaats gevonden en vrucht van mijn verbeelding.

3° Mij werd door de contactpersoon nooit gewag gemaakt over het bestaan van een Interdiocesane Commissie waarbij klacht kon ingediend worden.

4° De ernst van het misdrijf werd door de contactpersoon niet goed ingeschat.

5 ° Wat er met dat eerste dossier gebeurd is en waar het zich bevindt, blijft voor mij een vraag. Is het terecht gekomen in het persoonlijke archief van de contactpersoon. Daarover heeft de contactpersoon nooit enige duidelijkheid gegeven.

6° Mij heeft het steeds verwonderd dat Mgr. xxxx, de bisschop van xxx, nooit contact heeft gezocht met mij die toch als pastoor werkzaam ben in het Bisdom xxxx. Werd hij niet geïnformeerd door de contactpersoon of had hij dan geen interesse in de aard en hoeveelheid van: meldingen van seksueel misbruik aan het lokale meldpunt van zijn bisdom?

B. HERNIEUWDE MELDING

Omdat toen mijn verhaal bij een eerder melding niet echt beluisterd werd en ernstig genomen, dien ik opnieuw klacht in bij de huidige Commissie in de nasleep van de bekentenis van Roger Vangheluwe. Broeder xxx heeft mij herhaaldelijk seksueel misbruikt toen ik de leeftijd had van 7 - 8 jaar. Hij riep me apart in een verlaten gang naast de speelplaats en misbruikte me daar (o.a. tongzoenen en het tonen van zijn geslachtsdelen). Hij was een kettingroker en de smaak van sigaretten komt nu nog naar boven wanneer ik eraan denk. In die periode was hij bij ons thuis in die periode herhaaldelijk te gast bij ons thuis. Het vraagt geen grote zoektocht om meervoudig seksueel misbruik door Broeder A (= zijn kloosternaam) - die jarenlang een gereputeerde meester was van het eerste leerjaar van het xxxx instituut te xxxx - op het spoor te komen. Ik heb ook weet van zijn contacten met andere families en vermoed ook daar seksueel misbruik (o.a. in de familie van xxxx). E.H. Pastoor xxxx van het Bisdom xxxx - ook een oud-leerling van deze broeder - vertelde me onlangs over de handtastelijkheden van deze broeder aan de geslachtsdelen van zijn toen minderjarige zusjes. - Bij het gepleegde misbruik door deze broeder komen drie criteria - die u ook telkens aanhaalt - naar voor: 1° belofte van geheimhouding (' aan niemand iets vertellen hé); 2° machtsverhouding: meester t.a.v. leerling 3° gesloten verhoudingen (het vertrouwelijk contact zoeken met gezinnen)Pas na de affaire Dutroux is bij mij dit misbruik helder naar boven gekomen. Al die jaren bleef het verdrongen, hoewel ik al de jaren van het lager onderwijs en het secundair gevolgd heb in dezelfde school. Het spreekt vanzelf dat ik na de eerste melding enkel nog met een heel competent iemand wil spreken, indien het mogelijk is met uzelf.

Al een tijdje ben ik aan het overwegen me kenbaar bij jullie te maken.

Twee berichten gisteren, ondersteunen me dit nu te doen, nl.

- De pastorale brief van de bisschoppen waarin ze vergiffenis vragen aan iedereen die ooit geconfronteerd is geweest met seksueel misbruik door een geestelijke én waarin ze de ernst van de misbruiken, de omvang en de gevolgen ervan erkennen. Dit raakt me diep!

- Het artikel van Peter Adriaensen in Knack met specifiek volgende zin "*Daarom zie je dat kinderen die seksueel misbruikt zijn, gemakkelijk dichtklappen of agressief worden*" Hier lees ik erkenning voor de woede jarenlang in me.

Ik ben geboren in de jaren vijftig en ben zelf tussen mijn 8-9 jaar en 12 jaar misbruikt geweest door een toenmalige priester van een parochie in xxxx. Het misbruik is gestopt omdat de priester uitgetreden is om te huwen.

Jarenlang heeft dit vastgezet in mijn lijf. Ik had hiermee geen contact meer. Mijn lichaam was als een diepvries waarbinnen deze ervaringen opgeslagen waren.

Begin de jaren 90 - gehuwd en moeder van 2 kinderen - ben ik hulp gaan zoeken. Hulp omdat ik in me veel woede ervaarde die plots op kon komen en gericht was naar mijn man en vooral zoontje. Ik wilde dit niet, maar het was sterker dan mezelf. Nu weet ik dat ik toen dissocieerde.

Na bij verschillende hulpverleners aangeklopt te hebben, kwamen wij als gezin bij een psycholoog terecht, werkzaam binnen een dienst geestelijke gezondheidszorg. In het najaar van 1997 ben ik individueel een intens therapeutisch traject gestart bij deze psycholoog. Aanvankelijk een zoektocht naar de oorsprong van die enorme woede in me.

Het misbruik mocht het daglicht zien en deze psycholoog bleef - op een zeer professionele, bezield en integere manier - mij begeleiden in het verwerken van dit misbruik. Een innerlijke rust sijpelde langzaam in me binnen.

Sinds een tweetal jaar ben ik nu in begeleiding bij een Zijnsgeoriënteerde begeleider. Deze begeleiding samen met een spiritueel meditatief levenspad dat ik nu bewandel, geeft me de ruimte om het misbruik tijdens de lagere school volledig te verwerken.

Het is nu goed met me. Mijn diepvries is helemaal gesmolten, mijn lijf/lichaam ademt en leeft. Ik durf bij de pijn blijven. Ik durf het verdriet en de woede in me opgeslagen verwelkomen. En stilaan leer ik opnieuw aanraken, lichamenlijk contact echt aan te gaan. Ik voel me weer vrouw.

Ik leef vredevol, vanuit een dankbaar liefdevol hart vol vertrouwen in het leven.

Er is een open eerlijke relatie met mijn kinderen, met wie ik de pijn hen aangedaan durf bespreken en waarbij ik vanuit mijn milde hart bij hun lijden en verdriet durf blijven. Dit werkt helend voor onze relatie.

Het is ook mooi en waarachtig wat er lijkt te gebeuren. Het is ook een tijd- zo lijkt het- van de maskers af. Het is mijn proces, maar ook in de wereld ziet het er naar uit dat die niet langer met maskers kan functioneren. Laten we dankbaar zijn om wat gebeurt, dat niet verstopt moet blijven, wat het licht niet mocht zien. En vertrouwen dat dit alles ten goede is.

Om mijn verhaal te eindigen, wil ik een stukje citeren uit een tekst van Kristin Vanschoubroek, Geestelijk en psychologisch begeleider en voorzitter van vzw La Verna, een Beweging voor Bewustzijn, Inspiratie en Verbondenheid:

"Ook de ouders kunnen door het aan het licht komen van de waarheid worden bevrijd. Vaak zijn ze zelf slachtoffer van het systeem waarmee ze zich verbonden en waartoe ze zo graag wilden behoren. Wie priester wilde worden moest zijn eigen seksuele verlangens en zijn verlangens naar intimiteit naar het onbewuste verdringen. Daar gaan ze vaak een eigen leven leiden waar ze geen greep op kregen. Ook zij kunnen nu helen door hun schaduw onder ogen te zien en verantwoordelijkheid te nemen voor de kwetsuren die ze hebben aangericht.

Als de Kerk een Kerk van liefde wordt, die niet oordeelt maar integendeel een huis wordt van de mensen, ook met hun falen en hun beperkingen, dan is er weer hoop.

Na de zwarte periode zijn we nu in een witte periode: het witwassen en zuiveren van onschuldigen. Door de publieke en maatschappelijke erkenning van wat hen is aangedaan en door de volledige erkenning van de weerslag hiervan op hun gevoelsleven, kunnen ze de gebeurtenissen integreren en genezen.

De ouders kunnen door de confrontatie met wat ze hebben aangericht, door inzicht in hun onbewuste drijfveren, en door het dragen van de gevolgen van hun daden, langzaam tot zelfacceptatie komen. Ook zij zullen hun schaduw moeten integreren en op die manier genezen.

Pas doorheen deze fases van zwart naar wit kan er doorgegroeid worden naar een rode fase, waar acceptatie van wie je bent zuivere liefde voortbrengt, waar je vanuit je kern creatief kan deelnemen aan het scheppingsproces dat leven is, waar je kan leven vanuit je hart.

De reden waarom ik me nu kenbaar wil maken is niet op de eerste plaats om die ex-priester aan te klagen.

Ik wil dit doen om nog meer erkenning te geven aan mijn zoektocht naar heling én aan de schade die ik - tengevolge van het misbruik mij aangedaan - berokkende aan onze kinderen.

Maar ik wil het vooral ook doen vanuit mijn verlangen een teken van hoop te mogen bieden aan zij die - nog steeds - lijden onder het misbruik hen aangedaan. Misschien kan ik ook iets betekenen voor anderen in hun zoektocht, kan en mag ik een hoopvol signaal geven.

En ik doe het ook om jullie, om de Commissie moed in te spreken en mijn dankbaarheid te uiten voor het werk dat nu door jullie gebeurt.

J'ai été victime par deux fois en tant qu'enfant d'approches sexuelles directes par des prêtres catholiques. Les faits, qui se sont déroulés il y a plus de trente ans, sont prescrits je suppose. Si ce n'est pas le cas, je ne souhaite pas déposer plainte auprès des autorités judiciaires.

Une première fois quand j'avais 6 ans, en 1957. Le prêtre qui disait la messe à laquelle les louveteaux de la troupe scoutie à laquelle j'appartenais à xxxx étaient tenus d'assister nous approchait souvent très gentiment. Il s'agissait de l'abbé A, plus tard nommé curé dans une paroisse du xxxx. Lors de certaines fêtes religieuses, il nous amenait à son domicile, à plusieurs, et nous offrait une petite 'goutte' et des biscuits. A la maison, pour la plupart d'entre nous, l'alcool était strictement interdit. Mais il nous disait que c'était pour célébrer la fête religieuse qui lui servait de prétexte à nous inviter au 'goûter'. L'un d'entre nous finissait le premier sur ses genoux et entre ses jambes et il finissait par nous toucher le pénis en tremblotant tout en enserrant ses jambes autour des nôtres. Il nous appelait l'un après l'autre. Je me rappelle qu'on s'amusait de son tremblement. On l'entendait parfois dire 'Non, je ne devrais pas' ou quelque chose d'approchant. A l'époque, cela nous semblait une bizarrerie d'adulte et on n'y voyait pas de mal. Les adultes étaient de toute façon inaccessibles et incompréhensibles, il fallait leur obéir et les respecter parce qu'ils étaient les plus forts et qu'ils faisaient la loi. On rigolait entre nous et on l'avait surnommé 'Nonjenedevrais pas'.

Aujourd'hui ce qui s'est passé là reçoit un autre éclairage. Je n'en veux pas à ce pauvre abbé visiblement en mal d'affection, qui donnait par ailleurs une impression de grande bonté. Il était connu pour apprécier être invité à de bons repas dans les familles de paroissiens aisés, et son penchant pour le vin et l'alcool était notoire. Je me souviens que mes parents, qui n'étaient pas aisés mais des personnes reconnaissantes et respectueuses, en avaient acheté spécialement pour le recevoir. Chez nous, on ne buvait que de la 'bière de table', et encore seulement certains dimanche.

J'ai entendu dire, mais ce n'est là qu'une rumeur, que sa nomination comme curé de village n'a par la suite été qu'un déplacement opportuniste parce que le scandale était devenu par trop notoire. Puis on a entendu dire qu'il avait remis le couvert dans sa nouvelle paroisse.

Quelques années plus tard, j'avais alors quatorze ans, mon professeur de langues modernes et de religion en quatrième latine dans un collège, l'abbé B, a lui fait aussi une tentative de séduction à mon rencontre. J'étais bon élève et avais été malade pendant plus de deux semaines. Mes parents, anxieux de mon apprentissage, avaient contacté l'école pour savoir si j'avais besoin de cours particuliers de rattrapage. Seul le professeur de religion avait souligné que quelques cours particuliers de religion me seraient bénéfiques parce que je présentais certaines faiblesses. Pour les langues, tout allait bien, j'étais parmi les meilleurs de la classe. Dans sa bonté, il assura mes parents qu'il ne chargerait rien, c'était un service gratuit. Mes parents, qui se serraient la ceinture pour nous payer des études convenables, remercièrent le Seigneur d'avoir choisi un si bon collège! Au premier cours particulier, l'abbé B me reçut dans sa chambre au collège (les abbés vivaient alors dans l'école et avaient des chambres avec bureaux attenants au troisième étage du bâtiment le plus ancien du collège). A l'époque c'était normal d'aller visiter un prêtre dans le bureau attenant à sa chambre. On y était même incité, pour aller confier un souci ou un problème par exemple. L'abbé B était assis à son vaste bureau et me fit quelques moments cours en vis-à-vis. Puis il vint vérifier mes notes (il m'avait au préalable

enjoint de recopier le cahier d'un condisciple, avant le cours particulier) et pour ce faire s'assit à côté de moi, et lut mon cahier armé d'un crayon rouge tout en entourant mes épaules de son bras. Il me dit que c'était bien puis tout à coup me demanda si je fumais. J'avais 14 ans et avais déjà fumé quelques cigarettes en cachette. Je répondis en hésitant que oui parfois. En fait j'avais été éduqué à la maison dans la haine du mensonge et dès que j'avais envie d'éluder ne réponse je me mettais à rougir terriblement... Nous fumâmes ensemble, c'étaient des Rothmans bleues je crois, un peu âcres et doucereuses à la fois. Comme je toussais, il me dit qu'il allait me donner un remontant. Et alla chercher une bouteille d'alcool, je ne sais pas lequel. Il me servit et se mit très vite à me caresser le genou droit. Après plus de quarante ans je sens encore la pression de cette main qui se mit à remonter le long de ma cuisse en pressant mes muscles de plus en plus furieusement.

Là j'ai un trou noir. Je ne suis jamais parvenu à me rappeler comment je suis rentré chez moi. J'ai tremblé toute la nuit, j'avais la fièvre et des sueurs froides. J'ai dit à mes parents que je m'étais senti mal à l'école et que je n'avais pas pu rester longtemps au cours particulier de l'abbé B. Aujourd'hui je trouve curieux que je me souviens de la marque des cigarettes de l'abbé et que le reste de l'épisode soit tout à fait occulté.

Je suppose que mes parents ont dû écrire au collège pour demander à l'abbé de bien vouloir excuser mon malaise...

Je ne suis jamais parvenu à reconstituer ce qui s'est passé ce jour-là. Je ne vois plus que l'énorme main de l'abbé B Sur mon genou qui se met à remonter ma cuisse.

Quand je suis revenu en classe, j'étais terrorisé à l'idée de le revoir, parce que je croyais qu'il allait me 'buser' (mettre de mauvaises notes). Mais l'abbé B a fait comme si rien ne s'était passé, et j'ai continué à être bon élève. J'ai davantage révisé ses cours tant je craignais les repréailles.

L'an d'après, des rumeurs se firent insistantes sur le comportement de l'abbé B. Des élèves, sans doute fort sots, racontaient qu'il couchait avec le préfet de discipline, un prêtre flamand souvent en soutane qui nous terrorisait. L'an d'après notre titulaire nous apprit que l'abbé B ne nous ferait plus cours et qu'il enseignait désormais dans une école de filles.

Sauf le black-out qui m'en reste, je garde le souvenir d'un excellent prof de langues, d'un pédagogue dynamique. Aussi de sa taille très supérieure à la moyenne. Et es bases en langues germaniques sont restées excellentes...

Un détail cependant: je me souviens aussi que dans notre classe il y avait un 'petit caïd' assez baraqué pour un adolescent, et très indiscipliné. Lors d'un épisode de rébellion, l'abbé, qui était beaucoup plus grand et plus costaud que cet élève, l'avait fait venir sur l'estrade et lui avait publiquement passé la main dans l'encolure de la chemise et lui avait tâté les pectoraux en annonçant qu'il devait encore manger beaucoup de soupe avant de s'attaquer à lui...

En fait, ma plainte ne porte pas contre ces deux hommes qui devaient sans doute être bien malheureux et solitaires et qui ont fait comme tout un chacun: ils ont essayé de survivre et sont allés prendre quelques bribes d'affection là où ils croyaient maladroitement en trouver. Ma plainte porte sur l'église catholique, qui a créé ce système malsain qui occasionne un tel dysfonctionnement. Tant que vous ne comprendrez pas que le problème est là, votre action ne servira à mon avis pas à grand chose. Il faut que l'église se réforme en profondeur et que l'on réforme en profondeur la prêtrise: autoriser les prêtres à vivre des relations amoureuses, ouvrir le mariage aux prêtres, toutes les formes de mariage, qu'ils soient entre personnes de sexe différents ou personnes du même sexe. Plus généralement, démocratiser l'église et mettre fin au système hiérarchique médiéval. Je trouve enfin scandaleux que tout ce que votre église ait trouvé pour essayer de solutionner sa montagne d'affaires pédophiles, c'est de s'attaquer aux homosexuels, en les stigmatisant (Cfr. les attaques du Cardinal Bertone, pour ne citer que lui parmi la foule de ses consorts), en leur interdisant l'accès à la prêtrise et en essayant de contrer par tous les moyens les législations leur donnant des droits. La technique du bouc émissaire pour essayer de détourner l'attention est par trop connue. Le Christ lui-même n'en fut-il pas un? De nombreuses églises protestantes ont radicalement changé leur point de vue sur la sexualité et proposent l'accueil de tous sans discrimination aucune. La confusion pédophilie - homosexualité que certains des plus hauts 'dignitaires' entretiennent, pour parfois la récuser par la suite du bout des lèvres, est une insulte à l'intelligence.

Naar aanleiding van de recente gebeurtenissen werd ook mijn leven weer overhoop gehaald door het gedrag van pedofiele priesters. In de jaren 1973 werd ik ook het slachtoffer van een pedofiele priester. Betrokken priester lokte mij als misdienaar naar zijn pastorij en aan de ouders werd gezegd dat wij parochiebladen moesten plooiën. Ik werd toen door hem benaderd en geef u nu een beeld dat nog steeds in mijn hoofd rond spookt wat er gebeurde. Betrokkene begon toen over seks te praten en dit gebeurde in zijn salon. Hij legde zich op zijn rug op de living tafel en deed zijn broek naar beneden zijn geslachtsdelen waren bloot. Ikzelf moest betrokkene toen masseren over de geslachtsdelen tot hij een erectie kreeg. Wij moesten betrokken met de hand bevredigen. Dat heeft zich in die tijd met mij tot tweemaal herhaald en eenmaal in het buitenland omdat de priester met ons tijdens de schoolvakanties op reis ging. Als ik aan de gebeurtenissen denk walg ik nog steeds van de reuk die is blijven hangen in mijn gedachten van de geslachtsdelen van betrokkene. Toen we dan enige tijd later vernamen dat er nog tientallen kinderen van de parochie misbruikt waren werd dit allemaal verzwegen door de gemeenschap. Sommigen onder ons praten er met elkaar over maar dan op een kinderachtige manier. Zelfs mijn broer werd er het slachtoffer van. Op latere leeftijd hoorden wij in het dorp erover praten. Volgens mij diende niemand klacht in. Ik heb deze feiten op mijn 21 jaar thuis verteld, ook al wisten onze ouders wel van anderen wat er zou gebeurd zijn. Ik heb nooit geen steun gehad van niemand, zelfs onze ouders niet. Ik leef al 37 jaar met deze afschuwelijke gedachten. Wat er over van gebleven is, is een hoop puin en ellende in mijn leven zodat ik over twee jaar moeten beginnen zijn met antidepressiva te nemen. Ik vermoed dat het nu een 20 tal jaar geleden is dat ik door mijn moeder op de hoogte werd gebracht dat er opnieuw sprake was van deze priester zijn activiteiten met jonge meisjes, een onderzoek werd gestart door de toenmalige GGP Brussel (Politie) volgens mijn weten waren er opnieuw niet genoeg bewijzen en werd de priester niet veroordeeld. Ook ikzelf heb toen mijn verhaal gedaan en namen genoemd van andere slachtoffers. Deze feiten speelden zich allemaal af in de parochie xxxx in xxxx te xxxx. Het ging om toenmalig priester A. Ik kan u ook zeggen dat deze priester daar indertijd gekomen is nadat deze werd overgeplaatst vanuit het naburige xxxx omdat hij daar gekend was voor dergelijke feiten. Deze persoon heeft zeker meer dan tientallen kinderen misbruikt. Ik weet niet waar de persoon momenteel verblijft of al dan niet nog in leven is.

Ik kan u alleen zeggen dat het leven van slachtoffers van zulke en ergere feiten getekend zijn voor hun leven. Velen begeven zich aan de alcohol om afleiding te hebben en de gedachten te verzetten, anderen werken het uit op hun gezin. De wetgeving hier in België daar omtrent is te laks. deze feiten zouden niet mogen verjaren. Gans de katholieke Kerk weet over deze gebeurtenissen over gans de wereld, alles werd jaren in de doofpot gestoken. Ik beschouw de katholieke Kerk als een sekte die nog erger is dan andere organisaties die de stempel kregen van sekten en die zeer gevaarlijk zijn voor de maatschappij. Slachtoffers die gekend zijn, ook jaren na de feiten (want dat is juist het probleem) zouden moeten herkend worden en vergoed worden voor hun geleden schade door de katholieke Kerk die met al hun rijkdommen blijft pronken en indertijd de mensen arm hield en het geld aftroggelde van de mensen die niet beter wisten aangezien hun geloof en arme levensstandaard.

Ook al zie ik hier het nut niet van in wat ik hier schrijf en zeker niet als dit bericht gaat naar kerkelijke instanties, doch wil ik de verantwoordelijken van de katholieke Kerk doen inzien dat zij door de jaren heen veel leed hebben bezorgd in de maatschappij en dat de slachtoffers er zullen moeten mee blijven leven tot de dood ons scheidt van deze egoïstische maatschappij waarin wij samenleven. Geloof me vrij dat ik een verbittert man ben en me schaam om in deze maatschappij te leven.

Sur les conseils de ma psychiatre qui m'assure que maintenant enfin, l'Eglise est prête à reconnaître les victimes d'actes pédophiles commis par des prêtres, c'est de mon lit d'hôpital que je décide de rassembler mon courage et mes dernières forces pour vous écrire.

Il y a quelques mois, sur le parking d'un super marché, pendant quelques secondes, j'ai rencontré mon cauchemar en chair et en os : le monstre qui, il y a des décennies a détruit ma vie. Je l'avais déjà rencontré auparavant avec un adolescent xxxx né le 16/04/1984 et habitant chez lui à l'adresse suivante : xxxx.

Celui à qui je dois encore de souffrir aujourd'hui, 39 ans après. En un instant, les images des séances de « zim-boum-pan-pan » qui m'envahissent encore, me sont revenues parfaitement claires.

Je devais aller à la messe les lundis, mercredis, vendredis et samedis, à 18h30 et 19h les samedis. Chacun à notre tour, on devait sonner la messe après être passé par « zim-boum-pan-pan » le passage obligé pour réparer les fautes de la journée.

Le « zim-boum-pan-pan » : il s'agissait d'une punition dont il ne fallait pas parler ; c'était entre Jésus et nous, il me faisait attendre ainsi que d'autres enfants de mon âge dans son couloir glacial, il nous plaçait sur les chaises suivant ses désirs, c'était jamais dans le même ordre ; je sais maintenant pourquoi car il allait plus loin avec certains enfants. La période pendant laquelle il était excessif, c'était la période de Pâques .Je n'ai jamais aimé avril, sans doute vous en moquez vous ! Alors que cela devait être une fête pour tous .Ensuite il me faisait entrer, me mettre à genoux sur une planche en bois, lui en face également à genoux, à 5 cm de sa bouche répugnante et me confesser, il bégayait lorsqu'il demandait : c'est tout ?. Ce rituel m'empêche depuis d'embrasser .Alors qu'il me reprochait d'avoir pêché, il me demandait de dire quelques prières. Pendant ce temps, il se préparait déjà à me faire subir ses vis sexuelles. Je me suis toujours demandé pourquoi il mangeait du pâté crème avant de me serrer entre ses jambes. Il disait : pour que tu sois purifiée par Jésus, il faut que je te fasse « zim boum ». Il s'installe devant le poêle dans son fauteuil basculant (il se cale, prend place ; cela dure une ou deux minutes, il ferme les yeux, j'attends..) Il me prend entre ses cuisses puantes , la tête vers le bas , il lève ma jupe , enlève ma culotte ensuite, il me frotte les cuisses , puis par saccade il me tape , me serre de plus en plus près de ton sexe , il me touche le sexe avec son doigt .Ce frottement me donnait des rougeurs pendant plusieurs jours , quelques fois cela ne guérissait pas d'une séance à l'autre . Lorsqu'il commence à jouir, il y a ses soupîres et cris que j'entends toujours, il sort son sexe puant sur mes cuisses, il tire de plus en plus sur mon sexe et éjacule sur mes cuisses. Après 1/2heure, il me demande de dire un « notre père » comme pour demander pardon de ce que je fais, et puis je peux partir .Un autre enfant entre et il recommence ce même rituel dégoutant. Un jour, il me touche encore par devant et me dis : tu seras maman un jour ; tu as senti que tu avais des poils et il me les tira pour que je les sente. Les « Grands » nous avaient prévenus : mettez des orties et des copeaux de bois dans vos culottes avant d'y aller mais sans en dire plus, ils avaient encore peur ; ils avaient 12ans et moi 6ans

Seul le dimanche était jour de relâche ; après la messe, il retrouvait nos parents au café en face de l'église « L'Encre » Avec le recul, je comprends maintenant, que c'était sa façon de les apprivoiser et surtout de nous verrouiller encore plus puisqu'il semblait avoir leur entière confiance, à quoi bon leur parler, et faire de la peine à tout le monde ? Je l'entends encore leur confesser, en parlant de son cigare qui sentait si mauvais : c'est mon seul péché !!!

Il y avait également les séances de catéchisme, chaque travail était noté, il nous appelait un par un. Il ouvrait le cahier, me tirait vers lui, puis me soulevait la jupe en passant sa main sous ma culotte, il caressait mon sexe durant toutes les explications, c'était une étreinte forte et répugnante qui prenait un temps infini, car il écrivait les notes sur dix avec une lenteur calculée (cela prenait plusieurs minutes) pour qu'il puisse faire durer son plaisir. Les caresses du début se terminaient en pincements et il semblait ailleurs ; je comprends maintenant pourquoi. Ensuite, toujours la main dans ma culotte, il commentait haletant les notes puis, juste avant de retirer sa main, il m'enfonçait un doigt dans l'anus. Après, seulement, je pouvais retourner à ma place, le ou la suivante était appelée. Ses mains n'étaient pas visibles sous le bureau, mais on pouvait suivre dans son regard et dans ses yeux concentrés puis hagards que le même manège recommençait ; j'entends encore ses soupîres et ses murmures de jouissance perverse. A chaque fois, il n'oubliait pas de nous dire que tout cela était pour Jésus qui voyait tout qui savait tout et appréciait notre pureté après la punition, cela nous permettait d'entrer en communion avec lui.

A 8 ans, afin de ne plus assister par l'esprit, et de ne plus souffrir de cette chose que je ne comprenais pas, je me déconnecte, je fais des crises d'épilepsie presque à chaque séance .Un enfant en état de convulsions fait violence à son corps et ce même enfant se fait violence au plan émotionnel et mental. Après 35 ans je souffre encore de ce mal, je vis beaucoup d'agitation intérieure et j'ai beaucoup de retenue face à quelqu'un d'autre et cette violence que je ne peux pas exprimer se retourne contre moi. Voilà pourquoi je suis hospitalisée pour la xème fois et que je me dois de vous faire savoir que votre représentant ma gâché ma vie sur terre .Et pourtant, née dans une famille socialement aisée, on pourrait penser que cela suffit au bonheur ! Et bien non Monseigneur. Je me devais de paraître heureuse. Ma vie à été essentiellement que fuites, abandons, solitudes, maladies, humiliations, pleurs, silence, méfiance et REGRETS. Ce sont ces regrets que j'essaie maintenant de

rattraper mais le mal est fait, le travail que je fais sur moi et l'aide des psychiatres et psychologues peuvent simplement atténuer un peu ce traumatisme.

La violence que j'ai en moi, je vous la livre, mon corps ne peut plus la retenir, il s'agit donc maintenant de bien la canaliser et d'équilibrer cette violence ; c'est ma volonté de VIVRE ET DE SURVIVRE. J'ai simplement envie d'exprimer toute la douceur qui m'habite et plus cette haine.

Mon calvaire a duré pendant 8 longues années, ce qu'il m'a fait est pire que si il m'avait tuée. Ses atrocités hantent toujours ma vie .Mon seul souhait : je guette les annonces nécrologiques pour pouvoir me rendre à son enterrement et aller cracher sur sa tombe. Tous les cauchemars, les blocages, les crises, le mal de vivre dont je souffre, il en est le responsable « au nom de Dieu » disait-il !!!

Ah oui, je ne vous ai pas encore dit de qui il s'agissait : voici son nom «Curé A» de son vrai nom A né le xxxx en xxxx de confession juive, il a changé de religion sans doute avait il plus facile de trouver ses proies dans la religion catholique sans crainte d'impunité. Il est arrivé à xxxx ; mon village natal en 1968 et l'a quitté en 1995 pour xxxx (déplacement après de nombreuses plaintes classées par votre prédécesseur), puis en janvier 2003 pour xxxx et maintenant ?

Le fait que ma mère était très peu disponible (elle était l'institutrice du village et il fallait de toute façon et avant toute chose sauver les apparences) alors que mon père, souvent absent buvait beaucoup et était presque toujours ivre lorsqu'il était présent, ont fait que je me suis retrouvée seule et enfermée dans un long et pénible silence.

Il y a 8 ans, au milieu d'une période dépressive particulièrement longue et pénible, pour la première fois j'ai réussi à en parler à mon mari. Nous avons décidé de commencer une thérapie avec mise en place d'un suivi psychologique et médical ainsi que des traitements.

Avec des hauts et des bas, je croyais enfin pouvoir m'en sortir jusqu'à ce que je recroise sa route par hasard ; tous ces horribles souvenirs me sont aussitôt revenus. Depuis je plonge de plus en plus bas dans la dépression, j'ai du demander à être hospitalisée, je suis en train de tout perdre : mon travail, mes relations, mes amis, ma famille, ma fille, ma vie,....

Je sais qu'un prêtre reste prêtre toute sa vie et qu'il ne perd jamais complètement le contact avec l'Eglise. Pouvez-vous faire en sorte de le retrouver et vérifier qu'il ne continue pas son œuvre de destruction. Car lorsque je l'ai rencontré, il était en compagnie d'un jeune qui semblait avoir 14 ou 15 ans. Les attitudes, les regards envers le jeune m'ont rappelé mon calvaire. J'ai l'intime conviction qu'il n'a pas changé, qu'il est toujours le même prédateur qui a détruit ma vie et celle de nombreux jeunes du village (xxxx)

C'est pourquoi je suis très inquiète qu'il soit encore en contact avec de jeunes enfants.

Je continue de croire que les desseins de Dieu sont impénétrables à l'esprit humain et qu'un jour, ce monstre devra répondre de ses actes, mais en attendant, j'espère que vous ferez immédiatement en sorte que cette ordure ne soit plus libre de nuire et qu'il ne soit plus comme il l'a été de très longues années hors d'atteinte de la justice des hommes...

Les abus sur ma personne ont duré de 1971 à 1978 (année de ma confirmation)

L'abbé A a été curé de xxxx de 1968 à 1995

Si vous souhaitez des renseignements complémentaires, je suis à votre disposition.

Autant pour des prêtres qui détournent de l'argent ou des prêtres négationnistes, vous êtes actif voir réactif immédiatement et punitif, j'ose espérer que vous voulez protéger les enfants de Dieu. Vous êtes contre l'avortement mais vous laissez ces enfants comme proie à vos représentants. Préférez-vous voir ces enfants comme des objets ?

J'attends de vous des actes à l'encontre de « cet animal » et non des excuses en son nom ou des prières en lesquelles je ne crois plus mais une reconnaissance de mes souffrances .Je sais que ces abus sont prescrits pour moi ; mais au moins faites en sorte que cela ne se reproduise plus. Espérant une réponse rassurante de votre part, recevez Monseigneur tout mon respect.

Even terug in de tijd: jaren vijftig. De wekelijkse wasbeurt was `n teil op de kachel en alle drie na mekaar erin, `t water gecamoufleerd met wat badzout. Mijn moeder, liever lui dan moe, had de oplossing: naar het badhuis van de fraters, eerst mijn oudste broers (5 en 6 jaar ouder), later ik.

En ik mocht in `t ligbad in de plaats van de douches. Frater A stelde voor om mijn rug te wassen. Dat werd even later al meer met vooral veel aandacht voor de geslachtsdelen en de vraag of ik al eens last had van moeilijke ontlasting. Had ik niet, maar moest toch maar onderhouden worden vond A. Dat werd opgelost met `n klisterspuit met zo`n bolletje erop. Er werd nooit iets ingespoten, alleen maar op en af. En altijd na `n tijdje moest A even weg en bij terugkomst was de aandacht ineens flink bekoeld. Dat is zo `n hele tijd doorgedaan en het begon me de keel uit te hangen. Mijn leerprestatie, altijd primus van de klas, ging zienderogen achteruit en ik liep weg van huis en school.

Mijn peetoom (politieagent) is me gaan zoeken en vinden.

Met mijn oudste broer had ik `n prima relatie, mede omdat hij `n erge vorm van hazenlip had (wij noemden dat `n "wolfsmond") waarmee ie nogal gepest werd. Aan hem heb ik alles verteld en hij is meteen naar de fraters vertrokken. Met wie hij gepraat heeft weet ik niet, maar vanaf dat moment liep het allemaal anders.

Hoewel `n verwijtende blik van A altijd mijn deel was. Gelukkig kregen we iets later thuis `n eigen badkamer. Ik had `n sterk vermoeden dat mijn oudste broer ook `n slechte ervaring met de fraters heeft gehad. Ik heb `t hem helaas nooit gevraagd en kan het ook niet meer vragen vanwege overleden.

Ik werd dus weer beste leerling van de klas, ook mede door inzet van Frater B die mij constant motiveerde. Iets wat ik nodig had....ik vermoed dat ik toen `n vorm van ADHD had, alleen noemden ze dat toen "hij kan niet stil zitten".

Na de lagere school moest ik naar het xxxx college. Van diverse kanten had ik al gehoord dat er daar ook iemand rondliep die niet met zijn fikken van kinderen kon afblijven. Ik heb toen hemel en aarde bewogen om naar het Atheneum te mogen en heb dat dan ook klaargespeeld. Helaas was de discipline daar nul komma nul en dus moest het fout lopen. Als ik alles achteraf bekijk is daar eigenlijk de rest van mijn leven bepaald. Te danken aan die A.

Begin jaren tachtig heb ik dit aan mijn vader verteld na enkele Nieuwjaarsborrels. Mijn vader `n diepgelovig man (geen pilaarbijter zoals mijn moeder) kon het eerst niet geloven en begon later te wenen. Een maand later overleed ie op straat.

Iets waarover ik mij nu nog schuldig voel.....

Het moet mij nu eindelijk ook eens van het hart...

In de jaren 58 tot 63 was ik intern, getuige en ook slachtoffer van pedofiele handelingen door paters **van congregatie A in het college van xxxx**.

Pater A had er geen moeite mee om zijn slachtoffertje, een klasgenootje, tijdens de speeltijden uitvoerig te tongzoenen & betasten in de bergruimte sportmaterialen waar wij doorheen de glazen deur konden binnenkijken.

Ik was toen een jaar of 10 en vond dit vreemd en "vies" en kon het niet rijmen met het feit dat wij verplicht werden om "onkuise blikken "(bv. te lang naar je piemel kijken bij het plassen) te gaan biechten terwijl de pater zelf een klasgenootje overal zat te betasten.

Pater B heeft mij, toen een jaar of 12 was, regelmatig 's avonds naar zijn kamer geroepen; ik moest dan op zijn schoot zitten en stilletjes aan begon hij langs mijn korte broekspijpen zijn handen naar boven te werken. Ik was gelukkig weerbaar genoeg om mij telkens weer uit de voeten te maken voor hij effectief mijn piemel kon vastgrijpen.

Op een avond schonk hij mij porto, ik werd dronken voor de hele eerste maal in mijn leven. Ik herinner mij dat ik ziek werd en de kamer uitvluchtte om te gaan kotsen; dit heeft mij wellicht voor erger gespaard...

Om een voor mij onbekende reden hield hij op om mij naar zijn kamer te lokken, misschien vond hij een ander en meer gewillig slachtoffer?

Het jaar erop beslisten mijn ouders om mij naar een ander college te sturen.

Later heb ik vernomen dat pater B overste werd van dit college in xxxx.

Al bij al bleef het voor mij persoonlijk maar bij betastingen, maar ik zat wel met grote schuldgevoelens! En durfde er met niemand over praten.

Mijn vertrouwen als kind in de volwassenen werd hierdoor “verkracht” en deze feiten hebben mijn zelfbeeld zeker geen deugd gedaan.

Dit jaar word ik 60 jaar en bij het horen en lezen van al de getuigenissen over het misbruik in de Kerk krijg ik opnieuw een gevoel van WALGING & WOEDE t.o. v. van deze misdadigers!

Deze melding ben ik als volwassenen verschuldigd aan het kind in mij en aan alle kinderen die misbruikt geweest zijn.

Met bevende hand neem ik uiteindelijk toch de pen ter hand en ja, waar begin je met zoiets en tot wie richt ik me nu eigenlijk?? Wat schrijf ik en wat niet? Ziehier een stuntelige poging van een slachtoffer nr....

Ben zelf nooit gedwongen geweest tot bepaalde handelingen of ontmoetingen, maar alles verliep van een gewone ontmoeting, geheel onschuldig, ... naar ... tederheid, liefkozing, je kreeg aandacht, een luisterend oor, ...

Die abt heb ik voor het eerst ontmoet in een klooster xxxx in xxxx. Hij was daar op rust. Die blik van hem toen en met die dikke sigaar in zijn mond, zal ik nooit vergeten, nu na 30 jaar nog niet. (ik heb hem 19 jaar lang gekend) Later zei hij me: “ t was liefde op t eerste gezicht!” Hij gaf me t gevoel dat ik er terecht kon met m'n verhaal: hij voelde aan dat ik “zwak” was, een makkelijke prooi,... hij straalde rust uit, een luisterend oor ... Nu achteraf beseft ik dat hij eigenlijk NOOIT geluisterd heeft naar de woorden die ik zei, maar hij hoorde een zwak, weemoedig stemmetje ... en al vrij vlug heeft hij hier misbruik van gemaakt, hoorde mijn kreet niet, maar hoorde hij alleen zijn eigen verlangens. Ik was ondertussen op internaat en 15 jaar, ik kreeg brieven van hem en hij noemde onze relatie: vader-kind relatie. Alles hield hij bij van data en gebeurtenissen; zo o.a. beschreef hij onze “10^e verjaardag die dag. “ 10 jaar was hij al n°1 schreef hij. Na 't internaat ging ik op kot in xxxx en kreeg er een relatie met een jongen. De abt was kwaad en ik hoorde hem een tijdje niet meer. Die relatie met die jongen duurde 3 jaar. Intussen hoorde ik de abt soms terug, dat hij me miste en dat hij me wou zien. Ik was zijn wakker zei hij: 's morgens werd hij met mij wakker, en 's avonds ging hij zo weer slapen. Hij was dolgelukkig als die relatie met die jongen gedaan was, dan was hij weer terug n° 1 zei hij. Hij schreef me minstens 1x/week en af en toe kwam hij met de trein naar xxxx. Ondertussen was hij al lang in de abdij van xxxx. Soms ging ik naar xxxx, mijn vader bracht me dan voor enkele uurtjes. De abt vroeg me steeds wanneer ik nu eens een rokje ging aandoen. Ik heb er nooit een gedragen en nu nog niet. Hijzelf heeft nooit een onderbroek aan gehad onder zijn pij. We zaten dan daar; hij bij mij te knuffelen, steeds troostend, strelend ... Mijn ouders wisten helemaal niets van de toestanden en vonden 't goed dat wij elkaar kenden; elk jaar bij Kerstmis schreven ze elkaar een kaartje. Ze zagen er geen kwaad in. Wanneer ik dan ook op kot zat en hij kwam, op dat bed, knuffelen, kusjes, strelen, ... Ik hoor nog die adem, die zucht, ... Na die 3 jaar verpleging die ik er studeerde, woonde ik alleen en ging werken. Elke dag, elke morgen om 05.30u als ik moest opstaan, telefoneerde hij me en wanneer ik gedaan had met werken, belde hij me weer op. Zo 2x/dag belde hij. Hij wist “alles” van mij; hij bevroeg me altijd: hoe moet je morgen werken of wat ga je doen, wat doe je nu? Wat heb je aan, welke onderbroek, welke kleur en met welke tekening op? Hij wist perfect wanneer ik mijn regels had, ... alles wist hij. Elke dag hoopte hij op post van mij, hij beschreef hoe hij verlangde naar me, hoe hij me miste. Hij stuurde schaamhaar tussen z'n brieven op, ... Dit alles heeft 19 jaar in totaal geduurd. Een bevriend priester van me, heeft het gebeuren uit me gesleurd! Al die jaren had ik het verzwegen, maar hij (die priester) voelde allang aan me die nervositeit en afstandelijkheid naar hem toe die steeds groter en sterker werd. Hij bleef aandringen bij me om te zeggen wat er was. Met stukken en brokken heb ik 't eigenlijk uitgespuwd. Je kon er geen verhaal van maken zei hij me achteraf, maar hij kon er wel uit opmaken over wat het ging. Hijzelf heeft dan een brief geschreven naar die abt, dat 't moest ophouden, anders ging er een vervolg aan komen. Eventjes was 't stil aan de andere kant. Hij schreef

me niet meer, maar belde nog wel. Ondertussen zat hij dan al in de abdij van xxxx. Die priester en mijn broer zijn hem dan eens gaan opzoeken en de huidige abt er gesproken van xxxx. Hij zei dat die abt eigenlijk wel bekend stond aangeschreven voor zulke feiten.

Nu, de relatie die ik nu heb, al 12 jaar en 10 jaar gelukkig getrouwd verliep in 't begin heel hysterisch, paniekerig en moeilijk als 't op seksueel terrein zich bevond. In 't begin durfde ik geen afscheidskus te geven, laat staan een arm om me heen of dicht bij elkaar te zitten. De wonde van toen is geheeld, maar 't litteken blijft zichtbaar in je huidige relatie zowel met echtgenoot als ook bij je kinderen, familie, vrienden collega's op 't werk. Je denkt ook zo nu van hoe heb ik dit alles zo kunnen laten gebeuren, z'n gang laten gaan al die jaren door; maar 't begon onschuldig in een kwetsbare periode,...

Nu xxxx zit daar in xxxx misschien op dezelfde kamer van toen van die abt? xxxx is precies een opvangtehuis voor zulke mensen?

Volgens mij is niets toeval! Heel m'n leven al is er niet zomaar toevallig gebeurd. Het verleden was zo, ook nu 't heden; de ontmoeting met m'n echtgenoot is niet toevallig geweest, ook niet op een toevallige plaats (was een trektocht doorheen de Sinaai woestijn). Alles was en is voorbestemd 't leven dat ik nu leid, samen met mijn gezin,... en ook in 't leven hierna is niets aan 't toeval overgelaten, alles loopt verder, half in 't jaar 2009 is die abt overleden. Nonkel X overleed eind 2009. Nonkel X was rechter van assisenhof in xxxx. Hem heb ik dit alles verteld pas een goed jaar geleden. Hij was ontzettend kwaad op die man (abt), maar hij was gepensioneerd en kon zo niets meer doen. Hij werd ernstig ziek en overleed. Met Nonkel X had ik op korte tijd een sterke band. Ik heb m'n grootouders weten te overlijden, maar nu met Nonkel X was 't enorm sterk!!! Voor mij is hij nog aanwezig, zo heb ik 't toch altijd al weten aanvoelen en zet hij zijn werk verder; hij heeft die abt nu ontmoet. Nu barst die bom los, alles wordt bekend gemaakt! Alles is niet zomaar "toevallig"!

Voor ik dit alles begon te schrijven, heb ik eerst een kwartier voor een leeg blad gezeten, met de pen ten hand, maar de pen kon het papier niet raken. Uiteindelijk is 't toch wat gelukt om wat meer te schrijven, van mij af te schrijven. Dagenlang, weken, liep ik met een dubbel gevoel rond; wat moest ik: reageren of niet? Maar hoe en wat, ...? Maar kijk, uiteindelijk heb ik nu pas voor 't eerst 't gevoel van: O.K., 't zit goed, 't is nu van mij af, ik kan verder ...

Ik ben een van de velen die ook slachtoffer geweest is van misbruik door een priester.

Het betreft hier onderpastoor A- parochie xxxx.

Er waren nog andere slachtoffers - waaronder mijn broer.

De feiten speelden zich af in de jaren zestig.

A is na een tijdje uit de parochie weggemuteerd.

Indien u de datum van mutatie kan terugvinden, kunt u de periode exact in de tijd situeren.

Voor de rest - het is duidelijk dat de kerkelijke hiërarchie toen (en waarschijnlijk nog lang daarna) van de feiten op de hoogte was en ze toedekte.

Ik heb daar een zeer concreet bewijs van.

Mijn moeder was goed bevriend met B (ex pastoor van de parochie en later vicaris van het bisdom).

Toen zij hem over de feiten aansprak was zijn antwoord: "maar xxxx, we kunnen ze toch niet allemaal in een klooster stoppen!"

Daar kon ze het dan mee doen.

Ik hoop dat u deze informatie kan gebruiken om een correct beeld naar buiten te brengen van wat er zich gedurende decennia in de Vlaamse Kerk heeft afgespeeld.

En ik hoop dat indien die A nog ergens actief is - deze email kan gebruikt worden om hem alsnog ter verantwoording te roepen.

Ik ben slachtoffer (1944) uit xxxx en heb lang gearzeld of ik zou mailen daar alles zo lang geleden is. Namelijk werd ik meermaals misbruikt midden de jaren 50 in het xxxx college te xxxx door E.H.A. Ik zong mee in zijn jongenskoor en was waarschijnlijk zijn lieveling. Ik moest blijven na de studie omdat ik zogezegd gebabbeld had, wat een uitvlucht was. Op zijn kamer moest ik met mijn handen onder zijn

lange rok en mijn handen plakten van zijn sperma.....toen wist ik nog niet eens wat sperma was.....vies!!!!!!Hij had macht over mij en bedreigde mij door mij bang te maken. Op een keer had ik waarschijnlijk van de schrik mijn boekentasje vergeten op zijn kamer en toen ik (door zijn handelingen) veel te laat thuis kwam zat hij reeds bij mijn ouders thuis en had hen wijsgemaakt dat hij mijn boekentasje gevonden had aan de vijver in het park en daardoor dachten mijn ouders dat ik nog gaan spelen was in het park waardoor ik nog een pak rammel kreeg van mijn vader.....dit alles door de schuld van die smeerlap. Door die pijnlijke herinneringen ben ik het laatste greintje geloof verloren en krijg ik het al gans mijn leven aan mijn maag als ik priesters zie!! Af en toe "ruik" ik nog die priester waardoor ik kotsmisselijk word. Hij leeft nog in xxxx en heb hem meermaals met zijn fiets tegengekomen waardoor steeds weer die wonde opengereten werd. Ik denk dat hij nu bijna 90 jaar moet zijn.

J'ai connu le drame du viol à l'âge de 17 ans par un prêtre alors que je l'interrogeai pour la vie religieuse. C'était en 1973.

Honte profonde pour le Christ, car après le viol j'ai vu cet homme célébrer la messe. La perte de repères fut totale.

Violent traumatisme physique, psychique, moral et spirituel.

Un long chemin d'humiliations, de perte de repère, de douleur s'est ouvert devant moi.

Des années de thérapies ont été nécessaires pour assumer le quotidien.

Je vais mieux, consciente de conserver des séquelles visibles et invisibles, l'inquiétude demeure tout de même présente dans les rapports avec le clergé.

Méfiance parce que il y a eu trop de couverture silencieuse de ces drames.

J'ai rencontré une fois un spécialiste du droit canon, dans mon diocèse préposé à recevoir les déclarations d'abus, je suis revenue très perturbée et choquée de sa façon de me recevoir.

C'est même religieusement que je suis le plus choquée parce que je n'ai trouvé aucun souci pastoral, aucune conscience religieuse du drame dans lequel je me débattais.

La seule chose qui l'intéressait étant que ce prêtre était mort et donc que toute action judiciaire était prescrite.

Pourtant, moi j'étais en vie.

Négation violente qui m'a blessée.

C'est la seule démarche que je me sois autorisée vis à vis de l'Eglise.

Assez comme ça des rapports tordus.

Puisque l'Eglise veut faire la vérité, je réponds à votre déclaration.

J'ai vécu sans jamais dire à ma famille ce qui m'était arrivé, saisissant quel choc ce serait pour eux.

J'ai fais ce que j'ai pu pour assumer seule, et donc j'ai été, je suis en quelque sorte enfermée dans le silence depuis bien longtemps maintenant.

Bien sur cela a dévié beaucoup de choses et j'ai tenus à n'affecter personne de ces difficultés.

Je ne suis donc dans aucun engagement de proximité ni d'intimité.

Je replonge dans les moments psychiques les plus déstabilisants depuis que l'on parle de ces faits.

Choquant de découvrir que les autorités dans l'Eglise ne prennent pas en compte ces faits graves.

L'Eglise s'annonce comme étant éducatrice de l'Amour du Christ, et l'expérience que j'en ai est exactement le contraire, Pas de respect du corps, de l'intelligence ni du cœur.

L'Histoire Sainte c'est aussi nos vies, et l'Eglise ne tient pas compte de nous.

Ce sont de vieilles histoires disent-ils !!

Les faits sont anciens, pourquoi les victimes n'ont-ils pas portés plainte à la justice ?

Ils n'imaginent même pas dans quel état de traumatisme on peut se retrouver.

Ils se disent victimes de la presse et ils ne sont mis que devant leurs propres gestes et silences.

Théologiquement ces faits posent de sérieux problèmes, comment l'Eglise peut-elle devenir signe du royaume ?

Que fait-on d'une telle lézarde dans les fondations de l'Amour dans nos vies.

Qu'ont-ils fait de Jésus-Christ?

Comment se croient-ils encore disciples de Jésus-Christ ?

Carrément antiévangéliques, où est la Charité?

Où est l'Eglise ?

De quelle Paternité Divine se veut-elle témoignage ?

Quelle Pastorale pour les victimes ?

Toen ik ingeschreven was (1963-1964) in de eerste Kand. Godsdienstwetenschappen te xxxx waar ik kennis kreeg met juffrouw X, een laatstejaarsstudent van het hoger instituut voor kleuteronderwijs bij de congregatie A te xxxx. Toen wij na enige tijd elkaars vertrouwen gewonnen hadden heeft zij mij op een avond verklaard dat zij regelmatig seksueel betast werd door de zuster directrice A (zaliger) terwijl de leerlingen reeds vertoefden in de chambretten. Zij leed daar erg onder! Deze zuster was bevriend met mijn ouders en mijn zuster die daar les af. Door mijn zus hebben X en ik elkaar leren kennen. Mijn besluit stond vast en ik reed naar het moederklooster in xxxx bij xxxx. Ik werd gehoord door moeder-overste. Zij zou dit onderzoeken! Maar tot aan haar dood heeft men geen reactie of maatregelen in het instituut kunnen waarnemen!

Van een andere problematiek wat betreft Deken B ben ik me pas bewust geworden door klachten van sommige ouders. Deze klachten werden tegen mij uitgesproken tijdens onze bijeenkomsten in onze gebedsgroep xxxx.

Vanaf 1974 was ik lector en gregoriaanse zang begeleider in de hoogmis van 10u op zondag. Eveneens was ik lid van de parochieraad. Dit nam een einde in 1986 toen ik door de voorzitter uit de parochieraad werd gezwaard alsook verbod kreeg om mijn functies in de Kerk nog waar te nemen! Dit laatste gebeurde op een zondag bij de uitgang van de Kerk na de hoogmis. De rede was laster en eerroof tegenover de Deken.

Ik was eveneens lector en zangbegeleider in de basiliek van xxxx.

Hoe kon het zover komen?

Voordat ik enig vermoeden had waren twee kosters reeds opgezegd met die problematiek. Zij zijn pas hierover beginnen praten nadat ik voldoende op de hoogte was van de misbruiken.

De eerste klacht die ik vernam en ook zelf zag, ging over het openlijk stelen van kinderhanden en adolescenten tijdens de uitreiking van de H. Communie! In de sacristie werd ik regelmatig geconfronteerd met handtastelijk gedrag van de Deken met jonge misdienaars en adolescenten. Koster Y getuigd hierover dat wanneer hij in de Kerk onderhoud bezig was, en nadien moest terugkeren naar de sacristie, dan was hij beangstigd om terug binnen te gaan, hij deed dan een bel rinkelen zodat de Deken zou weten dat de koster terug de sacristie zou binnenkomen. Zo was er wat tijd om zich weer deftig te gedragen!!! Ook Diaken C zaliger beklagde zich regelmatig over de Deken en zijn praktijken. Wanneer C ondervraagd is, heeft hij alles genegeerd! Hij zei mij nog dat het beter was van enkel volwassen misdienaars te hebben in plaats van die klein mannekens.

Ik woon in het centrum naast de abdij en de huidige scholengemeenschap, mijn drie kinderen gingen er ook op school, ook zij brachten geruchten naar mij i.v.m. het wansmakelijk gedrag van de Deken.

Ik nam contact op met Pater D om raad te vragen! Hij zei me contact te nemen met het bisdom opdat deze praktijken zouden stoppen. (1977) Veiligheidshalve nam ik mijn leraar en vriend pastoor E in vertrouwen. Hij maakte voor ons beiden een afspraak met hulpbisschop F. (1980) in een klein bureel op het bisdom te xxxx werden we ontvangen. We legden alles uit. Hij beloofde dat deze praktijken zouden gestopt worden zodat alles glad gestreken werd! Ter goeder trouw en gerust gesteld door onze hulpbisschop gingen er weer jaren voorbij...maar de roddels bleven de scholen en de stad bezoedelen! Jongeren kwamen thuis uitwenen omdat hun ouders geen gehoor gaven. Dit was allemaal inbeelding, dat kon niet waar zijn. Het waren ouders die leefden van en tewerkgesteld waren in de katholieke zuil. (1984-1985)

Ten einde raad ga ik terug naar pater D, hij zegt heel duidelijk: als de situatie nu nog niet veranderd is, ga naar de procureur des Konings en vraag dat hij zijn invloed zou aanwenden dat deze praktijken gestopt kunnen worden.

Zo gezegd zo gedaan. De jeugdpolitie van xxxx was intussen door mij betrokken geworden in deze zaak samen met majoor Z van de Rijkswacht. Zij hebben in alle stilte een 40 tal jongeren ondervraagd. Zonder mijn weten werd deze zaak voorgelegd aan rechter U. Men wist niets af van de vriendschap tussen de Deken en de rechter. Deze rechter neemt onmiddellijk initiatief om alle onderzoeken stil te leggen. Ik had ondertussen een afspraak met de procureur V die de zaak zou onderzoeken op een heel kleine schaal. Hij gaf mij de opdracht van kinderen (3 à 4) die slachtoffer waren te vragen naar een bepaalde dokter te gaan voor een gesprek en evaluatie! Dit gebeurde maar was tegelijkertijd zeer moeilijk want er zouden lekken kunnen ontstaan!!! Met een meisje gebeurde dit, haar ouders zaten in de parochieraad, en sloegen alarm tegen mij.

Ze namen een advocaat, deze liet mij roepen, en neemt inzage van de medische documenten. Hij stelt mij gerust en verzekert dat hij de opdracht van de parochie niet zal aannemen. Ik had intussen al een advocaat genomen in xxxx.

Ik ben nu 30 jaar lid van de xxxx club in xxxx. Toen in 1986 daar inkomend voorzitter. Toch nam ik omwille van de kinderen het risico van mijn nek uit te steken. Ondertussen had de voorzitter van de rechtbank van 1ste aanleg te xxxx vijf leden van de club bewerkt om mij uit de club te sturen. Ik moest verschijnen voor de raad der wijzen. Daar kreeg ik de kans om mijn bewijzen op tafel te leggen. Ik

kreeg als antwoord: wij staan achter u, gans de club staat achter u! De voorzitter zal u niet meer kunnen treffen, hij is zijn bevoegdheid schromelijk te buiten gegaan, alsook door te verhinderen dat je toch voorzitter zou worden van de club!

Ik baatte ook een patisserie in de eigendom van de kerkfabriek uit! Uit die hoek kreeg ik ook bedreigingen dat ze mijn zaak zouden boycotten!!!

Ondertussen deed de procureur zijn onderzoek verder. Ik stel hem in het bezit van de medische verslagen. Hij kijkt ze in en zegt: dit moet stoppen! Ik zal een afspraak maken met de kleine bisschopsraad. Ik houd u op de hoogte van het resultaat. 14 dagen later moest ik terug bij hem komen: dit is hier hopeloos zei hij. Toen ik aan Mgr. F vroeg of hij weet had van het bezoek van mij en pastoor G over de zware handtastelijkheden van de Deken van xxxx op jongeren (7 tot 19 jaar), antwoordde hij " ik kan mij dit absoluut niet herinneren!" De procureur: nu stop ik ermee, dat ze zelf maar orde op zaken stellen. Indien ik mijn onderzoek moet verder zetten komt het sowieso in de media. De verantwoordelijken van het bisdom hebben alle middelen om beschermende maatregelen te treffen voor de jongeren. Dat ze het dan nu maar doen. Het is heel erg dat er op al die jaren niets gebeurd is sinds de bisschop dit wist. Het bisdom trof geen maatregelen en wachtte de pensionering van de Deken af. Ik ontving een brief in 1986 vanuit het bisdom via mijn advocaat waarin gesteld werd dat ik zou gerehabiliteerd worden, en mijn functies in de parochie weer zou kunnen opnemen naar aanleiding van de maatregelen die kortelings zouden getroffen worden. Niets is hiervan concreet geworden. Telkens heb ik de twee achtereenvolgende dekenen hiervan op de hoogte gesteld, alsook de bisschop. Geen enkel initiatief werd genomen, ik bleef alzo in het bezit van de zwarte piet die ze mij hadden doorgeschoven.

Het pand van de kerkfabriek op de grote markt hebben wij moeten verlaten omdat er geen eerlijke oplossing meer mogelijk was. Wij huurden dit pand in 1936 dat toen in een krotte staat verkeerde. Wij (mijn ouders) hebben dit (en nadien ik heel ernstig gerenoveerd op onze kosten ... en toch moesten wij 600.000 BEF schadevergoeding betalen, en 400.000 aan mijn advocaat. Wij hebben deze procedure stilgelegd omdat wij wel vrijspraak zouden krijgen van de rechtbank, maar het zou dan aan de advocaat dienen betaald te worden! Ik beschouw het als een grote wraakoperatie vanwege de kerkfabriek!!!

Twee jaar voor het overlijden van de bisschop heb ik nog via Kerk en Leven contact genomen met zijn secretaris. De bisschop had een oproep gelanceerd voor getuigenissen te mogen ontvangen van gelovigen met hun ervaringen. Ik heb daarop geantwoord dat ik moeilijk getuigenis kon afleggen zolang als ik geen duidelijkheid krijg over zijn leugenachtige verklaringen tegenover de procureur i.v.m. de Deken. Ik kreeg als antwoord dat de gezondheid van de bisschop het niet toeliet daar op te antwoorden.

Ik bezit een twintigtal adressen van personen die bij deze onduldbare praktijken betrokken geweest zijn. Een lid van de politie is nog in het bezit van alle verslagen met betrekking tot deze zaak.

Nadien werd ik geconfronteerd met de pornopraktijken in de academie voor muziek, zang en dictie. Die praktijken hebben meer dan 25 jaar geduurd. Gans het boeltje is opgekuist geworden.

Een leerling van mij werd sinds haar 9^e jaar samen met haar zus slachtoffer van incest. Toen ik het vernam was ze 16 jaar. Dezelfde dag werd haar vader opgenomen en opgesloten. Het meisje werd immers met de dood bedreigd als zij zou spreken over deze feiten. Hulpverleners en andere verantwoordelijken waren al jaren op de hoogte van de wantoestanden, maar deden niets!!!

Ikzelf had een goede relatie met de Deken tot wanneer ik tegen hem heb moeten ageren. Op geestelijk vlak kwamen wij wel niet overeen. Ik stuitte op klein geloof en oppervlakkigheid.

De deken is door de politie ondervraagd geweest waarbij hij duidelijk bekentenissen aflegde maar alles verschoonde alsof daar niets mis mee was, hij wilde zo laten zien hoe lief hij de jonge christenen had!

Ikzelf ben ook gaan spreken met de Deken op het ogenblik dat ik wist dat de hulpbisschop niets ondernomen had om de ziekelijke Deken te helpen en de jeugd te beschermen. Hij liet mij duidelijk verstaan dat hij zich beschadigd voelde door de lakse houding van de hulpbisschop. "Die had tenminste de kans gehad om mij te verwittigen en te helpen!!!", zei de Deken.

Verhaal van een traumatische ervaring in een internaat.

Mijn middelbare schooltijd heb ik doorgebracht op het xxxx college in xxxx, van 1957 tot 1964 (voorbereidend jaar en Latijns-Griekse humaniora). De eerste zes jaren was ik intern bij de paters van congregatie A. Elke dag gingen we twee keer op en neer naar het college.

In het jaar 1958 of 1959 heb ik een traumatische ervaring gehad, die de hele tijd ergens sluimerde, maar die nu door de actualiteit in vele details naar voren is gekomen. Op een dag lag ik ziek op de slaapzaal, toen de knecht naar me toekwam, en me meenam naar de zolder boven de slaapzaal. Daar legde hij me op een hoop matrassen, klemde zijn penis tussen mijn benen en bewoog tot hij klaar kwam. Er was dus geen sprake van penetratie.

De knecht in kwestie was geen priester, hij liet zich broeder noemen, alhoewel bij mijn weten de paters van congregatie A geen "broeders" kennen. Zijn naam was A, en hij was van Nederlandse afkomst. Hij is vele jaren in dienst geweest van de paters van congregatie A.

De volgende dag kwam de man me plots met duidelijk boze bedoelingen opzoeken, en ik rende van hem weg, dwars door het waslokaal. Ik hield de deur van het lokaal dicht, met één hand aan de klink, en de andere aan een trapleuning daar tegenover. De klink was een oud model van gietijzer, en brak af. Wat er daarna gebeurd is kan ik me helemaal niet herinneren.

Alhoewel de man geen priester was, heb ik nu het gevoel dat de paters van congregatie A tekort zijn geschoten in de bescherming die ze me moesten bieden. Ik heb overigens met niemand over het voorval gepraat.

In mijn jeugd hebben verschillende personen mij in vertrouwen genomen en verteld wat zij ervaren hebben met religieuzen, maar ook met lekenleraren.

-In een college zijn verschillende leerlingen (X,Y,Z) bij de paters op hun kamer moeten komen, waarbij de jongens seksueel werden benaderd. In een instituut is een jongen van een 14 jaar (II) seksueel benaderd geworden door verschillende nonnen, jawel religieuze vrouwen. In een gemeenteschool (lagere) moesten sommige leerlingen op de schoot van de leraar zitten, die dan openbaar hun tepels betastte. Deze leraar is daarover verschillende keren ondervraagd geweest door de politie maar telkens vrijgesproken, want ... van katholieken huize enz....

In een broedercollege, en niet in xxxx, want broeder A is wel veroordeeld, dacht ik toch, was een broeder B bekend om zijn pedofiele neigingen, maar de katholieke gemeenschap heeft hem steeds de hand boven het hoofd gehouden.

Van deze personen weet ik niet of zij klacht hebben ingediend, maar deze feiten zijn 40 tot 50 jaar geleden gebeurd. Ik veronderstel dat die mensen niet meer willen herinnerd worden aan deze vernederingen.

Midden jaren '50 van vorige eeuw, op zéér jonge leeftijd van net geen 5 jaar is mijn vader op 29-jarige leeftijd gestorven aan meningitis. Mijn moeder bleef achter met 5 kinderen, leeftijd variërende van 1 ½ maand tot 9 jaar. (2 oudere zussen en 2 jongere broers) Door omstandigheden in die jaren was het financieel erg moeilijk voor haar waardoor de emotionele druk t.g.v. het plotse overlijden, de zorg voor 5 kinderen, werk zoeken en uit werken gaan enz.... té veel werden voor haar. Als oplossing, en ter verlichting van haar opdracht werd ik naar het "Weeshuis" van de congregatie A te xxxx gestuurd vanaf het 5de studiejaar Lager Onderwijs.

Na mijn eerste jaar volgden mijn 2 jongere broers zodat we met 3 in het weeshuis verbleven.

Als jong kind gaf mijn moeder me de verantwoordelijkheid over mijn jongere broers. Ik en nadien wij verbleven 24/7, ook gedurende verlof periodes, permanent in het weeshuis. Enkel wanneer mijn moeder het aankon (moreel en financieel) mochten we voor een weekeinde naar huis komen of kwam zij op bezoek.

Vanaf het 6de leerjaar tot een héél stuk in het 1ste middelbaar (toenmalig de 6de genoemd) werd ik 's nachts door onze opvoeder/toezichthouder Broeder A gewekt en naar zijn kamer meegenomen.

Op zijn kamer moest ik hem dan masturberen, oraal bevredigen, tongzoenen enz.....Hij kwam dan klaar in een zakdoek waarmee ik hem moest proper maken. Het is nooit tot een penetratie gekomen, niet door hem noch door mij alhoewel hij mij hier wel toe aanzette. Ik vond het gehele gebeuren weezinwekkend en ging elke avond met angst slapen. Niet alleen was ik in die dagen nog absoluut kind en totaal onwetend, de activiteiten waren weezinwekkend. Bovendien herinner ik me dat de man zich blijkbaar niet geregeld waste waardoor smaak en reuk weezinwekkend waren. Zijn slaapkamer

werd weinig gelucht vermoed ik want zijn kamer had een penetrante weezinwekkende geur! Het gebeurde me geregeld dat, wanneer ik hem oraal moest bevredigen, ik braakneigingen had.

Ik weet met zekerheid dat ik niet de enige was. Nochtans had ik het gevoel dat ik door iedereen werd nagekeken en dat er meewarig op me werd neergekeken omdat ik "het" deed met Broeder A. Zonder aanwijsbare reden is het misbruik gestopt midden schooljaar van het 1ste middelbaar. Na dat 1ste jaar middelbaar ben ik en mijn broers door mijn moeder terug naar xxxx gehaald waar wij als gewone externe leerlingen verder school liepen.

Ik vermoed dat ik uit die periode een ernstig minderwaardigheidscomplex heb overgehouden. Verder werd de verantwoordelijkheid over mijn broers me telkens weer door de "Verantwoordelijken" van het weeshuis en van de school opgedrongen wanneer mijn jongere broers iets mispeuterden. Achteraf beschouwd is het absoluut verkeerd jonge kinderen met zulk een verantwoordelijkheid op te zadelen! Geen van mijn broers werd ooit misbruikt. Hoe jong en klein ik ook was, ik nam hen hiertegen in bescherming.

Nog vele jaren nadien, wellicht tot op de dag van heden, zijn mijn seksuele belevenissen erg geremd geweest. Mijn echtgenote heeft me dikwijls gezegd dat ik tijdens mijn jeugd moet zijn mismeeestert en ernstige fobieën heb overgehouden. In mijn verdere leven ben ik vader geworden van 2 kinderen.

Tot op het moment dat voormalig Bisschop Van Gheluwe zijn misstap toegaf, heb ik nooit met iemand over dit misbruik gesproken. Tot op de datum van vandaag weet mijn moeder nog steeds van niets. Alhoewel ik reeds vele jaren van de Kerk heb afstand genomen, (hypocriete boel) was Van Gheluwe een man die me aansprak door zijn Charisma en zijn gedrevenheid en de man charmeerde me. B charmeerde me door zijn intelligentie. De biecht van Van Gheluwe heeft me diep geraakt, oude wonden terug geopend wat maakte dat ik voor de 1ste maal in mijn leven mijn verhaal heb gedaan aan mijn echtgenote. Nu pas!!! Ik heb dit erg kort aan haar gemeld, slechts 1 zinnetje en zonder enig detail. Ik ben nog steeds erg beschaamd over mijn ervaringen en heb het erg moeilijk hierover te praten.

Ikzelf ben ook een aantal keren "misbruikt" door een zekere dom A in de abdijschool van xxxx het was in het jaar 83-84 denk ik (de laatste maanden dat ik op de slaapzaal sliep, daarna in het 2e hadden we individuele kamers). Hij was toen leraar xxxx in het 1 en 2e, was ook xxxx leraar en opzichter op de slaapzaal van het 1e. Hij was toen een van de weinige paters die nog les gaven en rondliepen in de fameuze zwart/bruine soutane van de paters van congregatie A. Ik herinner me nog steeds zijn grote baard en grijze haar. Het was op de slaapzaal waar hij me betaste en masturbeerde, dit meermaals. Ik was toen niet de enige, eerste of de laatste. Kort daarna is hij uit de slaapzaal gezet. Er is daar nooit iets over gezegd, er is enkel en alleen een gerucht geweest. Door de toenmalige oversten rector dom B is er niets gedaan. Na het 2e jaar ben ik naar een ander school verhuisd (Latijn Grieks was niets voor mij). Mijn ouders hebben het nooit geweten, mijn echtgenote is de enige die het weet, dit wens ik ook zo te behouden. I

Ik denk niet dat ik er ooit een zekere vorm van psychologische schade aan overgehouden heb (het kan, maar het doet er ook niet toe), ik heb er in die tijd ook nooit veel spel van gemaakt. Wel vind ik, zoals u dat dit dringend aangekaart moet worden en iedereen moet weten dat er veel dingen fout gaan in de kerk. Ik beschouw mezelf als gelovig, maar dit heeft niets met het geloof te maken.

Hierbij beantwoord ik uw oproep om pedofiele praktijken uit het verleden aan het licht te brengen.

Het betreft in dit geval feiten gepleegd in de jaren '64 of '65 door een jeugdwerker en predikant van jeugdretraites op de abdij te xxxx. Predikant van dienst was (de Heer??) A die vele jaren later (in 1996) zelfs werd benoemd tot Abt Generaal van de congregatie A.

Ik heb toen via een lezersbrief in de krant willen reageren op deze benoeming. De brief werd geweigerd door de redactie met het advies me te wenden tot het parket (wat ik toen niet heb gedaan). Toevallig heb ik deze man nog ontmoet toen hij het H. Vormsel toediende aan mijn dochter. Ik betreur nog steeds het feit dat ik hem toen niet in volle Kerk een mep in zijn aangezicht heb gegeven. Persoonlijk heb ik geen trauma overgehouden aan wat tijdens die retraite is gebeurd maar ik vermoed dat ik niet zijn eerste en ook niet zijn laatste slachtoffer ben geweest. Misschien hebben sommigen onder hen hier wel onder geleden. Ik hoop dat velen van hen de moed vinden om zich te melden (indien ze zich zijn naam herinneren) zodat deze "schijnheilige" (als hij nog leeft) met zijn verleden kan geconfronteerd worden en misschien de eer aan zich zelf houdt!

Ons moeder was een diepchristelijk mens en ons vader is zeer jong overleden. Het respect voor de geestelijken was zeer groot want mijn vader was de stichter van de bond voor de grote gezinnen, en de geestelijken waren "de allerhoogsten". Natuurlijk was hij blijven leven, was dit nooit gebeurd.

Ja, dit is toch nog moeilijker dan ik dacht, ik wil gewoon zeggen dat die feiten gans mijn leven overhoop gegooid hebben.

Het moeilijkste is dat je als kind, je onbegrepen voelt door iedereen die je graag ziet.

Ze begrijpen je niet, want ik werd een rebel, ik wilde geen Latijn studeren, ik wilde weg van huis. (wat ook allemaal gebeurd is, ik had slechte resultaten en werd op internaat gezet in een technische afdeling)

De relatie met mijn moeder is gans mijn leven vertroebeld geweest. Mijn vader werd voor mij een idool en veel dingen liepen fout, vooral de relatie met mijn broers en zussen. Ik deed heel veel "uit protest" en liep niet in de lijn van ons mooie gezin. Maar ook zij konden niet inschatten wat er achter de deur gebeurde, het respect voor de Kerk was groot bij ons. Zij hebben zichzelf ook verwijten gemaakt omdat ze het niet hebben zien gebeuren en zijn nu heel blij dat we eindelijk de stap kunnen zetten om ons verhaal te doen.

De seksuele problemen werden pas uitgeklaard rond mijn veertigste met hulp van mijn echtgenoot en een psychologe.

Wat ik "de eerwaarde heer" vooral kwalijk neem, is dat hij mijn moeder, een vroom gelovig mens, zo bedrogen heeft. Haar geloof was voor haar de grote steun in haar leven, vooral als je een echtgenoot verliest en achter blijft met zeven kinderen. In zekere zin heeft hij ook haar misbruikt.

Van onze oudste zus bleef hij af omdat hij wist dat het bij haar niet zou lukken.

Hij was de man met de gouden handen en ik had geen respect voor hem, dat werd mij zo vaak kwalijk genomen door mijn moeder. Ik had ook een gestoorde relatie met mijn zus die vier jaar ouder was en niks zegde, dus ik was de stoute. De " eerwaarde heer moest gerespecteerd worden voor wat hij voor ons deed." Hoe ondankbaar kon je zijn.

Die eerwaarde heer is een machtig man die in je onderbroek kruipt en vraagt of het kriebelt.

Ik wou al zeer lang hem aanklagen en gans xxxx zou achter mij staan, want hij verzorgde ook graag de muggenbeten, bij de jeugdbeweging, maar mijn zus wou dit niet, en uit respect voor haar heb ik het ook niet gedaan.

Oh ja, bij de confrontatie was heel duidelijk dat hij zijn "eigen proces" al gemaakt had, en naar het einde toe, vergiffenis vragen....

Ik ben blij dat mijn zus eindelijk de moed heeft gehad om er over te spreken want zij bleef gans haar leven gesloten over dit onderwerp, vooral bang om wat ze zelf verkeerd had gedaan. Je moet het inderdaad zien in die tijd, een diep christelijk gezin, een vader die overlijdt op jonge leeftijd, een zeer vrome moeder, en dan "al die hulp " van die oh zo gerespecteerde eerwaarde. Sorry voor het cynisme...

U mag mij altijd contacteren, voor mezelf kan ik het nooit meer goed maken met mijn moeder, en ze heeft ons nooit geloofd, ook als we het veel later verteld hebben, ze was zo een goed mens en geloofde in de katholieke kerk. Ze begreep zo n dingen niet.

Als ik dit schrijf voel ik toch nog een bitterheid, en zoiets volledig verwerken lijkt mij onmogelijk.

Ik ben gewoon een beetje opgelucht dat ik dit verhaal kan schrijven, hoewel ik dacht dat het mij niet meer zo zou treffen.

Het zal een beetje een verwarrend relaas zijn, maar recht uit het hart.

Ik heb ook geen zin het gestructureerd te herschrijven omdat het gewoon uit mijn hoofd gerold is.

Voor mezelf, gans de wereld mag het weten waarom ik een "rebels" kind was, aan de andere kant, de man is oud, maar toch alert, want hij wist zeer goed wat hij wel en niet moest antwoorden, maar, eerlijk, ik kan het hem nooit vergeven.

Hoe kun je met jezelf leven en bezig zijn met priester A als je zoveel jonge meisjes, met een ongelooflijke "onwaardigheid" bepoteld hebt.

Ik ga zeker geen confrontatie uit de weg, maar ik volg wel de wens van mijn zus omdat zij het ergste meegemaakt heeft.

Hierbij wil ik melden dat ik als kind ook slachtoffer was van seksueel misbruik door een "professor-pater".

Het heeft niet alleen mijn leven als kind, maar ook dat van mijn latere gezin heel zwaar belast –mijn leven als vrouw is hierdoor niet tot ontplooiing gekomen, ik ben nooit gelukkig geweest.

Mijn ouders hebben mij nooit geloofd.

De geestelijke is overleden.

Na enkele maanden misdienaar geweest te zijn en een goed contact met A en de andere misdienaars, heeft A op een bepaald moment gevraagd of ik het fijn vond om eens op de pastorie te komen logeren. Na een avond televisie kijken, waar nog niets gebeurde, gingen we naar boven. Hij wees me de logeerkamer aan en zei: "Als je dadelijk je pyjama aanhebt, kom je nog maar even naar mijn kamer en dan kunnen we nog wat praten". Eenmaal op zijn kamer stelde hij voor om in bed te komen liggen onder de dekens omdat het anders te koud was. Ik weet niet meer wat ik daar toen bij dacht. Ik voelde me er niet gemakkelijk onder, maar ook toen gebeurde er nog niets. Zo viel ik bij hem in bed in slaap.

's Morgens rond half 7 werd ik wakker met zijn hand rond mijn penis en mijn hand rond de zijne. Ik durfde me amper te bewegen en ik vroeg me af hoe het kon dat dit met het slapen zo gegaan was. Ik dacht dat het in de slaap gebeurd was. Na een tijd, voor mijn gevoel een eeuwigheid maar waarschijnlijk na een paar minuten, vroeg hij of ik wakker was. Het enige wat ik zei was: "Ja". Verder zei hij ook niets, maar begon hij mij met zijn hand te bevredigen. Hij vertelde mij dat ik mijn hand ook mocht bewegen. Omdat hij dat vroeg, deed ik dat.

Sinds die eerste keer was er regelmatig seksueel contact, in ieder geval meermaals per maand, waarbij de volgende dingen gebeurden: kussen, elkaar bevredigen met de hand, elkaar bevredigen met de mond. Dat gebeurde in bed, in bad, onder de douche, op de bank. Daarnaast was er ook intiem aanraken en strelen in de sacristie voor de mis. Een paar keer heeft hij gezegd: "Je mag doen wat je wil, maar zorg dat je je geen pijn doet". Ik begreep niet wat hij daarmee bedoelde. Er is nooit anaal contact geweest.

Voor zover ik me herinner, is het misbruik opgehouden rond 1990 doordat ik weggegaan ben uit die parochie en het contact langzaam is verminderd.

Eindelijk is het geoorloofd om publiekelijk aan de man te brengen wat kinderen in hun jonge jaren hebben moeten incasseren door abnormale gezagsdragers zoals priesters. In onze tijd was dit gewoon ondenkbaar. Ik spreek uit eigen ondervinding. Ik ben gelukkig dat er nu hieromtrent openheid is gekomen. Om mijn verhaal kort te maken: ik ben momenteel 69 jaar oud en in mijn kinderjaren woonde ik in een petieterig boerendorpje in xxxx nl. xxxx (+/- 1600 inwoners). Ik stamde uit een kroostrijk gezin (13 kinderen) waar de religieuze waarden tot in de diepste puntjes van het dagelijks leven werden gerespecteerd en nageleefd. Kortom gans ons dagelijks leven was geïnspireerd op godsdienst. Het was dan ook vanzelfsprekend dat elk kind van het mannelijk geslacht misdienaar werd en later het seminarie introk.

Dat is bij mij gebeurd ca. de jaren 1949-1950. De toonaangevende personen in het dorpsbeleid waren toen pastoor en onderpastoor: die hadden het grootste gezag in het dorp en hun wil was wet. Als kind hadden wij een enorme bewondering voor deze personen en waren vereerd als we in hun gratie stonden.

Maar zowel pastoor als onderpastoor misbruikten hun positie om de kinderen te misleiden. Dat is mij overkomen, maar eveneens mijn collega's misdienaars want onderling werd hierover gepraat en geruzied wie nu het liefst was gezien.

Gelukkig zijn er bij mij nooit geen erge dingen gebeurd - nooit geen penetraties, enkel aaien, liefkozingsen en strelingen maar wel aanrakingen aan de geslachtsdelen.

En dat vond ik heel vreemd en had dat niet graag maar langs de andere kant stond dan een lekkere koek te wachten of een mooi boek. Ik moet eerlijk bekennen dat ik er nooit een trauma aan heb overgehouden maar ik heb het ook nooit normaal gevonden.

Enkele jaren later is de onderpastoor verplaatst omdat er te veel roddels rond zijn figuur gingen - hij nodigde jonge meisjes bij hem thuis omdat hij zich 's nachts alleen voelde en die brachten de nacht bij hem door. Ik weet echt niet of er toen iets gebeurde maar het feit alleen is abnormaal.

Met begrip voor de tijdsgeest van toen was het totaal onmogelijk om hierover te praten met de ouders: die zouden mij gewoon lam geslagen hebben want noch pastoor noch onderpastoor konden iets verkeerd doen want zij waren heilige mensen, van God gezonden! Ik heb het jaren verzwegen en ik zeg het nogmaals ik heb er geen negatieve invloeden of reacties aan overgehouden. Maar onlangs - verleden jaar- wilde ik het toch eens kwijt aan mijn nog levende broers en zussen bij een familiebijeenkomst.

Iedereen luisterde met belangstelling uitgezonderd mijn oudste zus die ook religieuze (non) is: die werd kwaad en zei: "hou daarmee op!". Nee, ik vind het daarentegen heel fijn dat mensen die veel erger misbruikt waren dan ik ooit nu de mogelijkheid hebben deze vlek van zich af te gooien.

Ik hoop een ding met alle reacties die zich rond dit thema voor het ogenblik openbaren - want ik vermoed dat dit enkel het topje van de ijsberg is - die stomme ouwe zak in het Vaticaan in Rome zal doen inzien dat hij zijn politiek omtrent huwelijk bij priesters moet herzien en toelaten en dat ze van ons kinderen afblijven. En als ze begeerte hebben, wat absoluut normaal is - zo zijn we nu eenmaal van nature gemaakt - dat ze de toelating krijgen om naar een hoerenkot te gaan of gewoon te trouwen.

Ikzelf ben later op 12 jarige leeftijd het klein seminarie van de congregatie A ingetrokken om later missionaris te worden. Maar na 4 jaar zag ik het voor bekeken: totaal respectloos voor het individu en het was daar ook al van dat. Gelukkig heb ik het tijdig ingezien.

Mijn grootste hoop voor de toekomstige generatie is dat heel die gore troep van paters, pastoors, bisschoppen, kardinalen, paus en al de andere zeikers van de aardbol verdwijnt: het is hen toch alleen maar te doen om de mensen te bedriegen, te beliegen (dat doen ze al 2000 jaar), te bestelen en de macht en de rijkdom te behouden! Ik verfoei hen allemaal. In de geschiedenis van de homo sapiens ken ik geen enkele organisatie die zoveel misdaden gepleegd heeft als de Kerk gefundeerd op de zo gezegde leer van Jezus (die waarschijnlijk nooit bestaan tenminste in de vorm die de christelijke Kerk voorgeeft): denk maar aan de kruistochten die echte moordpartijen waren in naam van het kruis en waarvan wij nu nog de gevolgen dragen, denk maar aan de inquisitie waar perverse prelaten en kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders hun ongetemde lusten konden botvieren op onschuldige slachtoffers, denk maar aan de moord op een ganse bevolkingsgroep in Frankrijk, de Katharen, denk maar aan de moord in naam van de Kerk en het kruis van volledige volkeren in Zuid- en Noord-Amerika door de Spaanse conquistadores, denk maar aan de godsdienstoorlogen in Duitsland en de lage Landen, denk maar aan de recent onlusten en moordpartijen in Noord-Ierland en voormalig Joegoslavië, Bosnië, Servië. Neen, NIEMAND kan me overtuigen dat de katholieke kerk, maar ook geen enkele andere godsdienst gerechtvaardigd is: zij vertegenwoordigen de ergste Maffiaorganisaties die er ooit in de menselijke maatschappij hebben bestaan en ik zal er steeds voor staan deze in de kiem te smoren en te vernietigen.

Marx had twee honderd procent gelijk toen hij beweerde: " Elke godsdienst is opium voor het volk!" Maar ik voeg er aan toe: " Elke godsdienst is een CRIMINELE organisatie"

Sorry, dit was wel wat hard maar ik ben blij dat ik mijn hart heb kunnen luchten!

Van 1969 tot 1976 was ik op internaat (uiteraard uitsluitend voor jongens) in het xxxx college in xxxx. Daar was het pater A (inmiddels overleden) die zijn handen niet kon thuishouden en de internen van de lagere graad (11 jaar tot 14 jaar) bepotelde. Hij was zowel leraar Latijn en Nederlands als "opvoeder" op het internaat. Bijgevolg had hij een grote machtspositie, zowel tijdens de lessen als na de lessen; de ganse lesweek dus. Regelmatig gebruikte hij ook fysiek geweld (meerdere malen meegemaakt dat er een intern van achteraan in de studiezaal naar voren werd geschopt en geslagen; huilen hielp niet, integendeel).

Wie op de vakken Latijn en Nederlands slechte punten haalde op een overhoring, moest 's avonds op zijn kamer komen om de overhoring op nieuw te doen... .Bijna iedere avond was er een slachtoffer dat naar zijn kamer moest komen om seksuele (mis)handelingen te ondergaan. Je werd best niet verkouden, want dat was voor hem een aanleiding om je van boven tot onder in te smeren met Vicks. Toen we na enkele jaren op een eigen kamer lagen, kwam hij zonder kloppen binnen (ook al was je licht al uit) en begon met zijn handen onder de lakens je lichaam te betasten. Of hij nam je hand en wreef ermee over zijn stijve penis. Tegenpruttelen werd door niet veel kinderen gedaan, want hij had veel macht.

Als 17- 18-jarigen hebben we het misbruik schriftelijk gemeld aan de toenmalige directeur, pater B (een zeer goed mens trouwens). Deze wist van niets, was ten zeerste geschrokken. Pater A is toen met onmiddellijke ingang overgeplaatst naar xxxx (een meisjesschool denk ik).

Ceci pour mémoire, n'attendant rien de vous.

Fin des années 60 j'étais au collège xxxx de xxxx. Le professeur de néerlandais a essayé d'abuser de moi. Je ne me rappelle plus son nom mais je crois qu'il habitait xxxx. Je ne sais ce qu'il est advenu de lui, mais par contre je sais ce qu'il est advenu de mes études : le néant !

Il à réussi à faire de moi un ennemi de toutes religions ! J'ai maintenant 54 ans et pas prêt d'oublier.

Naar aanleiding van de huidige belangstelling in de media over het misbruik van kinderen wou ik u ook mijn verhaal meedelen.

In nasleep van de affaire Dutroux deed ik mijn verhaal toen al eens!

Ik richtte mij aanvankelijk tot A. Ik ontving hierop een heel korte zakelijke brief met als enige zin dat ik me moest wenden tot de orde van paters die ik beschuldigde van het misbruik. En dat was het enige wat ik ooit van de toenmalige aartsbisschop ontving.

Ik deed wat hij vroeg en schreef een brief naar de Congregatie A in xxxx.

Hierop werd ik uitgenodigd om bij hen in het klooster te komen praten wat ik weigerde. De traumatische herinneringen aan de beslotenheid van kloostergebouwen wou ik niet meer herbeleven.

Ik nodigde hen uit om mijn verhaal te vertellen bij mij thuis, wat ook gebeurde. Na afloop van wat ik vertelde wat me overkomen was, had ik de overtuiging niet geloofd te worden en nam de pater grimmig afscheid. Hij bood wel zijn excuses aan in de plaats van de toen al overleden betichtte pater.

In die periode nam ik ook contact op met Rik Devillé die me goede raad gaf om me dit te helpen verwerken.

Het gebeurde tijdens het schooljaar 1970 – 1971 in het toenmalige xxxx college in xxxx. Omdat ik zwak was in wiskunde moest ik bijles nemen op de kamer van pater B. De deur ging op slot en moest als dertienjarige knaap op zijn schoot gaan zitten. Hij stelde heel rare vragen en van de bijles kwam niet veel aan de orde. Ondertussen bepotelde hij mij en ging onder mijn kleren op zoek naar mijn geslachtsdelen. Omdat ik dit ervoer als onnatuurlijk en hij dit ook merkte heeft hij maar een beperkt aantal keren de kans gekregen van misbruik. Ik ging niet meer. Toen ik hierover met medeleerlingen sprak en dit door collega – paters werd vernomen werd ik ontboden bij de directeur Pater C. Er werd me uitdrukkelijk gevraagd te stoppen met deze 'leugens' te vertellen en was het schooljaar daarop niet meer welkom op deze school. In die periode verloor ik ook al mijn haar. De dokter kon geen oorzaak vinden maar nu is me duidelijk wat de reden was.

Ik dacht dit alles ondertussen verwerkt te hebben maar met de actuele mediabelangstelling herbeleef ik weer die afschuwelijke tijd en moet ik toegeven dat ik nog steeds geen punt heb kunnen zetten. Ik dank u dat ik de kans krijg om u dit te vertellen en hoop dat gerechtigheid zal geschieden. Ik wacht uw antwoord hierop met belangstelling af.

Seksueel misbruik, intimidatie op internaat xxxx college xxxx jaren 1961-1962-1963 door A, priester op het college aldaar.

Geweldpleging en aantasting eerbaarheid op de persoon van mijn broer, in die jaren leerling landbouwafdeling. Mijn broer is ook getuige geweest van seksueel misbruik op een medeleerling uit

xxxx die op het zelfde college in die tijd leerling zesde Latijn-Griekse afdeling was, ook op het internaat. Mijn broer vertelt mij hier nog over. Met zijn toestemming deel ik dit mee.

Jammer genoeg ben ik in mijn jeugdijaren ook slachtoffer geweest van seksueel misbruik door een priester, of beter gezegd een pater die onderpastoor was in xxxx, een dorp in de Kempen. Het heeft me meer dan 30 jaar gekost om via allerlei therapie om hier achter te komen.

Ik dacht dat ik het verwerkingsproces goed aan het inzetten en verwerken was. Maar de mediaberichten van de laatste maand, tonen me nogmaals aan dat ik blijkbaar nog een hele weg heb af te leggen. Elke morgen krijg ik via het nieuws in de media telkens opnieuw een mes in een wonde die nog heel veel pijn doet. En ik moet weer elke dag tegen mijn pijnen, woede, verdriet, onzekerheid, vechten.

Of ik nog iets wil aanvangen met deze klacht, weet ik nog niet. Want alhoewel ik niet aan uw goede wil en intenties twijfel, twijfel ik nog steeds aan de oprechtheid van het instituut Katholieke Kerk en vele van zijn actuele leiders. Ik bedoel hiermee ook de overste van congregaties.

Indien u voorlopig meer info wenst, verwijs ik naar mijn aangetekend schrijven aan A een van onze kerkelijke leiders dd 11 mei 2009. Het was weliswaar een harde brief, maar ik neem geen woord terug van dit schrijven. De enige reactie hierop was een bedroevend antwoord van de B dd 27 mei 2009. Het is nogal vrij gemakkelijk om me aan te raden om naar de burgerlijke rechtbank te stappen, terwijl de feiten al lang verjaard zijn omdat de dader ondertussen reeds gestorven is. Van uw Commissie heeft hij blijkbaar wijselijk gezwegen. Waarom?

Met het antwoord heb ik niets meer gedaan, omdat ik er blijkbaar nog niet klaar voor ben om verder gevolg aan te geven.

Zoals reeds bovenstaand vermeld, twijfel ik er ook aan of ik met deze klacht iets wil aanvangen. Ik wou het nu al wel melden, dit om achteraf niet een hele discussie te krijgen dat ik het maar vroeger had moeten melden. Alsook omdat ik weet dat ik blijkbaar niet de enige ben in xxxx. Kwestie dat indien er nog gelijkaardige slachtoffers contact zouden opnemen, hierdoor hun verhaal veel geloofwaardiger wordt.

Je m'appelle xxxx. Je suis né le 7 juin 1973 à xxxx dans la xxxx belge. Dès l'âge de 8 ans je fréquentai les prêtres de mon village, mon papa ayant eu un grave accident de voiture, il devint invalide et perdit son emploi à l'âge de 33 ans. J'avais déjà un frère et une sœur.

Le curé et le vicaire étaient pour moi ma famille. De même que les religieuses du village chez qui j'allais faire mes devoirs après l'école. J'étais l'homme à tout faire pour les prêtres et les religieuses. Je les aidais dans leur potager, je préparais et rangeais tout pour les offices religieux. Le curé qui était présent dans la paroisse depuis plus de 20 ans était respecté. Il venait me chercher à l'école pour servir les enterrements. J'allais visiter les malades à l'hôpital et à domicile avec les prêtres. J'étais comme un petit prince, ils me faisaient totalement confiance. C'est moi qui répondais au téléphone, qui comptais les collectes et allais les porter à la banque.

Ce fut le bonheur de 1982 à 1987 où là les prêtres durent quitter la paroisse car le curé atteint l'âge de la retraite, l'évêque en profita pour déplacer le vicaire. Deux nouveaux prêtres arrivèrent donc en 1987. Le nouveau curé vint habiter avec ses parents, ce qui fit que le vicaire dû habiter seul dans une maison. Contrairement aux prêtres précédents qui habitaient ensemble dans le presbytère. Le nouveau vicaire, arriva 3 ou 4 mois avant le curé, car il fallait effectuer des travaux dans le presbytère. Le nouveau vicaire prit possession des mouvements de jeunes, et de nombreuses responsabilités de groupes de la paroisse. En effet, le curé était aussi aumônier militaire, et laissa donc beaucoup de responsabilité au vicaire. Le nouveau vicaire est arrivé à l'âge de 27 ans, j'en avais 14. Chez le vicaire il y avait de nombreux jeux pour les enfants et les jeunes: Baby foot, Nintendo, tv, ordinateur. Il avait un très grand lit, ce qui m'étonnait pour un célibataire. Plus deux lits superposés dans une autre

chambre. Il n'était pas rare que des enfants logent chez lui. Je me souviens de nombreuses de bagarres de coussins dans les chambres. Le prêtre prenait souvent des enfants dans sa camionnette et en avait un sur ses genoux pour sois disant lui apprendre à conduire. C'était surtout pour les avoir assis sur ses parties génitales et pouvoir toucher celles des enfants en s'excusant ironiquement en disant: "Je croyais que c'était le frein à main ou le changement de vitesses."

Le vicaire recevait les adultes au rez-de-chaussée de son domicile, où il y avait une salle de réunion, un salon, et la cuisine, + un jardin. A l'étage il recevait les enfants, là il y avait son bureau, sa chambre et une autres chambres, + un grenier au dessus. Dans son bureau, il n'y avait que sa chaise de bureau sur roulettes et un fauteuil trônant devant une tv. Les enfants se mettaient sur les genoux du prêtre et sur les accoudoirs du fauteuil pour jouer à la console Nintendo. D'autres enfants jouaient par terre sur le sol qui était recouvert d'une moquette. Son bureau était rempli de cadre de photos de jeunes d'enfants du village.

Le prêtre savait que j'avais les clés de l'église et que les anciens prêtres me faisaient confiance. Le prêtre savait aussi que ma famille était très pauvre. Que mon papa s'était mis à la boisson et que deux autres frères étaient nés depuis. Il savait que j'étais souvent hors de chez moi. Il savait que les autres prêtres me chouchoutaient et que j'étais jaloux de voir des enfants chez lui le nouveau vicaire du village qui pour beaucoup de gens était le curé, vu le grand nombre de responsabilité qu'il avait.

Le nouveau vicaire me disait de venir le soir après la messe ou après une réunion du soir et qu'ainsi l'on serait seul. Il me prenait sur ses genoux sur son fauteuil et regardais le football, souvent des enregistrements de ceux ci. Il me caressait la tête, me donnait des bisous aux oreilles. Je me blottissais contre lui comme un bébé contre sa mère. J'aimai cette affection physique, pensant qu'il m'aimait. Je fermai toujours les yeux, n'aimant pas le foot et voulant m'endormir dans les bras du vicaire.

Les deux anciens prêtres m'aimaient. Mais jamais il ne m'ont touché et abusé. Le nouveau vicaire profita de la situation du quart monde de ma famille, de ma carence affective. A la maison on n'avait guère l'habitude de s'embrasser, seulement pour les anniversaires ou la nouvelle année. Voir que ma maman cajolait mes petits frères et blottissait le nouveau né, voir que le prêtre donnait de l'affection physique à de nombreux enfants, j'en étais jaloux. Je me disais pourquoi pas moi et donc répondait toujours aux appels du vicaire à venir le voir. Cela s'est passé en 1987 bien avant l'affaire Dutroux, je ne connaissais rien à la sexualité, de plus je voulais devenir prêtre depuis mes 8 ou 9 ans suite à l'exemple des anciens prêtres. Le vicaire abuse rapidement sexuellement de moi, puisque je le voyais presque tous les jours et il m'abuse progressivement un peu plus à chaque fois. Je retirai ma main, il la remettait et me disait de "laisse toi faire". Chaque fois qu'il avait jouit il me disait je vais te reconduire ou tu peux retourner. Jamais je n'ai joui, il n'y avait que son plaisir sexuel qui l'intéressait.

Quand je franchissais la porte de sa maison j'avais un mutisme. Ce qui fait que je lui écrivais souvent pour lui dire que je n'aimais pas ce qu'il me faisait; il me répondait pas écrits pour me dire qu'il ne recommencera plus, de s'étonner pourquoi je ne parlais pas chez lui et souvent pour me culpabiliser.

En 1990 un conflit entre le curé et le vicaire régna dans la paroisse où des pétitions circulaient. Je pris ma plume et écrivis à l'évêque auxiliaire du diocèse de Namur, pour dire que je voulais que le curé reste et le vicaire parte, en profitant pour dire les méfaits du vicaire sur moi. Je n'ai jamais eu de réponse. Je n'ai jamais eu le courage d'en parler à l'évêque, Mgr A, que je connaissais bien puisqu'il était originaire du même village que moi.

Peu de temps après en 1991, le prêtre quitta xxxx pour xxxx.

Durant de nombreux mois, je n'ai plus eu de contact de lui car il savait que j'avais tout fait pour qu'il quitte le village. Il m'écrivit des lettres très méchantes me culpabilisant à nouveau.

Puis quelques temps après voulu que je revienne le voir. J'y ai répondu quelques fois et là encore il recommençait ses méfaits. J'étais certes majeur, mais impuissant face à lui, mon ancien curé étant décédé, je pensais à nouveau que le nouveau vicaire m'aimait. N'ayant pas eu de réponses de la part de l'évêque auxiliaire suite à ma plainte, je pensais donc que ce que le prêtre me faisait était normal.

En 1991 j'ai écrit à l'abbé B, car il y avait des rumeurs quant à sa nomination comme nouvel évêque de xxxx, les prêtres de ma région étant ouvertement hostiles. Je lui écrivis pour lui dire que je priais pour qu'il devienne évêque, que je voulais devenir prêtre et que le vicaire m'abusait. Quelques temps après il devint évêque, vint un mois après célébrer les confirmations à xxxx et me demanda dans sa voiture (car je devais l'emmener à la salle paroissiale pour un repas avec les prêtres de la région) "tu m'as parlé de C, je ne le vois pas ici;" je lui répondis que ce prêtre venait d'être déplacé quelques mois plutôt. Preuve qu'il avait reçu mon courrier de "plainte".

En 1993, Mgr B me demanda de rencontrer un psychologue et un moine de l'abbaye de xxxx régulièrement pour m'extérioriser. Car j'étais très renfermé sur moi suite aux abus sexuels du prêtre. En 1994, Mgr B m'accepta au grand séminaire de xxxx pour devenir prêtre. Je fus placé dans une année préparatoire qui n'existait pas auparavant. Le Séminaire me demanda d'aller voir chaque semaine un laïc psychologue à xxxx, cela à mes frais.

En 1995, je fis ma 1ère année de philosophie (1ère partie) et en 1996 la deuxième partie de la 1ère année. L'on me disait que comme je venais du professionnel cela était mieux ainsi. Le but était de temporiser et de me décourager. Je n'avais que 2, 3 ou maximum 4 heures de cours par jour.

En 1996 le psychologue à qui je venais de parler des abus me dit d'en parler au vicaire judiciaire, puis au président du séminaire, puis à l'évêque B. Quelques mois passèrent et le vicaire judiciaire me dit que le prêtre niait les faits. Je fus auditionné au Tribunal de l'Eglise de xxxx le 4/07/1996. Le vicaire judiciaire me dit quelques semaines plus tard que le prêtre niait les faits, que je mentais. Je dis que j'allais retourner le WE à xxxx et que j'apporterai les lettres que le prêtre m'écrivait.

En novembre 1996 il y eut une confrontation avec le prêtre abuseur, le vicaire judiciaire D et mon psychologue. Le vicaire abuseur sachant que je venais avec les courriers, avoua les faits, un accord fut établi que l'évêché de xxxx paiera un tiers de ma thérapie, le prêtre abuseur l'autre tiers et moi le dernier. A chaque fois que je demandais quand cela allait être du concret on me répondait: "attend un peu". Mais je devais continuer à payer entièrement les séances du psychologue. Je fus accepté au séminaire que pour temporiser et que je me taise. Bien des preuves le démontrent. Le psychologue chez qui le séminaire m'envoyait fut ordonné prêtre quelques années après.

Etant souvent la moquerie des camarades de séminaire et de professeurs à cause de ma voix (un expert a établi que ma voix fluette est due aux abus du prêtre, car je fus abusé au moment où je devais muer), je me mis d'affection avec un séminariste. Je lui avais écrit une lettre que j'avais déchiré et mis à la poubelle. Quelqu'un la récupéré, reconstituée et donné au président du séminaire. Je fus convoqué en présence du président et du vicaire judiciaire, l'on me dicta une lettre d'aveux, je l'a signa et l'on me dit que pour la fin de la semaine je devais quitter le séminaire.

L'évêque B me dit le lendemain les larmes aux yeux qu'il n'admettrait jamais la décision et que je travaille un an ou deux et qu'il me reprendrait au séminaire car ceux qui m'avaient mis dehors ne seraient plus là.

J'avais un diplôme d'aide soignant. Souvent lors de mes WE je faisais du bénévolat chez les petites sœurs de pauvres de xxxx. Je leur demandais de pouvoir travailler là un an ou deux, l'on me répondit que les hommes n'étaient pas engagés. Pour faire du bénévolat, le même métier là j'étais bon. J'ai été chez l'évêque avec un bon nombre de réponse négative à ma candidature, disant qu'il n'y avait pas de place mais que l'on gardait ma candidature en attente; et l'évêque de me répondre: 'je prie pour toi tu vas trouver'; puis de me bénir et de m'embrasser.

J'ai donc trouvé un emploi et un logement seul, sans aucune aide de cette Eglise. Je continuais à servir les messes de l'évêque quand j'en avais la possibilité, à lui écrire.

Deux ans plus tard je vins à lui pour lui rappeler ce qu'il m'avait dit deux ans plus tôt à savoir de me reprendre comme séminariste, j'eus comme réponse: 'je ne t'ai jamais dit ça'. Je compris que je n'étais rien pour lui et que j'étais mené en bateau.

Quelques temps après mon éviction du séminaire le psychologue m'envoya une facture car je lui devais 10 séances. Je n'y répondis pas. Puis je reçu la même facture avec une note de sa main, (à payer dans les 8 jours sinon ce sera devant le juge de paix). J'en fis part à Mgr B par écrit, il me

répondit de payer la facture. Je lui réécrivis pour lui rappeler l'accord de 1996, là Mgr B me réécrivit en disant que je paie mon tiers (125 euros). Je reçus encore une lettre de Mgr B me félicitant d'avoir payé et que cela était réglé.

Moi victime d'un prêtre pédophile avouant ces crimes, j'étais harcelé de payer un psychologue devenu de surcroît prêtre.

J'avais trouvé une psychologue à xxxx. Je demandais au vicaire judiciaire quand ils allaient intervenir dans les frais, il me fut répondu: "que tu ailles chez elle ou pas on s'en moque ce n'est plus notre affaire". Je me fâchais avec lui oralement et suite à cela il me fut interdit de servir les offices à la cathédrale de xxxx. Mgr B acquiesça à cette décision.

Ma psychologue me dit de porter plainte. Ce que je fis en avril 2001 en me constituant partie civile contre le prêtre à xxxx. Le prêtre n'eut droit à aucune perquisition, l'évêque bien. Il fut répondu aux policiers qu'aucun dossier n'existait contre le prêtre. Les policiers allant chez le vicaire judiciaire, la même réponse fut donnée, et d'ajouter que l'évêché est au courant de rumeurs de faits de mœurs de ce prêtre, mais pas de dossiers. Les policiers saisirent 11 documents concernant le prêtre et moi chez le vicaire judiciaire. Preuve que l'Eglise ne collabore pas avec la Justice.

Le prêtre avoua les faits à la police, mais redemanda une audition quelques temps après pour se rétracter quant aux fellations, les datant qu'après ma majorité. Car il ne savait pas qu'un viol est tout acte de pénétration sexuelle...Durant tout le procès pénal il reconnaissait ses abus et désirait réparer. Le tribunal déclara les faits prescrits par un jugement en 2004, pour la raison que les faits avaient été correctionnalisés en 2002. Pour cause de casier vierge du prêtre et du fait que rien d'autre n'avait été trouvé contre lui!

Alors que le réquisitoire contenait les aveux d'un autre enfant pour attouchements.

Je laissais neuf mois d'attente, ni le prêtre ni son avocat ne nous contactèrent. L'évêque n'obligea même pas son prêtre à enfin réparer; alors que ce dernier avait eu la grâce de la prescription, pas un non lieu au bénéfice du doute mais prescription.

Je portais donc plainte au tribunal civil xxxx pour les dommages et intérêts. La défense du prêtre était de dire que cela était prescrit. Le tribunal après trois ans de procédure déclara les faits non prescrits et désigna un expert pour chiffrer le dommage. En avril 2010 l'expertise m'accorda 50 % d'invalidité permanente dont 16 pour cent attribué aux abus du prêtre. Le reste, à ma situation familiale de l'époque, au fait que j'ai raté mon année d'infirmier durant les procès et au fait que je sois au chômage actuellement, ainsi que du fait que l'on m'ait mis dehors du séminaire.

En 2006, j'ai aussi porté plainte au tribunal civil de xxxx, car l'évêque a toujours temporisé pour que je ne porte pas plainte, il ne m'a jamais aidé et a toujours soutenu et protégé le prêtre pédophile.

En 2009, le tribunal déclara les faits non prescrits, mais me débouta quant à ma demande matérielle du fait d'avoir perdu 3 années au séminaire. Le tribunal disant que nous n'avons pas apporté la preuve que c'est Mgr B le responsable. Quant aux dommages moraux et psychologiques, le tribunal a statué d'attendre la fin du procès du prêtre pour juger l'évêque.

Le prêtre a toujours été protégé par l'Eglise de xxxx.

J'ai dénoncé officiellement les faits en 1996 au tribunal de l'Eglise de xxxx. Le prêtre fut déplacé en 1997 dans une autre paroisse car il avait une menace de plainte d'une autre personne que moi, il a dû quitter sa paroisse en 15 jours, sans même faire de messe d'adieu et fête.

J'ai un document qui montre qu'il avait 6 paroisses en 1999. Et habitait un presbytère.

Quand en 2001 j'ai porté plainte au pénal, l'évêque lui a donné son C4 avec allocation de chômage à l'appui. Il fut engagé immédiatement comme éducateur dans un centre pour adultes en très grandes difficultés... payé par la région wallonne. Toujours en habitant dans le presbytère et disant des messes dans de nombreux villages. Donc que des avantages car salaire plus élevé que celui de prêtres.

En 2008, je me suis rendu à la Commission dites indépendantes de l'Eglise. Dans le but que cette commission fasse déguerpir le prêtre du presbytère. L'on m'écrivit une lettre avec copie d'une adressée au prêtre abuseur que ce dernier devait sur le champ me verser 25.000 euros de provisions à titre de dommages et que d'autres montants suivront.

Je répondis de suite par fax à la Commission que je n'étais pas venu pour l'argent mais pour éviter d'autres victimes. Il me fut répondu par écrit que le travail de la Commission s'arrête là car je ne veux pas d'argent.

En 2008 je pris rdv avec son doyen et son bourgmestre pour leur expliquer la situation, leur montrant tout mes dossiers. Quelques mois plus tard le prêtre quittait son presbytère allant habiter dans un lieu résidentiel de Chalet-camping.

J'appris en 2008, qu'en 2007 une autre personne a porté plainte contre ce même prêtre.

J'ai contacté la commission dite Adriaenssens, sans résultat. Par la suite il me fut dit que comme j'avais porté plainte en justice je n'avais pas droit à une réponse.

Suite à l'affaire Vangeluwe, les évêques de Belgique ont demandé pardon aux victimes et remerciant celles qui ont le courage de briser le mur du silence.

Cela n'est qu'hypocrisie. Moi j'ai eu le courage de porter plainte, d'écrire un livre, traduit il y a peu en néerlandais, et je suis méprisé par l'Eglise. J'ai écrit au nonce plusieurs fois, à la Curie à Rome, au Pape et jamais de réponse. Mon avocat doit harceler le conseil de l'évêque pour avoir des réponses.

A présent l'expert du tribunal chiffre les dommages et je suis méprisé, le conseil du prêtre après attente de réponse dit que l'on demande de trop comme argent. Alors que c'est un expert désigné par le tribunal qui a chiffré le dommage et remis son rapport après trois ans d'expertise; dont soit dit en passant à ma charge.

Tout cela dans le but de dénigrer la victime, la décourager, la pousser à bout.

C'est ainsi que bon nombre de victimes de porteront jamais plainte sachant ce combat dure et incertains. Moi j'ai plein de preuve de la culpabilité du prêtre et de la passivité de l'évêque à le sanctionner et je suis mépriser.

Sur des plateaux de télévision le porte-parole des évêques et d'autres religieux en viennent presque à dire que c'est faux tout ce que je dis.

Ils savent que je suis régulièrement invité par les médias et ces prêtres disent qu'ils n'ont pas lu mon livre car je ne leur ai pas envoyé un exemplaire. Pourquoi ne le lisent-ils pas? Si dans ce livre je dis des mensonges, il y aurait eu les procès en diffamation qui m'attendaient, car j'y ai mis les noms.

Mais ils ne le lisent pas car ils savent que tout ce que je dis est vrai. Voir ils l'ont lu, mais disent pour se dédouaner : 'on ne l'a pas lu'.

Cela est du mépris. Cela ne me donne pas du tout l'envie de croire en ce Dieu et en cette Eglise que j'aimai.

Mon combat continu donc et ma vie a été gâché par les abus du prêtre. Mais à présent toute ma vie est consacrée depuis 14 ans à ce combat de justice.

Je crois en la justice des hommes, la vérité finira par prévaloir.

Ongeveer 30 jaar geleden werd ik seksueel misbruikt door een geestelijke. De feiten speelden zich af in de xxxx school te xxxx waar ik in het zesde leerjaar les kreeg van broeder A, lid van de congregatie A. Deze persoon was toen tevens directeur van de school en vond het nodig om me tijdens de middag af en toe mee te nemen naar het klooster in xxxx om "klusjes op te knappen". Blijkbaar hoorde masturberen, terwijl hij me volledig ontkleedde, daar ook bij...

Ik kan u verzekeren dat zoiets bij een twaalfjarige een diepe wonde nalaat! Tot op de dag van vandaag kan ik nog steeds niet begrijpen dat ik op dat moment niets aan mijn ouders heb verteld. Misschien omdat seksualiteit thuis onbespreekbaar was? Misschien omdat mijn ouders uit een boerengat kwamen en diepgelovig waren? Ze begrepen toen maar niet hoe het kwam dat ik elke zondagavond moest overgeven (letterlijk!)...Ik heb het hen verteld toen ik ongeveer 19 jaar was. Zelfs toen reageerden ze nog met ongeloof! Door de jaren heen zijn ze beginnen beseffen dat het realiteit was...Maar nog steeds is het een "doofpotoperatie" voor hen en blijkbaar hebben zij ook liever dat ik erover zwijg omdat het blijkbaar niet in hun levens- of geloofsopvatting past. Gelukkig heeft mijn vrouw er wél begrip voor.

Mijn zoontje is momenteel ook twaalf jaar. Mocht ik ooit te weten komen dat hem ook zoiets zou overkomen...Ik ging er met plezier de rest van mijn leven voor in de gevangenis zitten!

Mijn vrouw zegt soms - terecht - ze zijn niet allemaal zo. Dat klopt inderdaad! Toch vind ik elkeen die wél "zo is" er één teveel. Temeer omdat het over "vertrouwenspersonen" gaat. In mijn geval was het niet alleen een geestelijke, hij was ook nog leraar en directeur van een lagere school!

Op één of andere manier ben ik toch nog gelovig, ik ben acht jaar geleden zelfs nog "voor de kerk" gehuwd. Sedert enkele jaren wil ik met de instelling "kerk" liefst zo weinig mogelijk te maken hebben. De geloofsbeleving is voor mij iets persoonlijks geworden waarvoor ik dergelijke hypocrieten, die zich zelfs de vertegenwoordigers van God durven te noemen, niet meer nodig heb...

Ik beseef dat de bovengenoemde feiten reeds lang verjaard zijn en naar verluid is de "dader" ook al enige tijd overleden. Toch wil ik nog een klacht indienen. Niet alleen om mijn steun te betuigen aan slachtoffers waarvoor de feiten nog niet verjaard zijn maar ook om eindelijk in het reine te komen met mezelf.

Graag wil ik mijn kort verhaal kwijt in verband met pedofilie met priester.

Mijn oudste broer en ik zaten samen op internaat in Collège xxxx, in xxxx rond 1970.

Toen wij gingen gaan slapen, mocht mijn broer en een tweetal andere jongens steeds de avond doorbrengen op de kamer van l'Abbée A

Mijn broer kan er moeilijk over spreken, en zegt dat het wel geen "zuivere" priester was.

Ik wil u gewoon dit melden, in geval dat er nog gelijkaardige gevallen zijn met die persoon.

In 1965-1966 was ik leerling in de Basisschool van de congregatie A, in xxxx.

In dat jaar werden er verschillende jongens van mijn leeftijd (ik was toen 6 jaar) misbruikt door de broeder directeur (broeder A?) van die tijd alsook door Broeder B, die mijn klasleraar was in 1965-1966!

Ik moest broeder B geregeld oraal bevredigen in de turnzaal. Ik werd geblinddoekt en ik wist niet echt wat er toen juist gebeurde, buiten het feit dat ik aan zijn piemel moest zuigen. Als kleine jongen, ik was amper 6, besepte ik ook niet echt wat het allemaal betekende, maar ik was wel wat bang en ik herinner mij ook de wrange smaak. Ik bespaar u de details alhoewel de bewuste broeder niet klaarkwam in mijn mond, gelukkig maar. Trouwens zou ik dat ook niet geweten hebben wat dat klaarkomen zou betekend hebben toen!

Deze vergripen hebben meer dan 1 jaar geduurd waarna enkele jongens uit de biecht hebben geklapt. Beide broeders zijn dan getransfereerd geweest, ik geloof in 1968. Men vertelde ons dat ze op missie waren naar de xxxx! Wij hebben van deze droevige en schandalige zaak nooit niets meer

gehoord en alles werd in de doofpot gestopt. (in de tijdsgeest van toen kon daar geen ruchtbaarheid aan gegeven worden!)

Mijn ouders (diep gelovige mensen) hebben me wel ondervraagd toen maar het was zo een ongelooflijk iets in die tijd, dat men er liever niet teveel over sprak en dus heb ik er ook niks meer van gehoord.

Graag had ik van u een reactie gehad over deze zaken die zich effectief hebben afgespeeld in mijn jeugdjaren. U kunt zich in uw archieven vergewissen wat er met die 2 broeders is gebeurd. De directeur moet al gestorven zijn, maar de broeder B was nog niet zo oud en moet nu 75 jaar zijn of zoiets.

Zonder het te vermoeden stel ik vast dat de Vangeluwe-schok mij meer treft dan ik wil. Ikzelf ben een slachtoffer van een priester tijdens de jaren 1966-1967.

Weliswaar was ik 16 en 17 jaar, maar gezien de tijdsgeest, mijn n familiale achtergrond, mijn opvoeding en mijn karaktertype, was ik zéér jong en onervaren inzake seksualiteitsbeleving. Ik beleef het gebeuren van toen nu nog altijd als een zeer hinderlijke ervaring. Ik dacht dat ik het allemaal verwerkt heb en dat het echt niet zo'n invloed op mij heeft gehad: dit blijkt dus niet zo! het is alsof ik nu pas aan een verwerkingsproces kan beginnen...

DANK om eindelijk tot op het bot te willen luisteren naar mijn verhaal:

Z.E.H. A inmiddels overleden, uit xxxx en daar grotendeels woonachtig was proost bij de Roodkapjes en jeugdbeweging van xxxx in de jaren 1960-1975. Hij was tevens leraar in het jongenscollege van xxxx en liet zich aanspreken als professor. Ikzelf was lid van de jeugdbeweging te xxxx, eerst als Roodkapje en JIM en SIM en vanaf 1966 als leidster. Er werden bijna wekelijks vergaderingen georganiseerd voor de leiding. Dit was vaak 's avonds en tegen het einde van de vergadering verscheen A en kwam de spanning in de lucht. Zijn zetel werd vrijgehouden en wij kwamen in een andere 'versnelling'. Er werden moppen getapt waar ik niets van verstond en dat op zich werd dan nog met grote hilariteit ontvangen. Ze waren altijd zeer plat en seksueel geladen, dat heb ik later pas ontdekt... Tegen het einde werd iemand gevraagd nog even te blijven. Ook ik werd met regelmaat uitverkoren. De anderen naar huis, lichten uit, kaarsjes aan en dan de benadering en het akelige spel van vleien, bewieroken, aantrekken, betasten. Ik snapte er niets van, wist niks van seksualiteit en beleefde mentaal dat er iemand was die mij uitverkoos, maar ik verging van de spanning, was bang, onzeker, had schuldgevoel en dacht dat ik van deze akelige man hield. Vanuit een platonische liefde heb ik tientallen brieven geschreven naar hem.

Op kamp in xxxx en xxxx en op verschillende voorkampen van de Roodkapjes, enkele extra weekends en éénmaal bij hem thuis (als zijn moeder in het ziekenhuis lag) herhaalde zich het gespannen machtsspel. We 'mochten' telkens met twee uitverkorenen in een groot bed en dan kwam hij tussen ons in liggen. Wat hij met het andere meisje deed weet ik niet. Hij betaste mijn borsten, kwam met zijn vinger in mij en ik moest met mijn hand zijn penis vastpakken. Dit weigerde ik maar dan sprak hij van egoïsme en toen nam hij mijn hand en legde ze ertegen. Ik kon dat niet en ik herinner mij dat ik zijn handen in gebedshouding legde. Hij lachte mij uit en verdween even later weer naar zijn bed. Wat er intussen met zijn lijf gebeurde wist ik toen nog helemaal niet. Telkens na zo'n avond of nacht deed hij mij te biechten gaan... bij hem! Voor mij was dat zo'n pijnlijke gebeurtenis dat ik door mijn schuldbesef voor een fout waar ik niets van verstond, niet te communie durfde gaan tot... hij mij de vergiffenis gaf! En daarna... op naar de volgende 'zonde'...

Ook zijn wij eens op reis gegaan naar xxxx: allemaal in één kamer. 's Nachts 'mocht' ik weer bij hem op de gang en daar ook herinner ik mij vooral de spanning en het betasten van mijn lichaam: borsten, vagina en het indringen van zijn tong in mijn mond. Zelf ervoer ik dit helemaal niet als seksueel aangenaam. Ik bleef met pijn, onzekerheid, angst, schuld en verwarring zitten. Ik heb dit voor het eerst in 1970 aan mijn lief, mijn huidige man, allemaal verteld. Vanaf toen pas besepte ik dat dit een duivelse manier van omgaan was. Voor het eerst besepte ik dat dit niet goed te praten valt. Toch ging ik nog een keer naar een oud-leidstersfeestje in xxxx met de bedoeling om van hem te horen dat hij fout was en zich zou verontschuldigen. Ik kwam van een kale reis thuis. Hij ontkende en zei dat hij de brieven tegen mij zou gebruiken, was gloeiend kwaad, spotte en lachte mij uit. Niemand reageerde en ben definitief weggegaan van dat kringetje van uitverkorenen. Met die aanwezigen had ik niet zo een nauwe band. Van toen af heb ik alles achter mij gelaten.

Wel heb ik geleidelijk aan ontdekt dat ik niet de enige was. Uit latere contacten met oud-jeugdbeweging-leden kan ik opmaken dat er tientallen meisjes misbruikt geweest zijn in de periode 1960-1975. Om privacyredenen mag ik geen namen noemen, maar ik hoop dat er enkelen de moed hebben om nu nog te reageren. Ik wil in elk geval dat mijn verhaal opgenomen wordt in de dossiers dienaangaande om de omvang van dit probleem duidelijk te maken naar de publieke opinie toe. Zelfs al is A overleden. Dit schrijven voelt aan als het begin van het verdrijven van mijn laatste spanningen naar mijn bezwaard verleden.

Ik zou het enorm op prijs stellen om vooralsnog vanuit de kerkelijke instanties een verontschuldiging te ontvangen.

Naar aanleiding van de berichten die de laatste weken verschijnen in de media, wil ik melden dat ik jarenlang misbruikt ben geweest door priester A. Ik heb reeds jaren geleden via de Commissie een klacht ingediend bij toenmalig bisschop van xxxx, Monseigneur xxxx.

Mevr. Halsberghe heeft me hierin begeleid. Ik heb toen drie verwachtingen ten aanzien van de Kerk geformuleerd. Ten eerste een financiële schadeloosstelling, die ik heb ontvangen, maatregelen ten opzichte van A (psychiatrische begeleiding en eventuele sancties) en ten slotte een herstelbemiddeling.

Tot op heden heb ik nog steeds niets vernomen wat er met die priester is gebeurd. Ik zou graag weten of, en welke maatregelen er zijn genomen om verder misbruik te voorkomen. Er zijn immers meerdere slachtoffers van diezelfde priester, die getuigd hebben voor de Commissie. Voor zover ons bekend oefent hij nog steeds zijn functie uit.

Zelf ondervind ik nog dagelijks de gevolgen van het misbruik en is dit nog steeds niet verwerkt. Ik ben halftijds werkonbekwaam en sta nog steeds onder begeleiding van een psychiater.

Ik ben nu 57 jaar, geboren in 1952. Vanaf mijn vijfde tot mijn zevende jaar moest ik drie maal naar een sanatorium voor longtuberculose. Daar werd ik de drie periodes misbruikt door een priester die tegelijk ook dokter was. De feiten speelden zich af van 1957 t/m 1960 in het toenmalige sanatorium van xxxx. Ik ben daar op gruwelijke wijze misbruikt en wekelijks verkracht. Ik herinner me ook een sadistische non (zuster A) die regelmatig getuige was van de verkrachtingen en genoot van mijn pijn.

Ik ben nu reeds verschillende jaren in behandeling bij een psycholoog voor het verwerken van dit trauma.

Ik ben blij dat eindelijk iemand van de Kerk of een Commissie wil luisteren naar mijn verhaal. Steeds als de Kerk ter sprake kwam, werd mijn verhaal als leugenachtig afgedaan. Een geestelijke deed zoiets immers niet. Hopelijk komen alle slachtoffers nu naar buiten met hun/haar verhaal zodat eindelijk recht kan gedaan worden.

Ik hoop dat ik op één of andere manier antwoord krijg of tenminste een reactie.

Mijn verhaal gaat als volgt:

De eerste keer dat ik verkracht werd begon op een aangename speelse manier. De dokter (broeder of priester) speelde met mij. Aaide me vooral veel over mijn haar. Ik was witblond met lang zijdeachtig haar. Kietelen was er ook bij. Ik gierde van het lachen. Langzaam werd het spel echter ernstiger. De dokter zat met zijn hand onder mijn bloesje en streelde me vooral op de borst. Later werden de aanrakingen intiemer. Toen ik toch begon te protesteren werd hij woest. Ik wilde dit toch? Ik vond het toch leuk? Nou hij zou me leren om van mening te veranderen. Zonder plichtplegingen trok hij mijn benen open, onderbroek uit en verkrachtte hij me. Ik heb een hele week met open benen gelopen van de pijn. Ik had ook ontzettende buikpijn.

De week daarop moest ik terug naar de dokter. Ook toen heeft hij me verkracht. Later werden de verkrachtingen nog zwaarder. Er was een non met sadistische instellingen. Het was zij die me steeds uit de slaapzaal of klas kwam halen om naar de dokter te gaan. Dat ik gilte en schreeuwde deed haar niet. Ze trok me gewoon aan mijn lange haar over de grond richting dokter. Daar was zij heel vaak getuige en medespeelster bij de verkrachtingen. Ik ben verkracht in elke lichaamsopening. Vaak op heel brutale wijze. Toen ik op een gegeven ogenblik de dokter moest afzuigen beet ik zo hard ik

kon in zijn penis. Bloed en een afgrijselijke gil van de dokter. Maar daarna heeft hij me alle hoeken van de behandelkamer laten zien. Ik was beurs geslagen. Bont en blauw met kneuzingen over mijn hele lichaam. Het kan niet dat geen enkele andere non dat niet gezien heeft. Zij moeten geweten hebben van de handelingen van de dokter, maar verkozen te doen alsof er niets aan de hand was.

Ik wil graag getuigen voor de Commissie. Ook openbaar als het moet. De dokter is waarschijnlijk heel oud of overleden. Hij was in mijn kinderogen (5 à 7 jaar) heel oud. Dus ik vermoed ergens in de dertig of veertig. Aangezien alles zich afspeelde van 1957 t/m 1960 vermoed ik dat aanklagen geen zin meer heeft. De naam van de dokter herinner ik me omdat ik op mijn 5 jaar kon lezen. Hij heette B. De naam is ook vooral blijven hangen omdat ik een oudere broer heb die ook zo heet. Maar één letter meer.

Ik heb lang moeten nadenken of ik wel meer gegevens zou verstrekken. Maar nu ben ik zeker. Ik wil van mijn trauma af. De wereld mag weten dat geestelijken, zowel vrouwen als mannen, op een sadistische manier misbruik maakten van hun macht. Daarom: als u wil dat ik getuig, hetzij voor een rechtbank of Commissie dan zal ik getuigen. Met naam en toenaam als u dat wil.

De pedofiliezaak rond Roger Vangheluwe, die eind vorige week uitbarstte, heeft heel wat commotie teweeg gebracht. Ik verneem uit de media dat verschillende slachtoffers van pedofiele geestelijken naar aanleiding van dit schandaal hun verhaal naar buiten hebben gebracht. Ook ik wens het mijne te doen.

De feiten situeren zich in de tweede helft van de jaren 1960. Ook in mijn geval is een geestelijke in het gedrang. Graag zou ik vooraf een beeld willen schetsen van de leefwereld waarin ik toen vertoefde.

Na het gemeentelijk lager onderwijs, dat ik succesvol had doorlopen in mijn geboortedorp xxxx, kregen mijn ouders tijdens de grote vakantie het bezoek van pater A van het xxxx college te xxxx. Dit internaat, gerund door paters van congregatie A, rekruteerde in de wijde omgeving omdat de lokale gemeenschap te weinig eerstejaarsstudenten voor het secundair onderwijs opleverde. Men had het vooral gemunt op kinderen van zelfstandigen, die zelf te weinig tijd hadden om zich bezig te houden met de dagelijkse opvoeding van hun kroost. Daarnaast kwamen de beste studenten uit het lager onderwijs aan de beurt. Er was tevens een omvangrijke delegatie uit het verre xxxx. Ik herinner me nog goed dat ik verbluft opkeek van het rare taaltje dat die gasten uitkraamden.

Mijn ouders – nochtans niet bemiddeld – lieten zich overhalen om me school te laten lopen in het internaat van congregatie A. Het regime was streng: ik mocht slechts om de veertien dagen naar huis. Op zondagavond kwam pater A me thuis met de camionette ophalen. De route verliep verder via xxxx, xxxx, xxxx en xxxx, waar het busje intussen vol geraakt was. Het laatste deel van de reisweg liep over xxxx en xxxx.

Overnachting was voorzien in een gemeenschappelijke slaappleats op de zolder van het oude gebouw, bereikbaar via een immense trap. In de wasplaats stond een grote, ronde metalen kuip met kranen met stromend koud water, waar een tiental leerlingen zich tegelijk konden oprispen. Het dragen van een grijze stofjas was verplicht. Dagelijks om 6 uur opstaan, gevolgd door een misviering. Daarna ontbijt. Tijdens het weekend stond een speelzaal ter onzer beschikking alsook een sportterrein. Achteraf heb ik steeds het gevoel gehad dat een groot stuk leefwereld me was ontgaan tijdens de jaren die ik in het xxxx college had doorgemaakt.

De feiten, waarover ik wil berichten, hebben zich afgespeeld toen ik de leeftijd had van 12 à 13 jaar. Ik besef dat ik deze zaak lange tijd heb verdrongen. Ik heb het er nooit over gehad met mijn ouders. Ook niet met broers of zusters. Ik ben er pas beginnen over spreken met mijn huidige vriendin. Ook zij heeft een katholiek onderwijsverleden en kan zich daarom een goed beeld vormen van allerhande toestanden in dergelijke middens in die tijd.

In het xxxx college te xxxx werden de lessen door leken gegeven. Ik heb goede herinneringen aan deze leerkrachten! De dagelijkse gang van zaken – buiten de lessen om – liep echter volledig onder het toezicht van de paters.

Ik had het al over pater A. Er was de hovaardige pater directeur die in de eetzaal steeds aan een verhoogd opgesteld tafeltje plaats nam om zo de hele zaak te kunnen overzien. Er was de strenge pater B. Er was de geheimzinnige pater C met bril met dikke glazen.

Het moet gebeurd zijn tijdens een vakantieperiode, allicht tijdens de grote vakantie. Ik herinner me dat het mooi weer was. Leerlingen waren er niet en vrijwel alle paters waren afwezig. Het kan best zijn dat er verder geen mensen aanwezig waren op dat moment in het college! Om de één of andere reden was ik uitgenodigd door pater C. Ik weet niet welke smoes hij heeft verzonnen, maar mijn ouders zullen geen bezwaar gehad hebben tegen deze uitstap. Ze keken met ontzag op naar de katholieke Kerk en haar vertegenwoordigers en in hun ogen was er waarschijnlijk geen vuiltje aan de lucht.

Ik reed met de fiets van thuis naar xxxx. Ik werd ontvangen in het knus, nogal duister salon, gelegen in het eerste gebouw onmiddellijk links van de oprit van de school, vlak naast de toenmalige kapel. Ik kan mij niet meer herinneren hoe het gesprek op gang kwam en waarover het in feite ging. Wat ik zeker weet is dat er een fles rode wijn op tafel kwam en dat ik langzaam dronken werd.

Op een bepaald ogenblik stond de pater op en nam me mee. Ik was totaal weerloos geworden. We zijn door de gangen van de gelijkvloerse leslokalen gelopen, naar buiten toe en hebben de speelplaats overgestoken. Vervolgens door het bosje om aan te belanden op de sportterreinen, gelegen tussen de xxxx en de xxxx. Daar in een droge greppel achter de voetbalterreinen zijn we gaan zitten, enigszins verdekt opgesteld. De pater is mijn kruis beginnen te betasten, mijn broek is naar beneden gegaan en hij is beginnen potelen aan mijn geslacht. Hij begon zodanig te kneden dat ik een erectie kreeg en hij ging door tot ik klaar kwam (en hij – ik durf het met zekerheid te veronderstellen – ook!) Met een witte zakdoek reinigde hij mijn geslacht. Kort daarna zijn we teruggekeerd naar de schoolgebouwen. Op de één of andere manier ben ik terug tot mijn positieven gekomen, want ik ben toen zonder ongelukken naar huis gereden met mijn fiets.

Ik had het gevoel dat er iets zeer onfris was gebeurd. Ik was beschaamd dat ik dit allemaal had laten gebeuren. Achteraf heb ik het besef gekregen dat heel deze affaire door de pater was opgezet en dat ik hoe dan ook in zijn val zou zijn gelopen. Ik was vast van plan me dit geen tweede keer te laten overkomen. Maar zover zou het nooit meer komen, want de pater heeft nooit meer aangedrongen op enig contact met mij.

Vandaag stel ik mij de vraag hoeveel slachtoffers deze pedofiel nog heeft gemaakt. Dit is trouwens de voornaamste reden waarom ik met mijn verhaal op de proppen kom. Misschien hebben medeleerlingen van toen ook de moed gehad om hun verhaal naar u door te spelen?

Het is de hoogste tijd dat er een klare kijk komt op de omvang van het allicht ontzaglijke schandaal dat pedofiele geestelijken al die jaren hebben uitgericht.

15 jaar geleden leerde ik vrij toevallig het slachtoffer kennen.

Na een tijd vertelde ze me over verschillende geestelijken (paters) die haar seksueel misbruikten.

Telkens ze hulp zocht bij een geestelijke verergerde de situatie en werd ze opnieuw misbruikt.

In 1995 of 1996 kwamen we in contact met xxxx. We maakten een afspraak en het slachtoffer had een gesprek met hem. Het slachtoffer begreep dat er geen gevolg zou gegeven worden aan haar miserie. Alles werd gelaten zoals het was.

Als echtgenoot van het slachtoffer ondervond ik vrij vlug dat alles wat het slachtoffer meegemaakt had haar verhinderde om een normaal huwelijksleven te beleven met haar echtgenoot.

Er zijn al verscheidene 'therapieën' gevolgd, de één al duurder dan de andere.

Sedert 2000 leven we in feite als zus en broer. Ik wil er onmiddellijk aan toevoegen dat ik er het graag voor over heb.

Ik weet niet of het slachtoffer er nog mee naar buiten wil, kan, komen, maar ik wil dit toch even melden. Om maar te zeggen welk onheil paters hebben aangericht met tientallen (zacht uitgedrukt) kinderen, vrouwen en mannen en dit door misbruik te maken van de macht die men hen toekende.

Het doet geweldig pijn, ook voor mij als echtgenoot, deze mensen te zien evolueren als eerbiedwaardige personen in onze huidige maatschappij.

Na veel aarzeling, maar op raadgeving van een vertrouwenspersoon, wil ik u het volgende mede delen. Maar ik vraag u uitdrukkelijk om mij niet lastig te vallen met vragen met allerhande dingen. Ik wil het zo kort en zakelijk mogelijk doen, zonder in de kijck te komen, dat is de voorwaarde, die ik van de vertrouwenspersoon meegekregen heb. Nu ben ik 72j. en ik heb gedurende gans mijn leven in verborgenheid en met veel angst een misbruik door een pedofiele priester op mij zelf gedragen. Het laatste feit, dat een tsunami heeft veroorzaakt geeft mij geschrokt met wrok en grote walging. Maar nu verheug ik mij dat de oproep van Mgr. Léonard de doofpot doet omverwerpen, niet voor mij zelf, maar voor de andere slachtoffers, die er nood aan hebben om zich uit te drukken. En dat ook de tijd is aangekomen om onze kinderen preventief te beschermen. Dat geeft mij sterkte om dit verder in alle stilte voort te dragen.

Ik vraag uw begrip om mij met rust te laten, want de feiten zijn reeds dat 50j. verjaard. Dank omdat u dit zal aanvaarden.

Sorry, verder gegevens wil ik U niet geven, ik verlang anoniem te blijven in die zaak.

Bij deze wil ik aangifte doen van het misbruik door mijn nonkel A, Broeder A voor zijn medebroeders van de Frères xxxx te xxxx.

Het is een vies ventje, was want hij is reeds gestorven. Nooit was ik zo content als toen hij dood was. Zo kwaad ben ik op hem.

Ik was een kind toen het gebeurde en zweeg omdat het absoluut ondenkbaar was om over zoiets te praten. Ik voelde wel dat iets niet klopte.

Nu ben ik 54 en heb jaren therapie moeten volgen om dit te verwerken maar het gaat nooit over.

Langs deze weg wil ik een aanklacht doen van seksueel misbruik van een priester (vroeger woonachtig te xxxx, met name E.H. A) later overgeplaatst naar xxxx. E.H. A was stichter en bezieler van een jeugdkoor en een jeugdensemble. Van beide was ik lid. De priester gaf privé muziekles om een instrument te leren bespelen. Alles leek onschuldig want destijds als tiener werd over zulke dingen weinig gesproken. Hij palmde eerst het vertrouwen in van mijn ouders, destijds samen met een gewezen schooldirectrice (ongetrouwd) van een basisschool. Ik mocht samen met hen mee uit eten (precies een gezinnetje). Later werd ik gevraagd karweitjes op te knappen om wat drinkgeld te verdienen (want hij wist dat ik geen drinkgeld kreeg thuis). Alles bleek onschuldig en goed uitgekend.

Op kamp met het jeugdkoor, had hij vooral zin om foto's te nemen tijdens de zogenaamde "waterspelen", je kan je al voorstellen iedereen in zwembroek of badpak. Als kind zag je hierin geen graten, tot hij op een gegeven moment met een zaklantaarn 's nachts met een zaklantaarn in de hand de lakens van mijn bed lostrok en onder de lakens keek met zijn zaklantaarn. Dit was een eerste teken van iets dat ik toen niet logisch vond. Ik vertelde dit tegen de kamergenoten, maar er werd daar geen ruchtbaarheid aan gegeven. (ik was toen een 12 jaar)

Ik bleef op woensdag karweitjes opknappen en kreeg zwijggeld. Ook een volledig muzikant (je weet wel zo'n muziekinstallatie in verschillende delen boven elkaar die toen duizenden franken hebben gekost). Nu begrijp ik niet dat er toen geen belletje ging rinkelen bij m'n ouders. Ofwel waren deze zo ingepalmd door hen, ofwel durfden ze dit ook niet ter sprake brengen (tijden zijn intussen sterk veranderd). Toen ik eens op een woensdag werd vastgebonden aan een tafel om zagezegd enkele foto's van me te nemen, ben ik niet meer terug gegaan. Intussen waren we al een paar jaar verder. Na genoeg te roepen en schreeuwen liet hij me toen los.

Later werd ik in het middelbaar aangesproken door de gerechtelijke politie. Blijkbaar had hij een nieuw slachtoffer of zo die wel de politie inlichtte. Ikzelf durfde toen niet spreken, want bij mij thuis geloofden ze me toch niet. Zo'n brave vent ...

De priester werd overgeplaatst naar xxxx en mocht geen contact meer hebben noch met het koor en het orkest.

Doofpot of de mantel der liefde ???

Ikzelf bleef echter met de problemen achter.

Ik heb intussen enkele psychiaters gesproken en kamp nu nog altijd hierdoor met een identiteitscrisis. Ik wilde geen jongen meer zijn, denkende dat ik zo van mijn probleem zou afgeraken.

Ik ben zelfs naar het UZ xxxx geweest om daar met psychiaters te spreken. Door de hoge kosten ben ik hiermee gestopt, maar is hiermee het taboe rond deze problematiek nog niet weg.

Gelukkig heb ik een begripvolle vrouw, die hierin kan meegaan, maar naar mijn kinderen toe heb ik steeds de angst dat dit vroeg of laat ook met hen gebeurt.

Ik ben blij dat ik na al die jaren eens kan praten, ook al lijkt hiermee de zaak hiermee niet opgelost. Ik ben nu 42 jaar en merk op dat ik er steeds meer problemen mee krijg. Zeker nu met al die media aandacht wordt alles weeral opgerakeld.

Ongeveer 45 jaar geleden werd ik lastig gevallen door pastoor A, en tevens proost van de jeugdbeweging van xxxx bij xxxx. Als ik dit toen melde aan de leiding werd mij gezegd dat zij zijn gedrag kende, en dat de enige oplossing was dat ik uit zijn buurt moest blijven. Dus er werd niets aan gedaan. Later als de A zoals we hem dan oneerbiedig noemden, weer naast me kwam zitten schold ik hem de huid vol in het bijzijn van andere jeugdbeweging jongens en ook leiders. De man leek zich helemaal niet te schamen zelfs niet na in het openbaar te zijn uitgescholden. Ik ben dan naar een andere jeugdbeweging afdeling gegaan in xxxx. Later heb ik hem dan terug ontmoet in het ziekenhuis xxxx waar hij de jonge moeders bezocht. Mijn vrouw was toen bevallen en hij bracht een bezoek. Ik heb hem dan heel boos de deur gewezen, waarop hij dan snel zonder één woord de kamer heeft verlaten. Na de zaak Dutroux heb ik op een toen bekend telefoonnummer de A aangegeven met mijn naam en adres en ook met de vermelding dat ik vernomen had dat hij weer slachtoffers had gemaakt. Nooit heb ik nog iets vernomen over die zaak, zelfs niet dat ze het zouden onderzoeken. Ik had alles graag vergeten maar het is nu weer zo dikwijls in het nieuws verschenen dat ik hier weer wat te veel aan terugdenk. Dit vooral omdat er op tv een oproep vanuit de jeugdbeweging was.

Ik weet niet wat u ermee gaat doen maar ik moest het maar eens van mij afschrijven.

Lente 1980; Ik ben een 13 jarige jongen. Ik woon in xxxx.

Het gezin waar ik in opgroeï is een warm nest. Heb 3 broers en 2 zussen.

Mijn ouders zijn diep christelijk. Wij de kinderen zijn ook veel bezig met ons geloof. Bijbelgroepen, kinderbijbels, jeugdbeweging ... Ik zit goed in mijn vel, ik vind veel vreugde in mijn prille geloof, vergevingsgedachten, misdienen, verhalen in mijn kinderbijbel. Ik vraag aan de toenmalige Pastoor A, zelfs of ik een misaal mag meenemen naar huis. Soit ik zie het helemaal zitten, wil zelf priester worden. Mijn broers hebben ook die overweging gemaakt. A is sinds Palmzondag de nieuwe pastoor van ons dorp. Een erg dominante stugge man, iemand om bang van te zijn. Maar wel de hoogste vertegenwoordiger van het geloof waar ik mij zo goed bij voel.

Seksualiteit is het grootste taboe.

Verboden want slecht. Er wordt binnen ons gezin niet over gesproken of enkel in afwijzende zin. Doe niet want... Ik kan daar mee leven stel me daar niet al te veel vragen bij. Ben op mijn 13 nog heel kinds, ik speel nog vaak met autootjes en ridders en dergelijke. Meisjes (seks?) is dan nog iets heel abstracts.

Een kleine dorpsgemeenschap met zeer gelovige ouders die dat geloof ook actief doorgeven aan hun kinderen en een groot taboe rond seks.

Dit is het wereldbeeld dat ik heb op mijn 13.

Die lente van 1980 ga ik met mijn fietske naar de Kerk om de ochtendmis te gaan dienen.

Ik kom binnen in de sacristie, A, de pastoor is al aanwezig. Hij begroet mij. "Ik ben blij dat gij vandaag de mis komt dienen", ik sta in de linker hoek van de sacristie voor mij de deur naar de kerk. Hij, de pastoor, trekt mij tegen zich aan, ik sta links van hem. Zijn grote linker hand rond mijn schouders. Hij

trekt mij dichter tegen zich aan, begint over mijn rug te wrijven, terwijl hij blijft herhalen hoe blij hij is dat ik vandaag gekomen ben om de mis te dienen.

Zijn greep voelt heel raar aan, drift, geen gewone vriendelijke omhelzing.

Hij wrijft herhaaldelijk over en weer op mijn rug, waarna hij met zijn hand steeds lager gaat. In mijn broek glijdt, in mijn onderbroek, met zijn grote hand over mijn billen wrijft en tussen mijn bilspleet en onder het repetitief herhalen van de zelfde zin "ik ben zo blij dat gij vandaag hier zijt."

Ik ben volledig in de war. Ik weet niet meer wie dit heeft afgebroken. Ik? Hij, uit angst voor het binnen komen van een tweede misdienaar? (ik weet zelfs niet of er een tweede was, in die tijd meestal wel want wij waren met veel misdienaren) Ik heb de mis nog gediend.

Ben naar huis gegaan en mijn moeder heeft blijkbaar aan mij gezien dat er iets gebeurd was. Is beginnen vragen en blijven vragen. Waarna ik alles verteld heb.

Ze zegt dat ik dan maar geen misdienaar moet zijn... Kous af. Ik denk ook niet dat mijn ouders A daar ooit hebben over aangesproken. Accident de parcours van een dienaar van God? Niet te veel vragen bij stellen, alles maar blauw blauw laten. Het is de pastoor, hé.

(Dit laatste deel van 't verhaal kan ik mij zelf niet meer herinneren. Mijn moeder heeft dit een 8 tal jaren geleden verteld aan één van mijn broers. Ik zat toen in een zware depressie en had toen aan heel de familie mijn verhaal gedaan van wat A had gedaan.)

Het resultaat. Ik ben totaal de in de war, hij, de pastoor doet een seksuele daad met mij. Seks, het grootste verbod voor mij, iets wat totaal niet in het kader past van alles dat ik tot dan ken en waar ik in geloof.

Een seksuele daad door de hoogste vertegenwoordiger van Jezus, van 't geloof waar ik tot die dag zo van doordrongen ben.

De jaren nadien, ik ben geen misdienaar meer, blij ik naar zijn missen gaan. Dat hoorde thuis zo. Na de mis nog wat staan babbelen met vrienden en vriendinnen.

En zoals vaak kwam hij dan ook bij het groepje jeugd staan, met zijn grote handen wat wrijven over de ruggen van ons. Ik ging toen altijd lopen. Naar aanleiding van heel dit gebeuren, vertelde mijn beste vriend mij een paar dagen geleden nog dit. "*Ik weet nog dat A na de mis altijd bij ons kwam staan flemen en zoetgevooid doen. En ik herinner mij dat gij, nadat hij u probeerde aan te raken, geroepen hebt "Ga weg vuile potter".* Verwarring bij het groepje vrienden door mijn felle uitval, maar geen verdere gevolgen.

Heel dit voorval heeft een grote stempel op mijn leven gedrukt. Het feit dat ik er toen met niemand echt kon over praten, het een plaats geven, als zo iets al kan op jonge leeftijd. Het feit dat mijn ouders dit eigenlijk oogluikend hebben toe gestaan zonder dat A voor zijn verantwoordelijk werd gesteld. (Andere slachtoffers?) Mijn moeilijkheden rond seksualiteit die een heel stuk van mijn leven hebben beïnvloed. Zo van; "Het mag niet het is iets slechts maar de pastoor, geëxciteerd, zit wel met zijn grote hand in mijn onderbroek, ." Ik heb zoals ik reeds schreef in 2002 een zware depressie gehad en ik ben lang in therapie geweest. Een depressie die veel te maken had met mijn problemen met seksualiteit en heel de rotzooi die dit met zich heeft meegebracht in mijn leven. Ik ben er gelukkig gesterkt uit gekomen. Heb, dank zij mijn lieve vrouw en mijn therapeute, de draad terug kunnen op pikken. En ik zit nu goed in mijn vel.

Tot ik enkele weken geleden, na het lezen van artikels in de krant, toch terug ben beginnen denken aan heel die toestand. Het gevoel dat er nog iets ontbrak, namelijk de confrontatie met mijn dader. Wat ik, zoals reeds eerder vermeld, al achter de rug heb.

En dus nu wil aangifte doen van het hele voorval. Een belangrijke gebeurtenis die een grote invloed gehad heeft op mijn leven. En ook omdat ik wil dat de dader voor zijn verantwoordelijkheid wordt gesteld en beseft wat dit voor mij betekend heeft.

Al die verhalen over seksueel misbruik in de kranten en op tv maken het voor mij momenteel zeer moeilijk.

Ik dacht dat ik mijn verleden kon vergeten maar nu komt alles terug boven.

Ik werd van mijn 12 tot mijn 14 jaar misbruikt door een pater van de xxxx school in xxxx die tevens een huisvriend was van mijn ouders.

Die zaak heeft mijn verdere leven bepaald maar dan in de slechte richting.
Eigenlijk heb ik maar één vraag, hoe moet ik daar mee leven.
Ik word dit jaar 58 jaar en ik zit hier te wenen voor mijn pc.

Ik weet niet of het zinvol is enkele zaken te melden die ik als kind, als jongere en als jongvolwassene meemaakte. Ik ben 43 jaar en ik spreek van zaken die gaan van mijn 4 jaar tot mijn jongvolwassenheid (21 jaar) ongeveer. Geen heel erge dingen maar ik wil ze toch in vertrouwen meedelen. Ik heb me een 5 tal jaren gelden met een brief aan A laten "ontdopen" met als argumentatie "situaties persoonlijk en andere, en van oneerlijke zaken die ik meegemaakt heb met priesters, paters en de schijnheiligheid in de kerk". Ik was heel gelovig en geëngageerd en gevoelig voor wat er in de parochie en de Kerk gebeurde. Ik ben nog naar Johannes 23 geweest om me te informeren in verband met een priesteropleiding en ook bij congregatie A. Mijn geloof is echter meer en meer een last geworden en ik heb er nu afstand van genomen. Op een manier nochtans ben ik nog bezig met geloof en Kerk (ik snap Vermeersch bijvoorbeeld heel goed in wat hij zegt) en kan ik nog positief geraakt worden door geloof, inzet ...enfin het doet er niet toe. Ik heb toen dus een prekerige brief terug gekregen van de woordvoerder (B?) over vergeven, kudde etc.) en dat ik altijd terug kon. De brief heb ik razend weggegooid.

Er was rond mijn 4 à 8 jaar sprake van ongemakkelijke aanrakingen door een priester bevriend met mijn vader (nonkel C(?)). Ik hoorde via via dat deze man voor ""bepaalde feiten naar een rusthuis/rvt xxxx is overgeplaatst in xxxx. Mijn vader had zelf jaren in een priesteropleiding gezeten (geboren in 1932 intussen in 2004 overleden), maar stopte omdat hij dacht het ambt niet waardig te zijn (?). In het xxxx college xxxx in xxxx kreeg ik te maken met een godsdienstleraar (D) die me onder zijn hoede nam (ik was verlegen, onzeker, teruggetrokken en kende niemand in die school). Na verloop van tijd ging ik 's middags bij hem thuis mee eten mooie historische boeken kijken terwijl hij me streelde en omarmde, zelfs mee zeilen op zijn zeilbootje, autotochtjes maken, hij nam me in vertrouwen(?) over zijn zieke (?) vrouw en allerlei andere dingen, en hoe geweldig gevoelig, en echt ik wel was etc. Dit was met goedkeuring van mijn ouders (hij droeg zorg voor mij), hoewel ze denk ik niet alles wisten wat we tijdens schoolpauzes deden. Ook hij hield het bij heimelijke blikken, verstandhouding, strelen etc. Eerst was ik blij met de aandacht en het gezien worden, nadien voelde ik me meer en meer in de val. Wat toch allemaal behoorlijk benauwend was en me in de war bracht. Het zorgende contact is plots door hem gestopt, ik begreep niet goed waarom, dacht dat ik iets fout had gedaan.

3 jaar geleden heb ik hem in het college opgezocht. Hij erkende min of meer dat het niet klopte toen en dat dat de tijdsgeest was (voor een pupil zorgen) en dat hij er omwille van zichzelf mee gestopt is. Hij begreep min of meer dat het voor mij een moeilijke ervaring was.

In hetzelfde college was er een leraar, pater E (overleden). Ik kon heel slecht wiskunde en hij zei tegen mij dat ik geen "echt mens" kon zijn als ik geen wiskunde kon. Hij zou me bijlessen geven om me te helpen. Ik ervaaarde hem als kleinerend in zijn bijlessen na school. Later ook in de schoolvakanties bijlessen omwille van herexamens die hadden altijd een denigrerend kantje. Ook hij hield het bij dicht tegenaan schuiven, vastpakken tijdens de uitleg, been strelen, etc. Mijn schoolcarrière, vertrouwen in mezelf, etc. heeft er wel een serieuze deuk mee gehad. Bovendien heeft ook mijn vader me op ongemakkelijke, bedreigende manieren benadert onder het mom van een 'goed gesprek' en 'voorlichting'.

Ik heb getwijfeld of ik wel normaal was, of ik homo zou zijn etc. Ik ben op mijn 19 jaar thuis kwaad en rebels weggegaan en ben alleen gaan wonen in xxxx. Op aansturen van mijn vader kreeg ik bezoek van een jonge priesterleraar (F) uit het dorp die ook in xxxx woonde. Hij kwam met me babbelen, wilde me steunen, gaf me sigaretten en eten, (b)(v)eroordeelde mijn rebelse en bandeloze gedrag etc. Op een bepaald moment is hij me bij hem thuis beginnen strelen, uitkleden, bevredigen etc. (ik was toen al wel 20 jaar denk ik). Ik had de idee dat ik niet anders kon, (uit erkentelijkheid), hij gaf me de idee dat het normaal was en dat ik wel moest zwijgen. Het contact is dan wel verminderd, hij stak me af en toe nog iets toe dat ik dan maar aannam als een soort smartengeld. Mijn respect voor hem was niks meer. Ik ben als kind niet verkracht in de zin van gedwongen tot orale seks of penetratie. Dus ben ik niet echt een pedofilieslachtoffer. Toch voel ik tot nu het effect van deze zaken. Ik wil mijn stukje verhaal toch ook laten horen.

Bij dezer wil ik eindelijk opnieuw, mijn verhaal kwijt, en hopelijk komt het deze keer niet in de doofpot, waar het wel terecht kwam te xxxx, na een onderhoud met kanunnik A, toen ik net een jaar geleden mijn verhaal bij hem deed op zijn kantoor.

Ik heb sinds 1 jaar mei 2009, definitief gebroken, met Priester B, momenteel wonende te xxxx, en heden directeur van de aanwezige kloosterorde.

Voorheen was hij deken te xxxx, en in de jaren tachtig directeur van de psychiatrische instelling te xxxx.

Als student aan het xxxx Instituut voor verpleegkunde en nadien student aan de xxxx ziekenhuiswetenschappen, en opvolgend werkzaam in het xxxx Ziekenhuis te xxxx, als gegradueerde operatie assistent in de cardio-chirurgie, ben ik in contact gekomen, tijdens retraite/bezinningsdagen met Dhr. B.....ah, ik ben zo woedend, op die man, die door zijn machtsmisbruik en beloftes (hij zou me opnemen in zijn testament,ik wou zijn geld niet!!) mijn leven heeft gekraakt, tot wat ik nu ben, op 49 jaar een alleenstaande,wat dacht je, na alles!!!!.....en reeds jaren in psychische hulp, zonder resultaat, en al meerdere keren, dicht bij zelfmoord gestaan.

Hij nodigde mij steeds uit ter zijnen villa te xxxx, en vanaf toen verplichte hij mij tot seksuele daden, ik was toen een knappe homoseksuele man (mannequin/model, als extra job), met chantage en manipulatie, daar hij mij als uitverkorene had gekozen,wat ik als een eer moest beschouwen. Jaren ging dat door, hij was enorm jaloers op mij, hij vergeleek hemzelf steeds met mij, ik ben bijna 25 jaar jonger,ah, ik ben zo woedend, op die man, die door zijn machtsmisbruik en beloftes (hij zou me opnemen in zijn testament,ik wou zijn geld niet!!) mijn leven heeft gekraakt, tot wat ik nu ben, op 49 jaar een alleenstaande,wat dacht je, na alles!!!!.....en reeds jaren in psychische hulp, zonder resultaat, en al meerdere keren, dicht bij zelfmoord gestaan.

Ik heb me steeds op mijn werk en job gestort, maar tot vorig jaar, toen ik zijn opdringerigheid niet meer aankon, de moed bij elkaar geraakt om er mee te breken,maar je hoopt, er vanaf te zijn, maar nee, je draagt en sleept het dagelijks mee. Als ik aan zijn vies, onaantrekkelijk lichaam denk,ik kan het u zeer gedetailleerd beschrijven, maar bespaar het u, word ik misselijk.

Die situatie was toen onhoudbaar, hij schreef mij steeds liefdesbrieven, hij wou (eiste) een exclusieve relatie met mij, maar ik wou dat niet, en dat kon en wou hij niet aanvaarden, en na heel sterke aandring, ging ik toch nog op bezoek bij hem om te spreken over mijn keuze, en dat we geen relatie konden hebben, ik kwam hem nog helpen.....om mijn standpunt te begrijpen, zodat hij het kon verwerken, en dat hij niet teveel zou lijden.(want tengevolge zijn pensioen en directeurschap bij de zusters, had hij weinig contacten met de buiten maatschappij en met prooien),aldus voelde hij zich opgesloten....en was dat citaat: "gezaag en geklaag van die nonnen kotsbeu".

Daardoor werd hij agressiever, beledigde en vernederde mij op alle vlakken, op fysiek, en psychisch vlak,dat ik er ben weggelopen, want die laatste keer was hij veel te ver gegaan. Ik heb hem toen een afscheidsmail geschreven, en gevraagd mij nooit meer te contacteren, en heb alle correspondenties, brieven en ansichtkaarten van hem vernietigd.

Ik was niet de enige, er was nog een zekere X (een xxxx dacht ik, die nu zou xxxx zijn aan de xxxx) uit xxxx. Die man had een relatie met een andere man, maar was ook in de machtsgreep van hem, zodat hij toch nog regelmatig bij hem kwam logeren.....want toen sliepen ze samen.

Wij beiden wisten van elkaar maar, we hebben en mochten elkaar nooit ontmoeten.

Er was ook nog een andere priester uit xxxx, die bij hem op vakantie kwam logeren, waar hij ook seks mee had.

Ik kan uren praten over mijn verhaal, dat is pas een topje van de ijsberg, ik hoop het ooit te plaatsen,maar vrees ervoor, maar wil wel dat jullie hem op de hoogte brengen van deze klacht, zodat hij ook maar eventjes beseft wat hij met mijn leven heeft gedaan, en waardige excuses zijn zeker welkom,maar daar moet ik niet op wachten, met zijn ego, is dat teveel verwacht. Na 31 jaar lijden, hoop ik op gerechtigheid.

Als oud-leerling en slachtoffer vind ik het mijn plicht U te wijzen op het feit dat er in het verleden door sommige paters wel erg letterlijk werd omgegaan met 'De regel van Sint-Benedictus' ,het stukje over 'DE LIEFDE'

Talrijke jongens werden seksueel misbruikt door Dom A, Dom B, Dom C en ook Dom D werd vernoemd, maar dit kan ik niet bevestigen. Wist U dat de vorige abt (Dom E) hiervan op de hoogte was? Hij heeft zelfs letterlijk aan een jongen gezegd dat zowel hij als dom A zwak waren geweest en er werd NIETS gedaan. Zij hebben ook de andere paters onrecht aangedaan!!!!

Het gevolg dat jongens door sommige paters als lustobject werden gebruikt, was dat sommigen onder hen zelf dader werden.

Anderen dan weer gaan nu nog steeds gebukt onder dit trauma .Wist u dat X in 1986 om die reden zelfmoord heeft gepleegd. Vooral verschrikkelijk voor zijn zus die haar broer zo moest verliezen.

Zelf ben ik slachtoffer geworden van medeleerlingen die zelf dader werden... Ik heb er op dit ogenblik jaren van intensieve therapie op zitten en nog steeds ben ik in wekelijkse therapie...Nu nog is een normale seksuele beleving onmogelijk. Ze hebben mijn puberteit afgepakt, ik was toen het begon een kind en was helemaal nog niet met seks bezig...Van de ene op de andere dag was ik volwassen...Signalen heb ik genoeg gegeven...van 76% naar 52%. Ook mijn ouders gaan dus zeker niet vrijuit.

Ook ik heb zelfmoordplannen gehad...Lichamelijk heb ik ingrepen moeten ondergaan, blijkbaar heb ik een plasfobie ontwikkeld...ik kon onmogelijk nog plassen, lichamelijk was er echter niks mis...het gevolg is dat ik dreigde in totale retentie te gaan met als gevolg dat ik mijn nieren kon doen ontploffen...

In januari en februari dit jaar heb ik om die reden enkele ziekenhuisopnames en 2 operaties moeten ondergaan, anders moest ik mezelf minsten 4X per dag blijven sonderen.

Ik hoop dat wij (de slachtoffers) op uw steun kunnen rekenen om ALLE slachtoffers te erkennen!! Erkenning die de slachtoffers nu nog steeds niet krijgen, zelfs niet van hun eigen ouders en/of familie. De Commissie Adriaenssens werd door mij en nog andere mannen op de hoogte gebracht.

Mijn geloof in de Kerk is nog niet verloren maar ik hoop dat alle paters bereid zijn om voor de slachtoffers op te komen en dat er geen doofpotoperatie meer gevoerd wordt.

Naar aanleiding van de recente gebeurtenissen, wil ik toch aangifte doen van een poging tot seksueel misbruik door een priester.

Alhoewel de feiten dateren van eind de jaren 60, ben ik toch nieuwsgierig wat er met de persoon in kwestie gebeurd is.

De priester met de naam A was godsdienstleraar aan het xxxx college te xxxx.

De man betaste de leerlingen onder de kleding.

Op een dag moest ik op zijn kamer komen die meteen afgesloten werd.

Hij begon seksuele voorlichting te geven en trok mij op zijn schoot en wou mijn broek openmaken.

Gelukkig heb ik hem kunnen omverduwen en door het raam ontsnappen.

Toen mijn ouders de directie op de hoogte brachten, werd met aandrang gevraagd om geen klacht bij het gerecht in te dienen.

De priester werd na verificatie met andere leerlingen van de school weggestuurd en de zaak was afgehandeld.

Groot was mijn verbazing toen ik een jaar later dezelfde priester tegenkwam in het xxxx xxxx.

De man was daar terug werkzaam als studiemeester en godsdienstleraar.

Ik kwam de man een laatste keer tegen toen hij werkzaam was als priester in het xxxx hospitaal xxxx.

Dit verhaal illustreert hoe er vroeger omgegaan werd met dergelijke gevallen in de Kerk en ik begrijp zeer goed dat slachtoffers sterk getraumatiseerd kunnen zijn door deze ongeoorloofde daden.

Ik begrijp ook niet dat de Kerk die homoseksualiteit verwerpt, niet onmiddellijk pedofiele onderdanen ontslaat of in de ban slaat. Pedofilie is in mijn ogen even erg als verkrachting en hier kan geen sprake zijn van een opwelling maar van wel overwogen en repetitieve handelingen die indruisen tegen elke mogelijke humane of godsdienstige opvattingen.

Ik ben geboren in 1956. Mijn ouders zochten voor mij een goed aangeschreven katholieke lagere school uit: de xxxx school te xxxx. Ik liep er school van het eerste tot en met het zesde leerjaar, dus ongeveer van 1962 tot 1968.

Deze school werd op dat moment beheerd door de xxxx.

Bij aanvang was er een oude directeur, toen ik er school begon te lopen. Wat later werd deze oude man vervangen door een jongere broeder: broeder A. Ik was toen al wat ouder en herinner me de sympathie die deze nieuwe directeur verkreeg bij de leerlingen: stel je voor, een directeur die mee ravotte op de speelplaats en die, net als wij, een ijsbaan durfde af te glijden. Wel te verstaan: in het zwart gekleed, in rok, met een wit kraagje. Nooit gezien natuurlijk in die school!

Op een bepaald moment, ik zat toen al in één van de hogere klassen, vroeg de meester me iets te gaan halen bij broeder directeur. Ik weet niet meer precies wat, ik was ook maar heel even in zijn kantoor, maar toen ik naar buiten wilde gaan, ging broeder A naast me staan. Plots ging hij met zijn hand in mijn broek, via mijn rug, richting billen.

Meer is er niet gebeurd, het was ook eenmalig, maar ik kan u verzekeren dat zo iets wat met je doet als kind. Je kon er zeker niet met volwassenen over praten. Onder schoolgenoten werd er wel eens lachend gezegd dat, als je bij de directeur moest zijn, dat je maar beter zorgde dat je een riem droeg, die stevig opgespannen was.

Het gaat hier niet om een ernstig seksueel contact maar als grensoverschrijding, gepleegd door een persoon aan wie je door je ouders te goeder trouw was toevertrouwd, kan het wel tellen vind ik. Ik vind dat ik u dit feit diende te melden.

Achteraf heb ik gehoord dat deze broeder A niet meer in de xxxx school werkte. Was hij overgeplaatst? Had hij nog slachtoffers gemaakt? Waren zijn oversten van feiten bewust en vooral vraag ik me af, of hij daardoor op andere plaatsen terug ongestoord zijn gang is kunnen gaan?

Als ik vandaag op tv de les zag die Mr. Vangheluwe onlangs gaf aan de KULeuven, heb ik een erg déjà-vu gevoel. Bij één of ander jubileum van de xxxx school kreeg elke leerling een mooi uitgegeven fotoboek mee naar huis. En op de allerlaatste bladzijde (kaft) stond een lachende broeder A, omringd door enthousiaste leerlingen, boven dewelke hij uittornde en handjes gaf. De grote kindervriend, de lieve directeur die zich op het niveau van zijn leerlingen kon plaatsen. Ik weet wel beter.

Pastoor A misbruikte ons gezin om zijn pervers seksueel leven te maskeren. Hij diende klacht in tegen mijn persoon met zes VALSE PV'S wat ik met bewijzen kan staven.

Mijn toenmalig advocaat kreeg van zijn tante de opdracht om de pastoor te beschermen!

Hierdoor verloor ik het KORTGEDING en kon de pastoor het vonnis van de rechter misbruiken daar waar het hem het best uit kwam. Mensen geloven immers graag wilde verhalen over hun medemens, zolang het maar niet over hun eigen persoon gaat.

Bepaalde dorpsgenoten sprongen uit jaloezie mee op zijn kar en sloegen en schopten even hard als de pastoor.

En toen stopte het nooit meer.

Bij alles wat van hem aan het licht kwam diende hij klacht in tegen mijn persoon.

Ik was zijn zondebok.

Alle dagen kenden we pesterijen, vernederingen, bedreigingen, verwijten, zowel van de pastoor als van sommige vrouwen die achter hem liepen en nu de kans zagen om jou als rivaal uit te schakelen.

Nooit kan je zo iets begrijpen, laten staan plaatsen.

En familie, allemaal ontwikkelde mensen, die nog niet eens begrepen dat ik na jaren, want mijn proces duurde zeven jaar ging cocoonen om mezelf te beschermen, omdat ik de kracht en de moed niet meer had, geen energie om nog buiten te komen, te vechten tegen de steeds weerkerende vernederende blikken, verwijtende ogen, het was een hel, het is nog steeds een hel.

Het gevoel dat je voor je eigen familie niets meer bent, dat ze niet eens zien hoe beschadigd je bent, dat ze zelf de moeite niet deden om op zo een traumatisch moment je kinderen op te vangen, woordeloos word je er van.

Enkel hun imago telde, want "IK" liet hen in de steek.

Mijn man overleefde de rechtszaak niet, hij stierf op veertien dagen midden in gans het gebeuren. En zelfs dan hadden ze het ijskoude hart om samen af te spreken om ons gezin voorgoed de rug toe te keren. Elke dag neem ik medicatie om te overleven, en elke dag vrees ik voor de dag dat het mij te veel wordt.

Daarvoor ben ik nu wel dankbaar dat er toch een heel miniem stukje waarheid naar buiten komt.

Want dat is voor de kinderen zeer belangrijk, dat de waarheid eens geweten wordt.

Want de pastoor stopt niet.

Mijn zaak kwam effectief voor de rechtbank MAAR GANS MIJN DOSSIER MET ALLE BEWIJZEN TEGEN DE PASTOOR VERDWEEN OP HET PARKET!!!!

Met alle gevolgen van dien, dat mensen nog steeds niet weten wat hij ons gezin aandeed, dat hij nog steeds met een pokerface in de klas staat klaar om zijn slachtoffers te kiezen, enz.

Maar wie heeft de bevoegdheid om een dossiers te doen verdwijnen???

Wie denk je??

Als het parket zuiver is waarom werd ik met zoveel informatie en bewijzen over de pastoor nooit meer gehoord?

En dan nog verloor de pastoor elke rechtszaak die hij tegen mijn persoon aanspande. Ik heb meerdere malen hulp gevraagd aan kardinaal Danneels, hij was van in den beginne op de hoogte, maar zijn priesters zullen altijd primeren boven gelijk welke klacht.

Ook ben ik op de hoogte van diverse aanrandingen van deze priester.

De recherche vroeg indertijd aan C het dossier van aanranding van persoon X door A maar hij weigerde zijn medewerking!

Niet alleen Danneels zwijgt, zoveel priesters zwijgen voor elkaar, niet om pedo zaken, maar omdat ze nu eenmaal zaken doen die het daglicht niet mogen zien.

Ik kan ELK woord BEWIJZEN maar elke woord dat de pers wou schrijven werd door bedreigingen van de pastoor nooit geplaatst.

Wat een wereld leven wij.

Ik schrijf nu zelf een boek waarin al het leed wordt verwoord omdat ik vind dat de buitenwereld ons verhaal mag kennen. (Blz 2 het voorwoord)

En waarom wordt er niet meer gesproken over slachtoffers? Mensen die jullie hoop gaven! Hoop op genezing, hoop op een ander leven, hoop op een einde van hun nachtmerries. Vreselijk voor al die wonden die weer gaan bloeden.

Voorwoord uit mijn boek

Dit boek schrijf ik niet "zomaar".

Het is geboren uit motiverende gesprekken met mensen die in mij, ook na 23 november 2003 bleven geloven en mij zo stimuleerden om de buitenwereld te confronteren met het "bestiale" van het "humaan" zijn.

Voor hen is het gebeuren een schrijnend gevolg van zo velen die hun verantwoordelijkheid niet namen "een psychologische thriller"!

Niemand, maar dan ook niemand, kende de moed om de waarheid te verwoorden.

De media vernietigde uit sensatiegeile drang in enkele seconden ons leven en kende zelfs de maturiteit niet om hun leugens te weerleggen.

Zij staken het vuur aan en **zwegen** terwijl ons gezin een stille dood stierf!

De schrijnende gevolgen van wat ooit ons leven was zijn meer dan een getuigenis van het feit hoe mensen elkaar onomkeerbaar kunnen verwonden.

Bezeten door de microbe van heiligheid gingen ze in "dwaze" onwetendheid mee in het verhaal van één mens, één priester.

De vuile roddel die ze spuwden was een vorm van sensatiezucht, tijdverdrijf en aandacht vragen om zelf belangrijk te kunnen zijn.

De rechtbank weerlegde al **zijn** leugens!

Bij elke klacht, elke stap van hem werd ik vrijgesproken, maar de feiten die hij zelf pleegde werden nooit aangehaald, zelfs **bewust gezwogen**, zodat ik voor velen "de schuldige" bleef.

Priesters worden nog steeds door kwezels in bescherming genomen en het bisdom biedt een veilige schuilplaats aan hen met pervers seksueel gedrag.

Ik hoop via dit boek een steun te zijn voor de ontelbare slachtoffers van priesters die door chantage de mond gesnoerd worden waardoor hun zieke geest vertakkingen krijgt.

Het is een blijft een utopie denken dat priesters geen seks hebben, quod non, vandaar hun collectief zwijgen.

Zelfs priester die de witte pater uithangen houden deze perverten hun schijnheilige handen boven het hoofd, en de namen zijn ons bekend!

De buitenwereld **zweeg**, familie **zweeg**, het bisdom dat op de hoogte was **zweeg**, priesters **zwegen** om **zichzelf** te beschermen, **leerkrachten en directie zwegen**, parochianen **zwegen**, vrienden? **Zwegen**, het parket **zweeg** en zij die de waarheid zeer goed kenden hielden uit angst voor zijn represailles hun mond.

Iedereen zweeg!

Ons leven werd door hun zwijgen een hel, was de hel, waarin we leerden "overleven" tussen brokstukken van dreigementen en vernietiging.

Door dit boek te schrijven, spring ik heel bewust in de onbekende diepte der demonische ravijn.

Maar moet ik blijven zwijgen?

Moet ik mensen beschermen die ons leven lieten verwoesten?

Moet ik tafelen met familie die al die jaren de waarheid **verzweeg**?

Moet ik iedereen vergeven die door hun **zwijgen** bijdroegen tot de dood van mijn lieve man?

Ik ben slachtoffer, 62 jaar, bruggepensioneerd na een loopbaan als wetenschappelijk onderzoeker, directeur xxxx en xxxx en consulent van xxxx, maar ook tussen xxxx - xxxx bondsleider van jeugdbeweging- xxxx en jeugdbeweging xxxx die in deze periode meer dan 300 leden telde en in 1986 met een gemengde werking begon als eerste in Vlaanderen, werking waarvan ik gedurende 2 jaar de hoofdleder was.. In dezelfde periode xxxx - xxxx was A eerst bondsleider, seminarist en daarna proost van de jeugdbeweging xxxx, om zich daarna verder te richten op coaching van een xxxx ploeg.

Een interessant verhaal waarin volgend bilan wordt opgemaakt van E.H. A: *"Het was ook toen (xxxx) dat A afscheid nam van de bond. Uit schriftelijke en mondelinge getuigenissen valt af te leiden hoe hij gedurende meer dan tien jaar, als ban- en bondsleider, verantwoordelijke voor leidersvorming of gewoon zonder enige officiële functie een onaantastbare positie had ingenomen in de bond. Hij had zijn stempel gedrukt op de perfectionering van de bondswerking. Zijn fysiek prestatievermogen was bijna spreekwoordelijk. Voor de leidersploeg werd hij na verloop van tijd bovendien een gewaardeerde hoewel soms harde mentor, die erbij was als er belangrijke beslissingen moesten genomen worden, die telkens opnieuw de jongeren aanzette om hun zaken ten gronde uit te praten om tot duidelijke standpunten en effectieve oplossingen te komen, die ook doorheen de periode van contestatie open bleef staan voor de ideologische evolutie van de bondsleiding, maar er tegelijk over waakte dat de bond niet vergleed naar een politieke drukkingsgroep en in eerste instantie zijn functie als jeugdbeweging bleef waar maken."*

Op zich is hier dus niets aan de hand ware het niet dat ik verder heb moeten leven met een 4-tal situaties waarin A ongewenst en op dat ogenblik door mij ongekend seksueel gedrag verplicht werd als onderdeel van zijn seksuele bevrediging, heb ik pas achteraf en later pas goed beseft. Bij twee van deze situaties werd door hem de deur gesloten en alles speelde zich af binnen de gewone jeugdbeweginglokalen of locaties. Ik was toen tussen 15 en 17 jaar, je kan ze dus moeilijk als 'pedofilie' klasseren, maar ze waren door mij ongewild, er ging geen enkel gesprek aan vooraf en er werd later nooit op teruggekomen. Toen ik als 18 jarige m'n eerste jaar seminarie in xxxx herinner ik me een bezoek van A waarbij de toenmalige directeur B een woede-uitbarsting kreeg toen hij me samen met A zag en hem voor m'n ogen begon af te slaan door de gang terughollend, met B alsmaar slaand en roepend. Ook B kwam hierop ten aanzien van mezelf niet terug in een gesprek. Dit is een schok geweest die me pas later heeft doen inzien dat B op de hoogte moet geweest zijn van de bedoeling (en desgevallend het verleden) van A. Hetzelfde kan gezegd van C en D, die beiden ook als bondsleider en proost in jeugdbeweging xxxx xxxx actief geweest zijn en A binnengebracht hebben in de bond, vooraan de jaren xxxx. Ikzelf zat na bondsleider in dezelfde logische lift als E, D, C, A, door na bondsleider te zijn geweest priester te worden, tot m'n 3de jaar seminarieopleiding (1ste jaar theologie) in 1968 wanneer ik deze studies onderbrak en naar xxxx xxxx ging studeren.

Een te lang verhaal en aanloop allicht om het volgende te zeggen:

In welke mate was het gedrag en het gebruik van mezelf voor de seksuele bevrediging van A enkel ten aanzien van mezelf, of werden hierin ook andere jongeren, ge- of misbruikt? Ik heb maar onrechtstreeks weet van 2 situaties: m'n beste vriend, (ik was toen 15 jaar) bleef van de ene dag op de andere weg van de jeugdbeweging en ging naar de scouts op beslissing van z'n ouders, ondermeer wegens drankgebruik door deze jongere. Heb het nooit begrepen en er toen veel verdriet om gehad. Een tweede zaak betreft een zeker X die begin jaren zeventig, staat me voor, een klacht heeft ingediend wegens seksueel misbruik waarvan ik niet uitsluit dat ze met A te maken had, hetgeen zeker op het niveau van het bisdom xxxx geweten was en gevolg gekregen heeft. De standplaats van A is sindsdien nooit meer xxxx geweest, xxxx en z'n xxxx activiteit is verplaatst naar xxxx.

De vraag die mij knaagt is evenwel of ik, als bondsleider van de jeugdbeweging xxxx tussen xxxx, en zelf voorwerp van ongewilde seksuele ge-/misbruik door A, geen alarm had moeten slaan, en voorkomen dat anderen, jongeren, kinderen, desgevallend hiervan afgeschermd werden. Ik heb allicht 'te jong' verantwoordelijkheden gekregen en ik kan niet uitsluiten dat m'n eigen inschakeling in de seksuele bevrediging van A een onderdeel was van een ruimere ge- of misbruik. Ik heb vooralsnog m'n impuls onderdrukt om kernpersonen met deze vragen te confronteren, omdat ik niet weet wat ik wakker maak en omdat elkeen hierin met zichzelf (en de anderen) in het reine moeten komen. Dat een hoge, door iedereen geprezen geestelijke zoals de Brugse Bisschop, door anderen ongewenst seksueel gedrag ontwikkelt, laat gemakkelijker toe om ook de 'veel geprezen en waardevolle jeugdbewegingactie' van A in een ander daglicht te plaatsen.

Dus zowel vanuit mezelf maar meer nog vanuit de verantwoordelijkheid die ik tussen xxxx en xxxx had en eventueel de jongeren en kinderen die minstens het risico gelopen hebben op seksueel misbruik, niet heb kunnen 'beschermen' blijft aan me bezighouden, ook al weet ik dat ik zelf op dat ogenblik geen verweer kon ontwikkelen en zelf 'slachtoffer' was. Voor zover ik het 'enige' slachtoffer was van A, kunnen jullie dit als een 'klacht' beschouwen zonder dat er verder gevolg aan dient gegeven, ik wens vooralsnog geen 'confrontatie', alhoewel ik dit kan overwegen als het voor jullie of voor anderen nuttig kan zijn. Voor zover A in andere klachten opduikt en of andere priesters in de periode xxxx - xxxx in jeugdbeweging xxxx zich te buiten zijn gegaan, sta ik beschikbaar om dit en dezen verder te plaatsen in het reilen en zeilen van de uiterst dynamische jeugdbeweging die xxxx in die periode geweest is. Ik besef dat deze dynamiek voor mensen (en voor een stuk ook voor mezelf) reden kan zijn of geweest is om alles maar ingedekt te laten omdat zij van de jeugdbeweging en ook door A, ook een en andere bijgebracht zijn. Dat is ook voor de Brugse Bisschop het geval. Bij deze en een ruimere klachtenmelding sta ik graag tot jullie beschikking, al is het maar om 45 jaar na de feiten, m'n verantwoordelijkheid enigszins wel te kunnen opnemen.

Ik vraag me ook af of binnen het gebied van de jeugdbewegingen, met talrijke proosten en aalmoezeniers, die meestal ook leerkracht waren in de bisschoppelijke colleges, niets meer aan de hand is (geweest) dan op het eerste zicht lijkt. De overweging van Jan Blommaert op www.dewereldmorgen.be/artikels/2010/04/26/kunnen-we-echt-niet-beter-dan-vieze-roger is hierbij evenwel niet onbelangrijk maar hij onderschat allicht toch de impact van wat in de schemerzone van parochie, college en ook de jeugdbeweging allemaal het daglicht niet mocht zien. De uitspraak van Rik Devillé in de krant, heeft me sterk aangesproken waarin hij stelt dat het niet enkel gaat om 'pedofilie' en misbruik van kinderen maar ook om het ongewenst seksueel gedrag van priesters in hun morele machtspositie, ook al betreft het jongeren, jongvolwassenen of zelfs volwassenen.

Ik ben niet expliciet geweest wat de feiten zelf betreft, maar ik ben wel bereid om hierover verdere toelichting te geven.

M'n leven is gelopen zoals het is, pas op m'n 23 jaar heb ik volwaardig seksueel contact met een partner, maar toch altijd met een zekere probleemgeladenheid. M'n persoonlijkheidsontwikkeling is (zoals bij zo vele mensen) allicht niet optimaal en ik kan de impact van A op een evenwichtig leven niet inschatten. Ik ben nergens in therapie gegaan en heb m'n boontjes altijd zelf gedopt, ook al wordt mij gesuggereerd om langs een therapie (meer) voeling te krijgen met m'n eigen leven en bestaan.

Misschien kan de Kerk een Fonds openen die mensen (ook op latere leeftijd) toelaat langs een therapie of gesprekken te proberen zicht te krijgen op de impact van wat hen is overkomen, want met

hun pensioen (ook hier heeft de vergrijzing toegeslagen) komen ze er niet, zeker niet als ze alleen (zijn komen te) staan.

Je suis prêtre et je me suis confié à Mgr A qui m'a donné votre adresse pour être reçu chez vous. J'ai des révélations à vous faire pour me libérer.

Le mail que j'ai envoyé à Mgr A évoque la situation.

Les deux prêtres dont je parle sont très proches de Mgr B c'est pourquoi je demande la confidentialité.

Je vous envoie ce petit mot pour vous donner quelques nouvelles en espérant ne pas vous déranger. Lors de notre dernier échange vous avez convenu avec moi que j'étais dans une impasse. L'Evêque de xxxx, suite a des révélations par rapport à un prêtre pédophile durant mon enfance m'a envoyé auprès d'un prêtre duquel je m'étais plaint en 2007 pour des propositions malhonnêtes. Je me rappelle vous en avoir parlé. Je n'ai pas refusé la nomination mais je suis mis dans une ambiance épouvantable sans responsabilité. Pour l'évêché: voir l'annuaire 2010: je suis vicaire de xxxx mais le doyen m'écarte de tout. Il me dit responsable de cinq villages dont il reste le curé. Il veut changer les horaires de messe pour l'an prochain. Les profession de foi etc... Dans les équipes à chaque fois que je m'exprime il tourne en négatif. Il me fait passer pour rien et me cantonne avec son groupe de laïcs dans des taches techniques comme j'ai refusé selon le conseil de mon père spirituel, de partager des soirées à deux qu'il planifiât chez lui, chez moi, il me mène la vie dure, je suis devenu rapidement comme son souffre douleur. Il s'entend bien avec mon ancien doyen pour colporter des choses graves dans la population en disant que suite à certains faits j'étais objet d'une sanction canonique.

Il m'impose une évaluation une fois par semaine sans compter les autres

Impossible de prendre un jour de congé en dehors de ce qu'il à planifié en août.

Je me sens mal à l'aise pour vivre mon sacerdoce.

Je suis fort déçu de l'ambiance malveillante qui règne ici. Et c'est peut-être dans ce but que l'évêque m'a mis ici. Je ne sais que faire à part m'en ouvrir a vous. Suite à tel climat les blessures du passé se sont ravivées. J'aimerais peut-être avoir un entretien avec la commission d'enquête qui s'occupe des plaintes pour harcèlement dans la relation pastorale. Pourriez vous me donner une adresse et me conseiller.

Elke dag weer, bij het horen van de nieuwsberichten over het misbruik in de Kerk komt het verdriet weer boven.

Na lang aarzelen en wetend dat het niets uitmaakt, heb ook ik de behoefte te vertellen, in de hoop dat dit enige opluchting brengt.

Misschien is het tijd om gehoord te worden.

Mijn verhaal.

Tot mijn vijftien jaar, was ik een onbezorgd vrolijk kind dat opgroeide in een beschermd warm nest.

En dan opende ik de deur voor Eerwaarde Heer A, leraar aan xxxx van xxxx. Hij was een vriend van mijn tante, woonde ook in xxxx en kwam koffie drinken.

Ik liet hem in de woonkamer met de boodschap dat mijn mama elk moment thuis zou komen.

Toen hij besepte dat ik alleen was, trok hij mij plots tegen zich aan, friemelend en frutselend onder mijn kleren.

Hij heeft mijn borsten betast, prevelend dat hij van grote borsten hield, zat met zijn handen onder mijn rok en wilde me kussen.

Nooit zal ik de stank van zijn soutane vergeten, de begerige handen van een oude stinkende man, het koortsig zoeken van zijn mond om mij te kussen.

De verbijstering en het gevoel van onmacht blijven in mijn herinnering gegrift.

Ik stond stokstijf, totaal verlamd van angst.

Wel heb ik mijn mond halsstarrig toe geperst. Het enige wat ik kon opbrengen.

Mijn moeder kwam thuis, waarna ik naar boven ben gevlucht.

Uren heb ik in bad gelegen om de stank van mij af te spoelen. Mijn moeder heeft me nu kunnen vertellen dat ik wel vier uur in de badkamer ben gebleven.

Ook al heb ik alles kunnen vertellen aan mijn ouders, toch is er is verder geen woord meer over gezegd.

Het enige wat mijn vader dan toch heeft gedaan, is A de deur gewezen toen hij het lef had terug op bezoek te komen.

Dat het voorval verder werd doodgezwegen, heeft me wel oneindig veel verdriet gedaan.

Als opgroeiend meisje, ben ik mezelf gaan verafschuwen. Ik voelde me vuil en dik. Borsten vond ik afschuwelijk.

Eetstoornissen waren het gevolg. Veel eten en dan weer vermageren. Op het randje af ben ik ontsnapt aan een anorexia omdat mijn broer, die geneeskunde studeerde, ermee dreigde met mij naar xxxx te gaan.

Ondanks dit alles hebben mijn ouders in volle overtuiging gedacht dat het beste was over het voorval te zwijgen. Ik besef dat ze dachten goed te doen en toch geeft het mij tot op heden een enorm gevoel van eenzaamheid en onbegrip.

Een sleutelwoord in heel mijn opvoeding is " overdrijf is niet ", " wat bent ge toch overgevoelig".

En inderdaad, er is toch niet zoveel gebeurd dacht ik dan, en voelde me weerom schuldig.

Nu ben ik 57 jaar oud en weet dat dit voorval mijn verdere leven heeft bepaald.

Als opgroeiend meisje was ik ervan overtuigd dat, als mijn lief mij naakt zou zien, hij wel zou vluchten.

Ik was dan ook dolgelukkig dat iemand mij toch wilde. Al vlug was het duidelijk dat mijn man zelf enorm veel problemen had.

Vijfentwintig jaar heb ik het volgehouden. Mijn man is een superintelligent maar psychisch ziek man, die niet kan leven. Hij is alcoholist en na zijn derde zelfmoordpoging kon ik het niet meer opbrengen met hem verder in angst te leven.

Met behulp van een psychologe (in totaal 11 jaar therapie) vond ik de moed om weg te gaan, wetende dat ik toch ook recht heb op een eigen leven.

Gezien mijn opvoeding was hem verlaten dan ook een hele stap.

Ik ben nu relatief gelukkig in mijn klein huisje, heb twee fantastische dochters, goede schoonzons en twee kleinkinderen. Ze zeggen dat ze nu een nieuwe thuis hebben gekregen waar ze wel terecht kunnen. Dat maakt me blij.

Mijn vertrouwen is door alles wat ik heb meegemaakt echter wel enorm geschonden. Het gevoel lelijk te zijn blijft ook hardnekkig hangen.

Ergens snak ik nog naar armen om me heen, maar durf geen man nog te vertrouwen.

Ik wil me niet meer altijd schuldig voelen.

Bitter ben ik niet, wel verdrietig. Ik weet dat er ook veel is om dankbaar voor te zijn en toch

“ elke avond weer de vraag naar het waarom, de zin, herinnering “

Ik weet niet of de feiten ernstig genoeg zijn om er melding over te maken, de feiten speelde zich af op de kampen van xxxx.

Ik weet niet wanneer juist, in het 4e, 5e, 6e studiejaar moest ik naar xxxx kamp.

Ik ben er bijna zeker van dat het xxxx was, ik herinner mij toch een paviljoen, waar het zich plaats vond, jaar '74,'75, of '76?.

Ik vermoed dat mijn moeder op de "medische fiche" meldde dat ik mogelijks bed plaste, ik deed dat normaal niet meer sinds mijn 1e of 2e studiejaar, maar voor zekerheid denk ik dat mijn moeder vroeg om mij rond 24(?) uur te laten plassen.

Ik sliep, maar plotseling werd ik wakker met een hand in mijn broek die mijn piemel uitvoering betastte, gepaard gaande met hevige pijn.
Daarna moest ik gaan plassen, en was de toenmalige proost zo vriendelijk mijn piemel vast te houden.

Na enkele keren zelfde ritueel, bleef ik wakker, en zorgde ik ervoor dat ik opsprong van zodra de "controle" afkwam.

Ik denk dat ik dan geen gemakkelijk, gewillig slachtoffer meer was en men niet meer langs kwam, ik durfde niet meer in te slapen, de angst om wakker te worden met een hand in mijn broek met die pijn... Ik herinner me de vele uren dat ik meer dan doodmoe mijn ogen openhield, om tijdig kunnen op te springen, en te lopen naar toilet voor de proost mij kwam helpen. (Ik was tijdens de dag een wrak, en was vaste klant bij de EHBO)

Ook gebeurde er in de douches dingen die niet klopte, één van mijn broers (waren met 10 thuis, ik was de jongste) had gezegd voor ik op kamp vertrok, dat ik de deur van de douche moest sluiten, want de proost kwam iedereen controleren of ze hun piemel grondig hadden gewassen, de proost riep over de douche ruimte dat de deuren niet mochten gesloten worden, ik deed het toch, ik zag (hij?) toch probeerde binnen te komen, maar niettegenstaande de deur gesloten was zei hij niets (over het feit dat de deur op slot was)

Ik denk dat dit maar een heel klein feit is, maar voor mij op dat ogenblik was heel mijn kamp om zeep, ik sliep van zodra het licht begon te worden en ik zo zeker was dat er niemand was en er teveel licht was om zo iets te doen...

Ik ken de naam niet van de proost, ik zag hem tot 1 jaar terug, regelmatig nog in xxxx rondfietsen, telkens als ik hem zag was ik kwaad, zou ik hem aanspreken of niet, tot ik de laatste maanden (door de aandacht in de media) mezelf de moed insprak om hem hierover aan te spreken, maar ik zie hem niet meer, hij is 60 a 70 jaar?, heeft krullend (kroesel) haar, draagt nu bril, rond gezicht, rode wangen.... aan zijn kledij te zien moet hij nog ergens broeder of priester zijn....

Wat mij betreft zou er geen verjaring mogen zijn van dergelijke feiten. Hoe oud ze nu ook mogen zijn, welk "gezag"hebbende functie zij ook mogen hebben, zij moeten gestraft worden. Met een vergeving en 100 weesgegroetjes mogen ze er niet van af komen.

Genoemde geestelijke, A, heeft mij niet lichamelijk misbruikt. Hij heeft mij wel op het matje geroepen om mij te berispen over het feit dat ik mezelf seksueel bevredigde (dat werd hem verteld door een klasgenoot van mij). "Dat is doodzonde en is hetzelfde als de hand slaan aan jezelf", heeft hij me gezegd. Als gezagspersoon heeft hij me vernederd en een aanslag gepleegd op mijn zelfrespect en mijn identiteit, door dat te zeggen. Ik heb geen herinnering aan enig lichamelijk misbruik door wie dan ook op die school, ik weet wel heel zeker dat er andere jongens van mijn leeftijd, van mijn klas zelfs, door een priester of een leerkracht die inwoonde op school, lichamelijk misbruikt zijn.

Ik moet ongeveer 13 jaar zijn geweest (rond het jaartal +-1973-1974). Ik ben nu 50 jaar.

Ik was destijds op kamp samen met heel wat andere kinderen in xxxx ...we kregen een aantal maal bezoek van de lokale aalmoezenier A. Hij woonde vlakbij, samen met z'n huishoudster. Hij was erg zwaarlijvig, en toen vermoedelijk al van middelbare leeftijd.

Het was zo op een gegeven moment dat hij me uitnodigde bij hem thuis, glas frisdrank en een stukje taart ...allemaal onschuldig ...toffe babbel ... Hij stond erop dat ik hem A noemde. Hij wisselde adresgegevens en telefoonnummers uit. Hij wist dat ik het thuis niet zo makkelijk had, en steunde me. Enige tijd later nodigde hij me uit om tijdens een schoolvakantie een paar dagen bij hem te logeren..we zouden veel dingen samen doen (naar Antwerpen gaan, met de boot varen enz.) ... dus hapte ik toe en mocht van m'n ouders gaan.

Om een lang verhaal kort te maken ...kwam hij s' avonds op m'n kamer en naast me liggen ...aanvankelijk wat babbelen..en toen begon hij me te bepotelen, en stribbelde ik eerst wat tegen ...maar hij deed het af als heel normaal en ik moest hem ook betasten (hij nam m'n hand en bracht die

naar z'n geslachtsdeel (inmiddels was z'n gulp al open). Hij zette me onder druk als zijnde dat ik mee moest werken of hij zou nog aardig wat kunnen in de weg leggen voor me (wat weet ik nog steeds niet). Ik werd verplicht al die dagen hem 's avonds oraal te bevredigen tot het einde toe, spijs hij merkte dat ik ervan moest kokhalzen en dan nog drukte hij m'n hoofd steeds omlaag met het bevel verder te doen! Dit herhaalde hij elke avond. (gedwongen dus !!!) Z'n huishoudster was hardhorig en bovendien een simpel van geest persoon ...zij zal er wellicht geen weet van gehad hebben, nog iets van gehoord hebben.

Ik was blij naar huis te kunnen gaan, maar zweeg uit schaamte in alle talen voor m'n ouders. Enkele maanden nadien belde hij terug op. Ik mocht zogenaamd mee naar xxxx met hem (z'n valies dragen zei hij, en verder als goeie vriend zou 't deugd doen dat ik eens weg ben zei hij). Ik weigerde en deed dat niet.

Jarenlang zweeg ik angstvallig en was ik beschaamd (zou men mij wel geloven?).

Uiteindelijk nadat ik gehuwd was in 1986 heb ik rond dat jaartal 1986-1987 een brief geschreven naar Mgr. B, en de feiten aan het licht gebracht. Tot dan heeft dit gans m'n jeugd getekend!!!

Korte tijd nadien was ik persoonlijk uitgenodigd voor een vertrouwelijk onderhoud met hem. Toen ik op de afspraak verscheen...was B verrast dat ik vergezeld was door m'n echtgenote. En merkte ik dat het hem niet echt zinde. Voor mij was het duidelijk, en dat zei ik hem ook " mijn echtgenote is mijn steun, als zij niet welkom is, dan houdt het op, want zonder haar voer ik geen gesprek hierover". Hij heeft het dan toegestaan. Hij vroeg me alles in detail te vertellen..wat ik ook deed in de mate van wat m'n emotie destijds toestond. Het was duidelijk genoeg voor B dat ik slachtoffer was van seksueel misbruik.

Hij zei me ook dat alle gegevens die ik gaf qua locatie, persoon en periode konden kloppen, omdat hij de priester destijds had nagetrokken.

Echter kreeg ik de indruk dat hij de zaak in de doofpot wou stoppen, en niks melden aan een onderzoekscommissie of gerecht. Dit gezien hij me vroeg " wat verlangt u van me, de man is al oud en zwaar ziek".

Ik antwoordde, "dat is idd zeer spijtig, maar kan dit zomaar ongestraft? Hoeveel slachtoffers zouden er met de jaarlijkse kampen nog gevallen zijn, die het niet durfden openbaar te maken zoals ik destijds?" Ergens duidde dit erop dat B dit wou in de doofpot steken omwille van het feit dat de betrokken pastoor oud en ziek was. Eigenlijk mag dit absoluut geen excuus zijn!

Ik ben een 47-jarige man, geboren in 1963, die midden jaren zeventig veelvuldig seksueel misbruikt is geweest, zowel in het xxxx college te xxxx (geestelijken A, B en C) en de pastoor van de wijk xxxx in xxxx, de heer D. Veel van deze zaken zijn jarenlang verdrongen geweest en zelfs onder verdoving (drankje) gebeurd, en nog herinner ik me niet alles, enkel de flitsen die ver weg in mijn hoofd zitten.

Vooraf de gevolgen van de zaken die met me gebeurd zijn (raar gedrag als tiener en puber), en het feit dat ik nu, als 47-jarige, nog steeds niet in staat ben een seksuele (vertrouwens)relatie met iemand aan te knopen, hebben mijn leven getekend. Ik heb me jarenlang als homoseksueel gevoeld, en toch voel ik dat dit "etiket" niet bij mij past.....

Ik ben bij één van de daders van het misbruik thuis geweest, en al wat ik enkel kreeg was ontkenning.... En dat doet nog meer pijn....

Graag wil ik daarmee nu "uit de kast komen", in de hoop een degelijk antwoord of luisterend oor te krijgen.

Ik zou graag ook mijn verhaal even kwijt willen. 't gaat niet om seksueel misbruik maar psychische verkrachting door de kerk.

Van mijn 2,5 tot mijn 7de jaar vond mijn moeder, een vrij simpel maar zeer "bijgelovig" mens, uiterst kerkelijk als t haar uitkomt, het nodig, om bij mij "duiveluitdrijving" te laten doen ééns per jaar ergens in oktober.

Ik heb haar daarmee geconfronteerd voor het waarom.

Zij zei dat ik brulde en schreeuwde gelijk een dier dat ze gingen slachten tijdens het ritueel.

Het waarom was omdat ik 's nachts bang had als de dagen kortten, nachtmerries had en zij dan wakker werd door mijn gehuil en dan geïrriteerd was dat ze niet kon slapen. En ook om mijn wil te breken, zodat ik n mooi "aangepast" kind zou worden.

Zij noemt het in de Kerk van "xxxx" dat dit "duiveluitdrijving ritueel" gebeurde. Ik vermoed dat dit in xxxx is geweest, dat ligt vrij nabij mijn woonplaats van toen. Zover ik weet heeft mijn vader heeft zich altijd afzijdig van mij gehouden. Vermits wij geen auto hadden reed een nonkel van mij. Deze was ook bij het ritueel aanwezig vermoed ik.

Ik werd aan schouders en benen vastgehouden door één of twee volwassenen en terwijl kreeg ik een wijnroodachtig fluwelen doek over mij en begon het ritueel. Ik was uiterst bang tijdens het ritueel. En voelde me binnenin erg verscheurd en psychisch verkracht. Ik probeerde los te komen op allerlei manieren, maar dat lukte niet. Ik voelde me heel onveilig. Vooral omdat niemand mij hielp noch me steunde. Zo heb ik als kind op bepaald moment wel moeten aannemen in mezelf dat ik wel niet moest deugen noch waardevol zijn als ze mij zo lieten afzien en niemand mij hielp. En dat elk jaar opnieuw. Dat er dan inderdaad wel iets mis moest zijn met mij of in mij. Dit gevoel heb ik als kind heel heel diep weggestopt, ik schaamde me ervoor.

Er werd ook geen uitleg vooraf gegeven. Behalve dat de duivel (t kwade) werd uitgedreven. Dat dat nodig was.

Ik heb onlangs pas ontdekt dat ik er een heel diep minderwaardigheidsgevoel aan over gehouden heb. Dit zorgt ervoor dat ik relationeel en professioneel niet altijd goed functioneer. Terwijl ik wel vooruit wil, maar t kan soms gewoon niet. Ik beland dan ongewild in een burn out of depressie. Meestal gaat het gelukkig wel om het van mij af te zetten, maar soms is de pijn zo groot dat ik een tijdje niet verder kan. Ik ben nu in begeleiding bij een persoonlijke coach waardoor ik geconfronteerd werd met mijn minderwaardigheidsgevoelens en mijn schaamte over mezelf.

Toen ik 30 was, heeft mijn moeder nog eens een priester op mij afgestuurd. Die gelukkig me zei, " ik kom even binnen ... om je ma plezier te doen, maar ge gelooft dat toch zeker niet."

Ik vind het nu nodig, omdat niemand iets voor mij gedaan heeft om mij te helpen toen. Ik bij mijn ouders hiervoor niet terecht kan. Dat ik nu mijn verhaal vertel aan iemand die dat wel serieus neemt.

Dit om mijn innerlijk kind uiteindelijk de erkenning te geven: "dat het niet juist was en verschrikkelijk" wat ze toen met mij gedaan hebben.

Ik verwijt de priester (die de Kerk vertegenwoordigde) en die toch hoger opgeleid is geweest. Ook verondersteld wordt om wijzer te zijn. Om mijn simpele, domme moeder niet van dit idee af te praten of haar naar een psychiater of psycholoog te sturen en mij of ons gezin hulp te bieden via een of andere dienst.

De recente onthullingen in de pers over kindermisbruik door priesters heeft al heel wat opschudding teweeggebracht. Een bepaalde bewering als zou seksueel misbruik in het katholiek onderwijs niet hoger liggen dan in het officiële net, moet ik echter met klem tegenspreken en zet mij er toe aan even uw aandacht te vragen voor wat mij persoonlijk overkomen is. Ik ben 71 dus het is geenszins de bedoeling enige verdere actie of juridische stappen te ondernemen. Wat zoveel jaren geleden gebeurd is, heb ik gelukkig verwerkt en er is bij mij zelfs nauwelijks nog rancune. Het is echter wel belangrijk dat het meldpunt van Peter Adriaenssens zoveel mogelijk objectieve gegevens zou verzamelen en daarom wil ik even mijn persoonlijke ervaring signaleren.

Ik ben naar school geweest (lager onderwijs en lager middelbaar) bij de congregatie A in het xxxx college te xxxx en de laatste 3 jaren van mijn humaniora in het xxxx college in xxxx. Het misbruik waarvan ik het slachtoffer ben geweest moet zich ergens rond de jaren 1950 situeren. Ik was met andere woorden 10-11 jaar. Ik ben misbruikt door de klastitularis van de 6e Latijnse, pater A., gedurende ongeveer anderhalf jaar met een gemiddelde frequentie van 1 à 2 keer per week. Het misbruik gebeurde op de kamer van A, waar ik voor de wekelijkse biecht naar toe moest komen. Om

mij te belonen voor mijn 'inschikkelijkheid' kreeg ik altijd wat extra punten op mijn rapport en soms kreeg ik ook enkele tropische visjes voor mijn aquarium. A nam mij dan mee naar een broeder in het college die een zeer groot aquarium had.

Mijn ouders hebben nooit argwaan gehad en ik durfde hen natuurlijk niets zeggen. Zoals wel vaker gebeurt, was A naar buiten toe een man met een fijne opvoeding en een keurig voorkomen. Hij kwam uit de Franstalige bourgeoisie. De man is al jaren dood. Ik heb erg veel geleden door het seksueel misbruik. Ik lag danig met mezelf in de knoei, dacht zelfs dat ik homoseksueel moest zijn, want ik liet mij misbruiken door een man. Ik had ook studieproblemen en heb tweemaal een jaar van mijn humaniora moeten overdoen.

A zal zeker ook andere knaapjes misbruikt hebben. Naar later bleek werd mijn oudere broer ook misbruikt, zij het in mindere mate. Al deze gebeurtenissen liggen gelukkig ver achter mij. Ik heb mijn universiteitsdiploma gehaald, ben zeer gelukkig getrouwd en ben de trotse vader van twee kinderen en opa van 3 kleinkinderen. Mijn afschuwelijke ervaring heb ik echter mijn zoon willen besparen en hij is om die reden naar het officieel onderwijs gegaan.

Ik apprecieer ten zeerste het werk dat u op zich genomen hebt. Als er ook maar één kind minder misbruikt wordt door uw werk, dan was het al de moeite. Indien u daarom nog andere inlichtingen nodig hebt, wil ik u die graag geven.

Zo'n beste schrijver ben ik niet. Niettegenstaande probeer ik toch iets op papier te plaatsen.

Ik kende A reeds geruime tijd (lagere school). Toen hij langs kwam in de klas van de lagere school vertelde hij dat mijn grote blauwe ogen hem waren opgevallen. Hij vertelde over alle soorten boeken: van het kleinste boek tot de grootste boeken. Ik kreeg van hem destijds het kleinste Bijbeltje die bestond. Je kon het boekje enkel lezen met behulp van een microscoop. Ik was een kleine knaap (lagere schooltijd) toen ik de eerste maal in de pastorie binnenstapte. Ik ging geregeld bij hem langs. A was bij ons een vriend aan huis. Mijn ouders hebben veel werk verricht voor hem. Eén woord van hem was een daad van hen. Ze stonden altijd voor hem klaar. Van zijn schoenen poetsen tot de afwas doen. Niets was voor hen teveel. Ze namen hem volledig in vertrouwen. Hij was tenslotte de parochiepriester.

De jaren gingen voorbij. Vele avonden ging ik bij hem langs om een glaasje te drinken en een sigaretje te roken. Spaanse sigaretten van zijn nonkel die trouwens in Spanje woonde. Hij sprak vol lof over mijn moeder. Mijn moeder, noemde hij een 'heilige'. Hij sprak veel kwaad over mijn broer en zijn verloofde (nu zijn vrouw). Hij vertelde dat ze een hoer was. Hij vertelde dat, toen zij in xxxx aan de xxxx studeerde, zij er geregeld met de lesgevers in bed dook om haar diploma te halen.

Hij vertelde ook toen mijn broer tweede zit had (hij studeerde als regent lichamelijke opvoeding in xxxx) hij zelf contact had met zijn lesgever of directeur, waardoor hij alle vragen kon bemachtigen. En mijn broer toch nog zijn diploma heeft behaald. A zei ook meermaals dat mijn broer en zijn verloofde de twee grootste egoïsten waren die hij persoonlijk kende. Toen hebben mijn broer en zijn verloofde met hun verhaal naar B gestapt. B was een priester- collega van mijn broer in het college van xxxx. B heeft toen klacht neergelegd bij het bisdom van xxxx. De heer B heeft dit persoonlijk gemeld bij C, toentertijd, nog geen bisschop. Het moet in het jaar 80 of 81 geweest zijn. De heer B wil dit voor de Commissie komen getuigen (tel xxxx). Wat die klacht precies inhield weet ik niet. Mijn broer zal dit zelf uit de doeken doen. Mijn broer kent mijn verhaal. Hij reageerde heel emotioneel toen mijn vrouw mijn verhaal vertelde. Hij zei dat we dit moesten openbaar maken. Hij huilde. Wat er precies gebeurd is tussen A en mijn broer weet ik niet. Als mijn broer meer wil vertellen zal hij dit doen. Alle dingen die relevant zijn, staan ook in dit schrijven vermeld. Ik heb rond de relatie die mijn broer had met zijn verloofde veel woordenwisselingen gehad. Het heeft eens uitgedraaid op een vechtpartij.

Mijn papa (overleden sedert 15 januari 1999) noemde de verloofde van mijn broer de heks van 'den dam'. Hoe mijn vader aan die informatie kwam? Zeker niet van mij. Ik vermoed dat dit ook kwam van A.

Mijn broer is samen met A op reis gegaan naar het buitenland. Mijn broer werd achttien en kreeg een wagen cadeau. Toen vertelde A dat mijn broer een ondankbare vlegel was en niet eens bedankt kon zeggen. Een dikke egoïst noemde hij hem. Ik stel mij nog altijd de vraag waarom hij al die cadeaus uitdeelde. Voor wat, hoort wat zeker!! Dit zijn enkel vermoedens. Ikzelf werd eveneens met veel cadeaus overladen.

Mijn eerste jaar college in xxxx verliep moeilijk. Ik huilde constant, at niet en sliep niet.

Ik zat hele nachten thuis op de gang te huilen.

Mijn moeder liep met mij ziekenhuis in en uit. Ik had veel buikpijn. Er was niets te vinden door de dokters. Het zat tussen mijn oren. Op school zaten de opvoeders en de leerkrachten ook met hun handen in hun haar. Ze wisten ook niet wat te doen. Ik had die tijd ook psychoses. Ik hoorde stemmen die mij vertelden dat ik uit het leven moest stappen. Achteraf gezien, vele jaren later, besepte ik dat ik toen een heel zware depressie had doorgemaakt.

Die periode ontfermde A zich over mij. Hij vertelde mijn ouders dat ik bezeten was door de 'duivel'. Hij zette ons aan tot het opzeggen van Weesgegroetjes en Onzevaders. Maar niets hielp. Ik was kapot. Ik liep toen nog altijd school. Ik kon bijna mijn boekentas niet meer dragen. Ik kreeg toen ook veel angst aanvallen. Ik dacht dat ik dood ging. Een leerkracht godsdienst, De heer X, nam mij over de middag geregeld mee bij hem thuis, waar zijn vrouw lekker eten klaarmaakte. Hij probeerde mij aan het eten te zetten. Maar na één of twee happen had ik genoeg en legde ik mij op de sofa. Ik had op zaterdag 5 juni 2010 telefonisch contact met De heer X. Je mag hem altijd opbellen op het nummer xxxx.

Op een avond, bij A thuis, haalde hij zijn penis uit zijn broek. Hij liet zijn penis zien. Ik heb voorhuisvernauwing zei hij en God heeft mij bescherming gegeven voor verder kwaad.

Ik was heel geschrokken en kon mijn verhaal aan niemand kwijt.

Later vergreep hij zich aan mij. Hij betastte mij overal en probeer zijn tong in mijn mond te steken.

Ik moest mij ontkleden. Het eindigde dat hij mij pijpte en zijn vinger in mijn anus stak.

Dit heeft vele jaren aangehouden. Toen hij mij had gepijpt, slikte hij alles door en dronk achteraf een goede cognac. Hoe het allemaal zo ver is kunnen komen, begrijp ik nog altijd niet. Hij had mij totaal in zijn macht.

Ik kreeg op mijn drieëndertigste een pacemaker ingepland als gevolg van een hartziekte Het *sick sinus syndroom*, ook wel bradycardie-tachycardie syndroom genoemd.

In 2003 werd ik opgenomen in de psychiatrie met een manie. Ik werd plat gespoten! Toen wist ik nog niet wat er met mij gaande was. Ik kreeg de diagnose te horen: 'manisch-depressief'.

In die periode werd ik ook opgenomen op intensieve zorgen met *Virale pericarditis*.

Toen mijn relatie bijna op de klippen liep, dit moet in het jaar 2004 geweest zijn, dacht mijn vrouw dat ik een minnares had.

Maar niets was minder waar. Mijn vrouw heeft het eruit moeten wringen. Ik heb het toch moeten vertellen over A. Haar wereld stortte in. De bal is aan het rollen gegaan. Het stopsel was van de fles. Ik heb het verteld aan mijn huisarts, mijn moeder en aan de directie van mijn school waar ik werk.

Na zo vele jaren kon ik toch met mijn verhaal op de proppen te komen.

Mijn "carrière" op het xxxx college te xxxx (ik weet nog hoe het adres toen was: xxxx) liep over drie schooljaren: 1968/'69, 1ste jaar lager middelbaar (6de "Moderne"); 1969/'70, 2de jaar lager middelbaar en een deel van het schooljaar 1970/'71, 3de jaar lager middelbaar. In dat jaar haalden mijn ouders mijn plots, midden in het schooljaar weg uit het internaat en lieten mij de rest van het schooljaar afmaken in de gemeentelijke xxxx school te xxxx. Zonder enige opgave van reden, toen niet en later niet. Het geheim daaromtrent (en alles wat met dat internaat te maken had) hebben ze beiden meegenomen in hun graf. Maar daar gaat het hier nu niet over, het hoogtepunt (what's in a name) situeert zich in het 1ste schooljaar 1968/'69.

In een latere, uitgebreidere versie (als die er ooit nog komt) zal ik beschrijven hoe ik (tegen mijn zin) op dat internaat terecht kwam; in dit stuk ga ik mij beperken tot een reeks nuchtere feiten uit dat eerste schooljaar.

Je had in die tijd op het internaat twee "secties": de kleine en de grote. De "kleine sectie" omvatte de leerlingen van de twee eerste jaren lager middelbaar, de "grote sectie" omvatte de leerlingen van het laatste jaar lager middelbaar en de drie jaren hoger middelbaar. Die twee secties waren volledig gescheiden en de leerlingen ervan kwamen nooit, tenzij terloops, met elkaar in contact. De sfeer was ook totaal anders: de kleine sectie was streng, alles getimed tot op de minuut, geen enkel moment van de dag mogelijkheid op enige privacy, fulltime toezicht op en in de gemeenschappelijke slaapzalen, studiezaal, eetzaal, speelplaats, speelzaal. De grote sectie was in zowat alle opzichten het tegengestelde daarvan.

De kleine sectie stond onder toezicht van twee patersurveillanten (volgens mijn spellingcontrole is dat nog correct geschreven ook!) die elkaar afwisselden overdag en 's nachts elk een slaapzaal voor hun

rekening namen, waar ze elk een studeer/slaapplaats hadden.

Deze surveillanten waren pater A (afkomstig uit xxxx, als ik me goed herinner) en pater B (afkomstig uit xxxx, (veel) later pastoor in xxxx geworden). Beiden hadden overdag tijdens hun "dienst" nogal losse handjes en waren allerminst zuinig in het uitdelen van klappen, maar dat was voor die tijd niet echt uitzonderlijk. Thuis kreeg ik er minstens evenveel.

De (onschuldige) nieuwkomers in het eerste jaar kwamen terecht op de grote slaapzaal onder de hoede van pater A. Het tweede jaar kreeg je een plaats op de kleine slaapzaal, een verdieping hoger, die onder het toezicht stond van pater B.

Nu ik het aan het schrijven ben, vraag ik me af of het wel helemaal klopt of álle tweedejaars op die kleine slaapzaal terechtkwamen. In mijn herinnering stonden daar veel minder bedden; mogelijk bleef er dus een aantal tweedejaars op de grote slaapzaal bij pater A.

Over dat tweede jaar (schooljaar 1969/'70 dus) op de slaapzaal van pater B kan ik kort zijn: daar heb ik niets ondervonden, gehoord of gezien wat zou kunnen in verband gebracht worden met misbruik. Ik ben één keer "na het doven van de lichten" op zijn kamer geweest om iets te bespreken, ik weet niet meer wat en ook niet of het op mijn of zijn verzoek was, maar ik herinner me nog wel dat ik nadien een heel opgelucht gevoel had omdat "ze" blijkbaar niet allemaal hetzelfde waren.

Maar het eerste jaar dus (1968/'69). Ik kwam daar (tegen mijn zin, maar dat is een ander verhaal) op dat internaat terecht als jongen "van den buiten", zich van niets bewust, tamelijk verlegen, jongste uit een gezin van vier broers waarvan de oudste ondertussen al uit huis was wegens getrouwd (13j ouder). Wat betreft geloof in de opvoeding: alles wat de pastoor zei was heilig, alles wat de Kerk voorschreef werd ook zo gedaan. De enige betekenis die ik daar destijds kon aan geven was dat ik elke zondag rammelend van de honger naar de mis moest gaan en mij daar dan een uur mocht zitten vervelen op een houten bankje. Maar ik dwaal af; terug naar het internaat.

Ik kwam daar dus als, toen nog, elfjarige jongen terecht tussen een paar honderd leeftijdgenootjes in een, dat had ik snel door, stug en strikt georganiseerd leven waar de enige vorm van privacy bestond uit de 5 à 10 minuten die je kon doorbrengen op de 'grote' WC, uiteraard na eerst toestemming te hebben gevraagd.

Zo ook 's avonds bij het slapengaan. Allemaal tezamen naar de slaapzaal, allemaal tezamen in ondergoed wassen in de gemeenschappelijke waszaal (uiteraard onder het nauwlettend oog van pater A), daarna allen tezamen op een rij naast je bed gaan staan en wachten tot pater A je een kruisje was komen geven, daarna allemaal gelijk je bed in, lichten uit en slapen. De meesten toch. Maar niet allemaal.

Het duurde een paar maanden eer het me opviel, maar eens ik het in de gaten had ging ik er meer aandacht aan besteden. Het waren in feite twee dingen die zowat gelijktijdig tot mij doordrongen. Eerst kreeg ik in de gaten dat pater A op zijn dagelijkse "kruisjestocht" langs onze bedden, van een paar jongens wat toestopt kreeg; een koekje, een snoepje, ... Hij zei dan telkens iets tegen de jongen in kwestie, maar ik kon nooit horen wat. Bijna tezelfdertijd begon het me op te vallen dat, een tijdje nadat de lichten gedoofd waren, altijd wel ergens op de slaapzaal iemand uit zijn bed ging en (zo dacht ik aanvankelijk) naar het toilet ging. Op de duur begon het me op te vallen dat die soms wel heel lang op het toilet bleven. Maar het bleef bij pure vaststellingen, zonder meer.

Op een keer besloot ik om bij het krijgen van mijn kruisje ook eens wat aan pater A te geven. Ik weet, stom genoeg, nog precies wát ik gegeven heb toen: een "Hasseltse speculaas". Daar kon ik elke dag wel eentje van missen; elke week kreeg ik zo'n pak met tien van die koeken erin mee van thuis. Dus elke avond eentje voor mij een eentje voor pater A. Ik deed het deels uit opportunisme, je weet nooit wat je er mee wint, deels uit nieuwsgierigheid: wat zou hij toch altijd zeggen tegen degenen die hem iets geven? Maar op beide punten bleef ik lange tijd op mijn honger zitten. Ik won er niets bij en meer dan een dankjewel werd er ook al niet gezegd.

Pas het volgende trimester werd me alles duidelijk. Maar ondertussen waren er ook al een paar

voorvalletjes geweest die ik me pas veel later herinnerde. Toen het te laat was.

Eerst was er het verhaal dat een klasgenoot me vertelde die 's avonds bij "de C" (zo noemden we hem; pater B was "de D") op zijn kamer moest komen omdat hij gezien had dat die klasgenoot zich niet had gewassen die avond. De jongen vertelde dat hij op de kamer van de pater op het bed had moeten plaatsnemen en dat er daarbij op zijn pyjamabroek over zijn kruis gewreven werd. Hij stelde mij de vraag waarom de pater dat zou gedaan hebben. Ik moest hem het antwoord schuldig blijven. En dan was er nog een dag dat ik toevallig een oudere neef van me, die ook op het college zat maar al "in de grote sectie", ergens in de gangen tegenkwam en die me spottend begroette met: "ah, hier hebben we het liefje van de C". Ik vroeg hem wat hij bedoelde maar kreeg slechts als antwoord dat ik mij niet van den onnozele moest houden.

In het begin van het tweede trimester vielen dan op een avond alle stukken van de puzzel, waarvan ik niet eens wist dat ik hem aan het ineensteken was, allemaal tezamen uit de lucht. Ik heb ze nog allemaal, maar ze liggen nog steeds niet allemaal op de juiste plaats.

Zoals gewoonlijk deed pater A zijn ronde en gaf ik hem zijn Hasseltse speculaas. Wat ik niet meer verwacht had gebeurde toen plots wél: hij vroeg me fluisterend waarom ik hem telkens iets gaf bij het kruisje. Meer dan hevig rood worden en wat mompelend "zo maar" zeggen kwam er niet uit. Ik kon toch moeilijk zeggen dat ik het deed om op een goed blaadje te staan en, meer nog, omdat ik nieuwsgierig was om te weten wat hij toch altijd tegen "die anderen" zei. Hij keek me een tijdje glimlachend aan een fluisterde toen: "Kom straks maar eens even naar mijn kamer".

Ik had het gevoel dat alle ogen van de slaapzaal op mij gericht waren, maar toen ik eindelijk terug durfde op te kijken zag ik dat iedereen al bezig was gewoon, zoals altijd, in zijn bed te kruipen.

Het volgend uur lag ik met bonkend hart in mijn bed te wachten. Plots werd het me duidelijk dat het steeds diegenen waren die de pater iets toestopten bij het kruisje geven, ook diegenen waren die nadien al zo snel naar het toilet moesten en zo lang wegbleven. Het toilet was voorbij de kamerdeur van pater A. Plots werd me duidelijk waarom die dubbele deur die je moest openen om bij het toilet te komen alleen piepte als de lichten aanwaren en niet als er iemand naar het toilet ging. Zij gingen helemaal niet naar het toilet! Maar moest ik nu mijn beurt afwachten? Hij had niet gezegd wanneer ik moest komen. Ik had overigens geen horloge of wekker waarop ik kon zien hoe lang ik al lag te wachten. Uiteindelijk ben ik dan maar gegaan en toen ik aan zijn deur kwam werd er al opengedaan voor ik de kans kreeg om te kloppen. Hij had nog steeds die glimlach op zijn gezicht.

Hij verzocht me plaats te nemen en, bij gebrek aan een tweede stoel, ging ik maar op zijn bed zitten. Ik had eigenlijk even goed op die stoel kunnen gaan zitten want in plaats van zelf op die ene stoel te gaan zitten kwam hij naast mij op het bed zitten. Hij begon een beetje over koetjes en kalfjes te praten maar al snel bracht hij het onderwerp op de duivel. Hij vroeg mij "of de duivel al in mij geslopen was?" Vermits ik geen idee had hoe en langs waar dat dan wel zou kunnen gebeurd zijn en wat daarvan de fysieke kenmerken waren, kon ik niet meer doen dan hem vragend aankijken. Dat zwijgen werkte kennelijk aanmoedigend want plots begon hij door mijn pyjamabroek mijn (op dat moment nog) piemeltje te masseren. Compleet verrast door deze "aanval" durfde ik mij niet te verroeren en het was alsof ik bevroor en kookte tegelijk. Mijn hele lichaam verstijfde. Met de nadruk op "hele". Ik raakte in een soort paniek, mijn onderbuik reageerde met een gevoel dat ik nog nooit tevoren gekend had en het leek alsof ik moest kotsen. Thuis had ik geleerd dat je in zo'n geval diep door je neus moest ademen en dat dan de misselijkheid soms wegtrok. 25 jaar later realiseerde ik mij dat ik dat toen beter niet had gedaan want dat hij dat toen ongetwijfeld heel anders interpreteerde dan wat de bedoeling was. Zijn hoofd was intussen vuurrood geworden en hij duwde mij in een soort liggende houding en stak zijn hand in mijn broek om zo gemakkelijker te kunnen verdergaan met mijn intussen niet meer piemeltje te masseren.

Hoe ik het gedaan heb weet ik niet meer, maar ik voelde dat ik elk moment écht zou kunnen gaan kotsen en ik heb mij losgerukt (leuke woordspeling, niet?) en ben recht gesprongen met de bedoeling weg te lopen. Maar van lopen was geen sprake, ik kon amper op mijn benen blijven staan. Alles werd zwart voor mijn ogen en ik voelde mezelf lijkbled worden. Ik was drijfnaat van het zweet en stond tegelijk te rillen van de kou.

Het was intussen blijkbaar ook wel kouder geworden want het rood was ook van zijn hoofd verdwenen. Hij schoof de stoel onder me zodat ik kon gaan zitten en bood me zelfs een glas koud water aan. Dankbaar nam ik het aan en dronk het in één teug leeg.

Wat er op dat ogenblik allemaal door mijn hoofd gespoekt heeft zal ik wel nooit meer kunnen samen puzzelen, maar de hoop om ter plaatse dood te mogen vallen was er alleszins bij. Ik schaamde me vanuit de puntjes van elk haar op mijn hoofd tot in de kleinste bloedvaatjes van mijn tenen.

Dat was voor hem het moment om mij te vertellen dat het dus wel heel duidelijk was dat de duivel al bezit had genomen van mijn lichaam.

Bidden, heel veel bidden, was de boodschap die ik nog meekreeg. Dat de zaken er voor mij niet gunstig voorstonden was wel duidelijk gebleken. Daar twijfelde ik ook geen seconde aan op dat ogenblik.

Die nacht heb ik geen oog dichtgedaan. Ik was bang dat die duivel zou weerkeren en dat ik mijn bed zou onderkotsen.

De volgende morgen aan tafel kreeg ik geen hap door mijn keel en vroegen mijn tafelgenoten of ik ziek was. De hele dag was ik bevreesd dat iemand zou zinspelen op mijn bezoek aan de kamer van de C; mijn slaappleaats was ongeveer halverwege de slaapzaal en de kans was dus niet denkbeeldig dat iemand mij zou herkend hebben. Het licht van zijn kamer schemerde in de slaapzaal en wie kort genoeg daarbij lag kon gemakkelijk herkennen wie er passeerde.

Maar dat gebeurde gelukkig niet. Eigenlijk gebeurde er die dag helemaal niets. Toch niets wat anders was dan anders. Behalve dan dat ik met het besef rondliep dat de duivel in mij was binnengeslopen.

De dag verliep verder zoals elke dag. Na het eten nog wat ontspanning, naar de mis gaan, studie en weer naar bed.

Ik heb hem die avond geen Hasseltse speculaas gegeven. Ik kreeg mijn kruisje en hij keek mij gewoon aan zoals tevoren.

Het verhaal gaat verder op een dag dat hij me bij zich ter verantwoording riep omwille van het feit dat ik nog niet was komen biechten over wat er op die duivelse avond was voorgevallen.

Het scenario heeft zich toen in een of andere vorm herhaald, en niet alleen die keer.

Maar ik heb in de loop der dagen, weken, maanden, jaren, nadien zoveel nachtmerries gehad waarin alles zich herhaalde, met duivels in alle soorten kleuren, vormen, gedaantes, Daarvan is zoveel "blijven hangen" en is het kluwen ontstaan waar ik het in het begin over had; van sommige dingen weet ik nog wel zeker dát ze zijn gebeurd, van andere weet ik zeker dat ik ze gedroomd heb, nog andere zweven ergens in een schemerzone, en als ik wat te lang zit te piekeren begin ik aan alles te twijfelen en worden feiten fictie en vice versa.

Tot zo lang houd ik het maar bij wat ik bij mijn eerste "voorlichting" heb doorgemaakt. Die herinner ik mij nog alsof het gisteren gebeurd is. Soms is de herinnering zo "echt" dat zelfs de braakneigingen weerkeren.

Die klasgenoot die me eerst verteld had over zijn ervaring op de kamer van pater A heb ik nadien nog eens gevraagd hoe het eigenlijk was afgelopen die avond. Hij vroeg zich nog steeds af wat de bedoeling was geweest. Bij hem was de duivel toen blijkbaar nog niet binnengeslopen.

De vraag van mijn oudere neef heeft me langer achtervolgd; omdat ik de pater elke avond een koek schonk, werd er door de "ingewijden" over mij geroddeld dat ik elke avond bij (en met) de C van bil ging. Tegen de tijd dat ik tot dát besef was gekomen heb ik dikke tranen geweend, vele dagen lang, elke minuut dat ik alleen was.

En dan was er “thuis” nog. Toen ik eindelijk de moed en de woorden had gevonden om er thuis iets van te zeggen was er al veel gebeurd. Te veel zelfs, naar mijn gevoel en ik was bang dat ik een serieuze bolwassing zou gekregen hebben omdat ik er zo lang had over gezwegen.

Maar het liep even anders dan ik had verwacht. Ik wachtte op een moment tot ik mijn moeder even alleen kon spreken en vertelde iets in de aard van dat pater A aan de kinderen leerde hoe de duivel bij je binnensluipt, dat hij dat kon aantonen door in uw broek te tasten en als uwe flurk omhoog kwam had ge 't zitten, dan waart ge bezeten.

Het volgende ogenblik zat ik plots op de stoel naast degene waarop ik zat toen ik het haar vertelde en voelde mijn linkeroor en –wang koortsig heet aan.

Heel even, heel veel heel even, dacht ik dat het was omdat ik zo lang had gewacht om het te vertellen. Maar vrijwel onmiddellijk realiseerde ik mij dat zij dat niet kon weten wegens met geen woord over gerept.

Zij geloofde mij dus gewoonweg niet! En dat deed pijn.

Dat doet nog steeds pijn. Soms vraag ik me zelfs af wat mij in al die jaren het meest heeft getekend.

Ik weet het niet en ik hoef het ook niet te weten. De wetenschap dat ik hen nooit meer onder ogen hoef te komen is voorlopig voldoende voor mij.

De gebeurtenissen van de laatste tijd hebben een en ander weer in gang gezet in mijn hoofd. Dat doet mij geen goed. Al vijf jaar word ik psychiatrisch behandeld voor een “majeure depressie”. Tot hertoe met, naar mijn gevoel, matig succes. Of het hier beschreven verleden van invloed is geweest voor het ontstaan en / of in stand houden van mijn depressie weet ik niet.

Toen ik begin van de week er (voor het eerst) met de psychiater over sprak kreeg ik de raad alles op te schrijven in een schriftje, beetje bij beetje, en dan alles aan het eind een soort ritueel te verbranden en zo die periode af te sluiten.

Leuk idee, maar iets zegt me dat het zo niet gaat werken.

Mijn idee over dit alles is dat ik eerst moet sterven en dat dan mijn verhaal wordt afgesloten. Maar vermits het verhaal van de lotgenoten daarmee gewoon verder gaat probeer ik dat niet te laten gebeuren.

Ik hoop dat ik daar op eender welke manier een steentje kan toe bijdragen. Dat is mijn vurige wens.

Afsluiten doe ik met iets positief: mijn naïviteit over duivels en al dat soort onzin ben ik kwijt geraakt door de hulp van een klasgenoot uit xxxx. Ik zal hem daar tot het einde mijner dagen dankbaar voor blijven.

Hij leerde mij dat als uwe flurk omhoog komt dat niet des duivels is maar gewoon “ne stijve” (maar dan met een xxxx accent) heet.

Ik hou de rest van dát verhaal maar voor mezelf want aan het eind daarvan moest ik destijds weer bijna kotsen.

Maar daaraan heb ik mij intussen aangepast.

Nu het eindelijk bespreekbaar geworden is wil ik er ook mee naar buiten komen, hoewel ik lang getwijfeld heb. Immers de feiten dateren van 40 jaar geleden, waren op het eerste gezicht ook

helemaal niet zo dramatisch (ze kunnen makkelijk afgedaan worden als horend bij de toenmalige tijdsgeest). Bovendien betreft het een familielid nl. de tweelingbroer van mijn vader. De man in kwestie is ook al lang overleden.

Allemaal redenen om de hele zaak maar stilletjes te laten rusten.

Toch heb ik besloten ermee naar buiten te komen, ik voel het als een verplichting die ik heb t.o. mezelf, een vorm van zelfrespect.

Zelfrespect dat ik met veel moeite heb moeten verwerven.

Mijn herinneringen aan 'nonkel A':

Nonkel A was pater A, congregatie A in de orde van xxxx. Zijn wijding vond plaats ergens achteraan de jaren vijftig.

Daarna is hij als missionaris naar xxxx getrokken; 5jaar, enkele maanden terug in België, daarna weer 5(of 6) jaar xxxx. Na zijn tweede thuiskomst is hij niet meer teruggestuurd naar xxxx. Hij kreeg een andere opdracht in België waar ik verder niets over weet.

Nonkel A was de grote heilige in de familie en bovendien een grote kindervriend, om niet te zeggen een kindermagneet, de grote held waar iedereen fier op was, alle neefjes en nichtjes verdrongen zich om op zijn schoot te zitten en hij deed niets liever dan kinderen entertainen.

Ik ben 6jaar. A is na zijn eerste verlof terug naar xxxx. Ik schrijf -fier over die nieuwe verworvenheid- een brief naar hem in xxxx en voel me ontzettend vereerd wanneer ik een lange brief van hem terugkrijg. Hij schrijft over 'zijn plechtige communicanten'. Er zit een foto bij ingesloten van een van die communicanten; het is alsof hij me zijn vriendinnetje wil voorstellen en ook alsof hij me wil zeggen: "zo kun jij later ook worden".

1968 We gaan met een groot deel van de familie A afhalen in xxxx. Ik ben 10 jaar. We staan te zwaaien op een balustrade, A komt op ons toegestapt maar het is alsof hij mij onmiddellijk gevangen neemt met zijn blik. Ik voel me vereerd met die aandacht, waarschijnlijk ook doordat er thuis niet zo bijster veel aandacht geschonken werd aan mij en mijn drie jongere zussen.

A, die dus na '68 niet meer terugkeert naar xxxx komt nu heel vaak langs bij zijn moeder, ons bomma, die aan de overkant van de straat woont, en passent springt hij bij ons binnen. Mijn moeder content, terwijl hij met ons speelt heeft zij even de handen vrij. Wij kinderen blij, hij was een beetje een surrogaat voor onze eigen 'afwezige' vader. Een man die ons tijd en aandacht gaf en met ons wilde spelen, wij misten dat toen.

We mogen met een groepje nichtjes en kozijntjes meerijden met A naar xxxx een soort wetenschappelijk pretpark. De hele rit door zie ik in de achteruitkijkspiegel zijn ogen op mij gericht. Die ogen kijken niet vriendelijk, het zijn eerder de ogen van de jager op zijn prooi

We zitten een gezelschapsspel te spelen. A naast mij. Plots voel ik zijn vingers uiterst zacht over de binnenkant van mijn dij kriebelen.

Op dat moment lijkt het alsof alles stilstaat, bevriest, mijn hele wereld in duigen valt. Ik zeg niks, doe niks, Binnenin ben ik radeloos, er valt een soort donkere akeligheid over mij heen.

Hierna volgen nog vele partijtjes bepotelen onder tafel.

Er worden vakantiefoto's bekeken. Op een daarvan ben ik van achteren te zien terwijl ik voorovergebogen sta. In een nat badpakje.

Dit gaat gepaard met overdreven veel aandacht en besmukte blikken van A. Ik voel me ontzettend beschaamd.

A heeft aan mijn moeder gevraagd of hij mij mee uit mag nemen. Een kleinkunstavond met Mil Cools. Ik heb geen idee wat kleinkunst is, denk dat het over een tentoonstelling van kleine schilderijtjes gaat, maar soit ik voel me toch weer vereerd, uitverkoren als gezelschap van de grote familieheld.

Miel Cools zingt middeleeuwse liederen die zeer langdradig zijn maar ik vang tot mijn verbijstering en ontsteltenis flarden tekst op over maagdekens van 11 jaar die in hun ondergang lopen en zwanger raken.

Enfin, niet bepaald opwekkend allemaal voor 11-jarige oren in 1969.

Tijdens deze gezangen zit A mij uitgebreid in het donker te bepotelen. In het naar huis gaan haakt hij zoveel groter, sterker en machtiger dan ik zijn arm in de mijne alsof ik het ben die hem moet ondersteunen. Ik voel me alweer compleet radeloos en verstijfd van schrik.

Avond. Ik ben alleen thuis, zit mijn huiswerk te maken. A komt binnenvallen, zet zich voor de tv. Na een tijdje ga ik dan maar wat meekijken. Hij trekt me op schoot en begint me uitgebreid te betasten op plaatsen waar je als 11-jarige absoluut niet betast wil worden en waarbij hij fijntjes vaststelt dat ik nu toch stilaan een groot meisje aan 't worden ben. Ondertussen blijven zijn ogen als in een trance aan het scherm gekluisterd.

Gelukkig komen mijn ouders thuis, Hij trekt vliegensvlug mijn rok terug naar beneden

Hij gaat me leren zwemmen. Belangrijkste oefening: hij staat rechtop, het water tot aan zijn middel, ik moet onder water op hem toe zwemmen

En dan mijn plechtige heilige communie. Zelfs daar aan die feesttafel terwijl mijn vader nietsvermoedend foto's en heel de familie erbij is neemt kan hij het niet laten om onder die feesttafel met zijn vuile fikken aan mij te zitten. Misschien, denk ik nu, gaf dat hem de ultieme kick, te merken dat hij gewoon iedereen, zelfs zijn eigen familie, zijn eigen broer een rad voor ogen kon draaien.

Ik herinner me die dag als een zeer donkere dag waarop ik me bewust ben geworden van de rampzaligheid waarin ik terechtgekomen was. Ik besepte plots hoe alleen ik stond, hoe alle waarden waar zo'n communiefeest om draait niet meer dan mooie praatjes waren. Alles was allen maar schone schijn, daarachter huisde niets dan onverschilligheid.

Niet veel later in 1970 is A dan gestorven aan een hersentumor (denk ik, wij kinderen werden daar buiten gehouden). Op de begrafenis werd benadrukt wat een grote kindervriend hij toch wel geweest was. Ik heb toen besloten mijn hele leven te zwijgen en het geheim te bewaren, zodat mijn familie zijn heilige zou kunnen houden en ook omdat ik vreesde zelf aan de schandpaal genageld te worden.

Ooit heb ik wel iets aan mijn moeder gezegd, maar die wist er geen blijf mee en heeft dat gewoon gewist.

Vooraf die geheimhouding en het gevoel dat ik nergens terecht kon met mijn ontredde heeft mij later en eigenlijk mijn hele verdere leven parten gespeeld.

Als beginnende puber had ik geen zin om op te groeien tot een volwassene. Het hele leven leek me gebouwd op schijnwaarden, schijnheiligheid, Ik begon mezelf te haten. Ik was toch maar die sufferd die zulke dingen met me had laten gebeuren, mijn jongere zussen die had hij tenminste met rust gelaten, die konden tenminste van zich afbijten...

(30 jaar later pas heb ik vernomen dat hij ook mijn 1j jongere zus heeft lastiggevalen). Ik heb anorexia ontwikkeld (een probleem dat toen nog niet gekend was en ook onopgemerkt bleef). Gelukkig ben ik op eigen kracht weer enigszins uit het diepe dal kunnen klimmen.

Maar ik moet ermee leven dat als je zoiets overkomt in je kinderjaren dit voor je hele verdere leven een zwakke plek, een trauma, een pijnpunt oplevert. Als dan bv. je eigen dochters 10,11 jaar zijn en je ziet hoe naïef en kwetsbaar zo'n kind nog is. Ik moet er niet aan denken dat zij zulke akelige toestanden zouden moeten meemaken als ik destijds. Des te ouder ik word eigenlijk en meer levenservaring opdoe, des te meer verontwaardiging en woede voel ik om het gebeurde.

Vooraf de stilte er rond ervaar ik als ontzettend schadelijk.

Pas een jaar geleden heb ik voor het eerst kunnen duidelijk maken aan mijn vader wat ik heb meegemaakt met zijn broer. Voordien waren er al pogingen daartoe geweest via mijn moeder maar die stuitte steeds op keiharde ontkenning; ik was een nestbevuiler.

Misschien kon het niet anders, moesten we wachten tot eindelijk de juiste tijdsgeest daar was.

Mijn vader, nu 82 heeft bij die gelegenheid gezegd dat hij zich steeds heeft afgevraagd waarom 'onze A' toen in '68 niet gewoon terug naar xxxx is gegaan. Dat is een vraag die ik me ook stel.

Het zou goed zijn indien hier openheid over zou kunnen bestaan. In hoeverre hadden de paters van congregatie A van xxxx toentertijd weet van de pedofiele neigingen een hunner leden. Ik zou dit echt willen weten, niet om na te kunnen trappen, integendeel, indien zij hier open over communiceren zou dit enkel mijn respect voor de Kerk dat lang tot een immens dieptepunt gezakt is weer wat kunnen opvijzelen.

Tot hier mijn verhaal. Het is moeilijk om het zo beknopt te vertellen, maar het is goed dat dit eindelijk kan.

Net zoals zo velen vermoed ik dat ik hierbij mijn melding zeer laat maak, daar ik me ook jaren geschaamd heb hierover, en me lang zelf schuldig gevoeld heb.

Vanaf mijn 7 jaar tot ongeveer mijn 12 jaar (lagere schooltijd) ben ik regelmatig (2 tot 3 keer per maand dikwijls) seksueel aangerand geweest door mijn dorpspriester. Initieel was hij onderpastoor in onze gemeente, doch toen hij een aantal jaar later pastoor kon worden in een andere gemeente heeft hij dit aanvaard, en kwam hij me zelfs thuis ophalen. Mijn ouders hebben nooit iets vermoed, en ik wil hen dit ook liever niet kenbaar maken.

De enige persoon aan wie ik dit tot op heden heb verteld is mijn vrouw.

Ik zou daarom ook, indien mogelijk, zoveel mogelijk anoniem willen blijven, doch echter wel waar nodig de informatie geven die nodig is om het onderzoek vooruit te helpen!

Anderzijds weet ik ook met zekerheid dat er in de gemeente waar hij pastoor was, er ook andere kinderen (jongens) bij hem op 'bezoek' kwamen. In mijn dorpsgemeente durf ik dit niet met zekerheid stellen, maar vermoed ik het wel.

Indien jullie verder kunnen met deze melding, zal ik na uw reply graag naam en toenaam geven van de pastoor in kwestie. Ik weet ook niet zeker of deze persoon momenteel nog in functie is, daar ik het gerucht heb vernomen dat hij ondertussen zou uitgetreden zijn en getrouwd is!? Ik hoop dat hij in dit geval van zijn eigen kinderen kan blijven...

Ik hoop in elk geval ten stelligste dat door mijn lange stilzwijgen er de voorbije 20 à 25 jaar geen andere slachtoffers meer zijn bijgekomen, doch ik vrees hier ten sterkste voor. Het is achteraf bekeken ongelooflijk om te zien hoe hij het blinde vertrouwen van mijn ouders heeft kunnen winnen om mij telkens opnieuw met hem mee te geven op 'vakantie'. Doordat hij na een aantal jaren wat verder weg woonde werd er dus ook overnacht bij hem. Dat maakte het voor hem uiteraard allemaal nog een stuk makkelijker. Ik reken erop dat er alsnog recht kan geschieden en dat hij zijn straf krijgt toegewezen, en onder begeleiding wordt geplaatst.

Ik ben nu 54 jaar en de feiten die ik wil melden liggen zoals bij zo velen al lang terug (ik was toen 16 jaar).

Aangezien ik mezelf zie als iemand die, niet tegenstaande mijn die ervaringen van seksueel geweld binnen de kerk, een psychisch vrij gezond persoon gebleven ben, heb ik lang getwijfeld om me te melden.

Nu denk ik toch dat het meer baat als ook ik meld dat ik in mijn puberteit door 2 geestelijken misbruikt werd.

De personen in kwestie waren een mannelijke geestelijke en een vrouwelijke geestelijke in de kloosters van xxxx/xxxx. Ik had er mijn toevlucht genomen toen ik in een diepe familiale/persoonlijke crisis was. Mijn kwetsbaarheid werd in een heel moeilijke periode in mijn leven 'misbruikt' door een pater en een non. Momenteel wil ik (nog) geen namen noemen.

Voor mij is het nu belangrijk dat mijn melding in de statistieken opgenomen wordt, niet zo zeer omdat ik wil dat die geestelijken veroordeeld worden. Zoals ik al zei heb ik de indruk dat ik onder andere door mijn beroep al langer vrij gezond functioneer en heb dan ook geen behoefte aan vergelding of dergelijks. Wel zou ik het fair vinden indien ik een financiële terugbetaling zou kunnen krijgen van de uren en uren Psychotherapie die me het verwerken van bovengenoemde ervaring gekost heeft. Als ik hierboven schrijf dat ik nu goed in het leven sta is het eveneens belangrijk te vermelden dat dit niet altijd zo was. Van mijn 16DE tot eind mijn twintig was mijn leven een hel, vnl. omdat ik niet goed kon onderscheiden tussen vertrouwenswaardige mensen en anderen die het niet zijn, mijn innerlijk kompas was, vnl. door het seksueel misbruik, serieus verstoord. Gelukkig heb ik goeie therapeuten gevonden en ben ik al 25 jaar bezig met boeddhisme en die weg heeft me zelfs terug naar mijn christelijke 'roots' geleid, ik kan nu weer veel beter de leer van de 'leraars/leraresen' onderscheiden en dat is deugddoend.

Ik wens mij als slachtoffer bekend te maken.

Het gaat ook over een zaak van tussen mijn 13 en 16 jaar, nu ben ik 36. Ik reageer vooral omdat het gaat over een priester uit het bisdom xxxx waarvan ik nu heel sterk vermoed dat de bisschop zijn handen boven zijn hoofd hield. De priester, A, die toen in xxxx priester was werd door Mgr. B overgeplaatst naar de xxxx, lekker ver weg.

En nu werkt hij als godsdienstleraar, priester, in een middelbare school in xxxx, xxxx (deze informatie vond ik eergisteren door google en het intypen van z'n naam) misschien nog steeds zijn doelpublik? Door de uitingen van de bisschop vallen er bij mij (en blijkbaar ook bij anderen) puzzelstukjes in elkaar.

Het misbruik was van samen met hem douchen, masturberen, kijken naar pornofilms, ...Voor mij was hij toen een soort vriend want we deden ook veel goede dingen met de pluswerking, misdienarenwerking,
 Hij kwam bij ons thuis eten, ...
 Mijn echtgenote weet het al een lange tijd en nu vrijdag heb ik ook mijn ouders op de hoogte gebracht verder heb ik het nog niemand anders verteld.
 Stom van mij om het pas nu te vertellen maar ja, blijkbaar is dat vaker zo lees ik de kranten en berichten.
 Ik zou heel graag van jullie horen of er al nog klachten zijn over deze priester en wat er verder gebeurd, ik ben eerlijk, graag jullie ook!
 Zou het inderdaad niet zo zijn, zoals ik nu het vermoeden heb, dat A beschermd werd door de bisschop?
 Opvallend was dat A toen hij in xxxx priester was een studio had in xxxx en toen hij in de xxxx priester was een totaal afgelegen chalet had.
 Wie weet wat daar is gebeurd??? of mag ik dit niet denken?
 Ik wil meewerken aan een eventueel onderzoek maar heb toch ook wat schrik tegenover mijn gezin, een kindje van 4 en van 6 jaar, echtgenote, mezelf, mijn job eventueel, ...

Daar ik het te moeilijk heb om telefonisch over dit probleem te spreken wilde ik graag via mail aanklagen dat ik als kind van dertien jaar seksueel misbruikt ben door een hoogstaand geestelijke uit het bisdom xxxx die sinds vorig jaar overleden is. Ik ben ondertussen drieënvijftig jaar oud en moeder en ook grootmoeder. Het misbruik heeft een zware stempel op de opvoeding van mijn kinderen en de relatie met de ondertussen overleden vader gedrukt. Ik ben er nooit meer toe gekomen enige affectie of zelfs maar het aanraken of enig ander lichamelijk contact.(zoals een simpel kusje geven aan je kind) te kunnen geven aan kinderen noch vader. Mijn familie heeft zwaar geleden onder dit misbruik en ik denk er nog elke dag aan hoe anders ons leven had kunnen zijn.
 De naam van de geestelijke is A, geboren te xxxx. Hij was een vriend van mijn moeder en is via haar met mij in contact gekomen. Hij zou mij seksuele voorlichting geven omdat mijn zeer streng katholieke moeder zulke dingen aan geestelijken overliet. In de school in xxxx waar hij destijds les gaf hebben de feiten plaats gevonden.

Ik zit met een vraag... wat moet ik doen met mijn ervaring van seksueel misbruik door een priester die ik heb opgedaan tussen mijn 11 en 14 jaar? Het is ondertussen al meer dan 40 jaar geleden, maar toch blijft dit nog nawerken. Ongeveer 20 jaar geleden heb ik met de betreffende priester (A - provincie xxxx) hierover nog schriftelijke correspondentie gevoerd. Ik heb hem mijn uitgeschreven verhaal over zijn seksueel misbruik toegestuurd. Hij heeft mij daarop geantwoord en zich geëxcuseerd en vergiffenis gevraagd. Hij heeft zijn fout toegegeven, maar verder ging zijn verantwoordelijkheidsgevoel blijkbaar niet.... Hij hoopte dat God het hem allemaal zou vergeven en dat ik hem verder niet meer zou lastig vallen met mijn vervelende brieven over die ervaringen.

Ik heb dus thuis in mijn boekenkast mijn uitgeschreven verhaal van een bladzijde of 15 geloof ik, de copies van mijn brieven aan hem, zijn antwoorden aan mij (met dus o.a. zijn schuldbekentenis) enz... Ze wachten nog op een bestemming.

Voor de rest denk ik dat A overleden is. 20 jaar geleden had hij kanker en enkele hartinfarcten gekregen...Dus de zaak is gesloten zeker? Hij kan alleszins niet meer ondervraagd worden...

In de jaren 70 hoorde ik dat hij telkens werd overgeplaatst van parochie nadat er klachten over hem binnenkwamen. Ik heb hem indertijd leren kennen toen hij onderpastoor was van de Kathedraal in xxxx. Nadien is hij in xxxx te xxxx onderpastoor geworden en nadien in xxxx of zoiets, ik weet het niet precies meer waar... Hij had de gewoonte om in de zangkoren die hij dirigeerde de lievelingetjes te zoeken die hij nodig had (en ik kende er zo wel enkele van).

Bij mij is hij echter terechtgekomen na het overlijden van mijn vader. Hij wist als geen ander toe te

slaan op de zwakke plekken en in de kwetsbaarste gezinnen. Het ontbrak hem immers niet aan psychologisch inzicht.

Wat moet en kan ik daar nu mee doen, met alles wat ik er nog van heb, vraag ik me af... Het is immers nog niet afgerond voor mij, de energie blijft nog circuleren. Het vraagt nog een eindbestemming.

Misschien is het interessant om bij te houden in uw statistieken? Misschien kent u nog andere meldingen in verband met A?

In ieder geval... die drie of vier jaar seksueel misbruik heeft mij serieus door elkaar geschud. Het heeft gemaakt dat ik mij jaren lang verdoofd heb gevoeld, depressief, vernederd, verdwaasd en in een constante chaos. Nu begin ik er stilaan bovenop te komen. Maar dat mag ook wel, ik ben 55 jaar nu. Tijd om te beginnen genieten van het leven zou ik zo zeggen. Ondertussen is mijn huwelijk er wel aan gegaan (mijn vrouw was immers medeslachtoffer), en trekt mijn beroepsloopbaan eerder op een gesukkel dan op een rustige gelijkmatige professionele ontwikkeling (niettegenstaande ik wel wat gestudeerd heb). Het heeft me gewoon gekraakt, om het in één zinnetje te zeggen... Nu nog barst ik soms in tranen uit als ik over seksueel misbruik hoor. Nu nog voel ik de pijn van de verwarring in mij... en ik weet dat die er wellicht nooit meer helemaal uitgaat. Het heeft me gewoon overgevoelig gemaakt, voor welke vorm van geweld dan ook... En wat ik nu nog het meest spijtige vind is dat er heel wat jaren van mijn jeugd en jonge volwassenheid in de vernieling werden gedraaid. Ik kan ze gewoon niet meer inhalen, ze zijn kwijt. Ik rouw om een niet-geleefde jeugd.

Maar ik ben wel fier op mezelf... ik heb mijn eigen kinderen niet misbruikt (althoewel het erg nabij zat moet ik zeggen), ben niet gewelddadig tegen mijn vrouw geweest, ben niet in de delinquentie gegaan (althoewel ik wel goed op weg was). Als puber heb ik wel een beetje vandalisme gepleegd om mijn "ambetantigheid" te lossen, maar dat was redelijk rap voorbij. Er zijn er wellicht die met dezelfde geschiedenis meer brokken hebben gemaakt.

Kortom, ik heb mijn verantwoordelijkheid genomen. Ben in therapie geweest en heb ze helemaal zelf betaald. M.a.w. ik heb de vuiligheid en de machtsspelletjes die ik over me heb gekregen niet doorgegeven aan anderen, maar ze zelf uitgeklaard. Zo hoort het ook als volwassen mens.

Maar ik zit nu met de vraag: wat kan en moet ik hier nu mee? Ik voel wel dat ik er iets mee wil, maar weet niet goed wat. Ik zou schadevergoeding kunnen vragen (zou interessant zijn, want moet nog een dak vernieuwen en een badkamer in elkaar steken). Ik zou een onderzoek kunnen vragen naar wat er met de overplaatsingen van A is gebeurd, naar de mogelijke doofpotoperatie in het bisdom... Ik zou een gesprek op het bisdom kunnen vragen, een etentje met de kardinaal zou ook leuk zijn... Ach, ik weet het niet. Misschien moet ik mijn verhaal verder uitschrijven en uitgeven? Maar dat voelt ook niet goed precies... Ik wil immers niet in het slachtofferschap dwalen en daarin verloren lopen....

Ik voel: de energie is nog niet rustig, er dient nog een gevolg te komen, aan gegeven te worden..., een uitklaring, een zinnige afloop. Het zou me te arm lijken om in de vergelding te willen gaan en allerlei dingen te eisen ter schadevergoeding. Daarmee zou ik geen nieuw bewustzijn in de wereld brengen, enkel herhalen wat er met mij gebeurde vroeger... Dat zou mij van slachtoffer tot dader maken...

Dus ja, vandaar mijn vraag... hebt u een idee wat ik met mijn ervaring moet doen?

Kan ik iets doen binnen uw organisatie? Als ervaringsdeskundige kan ik misschien wel mensen tot steun zijn... Ik heb vroeger nog groepen begeleid van slachtoffers van seksueel misbruik, heb mannengroepen begeleid om mannen te leren spreken over hun gevoelens, heb nog in de gevangenis gewerkt om gedetineerden met agressie en geweld te leren omgaan...dus ja, ik kan wel wat... Ik ben niet bang van wat er is nu, noch van de gevoelens die daarmee samen gaan. Het ergste was er vroeger en dat heb ik overleefd...

Merkwaardig... mijn ervaring van seksueel misbruik heeft me gevoeliger gemaakt, liefdevoller, zachter en steviger. Misschien kan ik daar wel wat mee...

Jullie lijken mij echt een bende huichelaars in verband met het seksueel misbruik door priesters
Nu doen alsof jullie lijden door wat reeds een paar 100 jaren een publiek geheim is!
Wie heeft in z'n studentenjaren niet een surveillant gekend die vooral oog had op uw penis!

Ikzelf ben een goeie 40 jaar geleden misbruik geweest door de onderpastoor (te xxxx), proost van de jeugdbeweging waar ik leider was, en tevens mijn biechtvader, mijn vertrouwenspersoon.....

De priester heette A,

Ik ben dan te rade gegaan bij iemand die toen reeds een functie had als "diaken" te xxxx (xxxx) We hebben samen 3 Weesgegroetjes gebeden!!!!

Hij stuurde mij naar de pastoor (naam vergeten)! Die durfde niets ondernemen en ik moest zelf schrijven naar de Bisschop van xxxx!

GEEN ENKELE reactie ontvangen!

De onderpastoor werd na enkele maanden verplaatst naar een dorp in xxxx (xxxx meen ik mij te herinneren)!Een gevolg ??????

In de jaren erna heb ik 2 maal geschreven naar het aartsbisdom, GEEN ENKELE REACTIE ONTVANGEN

Schandalig om nu de indruk te geven dat jullie er eigenlijk niets van afwisten.

Ik heb indertijd nog een gesprek gehad met een hooggeplaatste religieus uit xxxx, die toegaf dat hij pedofiel was, en bijzonder goed moest opletten bij zijn keuze van een sekspartner

Laat jullie priesters huwen, zodat ze weg kunnen met hun seksualiteit!

Ben er zeker van dat in 90% van de gevallen het niet gaat om pedofielen (M/V), maar jongeren/kinderen, zijn een gemakkelijk prooi

lets zoals homoseksualiteit in de gevangenissen, een uitlaatklep.

Jullie zijn niet anders dan de gewone mannen, jullie staan 's morgens ook op met een erectie!

In de historie van misdadig misbruik van kinderen vergeet men een categorie van jongens, nl. zij die "weigerden"! Misschien zal het je verwonderen maar het is zo!

Toen ik in 1953 naar de middelbare school ging van congregatie A (Het xxxx instituut xxxx) had broeder A direct gezien (tijdens het aantrekken van de turnkleden in de klas zelf) wie er nog geen onderbroekje droeg (arme kinderen van de buiten zoals ikzelf droegen toen nog hemden met lange slippers, alleen rijkere kinderen droegen een onderbroekje!!) De "heilige" broeder (goed luisteren naar de broeder had mijn moeder gezegd!) vroeg me in 't begin van het schooljaar naar zijn lessenaar te komen om een punt van mijn huiswerk toe te lichten! Dit gebeurde toen iedereen vraagstukken moest oplossen en met het hoofd gebogen zat! Ik moest achter zijn lessenaar komen uit het zicht van de leerlingen! Plots voelde ik zijn hand in mijn broekspijp (we droegen toen nog korte broeken) Ik trok me geschrokken terug en dacht dat de heilige broeder in zijn schuif wilde grijpen en "gemist" had! Hij gebod me terug dicht bij hem te gaan staan en probeerde nogmaals! Ik trok me nogmaals geschrokken opzichtig terug buiten de lessenaar! Het was een manoeuvre dat iedereen kon zien daardoor hij zich verraden voelde! Ik wist niet wat me overkwam!! We hadden geen voorlichting en wisten niets! De broeder merkte dat het niet zou "lukken" en heeft me van dan aan af een heel jaar lang echt slecht behandeld, gepest, bespot, geslagen (echt folterend) de klas tegen mij opgemaakt dat ik een te mijden "slecht voorbeeld" was! Ik was op de lagere school een zeer goede leerling maar kreeg door mijn "weigerende houding" door broeder A, slechte punten, slechte rapporten, ik werd door hem openlijk belachelijk gemaakt en bespot! Hij arrangeerde het zo dat het "bon ton" was bij de leerlingen om mij te pesten en belachelijk te maken! Ik was armtierig gekleed en hij bespote me daarvoor openbaar! Ik voelde me klein, tot diep in mijn jongenshart onrechtvaardig mishandeld) Ik kreeg ook veel slaag met zijn blote hand op mijn wang! Als ik maar een woordje durfde zeggen tegen mijn buurman moest ik naar voren gaan in de klas, mijn handen "stijf tegen het lichaam houden" (zo gebod hij!) terwijl hij me een onbarmhartige zeer harde kletsen tegen mijn oren gaf zodat ik zowat een halfuur bijna doof was! Het was een marteling! Hij suggereerde openlijk dat ik best maar naar de vakschool moest gaan! Hij wilde me weg, ik was een slechte getuige!! Toen mijn moeder door die onrechtvaardige slechte punten naar de broeder ging om te vragen wat er scheelde heeft hij me zeer slecht afgeschilderd (onwillig, lui, koppig, onfatsoenlijk, lelijke manieren enz..) zodat ik thuis weeral onbarmhartig slaag en straf kreeg en mijn moeder en vader mij niet meer konden verdragen!! Echt een folterende krankzinnige situatie!! Ik zag ook dat er leerlingen waren die lang bij hem in zijn lessenaar bleven staan!!!! Die kregen veel punten en goede rapporten! Hij was een pedofiel!

Het ging zover dat ik me door mijn beste schoolkameraad (in mijn geboortedorp) oorvegen deed geven om te "trainen" tegen de pijn! "Trainen" was toen een woord door de Engelsen meegebracht na de oorlog, iets om te leren "klappen en slagen" verdragen zoals de boksers! Ik trainde om oorvegen te verdragen, eerst kleine klappen daarna grotere! Aan mijn vriend vertelde ik dat ik later "voor bokser

wilde leren"!! Toen ik daarna op school de harde oorvegen, eigenlijk slagen, taai en verbeterd verdroeg sloeg de broeder me nog harder en wreder terwijl de klas toekeek hoe een "verderfelijke leerling" die geheime dingen deed (zo suggereerde hij de klas) gestraft werd! Ik werd door mijn klasgenoten bespot en gepest, iets dat door de broeder goed bevonden werd! Ik weet nu nog niet hoe ik dit alles een jaar verdragen kon!! Het jaar erop ben ik naar de technische school gegaan en heb toch carrière kunnen maken! Zowat dertig jaar later ben ik hem gaan opzoeken! Hij was uit de orde getreden, gehuwd, 4 kinderen, schoolmeester in een dorpje tegen xxxx! Daar heb ik hem (onder vier ogen) een verhaal verteld over een jongen die naar het middelbaar toog in de stad, waar de broeder zijn hand in broek wilde steken maar de jongen niet wilde en dat "hij" die broeder was en ik me kwam wreken en hem zou wurgen!! Hij was klein van postuur, ik groot, iets dat 30 jaar eerder omgekeerd was; ik was toen klein en tenger (het jaar voor ik naar het middelbaar ging had ik TBC gehad waardoor ik zeer mager was!) Hij viel op zijn knieën, waterde in zijn broek en vroeg vergiffenis en dat ik het a.u.b. niet aan zijn vrouw en kinderen zou vertellen! Ik heb hem zijn hoofd volgescholden en 'k ben weggegaan! Buiten zag ik toevallig de dorpspastoor aan wie ik de historie vertelde opdat er geen pedofiele feiten zouden gebeuren in het dorpschooltje waar hij ook iets te zeggen had!! Eigenlijk is mijn thema dat er iemand spreekt over het leed dat jongens "die weigerden" ondergingen!! Ik vind dat uw organisatie dit ook onder ogen moet zien en vermelden want het was wreedaardig! "De mishandeling door pedofielen van kinderen die weigerden!"

Daar uw organisatie o.m. gesponsord wordt door "hare moeder de heilige de Kerk en haar bedienaars" zal mijn verhaal wellicht in de doofpot belanden zoals ook B alle pedofiele misdadigers (en nog andere zaken) nog altijd onrechtmatig verborgen houdt en gehouden heeft, "misdadig verzuim" zodat de kinderfoltering kon blijven duren, en daarbij nog het hoogmoedig lef had om paus te willen worden! De Kerk is een ouderwetse mediterrane ondemocratische organisatie waarbij de farao, keizer, koning of paus "heilig is" tot in de eeuwen der eeuwen!

Het is een schande! Vangheluwe heeft schuld bekend, B zou het ook mogen en moeten doen want het gaat om onrecht tegen onschuldige kinderen, de weerlozen! Hij wist alles en deed niets!!

Uw organisatie mag niemand ontzien, en zal ook wel tegenwind ondergaan door de betrokken schuldige partij! Vooral "het is verjaard" is het argument! Het is een oerrecht dat er niets verjaard i.v.m. onrecht tegen kinderen want ieder dag staan er "beschermde pedofielen" gereed! Het zijn de schuldigen die verjaring inroepen!!

Als huisarts van het slachtoffer zou ik graag een klacht indienen tegen Pater A, lid van congregatie A, wegens seksueel misbruik tussen 1978 en 1982. Ik schrijf deze brief in haar plaats om te voorkomen dat oude wonden al te breed worden opengereten. Zij zal op het einde van deze brief haar aanvullingen en haar akkoord met de inhoud kort verwoorden. We vermoeden dat Pater A laatst woonachtig te xxxx, reeds een paar jaar overleden is maar willen deze brief toch schrijven om de volledige omvang van het misbruik in de Kerk duidelijk te maken.

Pater A kwam op het kot van patiënte te xxxx en is er verschillende keren in geslaagd haar te ontkleden en aan te raken. Hij rekende hierbij op haar naïviteit (zij was toen 17) en op het respect voor de Kerk en haar bedienaars, dat haar van in haar jeugd is bijgebracht. Er waren verschillende geestelijken in haar familie en op zondag zat er altijd wel een of andere geestelijke bij hen aan tafel. Een vertrouwelijke omgang met priesters of paters was voor haar dus heel normaal.

Na de feiten heeft hij haar nog vele jaren geterroriseerd met allerlei brieven. Uit die brieven bleek ook dat zij lang niet het enige slachtoffer was: hij koos meestal vrouwen met gelijkaardige voornamen (de werkwijze van een seriemoordenaar of –verkrachter).

Zij was door het gebeurde zodanig in de war dat zij een jaar universiteit (in 1987) verloor. Nadien gingen de studies vlot zodat haar geen gebrek aan intelligentie noch studiemethode kan toegeschreven worden. Naast de verwarring bestond het psychische lijden vooral uit schuldgevoelens t.o.v. ouders, vrienden en kennissen die zij jarenlang moest beliegen om de waarheid geheim te houden. Uiteindelijk heeft dit gebeuren haar 15 jaar van haar (jong) leven gekost. Bij het ouder worden, het ontmoeten van nieuwe vrienden en het volgen van gezonde therapie is het probleem langzaam weggedeemsterd en heeft zij nu plaats in haar leven voor man en kinderen, maar spijtig genoeg, ook nog voor weerkerende nachtmerries en een borstkanker.

Tijdens en als deel van de therapie hebben wij in 1991 contact gezocht met de toenmalige overste van congregatie A Pater B. Hij heeft zeer zorgvuldig naar haar verhaal geluisterd en beloofd dat hij zou doen wat hij kon. Korte tijd nadien zei hij ons telefonisch dat bij onderzoek bleek dat Pater A nog slachtoffers gemaakt had, zonder dat er meer uitleg was. Als Overste had Pater B er nu ook voor gezorgd dat Pater A volledig geïsoleerd werd: hij mocht het klooster niet meer alleen verlaten en beschikte niet meer over geld. Deze straf is blijkbaar goed uitgevoerd want Pater A heeft mij zelf nadien nog opgebeld (sic) met de vraag de klacht tegen hem in te trekken, wat ik natuurlijk niet gedaan heb na hem in duidelijke bewoordingen te hebben uitgelegd waarom ik dit niet deed. Pater B moest verder toegeven dat juridisch een en ander verjaard was en dat, volgens de toenmalige wetgeving, geen juridische stappen meer mogelijk waren.

Pater B vroeg aan Patiënte of zij kosten had die hij kon vergoeden, goed wetende dat geld niet alles kan herstellen, maar hij wou het toch aanbieden. Patiënte heeft dat toen geweigerd vanuit het gevoel dat zij nooit zou weten wat zij met dat geld zou uitvoeren. Om het even wat ze ermee deed, het zou haar altijd aan de feiten herinneren en nog ongelukkiger maken. Nu, vele therapieën en veel miserie later, zou ze het geld wel aanvaarden.

Ik denk dat ik enkele jaren geleden het doodsbericht van Pater A in de krant heb gelezen. Toen ik dat aan het slachtoffer vertelde was zij enerzijds opgelucht: die zal niemand meer kwaad doen, anderzijds toch nog boos omdat iemand met zo'n strafblad rustig op zijn bed is mogen sterven.

Tot zover mijn visie op het gebeurde. Ik laat hieronder plaats aan Patiënte om kort en in de mate van het mogelijke, bovenstaande te bevestigen, nog op- en aanmerkingen te maken, aanvullingen te doen.

Dankbaar omdat mijn dokter mij de inspanning voor het opstellen van deze klacht bespaarde, wil ik toch graag een aantal aanvullingen doen.

I.v.m. leeftijd:

Ik was 17 toen de eerste feiten gebeurd zijn. Het lijkt onmogelijk en o.a. daarom was ik er ook zo beschaamd over. Toch was ik geen kwetsbare jongere zoals men het nu noemt. Ik kom uit een warm gezin en was de 7de van 8 kinderen. Ik heb al vroeg discussies gehoord i.v.m. politiek, onderwijs, kerk... We werden aangespoord om kritisch te zijn en een eigen mening te hebben. Maar over seksueel misbruik in welke context dan ook, had ik nooit gehoord. In die zin was ik dus zeker wel naïef. Bij de verwerking heeft het me extra moeite gekost om van het schuldgevoel af te geraken (want als je al 17 bent, zal je er zelf wel schuldig aan zijn). Het heeft me geholpen eraan te denken dat andere slachtoffers waarover PV nadien in zijn brieven schreef allen van die leeftijd of ouder waren; één was zelfs al afgestudeerd als arts toen hij haar nog regelmatig bezocht.

Hoe hij te werk ging:

Hij zocht zijn slachtoffers tijdens 3-daagse bedevaarten waar er steeds jongeren als vrijwilliger meegingen. Vaak jonge mensen die eraan dachten een studierichting in de sociale of medische sector aan te vatten of er reeds mee bezig waren. Hij heeft ooit geschreven dat het bij één van m'n zussen "niet gelukt was" omdat ze toen juist haar vriend (huidige echtgenoot) leerde kennen. Toen ik een paar jaar later ook als vrijwilliger meeging, heeft hij op "zeker gespeeld"; hij moest mij "hebben" voordat ik een vriend had. Daarom kwam hij de eerste week dat ik op kot zat, want "een schoon, verstandig dingeske is rap verkocht in xxxx". *Alles wat tussen aanhalingstekens staat zijn zijn woorden. Hij heeft ze zo vaak herhaald in zijn brieven dat ze in m'n geheugen gegrift zitten en nu jammer genoeg weer boven komen.*

Mochten zijn handelingen plots en overdag gebeurd zijn, zou ik direct klacht hebben kunnen neerleggen. Maar hij ging op zo'n manier te werk dat het heel moeilijk was om ook maar iets te gaan vertellen. Hij kwam me op kot bezoeken (de bedevaarttrein passeerde in xxxx), maar toen hij wat te lang over mijn nonkel pater had verteld (was ooit zijn prof theologie geweest), was het te laat voor zijn trein. Omdat onze faculteit 2 weken voor het academiejaar begon, waren er nog geen andere studenten op kot, alleen de kotmadam. Hij kon misschien wel blijven logeren en 's anderendaags heel vroeg vertrekken... Als er 's avonds laat dan dingen gebeurden, was IK in overtreding i.v.m. bezoekregels tegenover de kotmadam en thuis zou ik me geschaamd hebben over mijn naïviteit. Ik bleef dus alleen achter zonder iets te durven zeggen EN zonder te kunnen douchen. Een douche was er toen nog niet op kot. Met dat gevoel van beoedeld zijn, heb ik heel erg lang gezeten. Mijn lichaam

was van de ene op de andere dag anders. En ik zelf voelde me plots ook helemaal anders dan m'n vrienden en vriendinnen.

Feiten i.v.m. misbruik:

Tijdens de therapie bij mijn dokter zijn deze beetje bij beetje verteld en verwerkt. Toen ik ze ooit van me af geschreven heb, heeft A beaamd dat het "woord voor woord waar was". Het heeft geen zin ze hier op te rakelen. Ik heb geleerd ze te klasseren en ze zijn overstemd door goede ervaringen.

Wel wil ik benadrukken dat ik jarenlang elke week op maandag een brief kreeg waarin hij al wat voor mij de hel was geweest, beschreef als het mooiste uit zijn leven. Elke keer was er de stress om de brief uit de brievenbus te kunnen halen vóór de kotmadam of, als het vakantief! Was, iemand van ons thuis. Hij had namelijk het lef zijn naam en adres er op te zetten. De inhoud was zo kwetsend dat ik er telkens opnieuw van onder de indruk was en dat ik vreselijk bang was dat iemand anders het ooit zou lezen. Ik heb ooit geprobeerd de brieven te verbranden op m'n kot, maar omdat dat te fel rook, hield ik ze dan maar bij in een dikke map met slot. Naast de beschrijvingen van het gebeurde, schreef hij ook over anderen. Telkens controleerde hij goed dat ik aan niemand iets vertelde en in vele brieven zaten er allusies dat alle gevoelens en initiatieven van mij uit gingen.

Pas ergens in de licenties, toen mijn jongere zus ook in xxxx zat, heb ik de moed gehad om A zelf nog één maal uit te nodigen. Ik voelde me sterk, hij kreeg de kans niet om één verkeerde beweging te maken of één verkeerd woord te zeggen. Ik heb hem alle brieven teruggegeven en hem gevraagd ze zelf allemaal te vernietigen en me voor altijd met rust te laten. Ik had een heel zwaar jaar en wilde in alle sereniteit kunnen studeren. Ik wou ook m'n zus beschermen voor hem. Hij begreep *niet* wat hij verkeerd gedaan had..

Schade:

Het is niet omdat ik nu kan zeggen dat de herinneringen aan de fysieke daden geklasseerd zijn dat het niet erg geweest is. Jarenlang ben ik ELKE vrijdag naar huis gegaan met het voornemen thuis te vertellen wat er gebeurd was, maar elke keer als ik wilde beginnen, werd ik geremd door schaamte. Ik heb er ook héél erg van af gezien dat ik in 1ste kan niet alle examens kon meedoen en dus niet kon slagen. Mijn ouders, vriendinnen en leerkrachten van de humaniora begrepen er niets van omdat ik altijd heel graag en gemakkelijk studeerde. Ik kon aan niemand vertellen waarom ik me zo moeilijk kon concentreren.

Van de ene dag op de andere heb ik me anders gevoeld dan m'n kameraden, m'n broers en zussen.... En als je een goede band met elkaar hebt is dat heel erg. Ook daarover gaan m'n nachtmerries nu nog: mijn moeder die vraagt wat er is (zij begreep niet waarom m'n ogen soms zo dof stonden en waarom ik plots zo verdikte) en ik die altijd maar uitvluchten verzin omdat ik de waarheid niet durf zeggen. Of ik word bezweet wakker omdat ik in m'n droom m'n brieven angstvallig voor iemand moet verstoppen. Een andere weerkerende nachtmerrie gaat over een jongen van het universitair koor (muziek heeft me overeind gehouden), op wie ik erg verliefd was, maar toen ik voelde dat het wederzijds was haakte ik af omdat ik in de war was en uit angst dat hij iets aan mij zou merken.

Na al die jaren kan ik ook nog plots in de war zijn bij het ruiken van een duffe papiergeur (brieven), bij het zien van een bepaald soort wafeltjes die A altijd bij zich had, en ik overschrijf nog *elke* hoofdletter xxxx als ik vind dat die ook maar iets lijkt op zijn geschreven letter xxxx van zijn voornaam waarmee hij z'n brieven ondertekende. Ik kan naar geen enkele alumni-bijeenkomst gaan want dan wordt er een heel deel van mijn herinneringen a.h.w. geactiveerd.

Daar mijn man in xxxx werkt, heeft deze stad al een andere betekenis gekregen maar als ik daar alléén door het centrum moet rijden, overvalt mij nog steeds een enorme stress en moet ik er heel bewust voor zorgen dat er geen herinneringen boven komen.

Therapie:

Het heeft lang geduurd eer ik de geschikte therapeut gevonden heb. Ofwel haakte ik na één of twee gesprekken al af omdat men in mijn ogen uit was op sensatie, ofwel durfde ik eindelijk iets zeggen maar liep er een wekkertje af en moest ik plots op een moeilijk moment ophouden om dan een week alleen verder te moeten.. Uiteindelijk ben ik bij mijn dokter terecht gekomen en daar voelde ik dat men wist waarover ik het had. De therapie was effectief, maar het heeft heel veel tijd, pijn en energie gevraagd: het is niet te onderschatten om je job te doen, bijscholingen te volgen, sociale activiteiten te onderhouden en *tegelijkertijd* helemaal terug door al het gebeurde te moeten om het te verwerken. Ik heb ook heel hard moeten werken om al m'n grenzen te herstellen, en ik moet er soms nog over waken. Toen ik meende mijn grenzen onder controle te hebben, wat zich o.a. uitte in een gezond gewicht, een aggregaatsdiploma waarvoor ik zonder obstakels had kunnen studeren, en toen ik terug

van allerlei sport- en muziekactiviteiten kon genieten, werd er in de therapie besloten om heel bewust een bepaalde periode af te sluiten. Dat gaf een goed gevoel.

Toch is die periode pas helemaal afgesloten geweest de avond voor ik moeder werd. Omdat het een tweelingbevalling was, moest ik de avond voordien naar de kliniek. Toen mijn man naar huis was, had ik het nodig om naar mijn vader en moeder te bellen en ik moest hen letterlijk horen zeggen *dat ze wisten dat ik geen schuld had aan wat er toen in xxxx gebeurd was*. Het is pas toen ik dat van hen zo overtuigend gehoord heb, dat die periode echt afgesloten was: er kon een nieuwe beginnen, die van het mama zijn. En ik heb 4 prachtkinderen die me héél gelukkig maken.

Dit ter aanvulling en ter bevestiging van wat mijn huisarts schreef.

Eindelijk, na 45 jaar, heb ik de moed gevonden om mijn diepe schaamte te overwinnen en ook mijn verhaal van seksueel misbruik door een katholiek priester kenbaar te maken. Uiteraard heeft de recente stroom van getuigenissen en bekentenissen hiervoor de doorslag gegeven.

Mijn verhaal begint in 1965, het jaar dat mijn vader stierf. Ik was toen 16 (geboren 26 mei 1949). Ik was leerling aan het xxxx college in xxxx. Derde jaar humaniora. Drie jaar voordien was ik overgekomen van het xxxx college (xxxx). In hun zoektocht naar een andere school hadden mijn ouders gezocht naar een goed alternatief en dat werd dus het xxxx college. Op een of andere manier hadden zij contact opgenomen met de toenmalige prefect, E.H. A, met het expliciete verzoek om mij wat van nabij te volgen in het geval er iets met mijn vader zou gebeuren. Zowel mijn vader als mijn moeder waren zeer gelovig en hadden het volste vertrouwen in de kerkelijk hiërarchie. Bovendien was ik nogal een levendige jongen en stilzitten was nu niet bepaald mijn sterke kant. Een beetje supervisie kon dus nooit kwaad.

En op een dag in de herfst van 1965 gebeurde het: mijn vader overleed plotseling. Hij was 54. Een drama. Hij liet een vrouw na en vier zonen. Ikzelf ben de tweede in rij. Mijn oudste broer was een jaar ouder en mijn andere broers respectievelijk 2 en 5 jaar jonger. Voor het hele gezin brak een harde tijd aan. Een vriend van mijn vader werd aangesteld als voogd. Verweesd en zonder vaderfiguur moesten wij verder.

En toen ontfermde E.H. A zich over mij.

Sta me toe dit verhaal zo gedetailleerd mogelijk te vertellen.

Mijn verhaal

Op een dag, na schooltijd, nodigde prefect A me vriendelijk uit om eens wat te praten over mijn toekomstplannen, de studies en de toestand thuis. Alle priesters aan het xxxx college hadden een eigen kamer op de bovenste verdieping van de oudste vleugel. Een donkere, mufte, kloosterachtige gang met aan weerszijden de kamers met de namen op de deuren. Lage zoldering. Krakende plankenvloer.

Hij ontving me in zijn kamer. Het werd een gezellige babbel over wat ik later wilde worden, het gezin, mijn moeder, mijn broers, de scouts, de school, enz. Er werd een afspraak gemaakt dat ik op regelmatige basis bij hem langs zou komen om te horen hoe ik het stelde. Na twee, drie keer groeide er een zekere vertrouwensband. Ik kreeg het veilige gevoel dat iemand met me inzat en naar me luisterde. Ik was een kind dat hopeloos op zoek was naar een vaderfiguur met wie ik mijn jeugdige levensperikelen kon delen. Gaandeweg legde ik mijn ziel bloot.

Ik herinner me nog zeer goed hoe ik in al mijn naïeve spontaneïteit honderduit praatte. En, op een bepaalde avond kwam ook mijn ontluikende seksualiteitsbeleving aan bod. A vroeg me uit over mijn kinderlijke fantasieën, of ik masturbeerde, of ik naar meisjes keek, hoe ik aankeek tegen seks en hoe ik dat beleefde, enz.

Op een keer vroeg hij me mijn broek uit te doen en voor hem te gaan staan. Hij moedigde mij aan met sussende woorden in de zin van: “wees niet bang”, “geef je maar over in vertrouwen”, “er zal je niets gebeuren”. Uiteraard herinner ik me die woorden niet meer letterlijk, maar het kwam wel daarop neer. Ook de precieze uitleg waarom hij dat deed, ontgaat mij nu. En ik geloofde en vertrouwde hem. Ik deed dus wat hij me vroeg. Hij vroeg me ook om wat rond te wandelen in zijn kamer, terwijl hij vanuit zijn zetel naar mij keek. Ik herinner me dat dit mij, ondanks mijn schroom, een zeker bevrijdend gevoel gaf. Eindelijk, zo moet ik gedacht hebben, iemand die mij aanvaardt zoals ik ben, die mijn ‘katholieke’ schaamte over mijn seksualiteit wegneemt, die mijn eenzaamheid en gevoel van verlatenheid zou oplossen, iemand met wie ik mijn zielenroerselen kan delen, ... iemand die het goed met mij meent. In mijn kinderlijke naïviteit dacht ik in hem de liefde van een begrijpende vader gevonden te hebben waar ik zo sterk naar verlangde.....

De volgende keer ging hij een stap verder. Ik had hem in alle vertrouwen verteld over een seksuele fantasie waar ik mee zat en die mij bleef achtervolgen. Ik hoor hem nog zeggen: “Hm, zeer interessant. Misschien kunnen we daar wel iets aan doen”. Daarop vroeg hij me om me uit te kleden en met mijn gezicht tegen de muur te staan. En weerom die rustgevende en sussende woorden: “wees niet bang”, “er zal je niets verkeers overkomen”, “wees gerust”... Hij ging verder: “Schrik nu niet, maar ik neem een regel en zal ermee op je billen tikken. Kijk vooral niet om. Het zal geen pijn doen”. Ik zie me nog voor die muur staan. Afwachtend. Ik hoor hem achter mij een regel nemen en heel langzaam op me toestappen. Mijn hart klopte in mijn keel, ik durfde niet omkijken. Ik deed haast automatisch wat hij zei. Hij had mij in zijn macht en ik gaf me over. Hij gaf een tik op mijn rechterbil, wachtte, zette een paar stappen opzij en gaf vervolgens een tik op mijn linkerbil. Pijn deed het niet, maar elke tik gaf me een korte schok, gevolgd door een stilte en weer een korte schok. Dat ging zo een minuut of vijf door. Op een bepaald moment zij hij me te bukken en mijn benen verder uit elkaar te zetten. Ik deed dat. Opnieuw die rustwekkende woorden. Hij: “Ik zal met mijn regel langs je geslachtsdelen gaan. Wees niet bang. Ik zal niets verkeers doen”. Hij stond achter me, kon mijn testikels en penis goed langs achteren bekijken en streek met zijn regel herhaaldelijk links en rechts van mijn geslachtsdelen.

Als alles voorbij was praatten we nog wat na. Hij bood me een glas (water of fruitsap) aan en vroeg me hoe ik me voelde. Wat ik toen antwoordde weet ik niet meer. Ik stel me nu voor dat ik me ongemakkelijk en verward voelde, niet wetend wat te denken. Wat ik me nog wel herinner is dat hij me de daaropvolgende week opnieuw wilde zien en dat hij me gebod om hierover aan niemand iets te zeggen. Ik ben er niet meer zeker van, maar ik denk dat dit zich een keer of twee keer herhaald heeft.

Een volgende keer ging hij nog verder. Na wat praten over koetjes en kalfjes vroeg hij me om mijn broek uit te trekken en naakt voor hem te komen staan. Hij zat in zijn zetel. “We gaan nu een stapje verder. Wat ik nu ga doen”, zo zei hij, “kan misschien een beetje pijn doen, maar bijt op je tanden. Ik ga je moed testen. Ik zal je schaamhaar van bovenaf tot aan je penis uittrekken” en hij wees met zijn wijsvinger het stuk aan dat hij wilde uittrekken. Hij: “Ontspan je. Het is zo voorbij”. Ik klemde mijn tanden op elkaar en zag hoe hij met zijn lange vingers mijn schaamhaar met plukken uittrok. Drie, vier, vijf keer rukte hij het uit mijn vel, tot aan mijn peniswortel. Bij elke ruk voelde ik een pijnscheut. “Zo”, zei hij na afloop, “je bent moedig geweest. Het is goed voor vandaag. Kleed je maar weer terug aan”. Toen ik me bukte om mijn kleren op te rapen en terug aan te trekken voelde ik hoe hij grijnslachend naar me keek en voelde me diep beschaamd. Ik herinner me vaag (maar weet het niet exact meer) dat ik kwaad op zijn kamerdeur toestapte, zei dat ik nooit meer zou terugkomen, de deur achter me dichtgooide en met grote, haastige passen door de lange, donkere gang beende, meer verlaten, moederziel alleen en radeloos dan ooit.

Nadien ben ik niet meer naar hem teruggegaan. Er is ook nooit meer een vertrouwelijk gesprek gekomen over studie- en toekomstplannen. Wel een verbod van zijn kant om hierover met niemand ooit een woord te reppen.

A heeft het later gebracht tot algemeen directeur van het xxxx college en werd alom geloofd en geprezen om zijn onbaatzuchtige inzet, toewijding en leiderschap. Hij is een paar jaar geleden overleden en op de website van het xxxx college staat, na wat zoeken, een lofrede van een oud-student over zijn verwezenlijkingen en weldaden tijdens zijn priester-carrière! Heeft de katholieke hiërarchie hem de hand boven het hoofd gehouden en alles in de doofpot gestoken of was ze niet op de hoogte van wat er in dat college gebeurde? Wie zal het zeggen? Bovendien weet ik van twee oud-

leerlingen (waarvan er inmiddels een overleden is) dat er nog andere slachtoffers waren van seksueel misbruik door een priester van het xxxx college.

Het effect

Hoe mijn levensloop er nadien uitzag wil ik hier nu niet vertellen, al zou ik dat in een gesprek graag willen doen, mocht dat passen. Het enige wat ik hierover nu wil zeggen is dat het een enorm moeilijke weg was die ik zelfs mijn ergste vijand niet zou toewensen.

Sinds mijn laatste bezoek aan A heb ik nooit nog met iemand gewoon over mijn dromen, verwachtingen, toekomstplannen en mijn hunker naar begrip en geborgenheid kunnen praten. Er was een diepe wonde geslagen van wantrouwen, angst en schaamte. Voortaan speelde mijn psychische leven zich af in isolement en eenzaamheid. In mijn leven heb ik dan ook vaak moeten kampen met een laag zelfbeeld, faalangst, depressie, obstinate schaamte- en schuldgevoelens, wantrouwen, mensenschuwheid, een verregaand gebrek aan zelfzekerheid en zelfvertrouwen, gevoelens van zelfhaat en minderwaardigheid, afkeer van seksualiteit, affectie en tederheid, mentale verlamming, apathie en besluiteloosheid. En dat, altijd vergezeld van een verpletterende eenzaamheid. Het verbaast dan ook niet dat ik er tientallen gesprekken met psychotherapeuten heb opzitten. Ook vandaag nog passeer ik regelmatig langs mijn therapeut om zaken recht te trekken.

Tien jaar geleden, toen ik net 50 werd, ben ik in een zeer zware burn-out terecht gekomen. Sindsdien heb ik een hele bibliotheek bij elkaar gelezen over alle mogelijke psychologische onderwerpen: angst, trauma, neuroses, hechting, blokkades, verlating, misbruik, miskennis, karakterstructuren en maskers, enz. Auteurs zoals Alice Miller, Jean Jenson, Gaby Stroecken, Alexander Lowen, Ken Wilber, Hans Jellouchek, Willem Poppeliers, Bert Hellinger, Peter Levine, enz... passeerden de revue. Pas enkele jaren geleden heb ik mijn verborgen geheim en mijn stilzwijgen doorbroken en was ik in staat om aan mijn broers te vertellen dat ik in mijn late kindertijd seksueel misbruikt ben geweest (het bleek dat ook mijn jongste broer (nu 55 jaar) destijds door een priester misbruikt werd). Dat is steeds op een vrij rationele manier gebeurd. Ik weet nu dat die rationele benadering een verdringsstrategie is om de pijn niet te moeten voelen. Pas vorige week, na 45 jaar, ben ik erin geslaagd om mijn verhaal ook emotioneel te vertellen aan mijn wijze schoonbroer die 20 jaar ouder is dan ik. Hij legde zijn arm op mijn schouder. Mijn hart huilde. Met de krop in de keel kwam mijn verhaal met horten en stoten over mijn lippen. De droefheid, schaamte, bitterheid en woede die toen aan de oppervlakte kwamen waren niet te beschrijven. Vooral die schaamte was oeverloos. Maar het feit dat ik dat heb kunnen doen - die schizoïde, rationele verklaring opgeven en de pijn voelen - gaf me het gevoel dat ik niet minderwaardig ben, geen zelfhaat hoeft te hebben, dat ik het waard ben om aanvaard te worden zoals ik ben, en vooral, erkend te worden in mijn diepste essentie en eigenheid als man en als mens.

Tot slot

Geachte heer Adriaenssens, ik weet niet hoe ik het best deze brief beëindig. Ik wil u vooral zeggen dat ik er met het ouder worden, hoe langer hoe meer van overtuigd ben geraakt dat ik van al mijn tegenspoed grotendeels gespaard zou gebleven zijn, als A mij had opgevangen 'als een goed huisvader' en mee de basis had gelegd voor een goede doorstart naar een evenwichtig, gelukkig en vervullend leven (zie §1 in 'Het effect'). Ik weet nu dat je alles natuurlijk in zijn context moet zien. Een mens is nu eenmaal een synthese-wezen. Ik gebruik ook bewust het woord 'grotendeels' omdat ik uit eigen ervaring weet dat ook transpersoonlijke en transgenerationele aspecten in de familie (milieu, overtuigingen, miskennis, fysieke of emotionele verwaarlozing, enz.) vanaf de geboorte tot de kinderen de pubertijd doorslaggevend zijn voor de ontplooiing van een mens (karakterstructuren). Het verlies van een vader op jonge leeftijd vormt daarbij een bijkomend en uiterst moeilijk te verwerken trauma.

A is nu dood. Maar hij heeft zijn vernietigende werk uitermate grondig verricht. Op een tijdsspanne van amper enkele weken is hij erin geslaagd mij zo diep te raken dat ik jarenlang niet in staat was erover te praten, laat staan de zaak aan het licht te brengen terwijl hij nog leefde. Had ik dat maar kunnen doen! De krenking die hij in mijn diepste ziel heeft aangebracht, is nog steeds niet geheeld. Mijn woede, bitterheid en tegelijk mijn droefheid zijn bijwijlen radeloos en onpeilbaar.

Ik ben nu net 61 jaar geworden, ben bijna 30 jaar getrouwd, heb een adoptiezoon van 34 en een dochter van 28. Onbewust heeft mijn gezin hier ook onder geleden, waarvoor ik me soms diep beschaamd

voel. Tijdens heel die lange periode leek het alsof er een soort van *selffulfilling prophecy* aan het werk geweest is, die bij mij de sluimerende overtuiging deed groeien dat in mijn leven alles tegen zit en niets schijnt te lukken.

De tijd is nu gekomen om deze sinistere bladzijde in mijn persoonlijke geschiedenis eindelijk om te draaien. Ik ken mijn waarheid, ik begin ze toe te laten en te erkennen zoals ze is. Eindelijk kan ik beginnen met afscheid te nemen van mijn trauma, schoorvoetend de pijn toelaten, rouwen om de gemiste kansen en de mogelijkheden die er konden geweest zijn als dit niet gebeurd was. Het is hoog tijd voor verandering, om het verleden te laten voor wat het is en om verantwoordelijkheid voor mezelf op te nemen en daar uitdrukking aan te geven... voor de jaren die mij nog voor me liggen. Maar het was verschrikkelijk en de prijs die ik hier onterecht voor betaald heb is enorm! Ondanks de al afgelegde persoonlijke weg is er nog veel werk aan de winkel. Maar na 45 jaar passen de puzzelstukjes stilaan in elkaar.

Uit menselijke waardigheid voor mezelf eis ik dan ook het recht op voor een volledig eerherstel vanwege de katholieke kerkelijke hiërarchie. Daar ligt de hypocrisie en de schuld. Ook al zouden de feiten juridisch verjaard zijn. Hoe dat precies moet of kan gebeuren, is voorwerp, denk ik, van een persoonlijk onderhoud. Ik had dan ook graag met u of een vertrouwenspersoon van de Commissie hiervoor een afspraak gemaakt. Bovendien sta ik erop dat ook de directie van het xxxx college op de hoogte gebracht wordt van deze feiten, zodat ze de nodige maatregelen kan treffen om het totaal vertekende imago van de heer A in het juiste daglicht te stellen. Door mij op minderjarige leeftijd zowel seksueel, mentaal als psychisch te misbruiken, heeft hij een misdaad gepleegd waarvoor hij postuum zijn rechtmatige straf verdient.

Kan ik hier terecht om kindermisbruik te melden en te praten? Het is gebeurd bij Broeders van congregatie A te xxxx is wel heel lang geleden zat toen in het jongenstehuis (weeshuis) ben nu 55 en toen denk ik 10-14 jaar. Ik heb weet van ongeveer 10 kinderen waaronder ik zelf en ook een jong meisje dat niet in het tehuis zat. De broedernaam was broeder A. Mijn omgeving weet dit niet en wil ook niet op tv of in de pers komen maar wil getuigen desnoods voor het gerecht! Ik woon in xxxx en ben bereid alles te vertellen wat ik heb meegemaakt en de dingen die ik heb gezien. Ik was geen wees maar mijn ouders waren gescheiden en ik was toegewezen aan mijn vader die zeeman was lange vaart en tijdens de weekends en de verlopen moest ik daar verblijven omdat vader op zee was. In de school zelf waar ik handel volgende was alles ok de feiten speelde zich af in het tehuis en de reisjes in het verlof. Ik heb zelf geprobeerd hem te vinden denk dat hij B heet met zijn echte naam en is uitgetreden. Hij was afkomstig rond de streek van xxxx of zo iets. Ik weet niet hoe ik zal reageren moest ik hem vinden! De broeder overste toen was toen broeder C die man moet Broeder A kennen en meer weten. Graag had ik wel discretie gewenst daar ik heel beschaamd ben hierover!

Alle herinneringen die ik heb, zijn zo vaag en heb ik zo lang verdrongen. Ik weet alleen dat er dingen gebeurd zijn toen ik in de meisjesschool (eerste/tweede leerjaar) in xxxx (xxxx) dorp was en toen ik het thuis vertelde werd het behandeld alsof ik verhaaltjes vertelde. Er werd dus niets aan gedaan en toen die kapelaan A, hij was afkomstig van xxxx, naar een ander dorp of stad verplaatst werd stopte alles en ging alles terug zijn gewone gangetje op school en is niets meer gebeurd. Ik weet zelfs niet of die man nog leeft, zijn er andere slachtoffers, ik verwacht geen ontmoeting en weet dat niets dit kan goedmaken, misschien verwacht ik dat iemand me eindelijk geloofd en dat er nog anderen zijn die ook door die man werden misbruikt. Misschien zijn er nog mensen van mijn leeftijd uit die streek of die in contact kwamen met die man en die ook met zo'n ei zitten.

Ik ben 21 jaar van België weggeweest en nu ben ik terug sedert 2006 en was ik terug in de xxxx beland en kreeg ik er steeds een beklemd gevoel en telkens ik hoor over pedofilie in de religieuze gemeenschap, denk ik 'dat ben ik, iemand die weet dat priesters verschrikkelijke dingen doen')...nu woon ik in xxxx en voel ik me hier 'vrij' en is die stress weg...Ik kan gewoon niet lang in de xxxx vertoeven. Misschien klinkt dat raar maar zo is het voor mij. En zoals ik zei, ik heb geen serie herinneringen die aan mekaar kleven, alleen bepaalde dingen die niet kloppen, ik wist dingen aan de leeftijd van 6-7 die ik niet moest weten en die ik niet verstond, en die nu erg beschamend zijn en die ik dus niet in een email kan vertellen. Ik begrijp dat dit in het verleden is maar toch heeft het mijn hele leven mij gevolgd en is mijn eigen seksuele gedrag erdoor in de war.

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE
ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS**

HOOFDSTUK 2

SLACHTOFFERS, PLEGERS & CIJFERS

2. Slachtoffers, plegers & cijfers

De Commissie moest gelijktijdig honderden meldingen ontvangen, ordenen en beantwoorden. In de eerste vier weken gebeurde dat met veel amateurisme, aangezien er geen structuur bestond waar de Commissie op kon terugvallen. Extra medewerkers moesten gezocht en geselecteerd worden. Er werd een secretaresse aangeworven met vele jaren ervaring, ook in het omgaan met gevoelige informatie. Een onderzoeksmodule werd op punt gezet waar meldingen konden ingeladen worden, en geordend op 12 indicatoren. Dat moest toelaten op te volgen welk dossier in welke fase was, welke gegroepeerd moesten worden omwille van gemeenschappelijke daders of plaatsen van feiten, welke plegers in leven waren en welke niet, ordenen per leeftijd van slachtoffers op het moment van de feiten en op de huidige leeftijd en ook of de plegers nog actief was of niet, om snel te kunnen opsporen wie eerst gezien moest worden. Eind mei was de ontwikkeling klaar en kon de informatie ingevoerd worden, wat veel werk was. Vier weken later, bij de inbeslagname, waren alle namen en leeftijden van slachtoffers ingevoerd, de namen van plegers en hun locatie. Maar van de andere parameters was de invoering klaar voor een 200-tal, daar was er nog werk te doen. Dit werk moest immers gecombineerd worden met de gesprekken met slachtoffers en plegers die in die fase volop liepen. Dit alles betekent dat we zo goed als geen volledige cijfers kunnen bieden. Dat moet goed in beeld gehouden worden bij interpretatie van wat volgt. De cijfers die we konden samenbrengen, geven we hier vooral weer om een indruk te geven van wat zich aanbood. We willen hiermee respect betonen aan de slachtoffers die inspanningen deden om de Kerk gevoelige informatie te bezorgen opdat men de realiteit op zijn minst zou kennen. Vele slachtoffers hadden namelijk geen andere vraag bij hun informatie dan de uitdrukkelijk vermelding vooral te willen meewerken aan het zichtbaar maken van de waarheid.

Aanmelding via telefoon/brief/mail

De Commissie kon bereikt worden via het contactpunt. Daar werd intensief gebruik van gemaakt. 163 slachtoffers of hun vertegenwoordigers (bv. Partner of familielid van overleden slachtoffer) gaven hun informatie telefonisch. Het gaat meestal om de oudere populatie, die geen e-mail gebruikte.

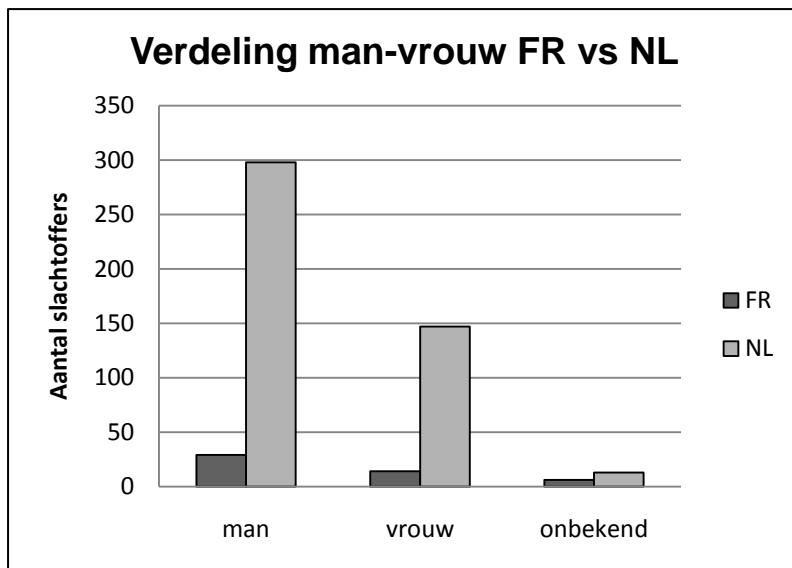
29 slachtoffers zonden een brief met hun getuigenis.

232 slachtoffers hebben hun getuigenis via e-mail aan de Commissie bezorgd.

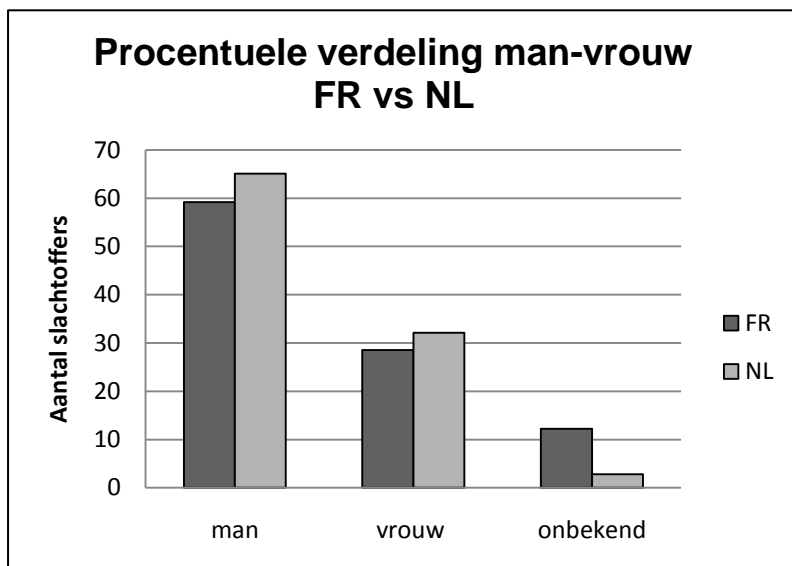
Totaal aantal slachtoffers/plegers

We ontvingen in het totaal meldingen van 327 mannelijke en 161 vrouwelijke slachtoffers. Er waren 19 meldingen met een dergelijk minimum aan gegevens dat we ook deze factor niet weten. Daar waar de binnenkomende gegevens lange tijd nagenoeg uitsluitend over mannen leken te gaan, nam het aantal meldingen van vrouwen die slachtoffers waren van priesters toe in de laatste weken dat de Commissie actief was. Daardoor komen we op een verdeling van twee derde mannen/ een derde vrouwen. Hoewel de aantallen tussen de Nederlandstalige en Franstalige slachtoffers ontzettend verschillen, zijn de verhoudingen procentueel vergelijkbaar.

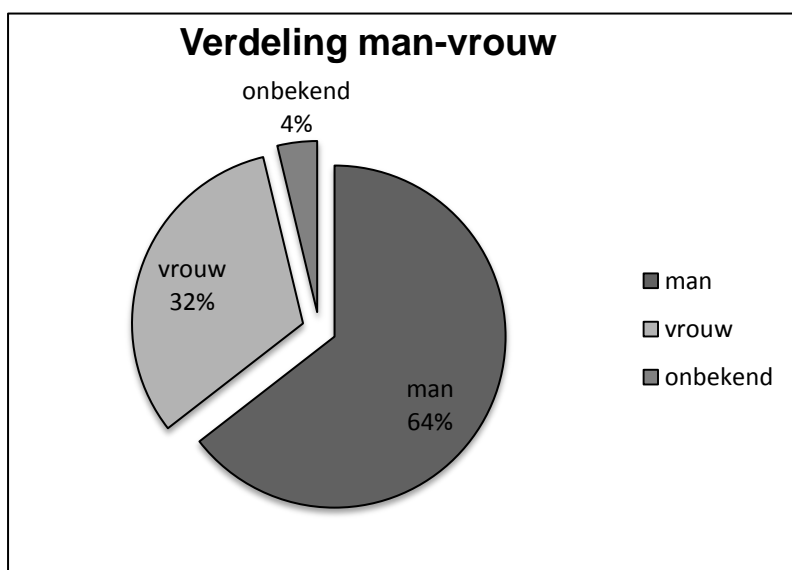
We kregen meldingen van 298 Nederlandstalige mannen (65% van de Nederlandstalige slachtoffergroep), 29 Franstalige mannen (59%) en 147 Nederlandstalige vrouwen (32%) en 14 Franstalige vrouwen (28,5%). Bij de Franstalige geeft 12% van de meldingen niet aan of zij man of vrouw zijn, tegenover 3% bij de Nederlandstalige.

	man	vrouw	onbekend
FR	29	14	6
NL	298	147	13
totaal	327	161	19

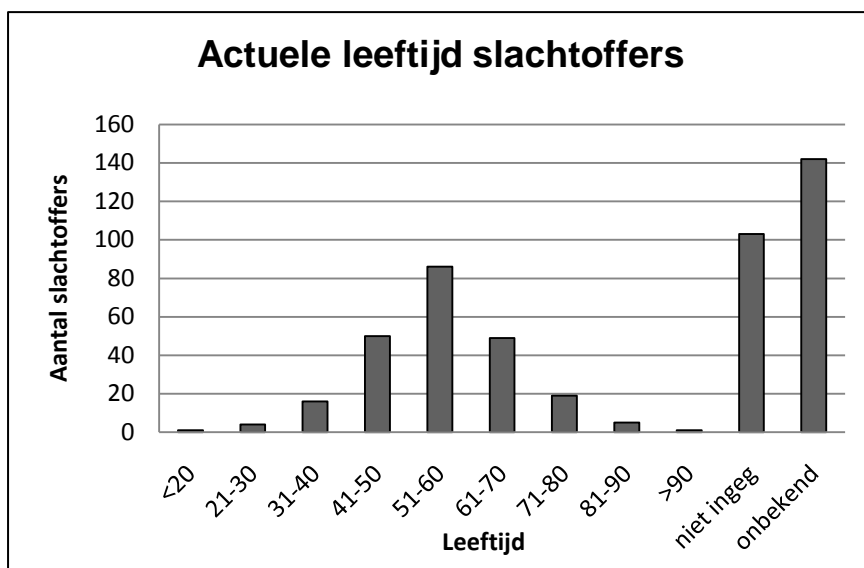

percentage	man	vrouw	onbekend
FR	59	28	12
NL	65	32	2

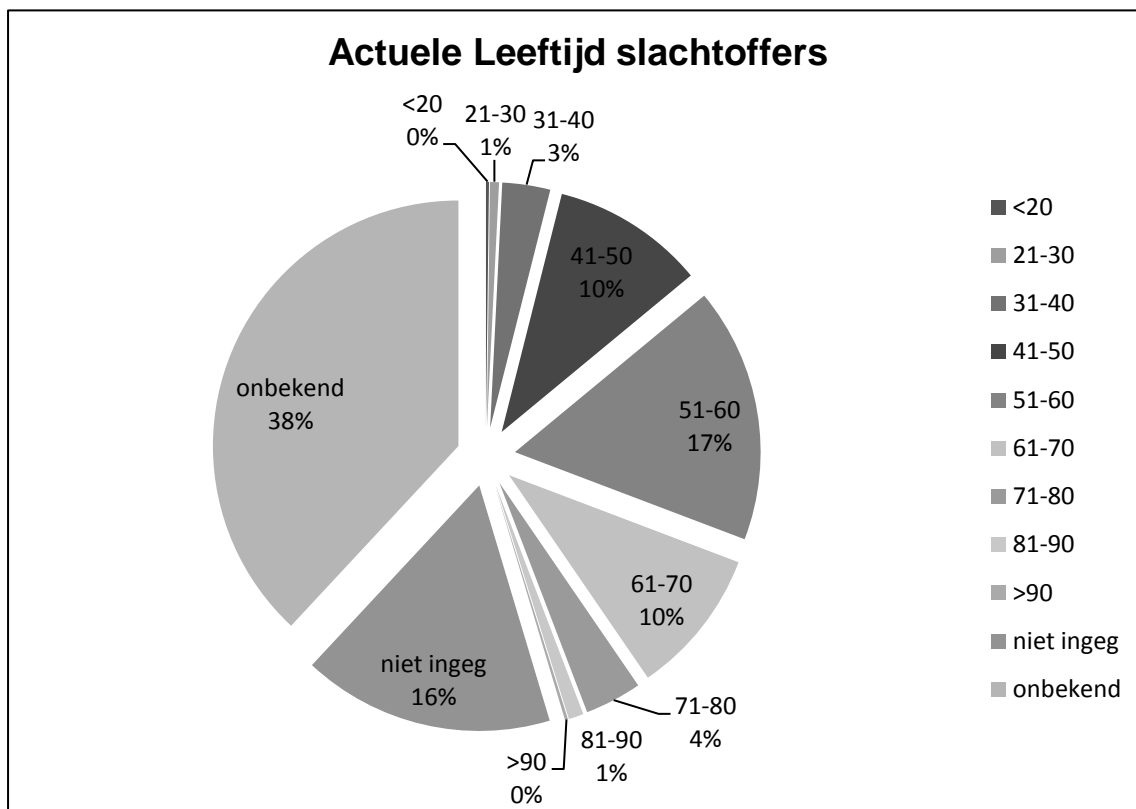

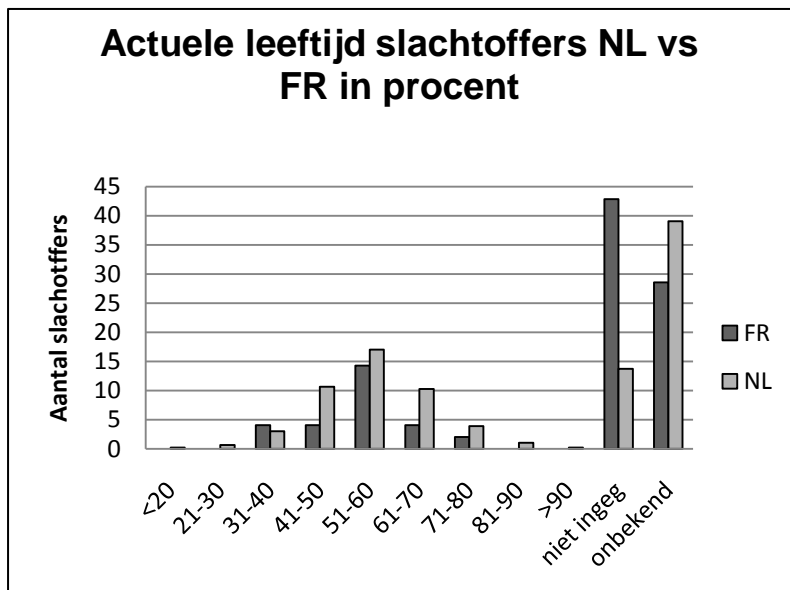
Hoe oud zijn slachtoffers op dit moment?

De communicatie dat de Commissie zich zou richten op die dossiers die strafrechtelijk verjaard zijn, weerspiegelt zich in de aanmeldingen. Van 230 slachtoffers waar de informatie ons correct bekend was, blijkt ruim 70% van de slachtoffers vandaag tussen 40 en 70 jaar oud zijn. In deze groep van 230 op 476 slachtoffers is vandaag 38% tussen 51 en 60 jaar; 17% tussen 41 en 50 jaar; 16% tussen 61 en 70 jaar. 10% (16 slachtoffers) is nu tussen 31 en 40 jaar oud. Vier slachtoffers zijn tussen 20 en 30 jaar. Drie van hen zijn overleden na zelfmoord, en werden in dit schema opgenomen op de leeftijd die ze toen hadden. Eén van die vier is 28, en één slachtoffer is jonger dan 20. Deze beide dossiers werden aan Justitie gemeld zoals de afspraken aangaven. Vijf slachtoffers waren tussen 80 en 90 jaar, één slachtoffer is op dit moment ouder dan 90.

leeftijd	aantal
<20	1
21-30	4
31-40	16
41-50	50
51-60	86
61-70	49
71-80	19
81-90	5
>90	1
niet ingeg	103
onbekend	142
totaal	476

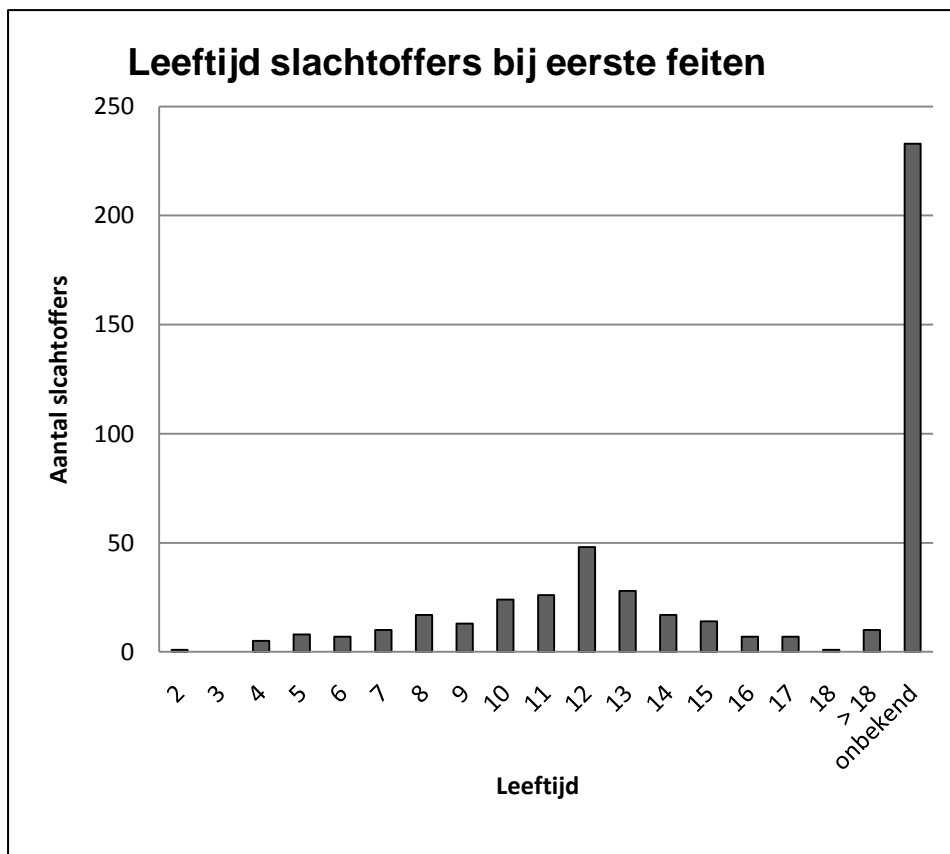

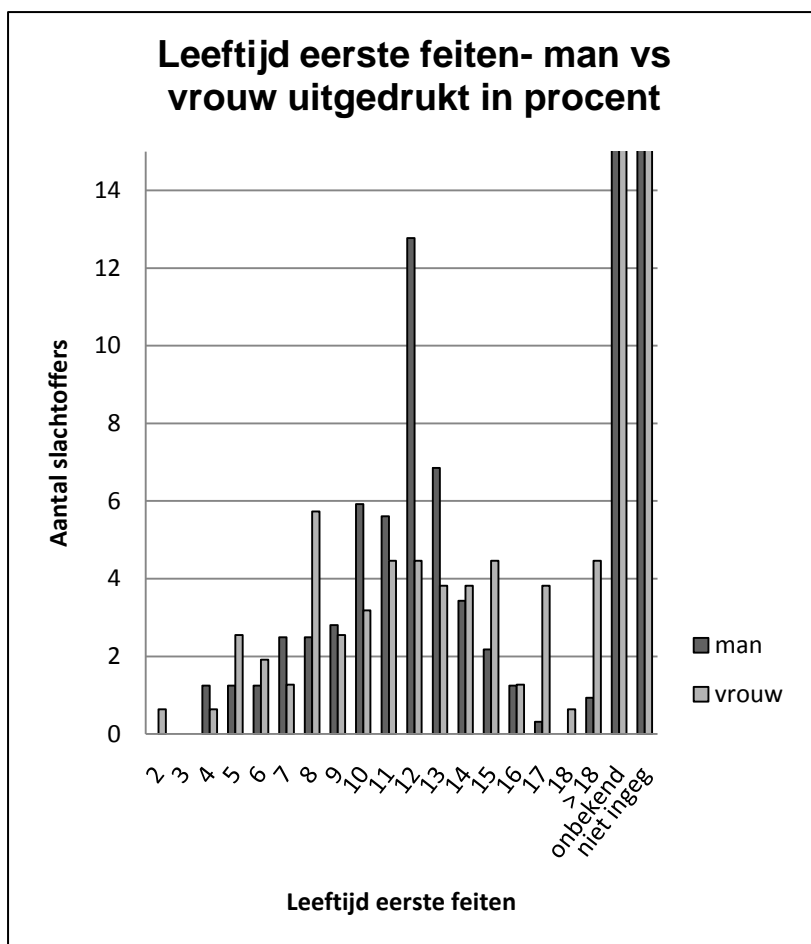
percentage	FR	NL
<20	0,00	0,22
21-30	0,00	0,66
31-40	4,08	3,06
41-50	4,08	10,70
51-60	14,29	17,03
61-70	4,08	10,26
71-80	2,04	3,93
81-90	0,00	1,09
>90	0,00	0,22
niet ingeg	42,86	13,76
onbekend	28,57	39,08

Leeftijd slachtoffer bij aanvang van seksueel misbruik

Hiervan hebben we geen gegevens bij 233 slachtoffers. Van de groep waarbij de gegevens ons bekend zijn (233 slachtoffers) is de grootste groep 12 jaar bij aanvang. Dit geldt voor 48 slachtoffers. Één slachtoffer was 2 jaar oud, vijf 4 jaar, acht 5 jaar, zeven 6 jaar, tien 7 jaar oud. Feiten starten op alle leeftijden. De groep waarbij het begint voor de leeftijd van 12 jaar is even groot als degene die daarna slachtoffer wordt. Hier ligt er een groot verschil tussen mannelijke en vrouwelijke slachtoffers. Vrouwelijke slachtoffers hebben een ongeveer gelijkmatige spreiding over alle leeftijden. Mannen lopen een duidelijk veel hoger risico tussen 10 en 14 jaar. Het risico voor vrouwen neemt eerder toe met de leeftijd.

beginleeftijd	aantal
2	1
3	0
4	5
5	8
6	7
7	10
8	17
9	13
10	24
11	26
12	48
13	28
14	17
15	14
16	7
17	7
18	1
> 18	10
onbekend	233

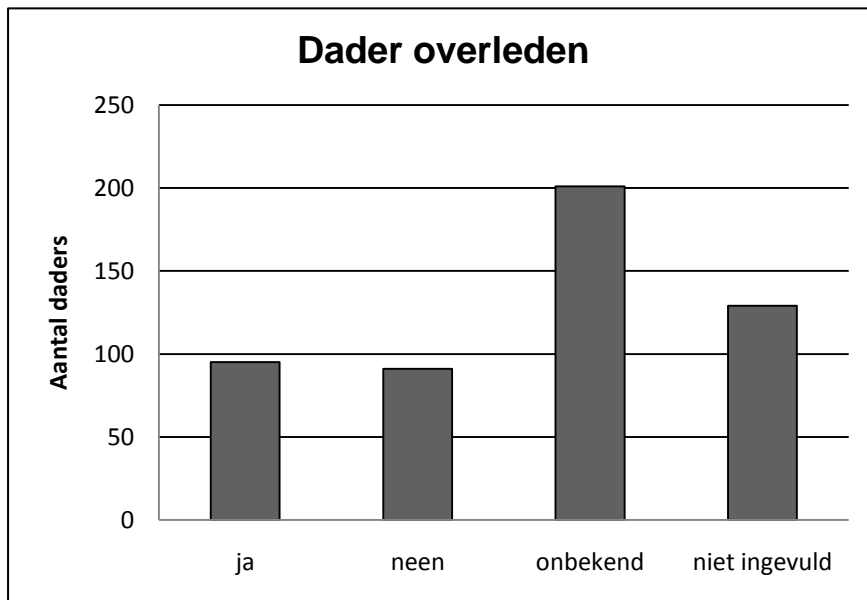

beginleeftijd	man	vrouw
2	0,00	0,64
3	0,00	0,00
4	1,25	0,64
5	1,25	2,55
6	1,25	1,91
7	2,49	1,27
8	2,49	5,73
9	2,80	2,55
10	5,92	3,18
11	5,61	4,46
12	12,77	4,46
13	6,85	3,82
14	3,43	3,82
15	2,18	4,46
16	1,25	1,27
17	0,31	3,82
18	0,00	0,64
> 18	0,93	4,46
onbekend	33,02	35,03
niet ingeg	16,20	15,29

Dader in leven/overleden

Van 320 daders waren ons te weinig gegevens bekend op basis van de informatie die ons werd overgemaakt door het slachtoffer. Op 184 daders wisten 95 slachtoffers dat de dader overleden was, of konden we dit opzoeken in registers. Het betekent dat er een grote groep daders was waarvoor in de eerste plaats opgezocht moest worden of deze nog in leven was.

Alle aangemelde daders van seksueel misbruik zijn mannen.

dader overleden	aantal
ja	95
neen	91
onbekend	201
niet ingevuld	129

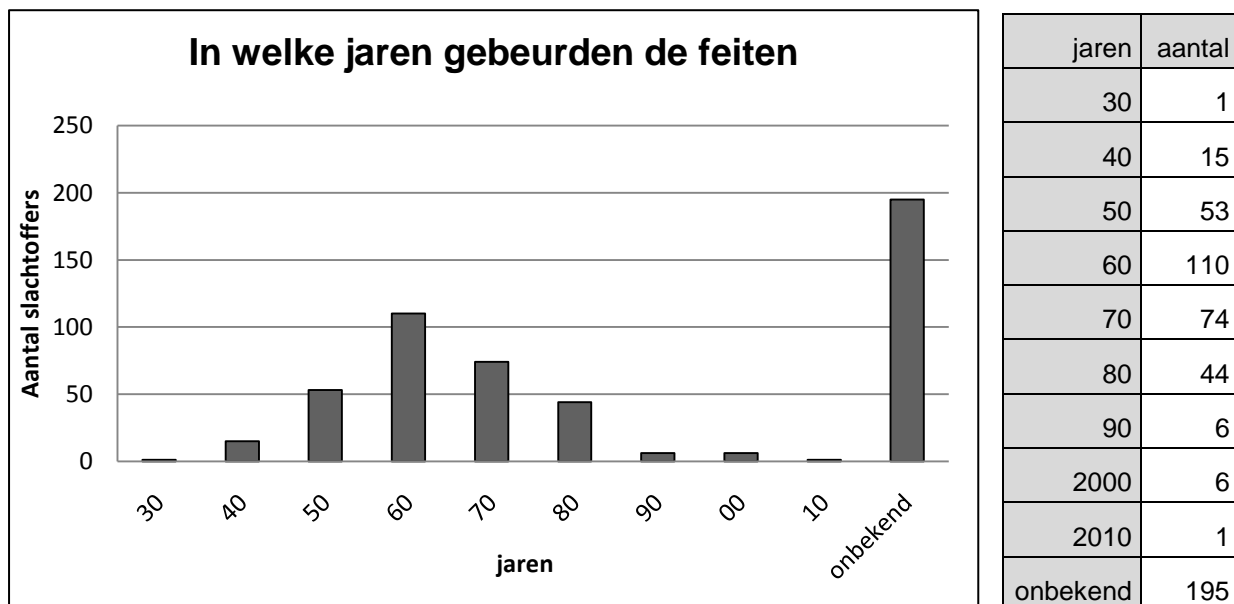
Priester/pater

Al snel bleek dat er vaak fouten zaten in de omschrijving van de pleger. Was hij priester, pater, broeder, actief of niet? Het totaal aantal plegers waarvan we konden nagaan dat ze lid zijn van een congregatie bedraagt 102. Ze zijn verspreid over 29 congregaties.

Er kan gezegd worden dat geen enkele congregatie ontsnapte aan seksueel misbruik van minderjarigen door één of meerdere van hun leden.

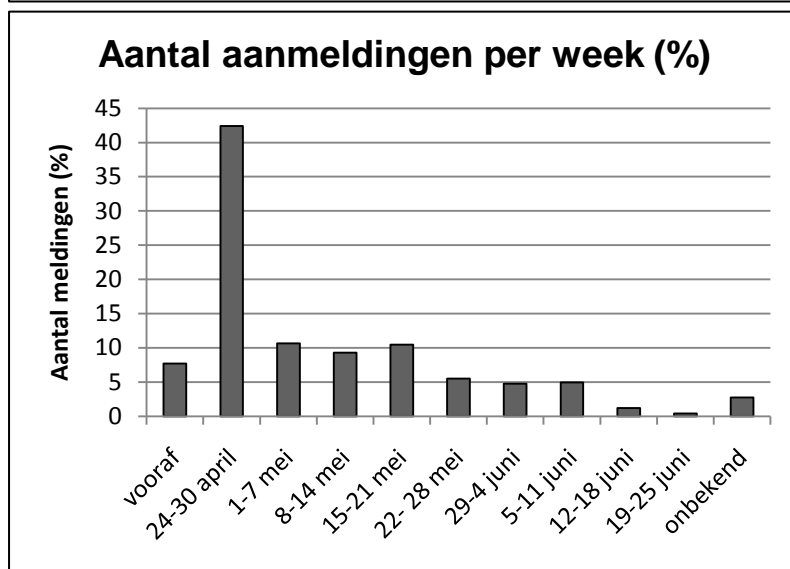
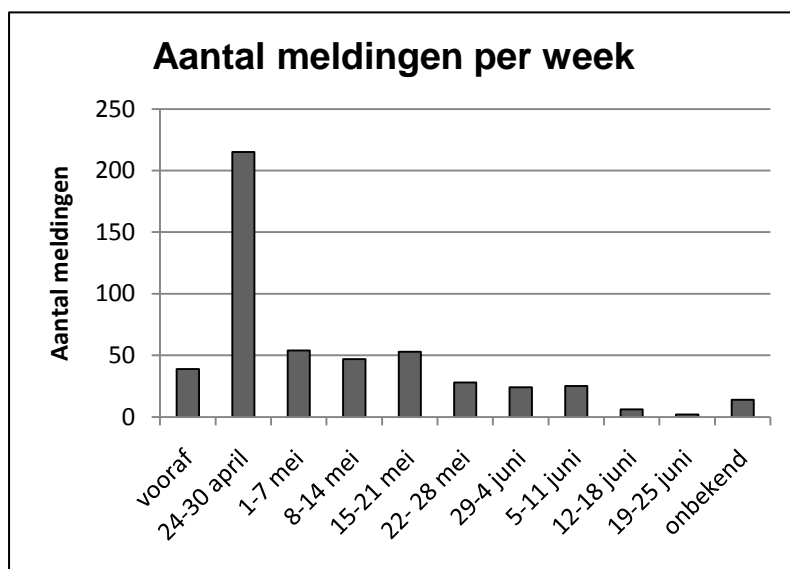
In welke jaren gebeurden de feiten

De meldingen verwijzen vooral naar feiten van misbruik in de jaren 50 tot eind tachtig. De Commissie behandelde geen enkel dossier met actuele feiten of feiten van recentere datum. Die werden verwezen naar Justitie.

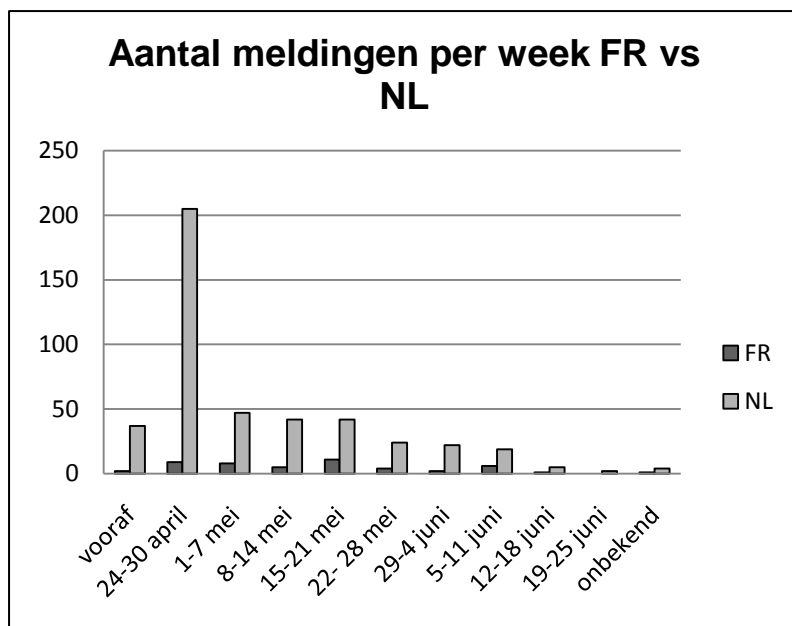

Tijdslijn van binnenkomen van de meldingen

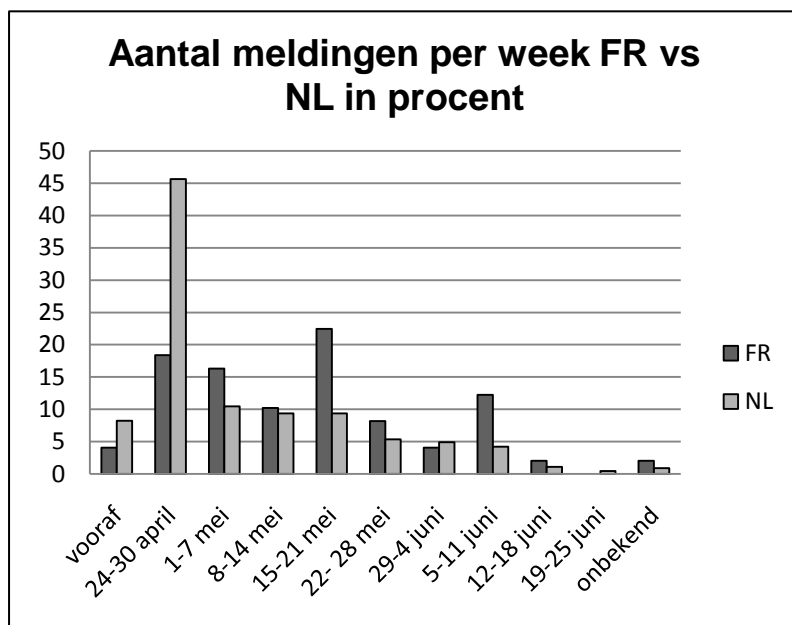
Het effect van de getuigenis van het slachtoffer van de voormalige bisschop Vangheluwe was duidelijk: tussen 24 en 30 april kwam 42% van de meldingen binnen, 215 in aantal. Vanaf de week erop viel dit terug op een kwart, een 50-tal nieuwe meldingen per week. 3 weken later halveerde dit nog eens tot 25 nieuwe dossiers per week, gedurende 3 weken. In de week van 12 juni waren er nog 6 meldingen, in de week van de inbeslagname waren het er 2. We menen dat het een aanwijzing is dat er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de groep die wenste contact te hebben met de Commissie zich in die periode grotendeels aangeboden heeft. Bij de Franstalige dossiers ligt het hoogtepunt van meldingen in de week van 15 mei met 11 nieuwe meldingen. Het is de enige week die er echt bovenuit steekt. In de week van 24 april waren er 205 Nederlandstalige versus 10 Franstalige meldingen.

	aantal meldingen per week	percentage
vooraf	39	7,71
24-30 april	215	42,49
1-7 mei	54	10,67
8-14 mei	47	9,29
15-21 mei	53	10,47
22- 28 mei	28	5,53
29-4 juni	24	4,74
5-11 juni	25	4,94
12-18 juni	6	1,19
19-25 juni	2	0,40
onbekend	13	2,57

aantal meldingen per week	FR	NL
vooraf	2	37
24-30 april	9	205
1-7 mei	8	47
8-14 mei	5	42
15-21 mei	11	42
22- 28 mei	4	24
29-4 juni	2	22
5-11 juni	6	19
12-18 juni	1	5
19-25 juni	0	2
onbekend	1	4

aantal meldingen per week	FR	NL
vooraf	4,08	8,24
24-30 april	18,37	45,66
1-7 mei	16,33	10,47
8-14 mei	10,20	9,35
15-21 mei	22,45	9,35
22- 28 mei	8,16	5,35
29-4 juni	4,08	4,90
5-11 juni	12,24	4,23
12-18 juni	2,04	1,11
19-25 juni	0	0,45
onbekend	2,04	0,89

Zelfmoordcijfers

Vele slachtoffers maken melding van negatieve effecten op hun gezondheid, fysiek en/of mentaal, en hun relationele leven. Wat dit precies inhield moest in de persoonlijke gesprekken verder beluisterd worden. Van één gegeven valt op hoe vaak het in de aanmeldingen opgenomen is: het hoge aantal zelfdodingen. Van 13 slachtoffers werd medegedeeld dat de betrokkene overleden was door zelfmoord, waarbij dit in verband gebracht werd met het seksueel misbruik door een geestelijke. Verder vermeldden 6 personen een zelfmoordpoging in hun schrijven aan de Commissie. Dit cijfer zou zeker hoger liggen na interviews van slachtoffers. Ten slotte vermeldt één slachtoffer zelfmoord van de partner als gevolg van het impact van het traumatisch verleden op hem en op hun relatie.

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE**

ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS

HOOFDSTUK 3

**SEKSUEEL CRIMINEEL GEDRAG: IMPACT VAN SEKSUEEL
MISBRUIK IN DE PASTORALE RELATIE & DE
ONTWIKKELING VAN EEN WERKMODEL VOOR DE
COMMISSIE**

3. Seksueel crimineel gedrag: impact van seksueel misbruik in de pastorale relatie & de ontwikkeling van een werkmodel voor de Commissie

De Commissie wou dat haar handelen zou vertrekken vanuit de positie van het slachtoffer. Inzicht in het impact van seksueel misbruik op jongeren is daarbij essentieel. Zij groeien niet op tot gewone doorsnee burgers. Zij groeien op als overlevers, met buitengewone kracht hebben zij doorgedaan in het leven. Het zijn ongewone competenties. Wie iets voor hen wil doen zal daar rekening mee moeten houden.

Overlevers: mensen vol tegenstellingen

Slachtoffers brengen een getuigenis als een vat vol tegenstellingen. Men wil klacht neerleggen tegen de priesterdader, en gelijktijdig spant men zich in om te verduidelijken dat het niet tegen het geloof gericht is. Men wil beschuldigen, maar kan dit niet zonder zichzelf eerst te beschuldigen: *ik heb nooit duidelijk neen gezegd, ik heb geen geluid durven maken want wat zouden dan de andere jongens op zaal denken, gaan ze dan vragen of ik homoseksueel ben? Gaat mijn vrouw dan al die details kennen als ze ergens in een verklaring staan? Als ik klacht indien bij de Kerk, waarom zouden ze mij geloven want het is een priester met aanzien, het was iemand die ook heel veel goed gedaan heeft voor de school, zullen ze zich niet afvragen waarom ik zoveel jaar later pas klacht neerleg? Misschien denken ze dat het is omdat ik chantage wil plegen, of dat ik een psychiatrisch patiënt ben.* En gelijktijdig wordt grote haat geuit naar de dader en naar de Kerk, die door alle slachtoffers die we gesproken hebben ervan verdacht wordt eerder voor de eigen reputatie te kiezen dan voor de bescherming van het slachtoffer. Moordgedachten, zelfmoordgedachten, soms haat die uitdeint naar het ganse land: een tiental die zich aangemeld hebben bij de Commissie woonden niet meer in België om die reden. De tegenstelling die bij hen leeft tussen willen behoren tot de geloofsgemeenschap en de rituelen willen blijven delen die daar eigen aan zijn, en de wens van die Kerk af te scheuren. Begrip vragen voor de eigen situatie als slachtoffer en woede uiten over andere slachtoffers die men ervan verdenkt te zwak te zijn, waarvan men het onvergeeflijk vindt dat ze nog steeds respect hebben voor de Kerk. Het conflict tussen de wens om heel dat pijnlijke verleden definitief achter zich te laten, er niet en nooit meer over te praten, zelfs te ontkennen dat het gebeurd is versus een verantwoordelijkheidsgevoel om in te gaan op de oproep van Monseigneur Léonard en de Kerk te laten weten wat er echt gebeurde, te durven getuigen om bij te dragen tot verandering, hopen dat de getuigenis en het lijden toch nog nuttig kunnen zijn, al is het dan om ervoor te zorgen dat er nooit meer anderen dit zouden moeten meemaken.

De prijs voor de slachtoffers is dat ze het niet meer weten. Wat doe je best, wat kan je vertrouwen, waarin wil je nog geloven, hoe denk je over jezelf, hoe kijk je nog naar andere mensen. In de publieke opinie werd de vraag geuit wat maakt dat mensen na zo vele jaren stilte, vaak 30 of meer, toch nog met hun verhaal naar boven komen. Het antwoord is dubbel: de giftige cirkel waarin slachtoffers terecht gekomen zijn, en de wijze waarop het seksueel misbruik zich vastgelegd heeft in hun lijf.

De giftige cirkel: seksueel misbruik van jongeren tast twee fundamenten aan van iedere menselijke relatie: basisvertrouwen en veiligheid

Wat de fundamenten zijn voor andermans leven, vertrouwen in zichzelf en in anderen, zich veilig voelen in dit land, dat werd hun als kinderen zeer vroeg in hun ontwikkeling onttrokken. De prijs is het wegvallen van zekerheden in het leven. *'De priester die ik vertrouwde bleek niet betrouwbaar. Hoe weet ik nu nog wie en wat betrouwbaar is?'* Die aanhoudende tegenspraak in de gedachten en de gevoelens van slachtoffers immobiliseert hen. De zoektocht naar de erkenning voor wat ze meegemaakt hebben, is er ook een van erkenning voor het onontkoombare waarin zij terecht gekomen waren. De samenleving moet kunnen erkennen te begrijpen dat als je zulke dingen meegemaakt hebt als jongere, de macht van anderen een invloed op je blijft uitoefenen en het dus normaal is dat je lang, verschrikkelijk lang gezweven hebt. Samenleven met vrienden, een partner, kinderen, collega's op het werk, het heeft steeds te maken met vertrouwen geven en krijgen, je ergens goed voelen op een plek, omgaan met loyaliteiten, je geslaagd en erkend voelen, omgaan met emoties, met spanningen, met intimiteiten. Het gevolg van seksueel misbruik in de kindertijd dat het meest verspreid is bij de slachtoffers is de aantasting van de kwaliteit van hun relaties: met zichzelf en met anderen. Dat impact is veel breder verspreid dan de welbekende posttraumatische stress stoornis op zich.

Seksueel misbruik in de kindertijd wordt herinnerd door het lichaam

De Commissie heeft in haar acht weken werking vooral mannelijke slachtoffers aan het woord gehoord omdat er in hun dossiers een risico op korte termijn moest uitgesloten worden. Opvallend was hoe nagenoeg iedereen ter sprake bracht onder hun niveau gestudeerd te hebben, wat levenslang op hen woog. De meesten brachten psychosomatische klachten aan, verhalen over een wankele gezondheid, slaap-, eet- en/of alcoholproblemen, velen gebruikten medicatie, verschillende slachtoffers vertelden over impotentie, en hoe ze als koppel de procedure voor in vitro fertilisatie doorlopen hebben waarbij behandelende artsen nooit gedacht hebben aan de mogelijkheid van seksueel traumatische ervaringen in de jeugd. We begrijpen dat iemand jaren na een zwaar verkeersongeval nog pijn kan voelen aan die rug. Dat het een 'slechte verjaardag' is in diens leven. Opgroeien tijdens en na misbruik is zoals leven met een dagelijks verkeersongeval. Voor de pijn helpt geen kinesist. De hersenen leren het wegsplitsen, traumatische herinneringen stapelen hun archieven op in het lichaam.

Waarom duiken er honderden slachtoffers op als het zolang geleden is? Omdat hun lichaam de pijn nooit kon vergeten, hoewel het iedere dag verder moest. Eerst moest er kracht gevonden worden: ontwikkelen, sterker worden. Het leven moest de macht helpen kantelen, zodat de angst opnieuw onderdrukt te worden onder controle geraakte. Vele slachtoffers verwijzen in hun schrijven naar de moed van het slachtoffer van bisschop Vangheluwe, om als veertiger het risico te hebben durven aangaan hulp te roepen. Daarnaast hielpen de verhalen in diverse landen over misbruik in de kerk. Ineens stond overal te lezen dat men niet alleen was. Deze triggers openden oude wonden. De gevoelens van schaamte, schuld, vernedering, en vooral woede van het kind waar niemand voor opkwam. Het herstel van het slachtoffer begint als deze zichzelf kan vergeven kwetsbaar geweest te zijn als kind, door de verantwoordelijkheid voor de feiten daar te leggen waar ze thuishoort: bij de dader. Dat hun lijf hen zichtbaar bedroog maakte het als kind en tiener zoveel ingewikkelder. Hoe leg je uit dat je een erectie had, vaak, terwijl je dat niet wou? Daarom is erkenning door de dader zo fundamenteel voor herstel, hij herstelt de logica der dingen: het kind, de jongere is zonder schuld, hij als dader wou dat het gebeurde, besliste het en is de enige die verantwoordelijk is.

Het gekwetste kind vindt gelukkig vaak een plek in een volwassen lijf dat er goed tracht voor te zorgen. Enkele mannen getuigden dat het vooral goed gaat met hen als ze bezig zijn: sporten, vrienden ontvangen, vrijen, familieman zijn. Maar dat lichamelijke klachten en sombere herinneringen vooral terugkomen als ze zichzelf verwaarlozen, wat rondhangen, teveel op automaat het leven laten voort bollen. Herstelen is teamwerk: gedachten, lijf, de mensen die voor je geluk belangrijk zijn: die ploeg moet je wakker houden in het leven van nu.

Het impact hiervan op de relatie met partner, gezin

Bij de echtparen die door de Commissie ontmoet werden, viel ons de secundaire victimisatie op van de partner. In de korte werktijd die we hadden waren we niet in staat om volledige gezinnen te zien. Maar uit de verhalen van de ouders weerhouden we aanwijzingen dat ook hun kinderen vaak met de gevolgen van het lijden geconfronteerd zijn.

Partners die behandeld werden met antidepressiva, slaapmedicatie waren wel bevraagd naar persoonlijke traumatische ervaringen of naar relationele spanningen. Maar er was bij hen zelden gedacht aan een traumatisch impact op hun gezondheid van de lange termijn gevolgen van de traumatische jeugdervaringen van hun echtgenoot of echtgenote. We hebben grote loyaliteit ontmoet bij deze partners, die dikwijls pas na vele huwelijksjaren, en vaak nog in een crisismoment, ingelicht werden over de jeugd drama's van hun echtgenoot. Ook zij kwamen dan in die spiraal van verwarring terecht: ben ik nu het meest geschokt van het feit dat mijn man/vrouw mij daar nooit eerder over in vertrouwen nam of van wat hij/zij meegemaakt heeft? Ben ik nu het meest kwaad op priester of op echtgenoot? Of op mezelf? Hoe komt het dat ik nooit eerder de signalen herkend heb die ik nu wel duidelijker zie? De loyaliteit aan de lange lijdensweg van hun partner doet hen zwijgen tegen hun eigen artsen en therapeuten die zij consulteren voor hun "stressgerelateerde problemen".

Verschillende slachtoffers hebben het gesprek met de Commissie aangegrepen om hun partner mee te brengen. Het was voor hen een belangrijk partner-moment. Het was erkenning voor de jarenlange steun maar ook voor het lijden van de partner dat deze aanwezig mocht zijn bij het verhaal van het slachtoffer aan de Commissie. Het feit dat de Commissie ook het lijden van de partner benoemde en bevroeg, en dit beschouwde als deel van de totaliteit van de impact van de misbruikervaringen in de pastorale relatie in de jeugd van het slachtoffer, hoorden zij vaak voor het eerst benoemd als erkenning.

Het was duidelijk voor de Commissie dat naast de aandacht die in de eerste plaats moest gaan naar de slachtoffers van misbruik in de Kerk, er veel meer aandacht gevraagd moest worden voor de situatie van de partners, en deze een apart aandachtspunt zou moeten worden in het werk. Het betekende dat we voldoende mankracht zouden moeten ontwikkelen om individuele gesprekken te kunnen aanbieden voor man en vrouw en eventueel voor de kinderen. De ontwikkeling van een zorgnetwerk van traumahulpverleners werd een van de doelen die we ons stelden.

Waarom vele slachtoffers van seksueel misbruik als kind gezwegen hebben en pas erg laat in hun leven getuigen

De 'plotse' getuigenis van honderden slachtoffers over seksueel misbruik in de Kerk maakt deel uit van een evolutie die reeds 30 jaar bezig is. Het aantal meldingen van fysiek, emotioneel en seksueel geweld tussen mensen neemt jaarlijks nog steeds toe. Na de ontdekking van geweld tegen vrouwen, ontstonden de initiatieven voor kindermishandeling, nadien voor ouderenmishandeling. Partnergeweld vormt daarbij de meest recente focus. De cijfers van seksueel misbruik nemen nog steeds toe voor wat betreft de bereidheid om politie, Justitie of hulpverlening hiervan in te lichten. Onderzoek wijst er op dat de toename zowel over actueel misbruik gaat als over het getuigen over misbruikervaringen in het verleden. Ieder van de cijfers die naar boven komt, confronteert ons met de realiteit dat heel veel mensen slachtoffer zijn van een vorm van geweld. Het aantal situaties dat nooit gemeld wordt, het zogenaamde dark number, wordt door onderzoekers als Finkelhor geschat op 30 tot 75 procent bij seksueel misbruik. De grote bezorgdheid die nog steeds bestaat voor valse beschuldigingen van seksueel misbruik, blijft een negatieve invloed hebben op de bereidheid van de samenleving, de professionelen en de publieke opinie om de waarheid voldoende aan bod te laten komen. Volwassenen met een miskende geschiedenis van trauma vormen een hoog percentage van het werk van alle psychosociale hulpverleners, psychiaters en psychotherapeuten. Hoe complex en zwaar het voor slachtoffers valt te bevestigen dat ze seksueel misbruikt werden, wordt bijvoorbeeld getoond door onderzoek van Sorenson en Snow, in 1991. Zij analyseerden de dossiers van 116 kinderen waarvan men zeker wist dat ze seksueel misbruikt waren. Dat werd aangetoond door strafrechtelijke onderzoek van daders, en door de medische bevindingen van de letsels bij de kinderen. 75 procent van de kinderen ontkende het voorkomen van seksueel misbruik als ze voor het eerst ondervraagd werden

door Justitie. Slechts 11 procent vertelde over het misbruik op een manier die Justitie zou kunnen toelaten verder onderzoek in te zetten.

Daders, ouders van slachtoffers, onderwijsmodellen: wat slachtoffer als kind de mond snoert

1. Angst wegens nabijheid van de dader

De slachtoffers die zich bij de Commissie kenbaar gemaakt hebben, werden vooral misbruikt in een onderwijs- en opvoedingscontext (vooral internaten, en verder nog school- of parochiegebonden jeugd- en sportactiviteiten, “bijles” op de kamer van de priesterleraar...) al dan niet vermengd met een privécontext (priester als vriend des huizes, misdienaar). In een onderwijssituatie verblijft het kind voltijds in de omgeving van de dader. De dader heeft bovendien vat op de relatie tussen het kind en diens ouders. De priesterleraar had de mogelijkheid om de ouders in te lichten over onwillig studiegedrag van hun zoon, adviseerde hen noodzakelijke bijlessen die privé zouden moeten gegeven worden, kon toestemming bekomen van de ouders om gepast sanctionerend op te treden naar hun zoon. Vele slachtoffers melden dat zij er zich als kind bewust van waren dat het voor hun ouders erg belangrijk was dat zij toegelaten waren door de priesters of paters tot dit bepaald college. Voor de ouders stond het college garant voor kwaliteit. Het was een statuuselement dat hun kind daar toegelaten was. Weggezonden worden van dat college zou misschien een hulp zijn voor het kind maar een blaam voor de familie. Heel wat getuigen wisten als kind dat ze ernstig gestraft zouden worden door hun ouders indien ze weggezonden zouden worden van de school of ervan weg zouden lopen. Anderen verwezen naar het belang dat hun ouders hechtten aan de geestelijke die vriend aan huis was, die geregeld kwam eten.

2. Angst om niet geloofd te worden

Een van de meest confronterende bevindingen voor de commissieleden was het hoge percentage van slachtoffers die vertelden dat ze hun ouders ingelicht hadden over de feiten. Dat was bij twee derde van de slachtoffers die persoonlijk gezien werden het geval. Bijna niemand van de slachtoffers die we gezien hebben werd daarbij gesteund of geloofd door de ouders. De gevolgen waren in het beste geval het negeren van het verhaal, er was alleen ongeloof, het kon ook gaan om terechtwijzing (*zulke vuile praat vertel je niet*) maar bij de meesten mondde het uit in sanctie: ze werden geslagen omwille van hun perverse fantasieën, vuile woorden die ze gebruikt hadden om uit te leggen wat er gebeurde. Vele getuigen bij de Commissie verwezen naar het overlijden van hun ouders als een noodzakelijke fase om zich vrij te kunnen voelen te spreken over ‘hun’ vertrouwde geestelijke. Een zeldzame getuige werd wel geloofd, de ouders gingen aangifte doen bij politie waar een PV opgesteld werd waar nooit meer iets van vernomen werd.

De idee dat seksueel misbruik in de Kerk alleen verzwegen werd door de Kerk is een te eenvoudige voorstelling van de feiten. Voor de slachtoffers die zich vandaag tot de Commissie gewend hebben, is het voor de meerderheid, we schatten ruim 3 op 4, de eerste keer dat ze dit laten weten aan de Kerk of aan Justitie. Maar ze hebben in meerderheid als minderjarige reeds een poging gedaan om anderen te waarschuwen of in te lichten, vaak hun moeder. Sommigen hebben als kind een andere priester ingelicht waar ze dachten op te kunnen rekenen, die hen daarop zelf misbruikt heeft. Als meerderjarige hebben ze meestal hun partner ingelicht of een vertrouwenspersoon, uitzonderlijker hun kinderen.

In de Commissie groeide het beeld dat kinderen die misbruikt werden binnen de Kerk omringd waren door volwassenen die als ze geïnformeerd werden over wat er gaande was zich gedroegen zoals de niet beschermende ouder in een incestueus gezin. Daar komen we op terug.

3. Angst voor negatieve gevolgen voor zichzelf

Wegzending van de school was een drama dat veel van deze kinderen absoluut moesten vermijden. Ook omdat ze dan eveneens het goede kwijt waren: hun vrienden in het internaat of in de klas. Vele

internaatslachtoffers vertelden hoe ze zich losgeweekt voelden van broers en zussen door de lange verblijfsperiodes. Het gaat namelijk om slachtoffers in de tijd dat men hooguit om de 3 weken op weekend mocht gaan. Een deel van de slachtoffers kende nog de tijd dat het slechts om de 6 weken was. Als 12-jarige werden zij op deze school gezet. Plots zagen zij hun gezin bijna niet meer. Voor ze met het lokale vervoer thuis geraakten was het zaterdagmiddag, en zondag einde namiddag moest de terugreis al aangevat worden. Van ouder- en kindverbondenheid was er vaak heel weinig nog sprake, tenzij voor de praktische hulp. Voor velen waren de priester-opvoeders en de andere jongens in het internaat snel de familie. Het verdriet in de aanpassingsperiode om het verlies van de familiecontacten, maakte hen meer kwetsbaar voor daders.

Ook hier dient een vraag gesteld te worden naar de maatschappelijke verantwoordelijkheid. Scholen functioneerden op basis van pedagogische modellen die ruim toegepast en ondersteund werden. Zowat alle internaten leken het systeem toe te passen met beperkte weekends voor de kinderen. Het onderwijsmodel dat hier toegepast werd, droeg duidelijk bij tot het versterken van de risicofactoren voor de kinderen. Het beperkte de mogelijkheden voor ouders om supervisie uit te oefenen. Het roept voor de Commissie de vraag op in welke mate onderwijs en opvoedingsmodellen bijgedragen hebben om deze slachtoffers van jongsaf te laten opgroeien met de overtuiging dat de samenleving hen niet zou geloven noch steunen.

4. Negatieve gevolgen voor het gezin

Bepaalde jongens werden op jonge leeftijd aangewezen als talentvol en dat het goed zou zijn dat zij kans zouden krijgen op goed onderwijs. Ouders die het niet konden betalen kregen steun. Er zijn slachtoffers die bij de Commissie getuigden hoe geestelijken niet alleen de studies betaalden en ook de volledige kost van het internaat van de zoon op zich namen maar tevens financiële steun gaven aan het gezin. In die afhankelijkheidsrelatie was er geen ruimte voor kritiek, voor een verhaal van seksueel misbruik door een pater. Sommige slachtoffers hebben aanwijzingen dat hun moeder niets deed met hun verhaal, omdat ze zelf ook een relatie had met een geestelijke. Het overlevingsgedrag van een slachtoffer was de situatie dan zelf uit te buiten, en allerlei cadeautjes te vragen aan de pater-dader waarmee hij zich een status kon verwerven tussen de leeftijdsgenoten. Een slachtoffer kreeg op zijn 18de verjaardag van de dader zijn eerste wagen.

5. Angst voor gevolgen voor de dader

Dit mechanisme van dubbele binding is goed gekend. Liefde en haat. Aan de ene kant is de dader bij een deel van de slachtoffers ook vertrouwenspersoon geweest. Het was een goede leerkracht, iemand die talent zag in het kind en het kind positief benaderde, of iemand die ervoor zorgde dat het kind veel betere punten kreeg dan waar hij recht op had waardoor vader thuis ineens meer aandacht had voor zijn goed studerende zoon. Het dilemma van iemand graag zien en die haten om wat hij heimelijk deed kwam niet tot oplossing, het kind was bang wat er zou gebeuren als de dader gestraft zou worden. Misschien kende die dan nog geniepiger wegen om nog ergere dingen te doen. Dan liever zelf slachtoffer blijven in stilte.

Seksueel misbruik door geestelijken: een combinatie van machtsmisbruik, gebrek aan empathie, het alibi van priesterschap om daderschap te maskeren

Seksueel misbruik komt gemakkelijker voor in een omgeving waar machtsverschillen institutioneel verankerd zijn, waardoor ze niet ter discussie gesteld worden. In de katholieke Kerk is hiërarchische ordening heel uitgesproken. In de opvoedingsrelatie waar het meeste van het kerkelijk misbruik plaatsvond, vinden we een combinatie van hiërarchie als lid van de onderwijsorganisatie (internaatoverste, leerkracht, directeur) met die van kerkelijk gezag (prefect, priester-toezichthouder slaapzaal, priester-leraar, pater-directeur).

Een tweede factor die het voorkomen van seksueel misbruik vergemakkelijkte is het ontbreken van empathie in het opvoedsysteem waar de slachtoffers over getuigden. Kinderen worden beter beschermd tegen seksueel misbruik als ze omringd worden door volwassenen die zich in hun inleven,

die zich kunnen voorstellen hoe erg het moet zijn voor een kind om misbruik mee te maken. Vele van de slachtoffers getuigen van een opvoedmilieu waarin er weinig plaats was voor emotie. Ze hoorden zich in groep gehoorzaam te gedragen. Onderdanigheid was evident. Werden ze op de kamer van een geestelijke geroepen en betast, was het logisch dat er geen verzet was. We hebben geen enkel slachtoffer ontmoet dat van de dader ooit enige uitleg kreeg over wat er gebeurd was. Vele slachtoffers hadden nooit seksuele voorlichting gehad voor de feiten gebeurden. Maar zelfs zij die wel voorgelicht waren, konden het masturbeergedrag van de pastor, de pogingen om het kind te masturberen, ervaringen van orale en anale seks niet plaatsen. Ze werden in totale verwarring achtergelaten.

Het is een kenmerk van daders van seksueel geweld, een deficit te hebben in zich in te leven in de belevingswereld van de andere. De dader beleeft de situatie als aangenaam, goed, en besluit dat wat goed aanvoelt ook goed is. Het woord misbruik past voor de dader niet bij wat hij doet. Priester/pater-daders, die erkenden feiten gepleegd te hebben, zeiden niet te beseffen dat dit het slachtoffer met zulke nare herinneringen nagelaten had. Want die bedoeling hadden ze zeker niet. De dader plaatst het eigen gedrag binnen een persoonlijke definitie van normaliteit, en gebruikt de term seksueel misbruik voor feiten die nog veel gruwelijker of brutaler zijn.

Naast dit persoonlijk deficit aan empathie bij de dader, wordt seksueel misbruik vergemakkelijkt als er ook nog eens een tekort aan empathie is in het globale systeem waarin de dader en het slachtoffer functioneren. Het is opvallend dat de slachtoffers naar scholen gingen waar er ook leken-leerkrachten waren, of leken-jeugdleiders. Niemand van deze mensen leek iets op te merken. En dit ondanks het feit dat heel wat slachtoffers de bijnamen benoemen die hun priester-dader had (*zoals poepke, de trekker, den bok*) waar blijkbaar niemand zich vragen bij stelde. Voegen we daarbij hoe in die generatie jongens in het internaat slechts om de 3 weken naar huis gingen, en we zien een ruimere opvoedingsomgeving waarin gevoelig zijn voor het welzijn van kinderen afgevlakt was. Daders konden veel gemakkelijker aan het werk in dit soort context dan in de huidige tijd waar rechten van kinderen, sociaal toezicht, beter emotioneel contact tussen vele kinderen en ouders de regel is.

De derde risicofactor voor seksueel misbruik in de Kerk is dat het profiel van macht en respect bepaalde profielen van daders kon aantrekken. Er kan redelijk aangenomen worden dat er geen enkele school geweest is waar geen seksueel misbruik van jongens plaatshad in die jaren. Hoewel het celibaat kan bijdragen om mensen in een bepaalde levensfase mentaal in crisis te brengen die zich onder andere kan uiten door zich seksueel te richten naar jongeren die beschikbaar en kwetsbaar in de omgeving verblijven, hebben we dit scenario bij zeer weinig priesters of paters kunnen terugvinden die we reeds bevraagd hadden. Het komt zeker voor, het zijn vaak de priesters die een beperkter aantal slachtoffers hadden. Zij beleefden het eerder als een verlossing om voor de Commissie te komen, ze hebben zich steeds herinnerd dat ze grenzen overschreden hadden. Hun slachtoffers behoorden tot de groep die ouder is dan 14 jaar.

De meerderheid van de daders heeft zich gericht tot jongens die ook jonger waren, ook jonger dan 12 jaar, of hebben vooral die leeftijdsgroep getroffen waarmee ze gemakkelijk in contact kwamen bijvoorbeeld als opzichter voor de eerste graad van het secundair onderwijs (12 tot 14 jaar). Ze hebben vele slachtoffers gemaakt, zeker één per jaar dat ze toezicht hielden. Hun seksueel contact is niet relationeel. Ze probeerden gewoon bij de ene of bij de andere jongen, het was veel meer een selectie 'ad random'. Hier lijkt het te gaan om mannen met een persoonlijkheidsstoornis die in het profiel van priester-leraar een mogelijkheid gevonden hebben om hun onzekere persoon te verbergen achter een façade van hoogmorele gerespecteerde autoriteit. Hun seksuele oriëntatie naar kinderen en jongeren kon daarin vrij spel vinden. Een scherpe daling van het aantal slachtoffers na 1985 is een aanwijzing dat de aantrekkelijkheid van het priesterambt wegviel eens het onderwijsaspect veel minder belangrijk werd. Door het dalen van het aantal priesterroepingen moesten zij zich vanaf die jaren sterker richten op hun pastorale opdrachten, minder op onderwijs en andere randactiviteiten.

Het zwijgen, het verplaatsen, het negeren: aanwijzingen voor het incestueuze niets doen in de kerk

Waarom hebben oversten, priesters, ouders die ingelicht werden door een kind of jongere over seksueel misbruik door iemand van de clerus zo lang niet gehandeld, het stilgezwegen, gereageerd

met beperkte oplossingen zoals het verplaatsen van de dader of het vragen van vergiffenis aan het slachtoffer zonder aan de feiten iets te doen? Het is een situatie vergelijkbaar aan de moeder die door de dochter ingelicht wordt dat ze incestslachtoffer is van vader, waar moeder overtuigd is dat seksueel misbruik bestaat in de wereld en dient aangepakt te worden, maar totaal verrast is dat het om haar eigen man zou gaan en tegen de dochter zegt dat ze het niet kan geloven. Of de dochter vraagt haar deur 's avonds op slot te doen. Of met haar man er een goed gesprek over heeft en aan de dochter zegt dat het niet meer zal voorvallen, maar het best is dat ze er tegen niemand iets over zegt. Niet-daders die de dader helpen door te zwijgen.

Dit soort gebrek aan handelen komt vooral voor als er geen taal is om macht, en dus ook machtsgebruik en machtsmisbruik ter sprake te brengen. In gesprek met bisschoppen en oversten stelde de Commissie vast dat er heel veel strikte regels bestaan waardoor een priester in hoge mate zelfstandig werkt met weinig toezicht. Hetzelfde geldt voor de bisschop die in eigen bisdom autonoom is, waardoor de ene bisschop of overste niets te zeggen heeft aan de andere. Er bestaat geen cultuur om deze organisatie van macht ter sprake te stellen. Bovendien rust er een groot gewicht op hun schouders om ervoor te zorgen dat de Kerk niet beschadigd wordt. Ze zijn verantwoordelijk dat het in hun congregatie, bisdom of parochie goed loopt.

Het is als een moeder die aanvoelt dat als ze het incest onder ogen moet kijken, het risico loopt dat dit ook het einde zal zijn van haar huwelijk, van de gezinsvorm, van een soort toekomst waar ze zich jarenlang voor ingezet heeft. Oversten, bisschoppen en priesters krijgen hun opleiding, functioneren nadien in een organisatie waar ze gewend zijn dat men steunt op richtlijnen voor wat kan en wat niet kan. Van ieder van zijn leden wordt verwacht dat diens gedrag uitstraling geeft aan waar de Kerk voor staat, deze de geloofsfamilie zal helpen in stand te houden en te beschermen. Wie seksueel misbruik wil benoemen, erkennen en aanpakken, bedreigt de familie. Angst voor vernietiging van de organisatie drijft tot ontkenning door de getuigenis af te zwakken. *'Overal is er wel iets, denk je dat het elders beter is, tegenwoordig noemen ze alles seksueel misbruik, het is toch rap gezegd hé, wat strelen, daar heb je jaren later toch geen schade van....'* De ogen openen, de cirkel van schuldig zwijgen doorbreken vraagt moed voor wie van de familie houdt. Te laat groeit vaak het besef dat het zwijgen de fundamenten ernstiger aantastte dan het risico de waarheid te ontmoeten. De Kerk die een Commissie installeert om antwoorden te formuleren op het seksueel misbruik in haar rangen, werkt aan een fundamentele kentering van haar relatie met haar leden. De verantwoordelijkheid van een dergelijke Commissie haar werk grondig, onafhankelijk en met zorg uit te voeren is groot.

Het principe van de waarheid- en verzoeningscommissie

De commissieleden beslisten vrij snel geen onderzoekscommissie te zijn, maar zich eerder op te stellen als een ethische Commissie. Voor de ontwikkeling van de werking steunden we op kennis over het principe van de waarheidscommissies. In heel wat interviews hebben we dit toegelicht en het publiek verwezen naar het model van aartsbisschop Desmond Tutu, omdat dit goed gekend is en duidelijker maakt waarover het gaat.

Het concept van waarheidscommissies werd ontwikkeld voor situaties waar er vele slachtoffers waren van criminele feiten, waar het duidelijk was dat vele daders zouden ontsnappen omwille van verjaring, of omdat bewijsvoering moeilijk zou zijn op basis van de individuele verhalen, en/of omdat het over grote aantallen daders gaat die de capaciteit van Justitie overschrijden wat betekent dat men jarenlange procedures tegemoet gaat zonder dat slachtoffers erkenning noch recht krijgen.

Het wordt ook wel eens de methodiek van het realisme genoemd. Tegenover de theorie dat iedereen gestraft moet worden, staat de waarheid dat de concrete omstandigheden zo zijn dat de meerderheid kan ontsnappen. Het is niet realistisch te stellen dat alle plegers van seksueel geweld in de Kerk voor de rechtbank moeten komen. Het is wel realistisch zich zo te organiseren dat voor die dossiers waar daders niet meewerken aan de waarheid Justitie zijn inspanningen maximaal concentreert om hier duidelijkheid te brengen. De methodiek van waarheidscommissies sluit geen gerechtelijk optreden uit. Daar waar er volledige tegenspraak is tussen partijen, of waar iemand erkent twee slachtoffers gemaakt te hebben en niet meer terwijl later blijkt dat er slachtoffer-getuigen opduiken die door de pleger niet vermeld werden, of waar iemand die beschouwd wordt pleger te zijn weigert mee te werken, daar volgt telkens een klassiek strafrechtelijk onderzoek.

Onderzoekers zoals Richard Wilson ('The politics of truth and reconciliation in South Africa', Cambridge University Press, 2001) en Robert Rodberg ('Truth versus justice: the morality of truth commissions' Robert E. Rodberg, Dennis Thompson, Princeton University Press, 2000) hebben de resultaten van waarheidscommissies onderzocht als methode bij criminele feiten van groepen daders tegen burgers. Zij onderzochten of "alleen woorden een samenleving kunnen schoonmaken, toekomstig seksueel misbruik kan uitsluiten en slachtoffers en families kan helpen herstellen". Zij stellen dat de waarheidscommissie als methodologie om recht te zoeken na criminele feiten een eerlijke, moreel correcte en effectieve manier van herstel is. Maar het gaat niet over een wondermethode. Onderzoeksliteratuur beschrijft zowel de sterke mogelijkheden ervan alsook falen. Niet in alle landen waar het toegepast is, is dit goed gelopen. Maar de positieve eindsom is duidelijk.

Om de deur duidelijk dicht te kunnen gooien waar seksueel misbruik in de Kerk in het verleden mogelijk was, om een toekomst zonder misbruik te garanderen is een beter zicht op het verleden belangrijk. Beter weten en begrijpen wat er in het verleden gebeurde kan aangeven wat vandaag moet veranderen. Dit betekent dat er een omgeving moet zijn waar daders aangemoedigd worden om mee te werken, erkenning te geven, te vertellen hoe ze te werk gingen en wat daarbij meespeelde, wat in ieder geval niet gebeurt als er alleen een vooruitzicht is van bestraffing indien ze toegeven. De unieke situatie met plegers van seksueel misbruik in de Kerk is dat de medewerking van daders aan een Commissie toelaat dat de bisschop zijn kerkrechtelijke verantwoordelijkheid ten volle kan opnemen. Zij kan de geestelijke uit functie zetten, uit het priesterambt of een andere sanctie opleggen. Daardoor stelt het slachtoffer vast dat er een effectieve handeling plaatsgrijpt, dat oversten zich niet verschuilen achter bescherming van eigen medewerkers maar duidelijk kiezen voor het respect voor de ethische en in dit geval ook religieuze norm: seksueel misbruik van jongeren is onaanvaardbaar. Zo maken oversten duidelijk dat een doofpotpolitiek onbestaande is.

Waarheidscommissies functioneren met participatie van publiek. Wij symboliseerden dit in de Commissie door de vrouwen die de telefonische contactlijn bemanden mee aanwezig te laten zijn bij de gespreksessies. Dat leek ons belangrijk omdat zij vele verhalen van slachtoffers hoorden, er veel mee in contact stonden, volop de verontwaardiging droegen van wat slachtoffers meemaakten, en die positie binnen de Commissie voluit konden vertolken.

In deze methodiek wordt een koppeling gemaakt tussen het individuele verhaal van het slachtoffer, de maatschappelijke verantwoordelijkheid (door getuigen te laten aanwezig zijn, in ons geval gesymboliseerd door commissieleden met uiteenlopende achtergronden) en verantwoordelijken (niet alleen de betrokken geestelijke-dader maar ook met zijn overste wordt in gesprek gegaan). We stelden vast dat het voor de slachtoffers waarmee we reeds in gesprek hadden kunnen gaan betekenisvol was dat de bisschoppen of oversten het verhaal eveneens beluisterden, en in een gesprek met het slachtoffer zich ethisch verantwoordelijk voelden voor het gebeurde lijden.

Vanuit die visie heeft de Commissie ook mensen gezien die de zus of de partner zijn van personen die zelfmoord gepleegd hebben, en waarbij het seksueel misbruik in de Kerk een bepalende rol gespeeld heeft. Daar waar deze personen tot nu toe nergens een gesprekspartner vonden omdat het slachtoffer zelf niet meer aanwezig was, vonden wij het belangrijk hen te horen in hun inspanning om alsnog waardigheid te geven aan de moeilijke levensstrijd van hun partner of familielid. Zelfs als de dader overleden is kan het gesprek met bisschop of overste en Commissie het mogelijk maken om over de grenzen van de dood heen waarheid te spreken. Het breekt de macht van de dader, aangezien deze zelfs niet door zijn dood beschermd is. Zelfs nadien kan er een einde komen aan zijn reputatie door het meeleven en de erkenning van zijn hiërarchie dat de getuigenis van het slachtoffer waarachtig is, en dit ons verenigt in een gemeenschappelijk verdriet. Door een rode draad te slaan tussen de getuigenis van het slachtoffer, de houding van de Commissie, het handelen van bisschop of overste en zo mogelijk de erkenning van de dader wordt het geheim volledig doorbroken, de informatie is gedeeld, een leven in waarheid kan hernomen worden. Het niet durven praten met de partner, de eigen kinderen, de beste vrienden, heeft veel meer te maken met angst opnieuw verworpen te worden met het verhaal, veel meer dan niet in staat te zijn te vertellen. In de ontmoeting met de Commissie wordt het "gevaar om te praten" ontmoet. Het was vaak een zeer stressvol, beangstigend moment voor het slachtoffer. Maar als dit goed loopt, als het slachtoffer voelt dat de commissieleden kunnen steunen zonder een boekhoudkundig verhaal nodig te hebben met alle pijnlijke details van handelingen die gebeurd zijn, wordt het slachtoffer gesterkt om dezelfde ontmoeting ook aan te gaan met anderen.

Na de inbeslagname en na de vele reacties denken wij dat het in deze methodiek beter zou geweest zijn voor de transparantie indien onafhankelijke observatoren aanwezig geweest waren. Men kan zich inbeelden dat iemand vanuit Justitie, vanuit de politieke wereld, vanuit welzijn en/of vanuit een slachtofferbeweging, gesteld dat we die zouden hebben, hier aanwezig zou kunnen zijn, niet om deel te nemen aan de gesprekken tussen Commissie en slachtoffer of dader, maar om als observator op te treden, en mee te kunnen inschatten of in dit gesprek de afspraken die aan de basis liggen van de werking van een Commissie gerespecteerd zijn.

Een moeilijk punt waarmee de Commissie geconfronteerd werd is de vraag of in zulke methodiek de naam van de dader publiek gemaakt moet worden, zodat anderen die er ook slachtoffer van waren zich ook zouden kunnen melden. Deze vraag was geregeld aanwezig bij enkele slachtoffers die we reeds gezien hebben, die dit een onderdeel vonden van hun herstel. Ze wensten met hun getuigenis te kunnen bijdragen tot het opsporen van andere slachtoffers die dan hulp zouden aangeboden kunnen krijgen. Sommigen waren bezorgd en hadden een gewetensprobleem bij de gedachte dat de dader misschien nog slachtoffers kon maken, precies door hun zwijgen. Wat is hier het beste standpunt, dat is niet eenvoudig. Kan de identiteit van een pleger in het publiek gegooid worden op basis van de werking van een Commissie? Is het zeker dat iedereen die slachtoffer geweest is van persoon X ook wenst dat dit publiek wordt? Twee slachtoffers deden zelf zulk een inspanning. Via internet zochten ze de e-mailadressen op van klasgenoten waarvan zij overtuigd waren dat die meer wisten en mogelijk zelf slachtoffer waren van het gedrag van bepaalde geestelijken. Ze vertelden ons dat dit in hoofdzaak geen enkel antwoord opleverde, en van enkele personen een woedende reactie gaf. Zij vonden dat hun privacy geschonden werd door een dergelijke mail, aangezien ze dit pijnlijke verleden volledig voor zichzelf gehouden en verwerkt hadden, en nu door deze mail de echtgenote ingelicht was.

De moeilijkheid waarvoor de Commissie stond was: hoe duidelijk maken dat het concept van waarheidscommissie bedoeld is om recht te doen aan slachtoffers en te vermijden dat ze aan het eind van juridische procedures met lege handen zouden staan. Dat deze Commissie als finaliteit heeft bij te dragen tot een juiste toepassing van mensenrechten binnen de Kerk. Hoe aan slachtoffers en publiek duidelijk maken dat dit de bedoeling was, en zeker niet de oude gang van zaken toe te dekken en de Kerk te helpen aan klassieke rechtspraak te ontsnappen.

De inval, haar afmetingen, de agressieve wijze waarop de verschillende inbeslagnames verliepen, het toont dat het tweede de overhand heeft gekregen. We waren als commissieleden ervan overtuigd dat de resultaten van onze handelingen zeer kritisch geanalyseerd zouden worden. We hadden gedacht daar de tijd voor te krijgen die we onszelf toegeschreven hadden. Door van meet af aan publiek te maken dat we tegen eind september rond zouden zijn en ook een duidelijk rapport zouden voorleggen, ook over het thema van de verantwoordelijkheden, gaf naar ons gevoel aan slachtoffers, publieke opinie en Justitie een transparante agenda met een haalbare termijn. We vroegen 4 maanden om te kunnen werken (juni-september) om toch de enorme taak te klaren aan 475 dossiers een waardig antwoord te geven. Dat Justitie zou evalueren of we aan de afspraken tegemoet gekomen waren, dat op dat ogenblik zou nagegaan worden welk percentage van de totaliteit van dossiers aangemeld was, dat één of meerdere onderzoeksrechters bepaalde dossiers of groepen van dossiers zouden willen inkijken, dat waren de zaken waaraan we ons verwachtten. Het vormde een dagelijkse druk op de Commissie, dat met grote ernst gewerkt moest worden om zonder schaamte slachtoffers onder ogen te kunnen komen eind september.

De aankondiging dat de Commissie een onafhankelijk rapport zou opstellen, inclusief haar mening over het thema verantwoordelijkheid, maakt deel uit van de methodiek van de waarheidscommissie. Een dergelijke Commissie steunt op ethische principes. Omdat die niet met grote vrijheid zouden kunnen geïnterpreteerd worden, moet de Commissie transparantie geven over de wijze waarop ze deze toegepast heeft, en de besluiten daarvan. Het is in die besluiten dat slachtoffers en ook publiek kunnen nagaan wat de onafhankelijkheid van de Commissie waard is, of ze erin geslaagd is bij te dragen tot een echte verandering van de ethiek, in dit geval in de Kerk. Daarom is het te betreuren dat er wel een duidelijke betrokkenheid was van de bisschoppenconferentie, van de Belgische Oversten, en een garanderen van de onafhankelijkheid van de huidige Commissie door hen, maar dat op geen enkel moment de hiërarchische Kerk in Rome zich uitgesproken heeft over de plaats van dergelijke commissies in de verschillende landen, noch publiekelijk hun onafhankelijkheid gegarandeerd heeft, nergens uitdrukkelijk gemeld heeft dat besluiten van commissies in verschillende Europese landen opgevolgd zouden worden, geen initiatief genomen heeft om deze commissies te verbinden waarbij

bepaalde kernvragen over seksueel misbruik in de Kerk grensoverschrijdend onderzocht konden worden (zoals welke mechanismen uit de verhalen van slachtoffers naar voor komen die aan de basis lijken te liggen van de ruimte die er binnen de Kerk aanwezig was voor plegers van seksueel misbruik om jarenlang ongestoord te handelen).

De opmerking van slachtoffer Jan Hertogen (die zich publiekelijk bekend maakte) na de inbeslagname van de dossiers dat het begrip 'Commissie' een ongelukkige keuze was, omdat het associatie oproept met onderzoek- of parlementaire commissies is achteraf gezien terecht. Jan Hertogen gaf als eerste aan dat we eerder hadden moeten kiezen voor een naamgeving die onmiddellijk duidelijk maakt wat de inhoud is waarvoor men op deze Commissie beroep kan doen, zoals bijvoorbeeld centrum voor erkenning, heling en herstel. Dat zou transparanter maken dat de Commissie geen gerechtelijke rol te spelen heeft, en dat wie beroep wil doen op juridisch onderzoek zich dus tot anderen moet wenden.

Interne deontologische code voor de medewerkers van de Commissie

1. De Commissie is een plaats van ontmoeting, dialoog, niet van verhoor. De methodiek baseert zich op bemiddeling om waarheid te spreken en verzoening. Daar waar de gezondheid hiervoor ontbreekt, waar ontkend wordt of geen bemiddeling bereikt kan worden kan de Commissie het slachtoffer helpen de weg naar Justitie te vinden of dit voor het slachtoffer opnemen.
2. De Commissie behandelt geen actueel seksueel misbruik, geen dossiers die duidelijk niet verjaard zijn (waar het slachtoffer tot 28 jaar is). Die dossiers worden doorverwezen naar Justitie. De Commissie heeft een complementaire opdracht, niet in de plaats van Justitie maar naast de taak van Justitie.
3. De beslissingen van de Commissie worden in groep genomen, communicatie naar de bisschoppenconferentie, naar individuele bisschoppen of naar Justitie gebeurt in aanwezigheid van een delegatie.
4. De Commissie handelt onafhankelijk.
5. De Commissie werkt samen met Justitie, en respecteert daarvoor het kader dat in overleg met Justitie gemaakt werd. Dit zal de vorm aannemen van een protocol.
6. Dossiers worden niet gekopieerd, om aan slachtoffers maximale discretie te garanderen. commissieleden bestuderen deze dossiers op de vergaderplaats van de Commissie tenzij in groep anders beslist werd.

Hoe werkt de Commissie?

A. Naar het slachtoffer toe

1. *De voorbereiding van het gesprek met het slachtoffer: het gebruik van een formulier*

Kort na het begin van de werkzaamheden, kregen we een mail van een journalist die zich kritisch opstelde ten opzichte van de kansen op onafhankelijke werking van de Commissie. Deze journalist, Roel Verschueren, voegde daarbij een vragenformulier, waarvan hij vond dat dit toch het minimum was dat de Commissie zou mogen gebruiken om slachtoffers te helpen hun vraag te verduidelijken. Dit document werd besproken in de Commissie, iedereen vond het een constructieve bijdrage die zeker de kwaliteit kon versterken. Aan de journalist werd gevraagd of we het formulier zouden mogen gebruiken, waarmee hij akkoord ging. Een definitieve versie werd overlegd, en werd daarna op de website van de Commissie geplaatst. Ze werd ook verzonden naar wie contact nam met de Commissie. We schatten dat ongeveer 70 procent van alle slachtoffers die zich tot de Commissie gericht hebben, dit formulier ontvingen in de periode april-juni. Hiermee konden slachtoffers aangeven of zij wensten dat Justitie ingelicht werd over het dossier, of ze hun verhaal gepubliceerd wensten te zien, of ze wensten dat hun privacy werd gerespecteerd, of er morele schadevergoeding verwacht werd, er was ook ruimte om het verhaal neer te schrijven. We hoopten met het gebruik van dit instrument het publiek ook aan te moedigen in interactie te gaan met de Commissie. Maar we hebben in die 8 weken geen andere voorstellen ontvangen om de werking verder te verfijnen.

Op basis van deze informatie werd het gesprek voorbereid. Voorrang werd gegeven aan die slachtoffers waarvan de dader in leven was, en die mogelijks nog een actieve functie vervulde en dus potentieel nog met minderjarigen in contact zou kunnen komen. Het slachtoffer werd hierop uitgenodigd.

2. Een welkom beleid aan het slachtoffer: uitnodiging tot ontmoeting.

Indien het slachtoffer dit wenste kon deze een persoonlijk voorgesprek hebben. Dat was vaak het geval. Daarbij ontmoette het slachtoffer een of twee commissieleden, kon vragen stellen over de werking van de Commissie. Er werd gevraagd wat kon helpen opdat het slachtoffer nadien gemakkelijker zijn verhaal kon doen in de groep.

Bij het gesprek met de Commissie als team, stond voorop dat de Commissie niet ondervraagt. Het is niet de bedoeling dat het slachtoffer verhoord wordt, er worden geen details van feiten verzameld. De Commissie nodigt het slachtoffer uit datgene te vertellen wat hij/zij zelf wenst te vertellen, zonder zichzelf daarbij geweld aan te doen. Het gaat om een vrij verhaal, dat niet onderbroken wordt met vragen. De Commissie luistert. Daarbij is het slachtoffer aanwezig zoals deze dat zelf wenst. De meeste slachtoffers wensten alleen te komen, meerdere werden gehoord in aanwezigheid van hun partner, sommigen hadden ook nog een derde aanwezig bij, een vertrouwenspersoon. Ons doel was vooral dat het slachtoffer zich veilig voelde.

Na het vrije verhaal van het slachtoffer, stelden commissieleden aanvullende vragen, met bijzondere aandacht voor wat het slachtoffer precies van de Commissie verwachtte. Daarbij werd het slachtoffer ingelicht dat de Commissie de mogelijkheid had om het dossier ter kennis te brengen van Justitie via de samenwerking met de Federaal Procureur.

Het gesprek werd afgerond met een korte samenvatting van de inhoud door de voorzitter, om zeker te zijn dat de commissieleden de boodschap juist begrepen hadden, en transparantie over de volgende stappen die de Commissie zou nemen.

De verwachtingen van slachtoffers liepen erg uiteen. Naast de groep die erkenning zocht van de dader door uitdrukkelijke bevestiging van de waarheid van hun getuigenis, vonden velen dit niet nodig, de erkenning van de Commissie was betekenisvol voor hen, en een gesprek met Bisschop of Overste was voor hun de volgende stap in het traject van herstel.

B. Naar de dader toe

1. Voorgesprek

De pleger werd vaak uitgenodigd nog voor het slachtoffer gezien werd. En dit vanuit de visie dat we beroep wensten te doen op de bereidheid van de pleger ons te helpen de waarheid te kennen. Plegers werden opgeroepen zonder informatie over slachtoffer(s). Niemand weigerde de uitnodiging.

Na enkele gesprekken met daders leerden we dat het voordeel had deze eerst in een voorgesprek te zien, onmiddellijk voor de ontmoeting met de commissieleden. Het voorgesprek gebeurde steeds door de priester-canonist, samen met één ander commissielid. In dit gesprek werd door de Commissie toelichting gegeven wat het doel was van deze ontmoeting. Er werd uitleg gegeven hoe belangrijk het voor de genezing van slachtoffers is dat er waarheid gesproken wordt. Er werd herinnerd aan de oproep van Monseigneur Léonard aan alle daders om mee te werken met de Commissie. Dat het ook een oproep is vanuit de geloofsovertuiging, op dit moment echt geestelijke te zijn en naar waarheid te spreken.

a. Verloop van gesprek in de Commissie

Bij aanvang stelden de aanwezige commissieleden zich voor, met daarbij ook de vermelding van hun specifieke taak binnen de Commissie (vertegenwoordiger van het canonieke, het burgerlijke, de traumahulpverlening). Bij het eerste gesprek was deze minimaal uit 3 vertegenwoordigers samengesteld. De uitnodiging om mee te werken aan het herstel van slachtoffers werd herhaald, alsook dat de Commissie samenwerking heeft met Justitie.

Ook naar de pleger toe gebruikte de Commissie geen ondervraging. Het is een taak die haar niet toekwam. Het ging om een uitnodiging tot erkenning en medewerking. Aan de pleger werd gezegd dat diens naam voorkomt in één of meerdere dossiers van de Commissie (daarover werd geen specificatie gegeven) en het onze vraag is wat er gebeurd is dat hij in dit thema ter sprake komt. Aan geen enkele pleger heeft de Commissie identiteit gegeven van slachtoffers die contact genomen hadden, zelfs indien slachtoffers akkoord waren dat we die identiteit zouden geven. Het basisprincipe was: wij doen beroep op resterende gezondheid bij de pleger, dit is een laatste kans voor de pleger om erkenning te geven aan het slachtoffer. Het moet daarbij voldoende zijn dat de pleger aanbod krijgt om te spreken. Als het nodig is om daarvoor tot confrontatie over te gaan valt dit niet meer onder de taak van de Commissie.

Opvallend is dat 80 procent van de plegers die door de Commissie reeds aangesproken werden in de 8 weken van haar werkzaamheden, en numeriek dus vooral in de laatste 4 weken van de werkzaamheden, hieraan positief gevolg gaven en zelf onmiddellijk vertelden dat zij wisten dat zij seksueel misbruik gepleegd hadden. Het verhaal van de pleger werd beluisterd, aanvullende vragen werden gesteld. Aan de pleger werd gevraagd na te denken welk aanbod dat hij zelf zou kunnen doen naar zijn slachtoffer(s). De pleger werd een tweede keer verwacht, op een gesprek met de voltallige Commissie. Wij waren meerdere keren getuige van ‘kantelmomenten’.

b. Wat bij tegenspraak?

De Commissie zag ook enkele situaties waar het verhaal van het slachtoffer volledig diametraal tegenover dat van de pleger stond. Het slachtoffer had een verhaal dat duidelijk verwees naar traumatische ervaringen. De pleger die aangesproken werd, ontkende dit totaal of in grote mate. Of de pleger vermeldde onmiddellijk te weten van wie er een getuigenis zou zijn waarbij deze de juiste identiteit gaf van het slachtoffer dat ons gekend was, met de vermelding dat het om een volledig leugenachtig verhaal ging dat al lang de ronde deed. Er waren twee plegers die zelf aandrongen op een grondig onafhankelijk gerechtelijk onderzoek om verlost te kunnen worden van wat zij een frauduleus verhaal noemden.

In geval van dergelijke tegenspraak tussen de partijen was de regel voor de Commissie transparant: het dossier werd niet verder beheerd door de Commissie. Beide partijen werden ingelicht dat wanneer de standpunten totaal verschillend waren, het niet aan de Commissie toekwam hierover enquête te voeren, maar wij dit zouden melden aan de Federaal Procureur die ons toegewezen was met de vraag om een onafhankelijk onderzoek hierin te willen overwegen en de betrokken partijen te willen zien.

c. Tweede gesprek met pleger

Het tweede gesprek had steeds plaats met de voltallige Commissie. De bedoeling daarvan was erover te waken dat voldoende invalshoeken zouden bekeken worden, en nadien een gezamenlijk besluit kon volgen. De Commissie heeft daders ontmoet, die zelf in het gesprek tot het besluit kwamen alle activiteiten te stoppen, hun ontslag aan de Bisschop aan te bieden. Sommigen begonnen zelf contact op te nemen met wie zij zich herinnerden als slachtoffers. Er waren er die aan een bemiddeling en verzoening met het slachtoffer zouden meewerken en ons uitdrukkelijk vroegen om hulp daarbij. Hun ontmoeting met de Commissie werkte bevrijdend, sommige leden onder de gedachte dat ze met hun geheim het graf zouden ingaan, maar hadden nooit een weg gevonden dit naar het slachtoffer te uiten. De verzoening tussen beide partijen werd in die gevallen door enkelen nadien ook spiritueel betekenisvol genoemd. Er waren er waar de Commissie geschokt achterbleef, gezien de ernst en/of de omvang van hun daden. Waar het duidelijk was dat – zelfs met een bemiddeling met het slachtoffer dat ons bekend was – er teveel andere slachtoffers konden zijn of geweest zijn wat ons aanzette om Justitie onze bezorgdheid te melden. Hierover werd de betrokken pleger ingelicht. In de 8 weken van haar functioneren heeft de Commissie in 15 dossiers beslist zelf aanmelding bij Justitie te doen. Dit is één dossier op vier dat op dat ogenblik gezien was.

d. Individuele hulpverlening

Het was snel duidelijk dat er enkele doelgroepen waren waarvoor een meer individuele vorm van zorg moest uitgewerkt worden:

1. Voor slachtoffers die voorkeur gaven om eerst via een individueel gesprek te kunnen onderhandelen met de Commissie.
2. Het contactpunt van de Commissie kreeg heel wat telefoons van mensen die zeiden dat hun enige wens was de Kerk te informeren over wantoestanden. Zij vertelden hoe ze slachtoffer geweest waren in het verleden, dat ze daar zelf geen enkele vraag bij hadden. Dat zij dit verleden plaats hadden kunnen geven in hun leven of dat zij het hoe dan ook te laat vonden om daar nog iets mee te doen. Daarbij gaven ze de naam van een pleger, de jaartallen waarin het gebeurde en vertelden vaak summier de aard van de feiten.

Hoewel deze personen aangaven geen verder contact te wensen met de Commissie, dachten we dat het toch goed zou kunnen zijn hen na enige tijd zelf terug op te bellen en het aanbod te doen voor een persoonlijk gesprek met een van de medewerkers van de Commissie. We hadden ondervonden dat bij enkele proeftelefoons we toch op een aantal mensen stootten die niet verwacht hadden dat er ook betrokkenheid zou zijn naar hen toe en voor wie het feit dat we toch terug contact namen een groot verschil maakte. Ze gingen dan toch in op de uitnodiging voor een individueel gesprek, en niet zelden leidde dat gesprek dan wel tot een vraag aan de Commissie.

Om dit aanbod van individuele ondersteunende gesprekken te realiseren met 475 dossiers was er veel meer mankracht nodig.

Daarnaast was er de groep slachtoffers die vroeg naar pastorale hulpverlening. Het zijn slachtoffers die vandaag praktiserend gelovig zijn, en vroegen naar een hulpverlener die het religieuze kon integreren in de hulpverlening. Heel wat van deze mensen gaven aan dergelijke personen niet te kennen of te vinden in eigen omgeving.

Om aan deze vragen te beantwoorden, meenden we dat we twee netwerken dienden te ontwikkelen: een voor pastorale en een voor traumahulpverlening.

1. Een netwerk pastorale hulpverlening

Hiermee werd een aanvang gemaakt met een oproep via de website van de Commissie. Er werd gevraagd naar hulpverleners met een opleiding in pastorale hulpverlening, die bereid waren op vrijwillige basis te participeren in dit netwerk en samen te werken met de Commissie. Prof. Karlijn Demasure superviseerde dit project. Er boden zich vrij snel ruim 80 vrijwilligers aan. Een eerste groep van hen, 30, werden getraind op zaterdag 5 juni 2010. Naast een inleiding over de algemene principes van de Commissie, over de profielen van slachtoffers en daders die we tot dan toe zagen, en een inhoudelijke toelichting over pastorale hulpverlening kon de basis van dit netwerk van start gaan. Er werden ook twee supervisors voorzien, van de K.U.Leuven. Een 15-tal slachtoffers waren reeds verwezen naar hulpverleners uit dit netwerk. Er was voorzien dat een tweede groep opgeleid zou worden, dit is vroegtijdig afgebroken door de inbeslagname.

2. Een netwerk traumahulpverlening

Uiteraard waren er ook heel wat slachtoffers die zeker geen hulp wensten die verbonden was met de kerk. Zij zochten een gesprek met een leken-hulpverlener. Hiervoor planden we de oprichting van een netwerk van traumahulpverleners doorheen Vlaanderen. Hiervoor diende een deeltijds coördinator gezocht te worden. De Commissie vroeg aan de bisschoppenconferentie financiële middelen om een halftijds psycholoog aan te trekken die dit zou kunnen aansturen. Dat werd toegezegd. De zoektocht naar een dergelijke coördinator liep niet eenvoudig. Er werden contacten gelegd, maar we vonden niemand die voor een beperkte periode van een 3-tal maanden vrijgesteld kon worden op halftijdse basis. Net drie dagen voor de inbeslagname van de Commissie werd een goede kandidaat gevonden die twee weken later van start zou kunnen gaan. Van dit netwerk stond dus nog niets op poten op het moment van de inbeslagname. Door de snelle reactie van de Vlaamse minister van Welzijn Vandeurzen na de inbeslagname, werd vanaf dinsdag 29 juni een aanbod georganiseerd vanuit de Centra van Algemeen Welzijnswerk, met een nieuw telefoonnummer en e-mailadres voor

vertrouwelijke gesprekken en hulpverlening. (Het telefoonnummer is: 0476 92 18 04, het e-mail adres is: onthaal@caw.be). Daardoor was er intussen gelukkig toch enig aanbod voor slachtoffers die uitdrukkelijk kozen voor hulpverlening.

e. De ontbrekende schakel: Lotgenoten ontmoeting

Op het formulier dat de slachtoffers kregen stond ook de vraag of zij een ontmoeting wensten met lotgenoten. Dit was opvallend vaak aangekruist, we hebben hierover geen concrete cijfers. Dit gegeven was nog niet ingevoerd op het moment van de inbeslagname. Maar het ging in ieder geval minstens over tientallen. Hoe moest dit georganiseerd worden? De Commissie vond dat zij niet de beste partij was om dit te doen. De Commissie was verbonden met de slachtoffers die met haar contact genomen hadden, daarnaast waren er de slachtoffers in de dossiers van de groep Rik Devillé, er waren slachtoffers die rechtstreeks met Justitie contact namen, er waren de slachtoffers die met niemand contact namen.

Aangezien we op zaterdag 26 juni 2010 samen met Rik Devillé een 10-tal personen van de beweging voor mensenrechten in de Kerk zouden ontmoeten die in januari 2000 samen naar kardinaal Danneels gingen (zie verder), hadden we voorzien dat we naar aanleiding van deze ontmoeting hen ook zouden vragen of zij ideeën hadden voor een initiatief om lotgenoten te verzamelen. Zover is het dus niet gekomen.

De Commissie heeft het als een gemis ervaren dat er in ons land geen onafhankelijke slachtofferbeweging bestaat. Het is een ontbrekende schakel in de dialoog tussen de betrokken partijen, Kerk, Commissie, Justitie, samenleving. De positie van slachtoffers wordt steeds vertolkt door mensen die een functie hebben in een of andere betrokken organisatie: commissieleden, Bisschoppen, Rik Devillé, Norbert de Bethune, advocaten... We hadden gehoopt dat er, bijvoorbeeld vanuit basisbewegingen of vanuit slachtoffers die elkaar via internet opzochten een spontane beweging op gang zou komen. Zolang de Commissie bestaat heeft, was daar in ieder geval ons geen teken van gekend.

f. Hoe ging de Commissie te werk met de dossiers?

De commissieleden hebben vrij snel beslist een datum te bepalen waarbinnen de slachtoffers persoonlijk contact hadden met de Commissie, aan erkenning en bemiddeling gewerkt werd, bepaald was welke dossiers verder naar Justitie moesten, de bisschoppen en oversten advies gekregen hadden welke geestelijken het best op non-actief werden gezet. Deze eerste fase in de werking van de Commissie moest tegen eind september leiden tot een rapport. Om dit doel te kunnen bereiken werd volgend werkplan ontwikkeld.

1. De crisisfase: 24 april – 15 mei 2010

Terwijl de aanmeldingen volop binnenliepen, moest een team op poten gezet worden, instrumenten gecreëerd worden, een methodiek verfijnd worden. Van 24 april tot 15 mei werd geroeid met de riemen die we hadden. Aanmeldingen werden snel bekeken, om met een eerste filtering na te gaan of er acute dossiers bij waren die meteen naar Justitie verwezen moesten worden (zo waren er op dat ogenblik geen). In de tweede plaats ging onze aandacht naar dossiers waar uit de eerste informatie bleek dat het om een geestelijke ging die nog in een activiteit betrokken was waar contact met minderjarigen nog mogelijk was. Hier werden de eerste slachtoffers en priester-daders ontmoet, vaak door Peter Adriaenssens alleen, als het kon met 2 personen.

2. Fase 2: half mei-24 juni

A. De ontwikkeling van een onderzoeksinstrument

Om orde te krijgen in de massa aan materiaal dat de Commissie bereikte, werd een onderzoeksinstrument ontwikkeld dat per dossier een 12-tal parameters bekeek. Alle aanmeldingen

werden hierin geladen, met gegevens zoals de leeftijd waarop misbruik begon, hoelang het duurde, waar het zich voordeed, of de dader een priester was, pater of broeder, de aard van het misbruik, enzovoort. Dit instrument liet ons toe meteen na te gaan of de naam van dezelfde dader in verschillende dossiers voorkwam, of dezelfde school of internaat doorheen verschillende dossiers vermeld werd. Dossiers uit eenzelfde bisdom, of dossiers waarin hetzelfde soort feit vermeld werd konden opgeroepen worden. De dossiers kregen een nummer dat ordende per bisdom (MB is bisdom Mechelen-Brussel bijvoorbeeld). De massa werd door Vlaamse dossiers gevormd.

De snelheid waarmee aanmeldingen binnenkwamen kon niet gevolgd worden bij het inladen van de gegevens. Het gevolg was dat de Commissie steeds met vertraging kon mededelen hoeveel meldingen er precies al toegekomen waren. Lange tijd moest met een schatting gewerkt worden.

Op het moment van de inbeslagname, waarbij ook dit instrument in beslag genomen werd, waren na 8 weken werking alle 475 dossiers met enkele essentiële kerngegevens ingevoerd. Maar enkel bij 200 dossiers waren meer tot alle parameters al ingevuld. Het gevolg is dat we van enkele ruwe indicatoren gegevens hebben voor de totaalgroep (zoals verhouding mannen-vrouwen) maar dat een heleboel belangrijke detailinformatie niet beschikbaar is. Ook de uitsplitsing die we voorzien hadden om beter te kunnen nagaan of dossiers van feiten in de jaren '60, '70, '80, '90 onderlinge verschillen vertoonden, dan wel of het steeds om gelijkaardige patronen gingen, kunnen met deze onvolledige stand van zaken niet geanalyseerd worden.

B. De praktische organisatie om slachtoffers en plegers te zien

Volgens de hoger beschreven methodiek van waarheidscommissie, werden twee Nederlandstalige subteams gemaakt, elk minstens 3 personen tellend, waaronder een canonist, een arts/psycholoog/jurist, en minstens één medewerker van het contactpunt. Zij konden starten tussen half mei en eind mei. Daarnaast werd één Franstalig subteam gevormd. Gezien de moeilijkheden om hiervoor goede kandidaten te vinden heeft dit lang aangesleept voor het actief was. De eerste vergadering van dit team had plaats op 23 juni, de dag voor de inbeslagname.

De agenda's van alle commissieleden werden samengebracht om aanwezigheidslijsten te maken voor de periode half juni tot eind augustus. In deze 10 weken zouden we 3 slachtoffers per dag per subteam zien, wat betekende dat een subteam 15 dossiers zou hanteren op een week. Het betreft slachtoffers waarvan de dader nog in leven is, of zij die vermelden de Commissie te willen ontmoeten ondanks dat deze overleden is. We gingen er van uit dat een grote groep slachtoffers van overleden daders met individueel gesprek geholpen kon worden.

Met 2 dergelijke teams die parallel zouden werken konden een kleine 300 slachtoffers bereikt worden op 10 weken. Wat de gesprekken met plegers betrof, hier ging het om een kleinere groep. We schatten dat minstens één derde van de daders overleden was. We schatten dat 2 tot 3 plegers per dag konden gezien worden.

Het secretariaat ontwikkelde een agenda waar per half dagdeel de samenstelling van subteams bepaald werd (met wisselingen in samenstelling), en open afspraak ruimte waar namen van slachtoffers in konden komen eens dat we voluit zouden kunnen gaan en iedereen beginnen uit te nodigen.

C. Samenspel tussen subteams en vergadering volledige commissie

Dinsdag was vanaf 11 mei algemene Commissiedag. Alle commissieleden waren dan aanwezig. Met de totaliteit van de groep werden alle dossiers besproken waar een eerste subteam het slachtoffer en dader had gezien. Hier werd de planning gemaakt, overlegd welk standpunt in te nemen.

Daders waarover beslissingen moesten genomen worden werden op deze dag uitgenodigd zodat de ganse Commissie kon participeren in de reflectie. Slachtoffers waarvan het verhaal een bijzondere complexiteit kende, werd aangeboden om ook hier hun verhaal te komen doen. Op de algemene Commissievergadering werden finale beslissingen genomen: welk advies te formuleren aan de bisschop, welke bemiddeling mogelijk was, of er redenen waren om dit dossier verder te verwijzen naar Justitie.

Na de inbeslagname werden de commissieleden ondervraagd hoe vaak bisschoppen of kardinaal aanwezig waren op dergelijke vergaderingen. Het antwoord was eenvoudig: nooit. Zij werden hierin niet betrokken, wisten niet wie wanneer gezien werd. Of informatie doorgegeven werd aan

bisschoppen of kardinaal? De dossiers werden nooit gedeeld. Er werd contact opgenomen als we vragen hadden of deze zaak gekend was, of er eerder vermoedens rezen over deze geestelijke. Zij hebben nooit kennis gehad van de namenlijsten.

D. Synthese, brieven, adviezen

Aangezien de Commissie niet zou opereren als een onderzoekskamer, zou de Commissie geen verslagen maken in de strikte zin van het woord. Voor ieder slachtoffer zou een brief aan de bevoegde bisschop of overste gezonden worden met de mededeling dat een bepaalde geestelijke werd gezien door de Commissie, dat er overeenstemming was tussen de partijen dat de geestelijke seksueel misbruik gepleegd had in het verleden, of er een vorm van bemiddeling mogelijk geweest was en wat ons advies voor de bisschop was. Voor een 20-tal priesters waren al schriftelijke adviezen geformuleerd aan de bevoegde bisschop voor de inbeslagname.

E. Rapport van de Commissie

Tegen eind september zou door de commissieleden een samenvattend rapport gemaakt worden met als inhoud:

- De getuigenissen van alle slachtoffers die ons dit gevraagd hadden
- De werkwijze van de Commissie
- De statische verwerking van gegevens van slachtoffers en daders
- De discussie over de verantwoordelijkheid
- Adviezen aan de Kerk, de samenleving, de publieke opinie.

Het huidig verslag is hier een beperkte uitvoering van, aangezien de commissieleden niet meer beschikken over hun materiaal sinds de inbeslagname. Veel werk bleef onafgewerkt, vele slachtoffers hebben enkel contact gehad om een formulier in te vullen.

F. Hoe dacht de Commissie de vraag van de verantwoordelijkheid te benaderen?

In vele berichten aan de Commissie werd het begrip doofpot gebruikt. Het leek ons essentieel als deel van het herstel van slachtoffers dat de Commissie hier een antwoord op zou geven. In welke mate waren meldingen van misbruik in de Kerk gekend bij haar leidinggevendenden, is daar adequaat mee omgesprongen, en als dat niet het geval was waar had dit dan mee te maken, zijn er aanwijzingen voor een gerichte structurele negatie van het probleem, werd actief meegewerkt aan het beveiligen van daders tegen slachtoffers. We vonden het belangrijk kaf en koren te scheiden. Was er sprake van een algemeen fenomeen, of moeten man en paard genoemd worden. Is er iemand, zijn er verantwoordelijken die bijzonder in beeld komen? Deze vraag was bovendien een opdracht ons statutair toebedeeld door de bisschoppen en hogere oversten.

Om op deze vraag te antwoorden zou naar drie bronnen van informatie gekeken worden:

Ten eerste werd met iedere bisschop of overste een apart gesprek gepland om te beluisteren wat de doorsnee aanpak was bij een aanmelding van (een vermoeden van) seksueel misbruik door een geestelijke.

Ten tweede werden alle aanmeldingen gegroepeerd per bisdom. Dat gaf ons een overzicht over de aard van dossiers die zich afspeelden in een bepaald bisdom, onder de bevoegdheid van een bepaalde bisschop. Waren er bepaalde aanwijzingen betreffende de wijze waarop verantwoordelijken omsprongen met de problemen?

Ten derde: zijn er daarbij dossiers waar slachtoffers vertellen dat zij persoonlijk oversten geïnformeerd hebben? Hoe deden ze dat (brief, gesprek)? Wat was het resultaat volgens hen? Deze dossiers zouden aan bisschoppen of oversten voorgelegd worden, om van hen te horen wat zij in deze specifieke situatie al dan niet gedaan hebben.

Wat kardinaal Danneels betrof, werd een analoog plan opgesteld. Zijn positie als kardinaal maakte dat naast de drie hoger genoemde punten er ook een vierde toegevoegd werd: welke slachtoffers hebben zich tot de kardinaal gewend en op welke manier? Hoe verliep dat? Waarbij dit ook bij de kardinaal getoetst zou worden.

Het opmaken van de organisatie van deze gesprekken was nog volop in voorbereiding op het ogenblik van de inbeslagname. Individuele gesprekken hadden reeds plaats met de actuele bisschoppen van Antwerpen, Gent, Hasselt en Tongeren. Uit deze gesprekken bleek alvast dat de term doofpot niet zomaar lineair kon toegepast worden. Elkeen had aantoonbare inspanningen gedaan om dossiers een antwoord te geven. Voor een aantal van deze dossiers kon wel gediscuteerd worden over de kwaliteit van dat antwoord. Maar het was zeker niet zo dat er geen antwoord was, of dat dossiers gewoon weggewerkt waren. Maar het ging om een allereerste indruk. Andere bisschoppen en ook de oversten waren nog niet aan bod gekomen.

Wat de kardinaal betrof, werden met hem afspraken gemaakt in de week van 5 juli. Die dag zou een eerste gesprek plaatshebben, om in het algemeen te beluisteren wat zijn visie en beleid was rond het probleem van seksueel misbruik in de Kerk. Op 8 juli zou een tweede gesprek plaatshebben waar we hem zouden ontmoeten in zijn verantwoordelijkheid voor het bisdom Mechelen-Brussel. De dossiers die bij de Commissie gemeld waren uit dit bisdom zouden voorgelegd worden om na te gaan welke reacties gegeven werden, welke situaties al dan niet bekend waren. Het derde gesprek zou handelen over de dossiers die hem in zijn functie van kardinaal gemeld werden. Hiervoor was nog geen datum vastgelegd, dat werd ruim vooruit geschoven naar september. De reden was dat de Commissie eerst zeker wou zijn dat de meeste slachtoffers gezien werden en hen ook duidelijk gevraagd werd of zij persoonlijke inspanningen deden om de Kerk in te lichten over wat ze meegemaakt hadden en wie ze hiervan ingelicht hadden. Uit onze eerste slachtoffergesprekken bleek dat niet iedereen in zijn aangifte of in zijn spontaan verhaal vermeldde dat die bijvoorbeeld een brief geschreven had aan de kardinaal. Daarnaast wensten we een goed zicht te hebben op de objectivering van wat aan de kardinaal gemeld werd. De belangrijkste groep getuigen leek ons die, die door priester Rik Devillé in januari 2000 meegebracht werden naar het bisschoppelijk paleis te Mechelen. Het ging om een 20-tal personen, waarvan Rik Devillé bij zijn gesprek bij de Commissie vertelde dat zij in elkaars aanwezigheid vertelden dat zij getuigden aan de kardinaal over seksueel misbruik door een priester of pater, hetzij toen ze kind waren, hetzij van een eigen kind. Het verhaal van deze ontmoeting leek de commissieleden cruciaal. Voor zover we konden nagaan waren het de enige slachtoffers die niet alleen konden vertellen wat ze zelf gezegd hadden maar ook konden getuigen over wat ze anderen hadden horen zeggen. We vroegen Rik Devillé of het mogelijk zou zijn om die avond te reconstrueren en diezelfde groep uit te nodigen om samen met hem de Commissie te ontmoeten. Rik Devillé liet weten dat een 10-tal mensen hiertoe bereid was en een afspraak werd gemaakt op zaterdag 26 juni om de ganse voormiddag samen te zijn. Bedoeling van de Commissie was om aan elk van de aanwezigen te vragen om ons exact te vertellen wat die zich herinnert wat hij/zij die avond aan de kardinaal gezegd heeft, wat diens reactie was, en bij de andere groepsleden na te gaan wat zij zich herinnerden over het verloop van deze getuigenis. De inbeslagname van de werkzaamheden van de Commissie heeft 2 dagen voor de ontmoeting met de groep van priester Rik Devillé dit doorbroken en niet mogelijk gemaakt.

Daarnaast werd in het onderzoekprogramma dat we ontwikkeld hadden een zoekfunctie ingevoerd die ons toeliet die dossiers naar voor te halen waarin de kardinaal, een bisschop of overste vernoemd werd. Hoewel we niet meer over alle gegevens beschikken kwam kardinaal Danneels ter sprake in een 40-tal dossiers (hierin inbegrepen de groep van priester Devillé van januari 2000).

Maar aan de objectivering van deze gegevens moest dus nog gestart worden. Het leek ons essentieel dat indien we het over verantwoordelijkheid wensten te hebben, dit zich niet louter zou baseren op een eerste indruk noch enkel op een schriftelijke vermelding van de naam van de kardinaal. We zouden elk van deze getuigen aanspreken om exact te weten wat hij bedoelde met het contact met de kardinaal, op welke manier dit verlopen was, wanneer, en of er andere bronnen waren die dit zouden kunnen getuigen.

De Commissie besloot na discussie de term schuldig verzuim niet te gebruiken. Het gaat om een juridisch begrip, het komt niet aan de bevoegdheid van de Commissie om dit te gebruiken. In de plaats kozen we voor het begrip ethische verantwoordelijkheid, in de betekenis die Levinas eraan gaf: ethiek is zijn voor de ander. Een houding waarbij men respect betoont tegenover de ander. Deze verantwoordelijkheid wordt het best vertolkt door slachtoffers ernstig te nemen als competente personen. Met de notie van ethische verantwoordelijkheid verwijzen we dus niet naar een juridische schuldvraag maar toont de hiërarchische meerdere dat deze zich niet laat leiden door de verdediging van de eigen medewerker maar wel door het doen respecteren van de ethische norm. Die norm is

duidelijk: seksueel misbruik kan niet, op geen enkele manier, zelfs niet de meest minimale, voor zover dat woord gebruikt zou mogen worden.

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE**

ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS

HOOFDSTUK 4

DE WERKZAAMHEDEN VAN DE COMMISSIE OP TIJDSLIJN

4. De werkzaamheden van de Commissie op tijdslijn

April 2010

Maandag 19 april 2010: Francine Bernaert coördineert al 10 jaar de telefonische contactlijn van de Commissie. Drie halve dagen per week is ze beschikbaar. Ze krijgt telefoon van een slachtoffer, een man die haar boos opbelt dat hij de Commissie niet vertrouwt. Hij zegt zelf het slachtoffer geweest te zijn van seksueel misbruik door Monseigneur Vangheluwe, bisschop te Brugge. Dit misbruik vond plaats van zijn 5 tot 18 jaar. Hij vertelt een aantal zaken die het voor haar duidelijk maken: dit slachtoffer heeft zeer ernstige misbruiksituaties meegemaakt. Ze belt meteen Peter Adriaenssens op, die geblokkeerd zit in Egypte, waar een gezinsverlof van een week onvrijwillig verlengd wordt door de internationale staking van luchtvervoer wegens de IJslandse stofwolk. Ook voor hem is de ernst van deze getuigenis duidelijk. De volgende ochtend worden onmiddellijk contacten gelegd met het slachtoffer, en met Monseigneur Vangheluwe. Deze bevestigt aan de telefoon meteen wat het slachtoffer zei. Hij zegt dat hij in het verleden al meermaals inspanningen deed om dit opgelost te krijgen, maar dit faalde. Er volgt telefonisch overleg met enkele commissieleden, met de woordvoerder van Monseigneur Léonard en opnieuw met de betrokken bisschop. Voor de Commissie is er maar één antwoord: het ontslag. De aartsbisschop is akkoord, Monseigneur Vangheluwe ook. Er blijkt rond 19 april eveneens een e-mail verzonden te zijn naar de secretariaten van de bisschoppen, afkomstig van familieleden en/of vrienden van het slachtoffer. Daarin zouden zij ook een oplossing geëist hebben, zo niet zou het verhaal publiek gemaakt worden. De concrete mail hebben de commissieleden nooit gezien, er is ook nooit contact genomen met de Commissie door de opstellers ervan. Het is duidelijk dat druk van allerhande kanten samenkomt: slachtoffer, familie, vrienden, de internationale aandacht voor het fenomeen misbruik in de kerk, de Commissie. Tussen maandag 19 en woensdag 21 april wordt 3 uur over en weer getelefoneerd. De bisschop zal aftreden en dit zal gepaard gaan met een publieke informatie. Gezien het belang van de positie van de dader, is het beter meteen volle duidelijkheid te geven over wat er aan de hand is. De bisschop stelt een verklaring op, die hij ook aan Peter Adriaenssens voorlegt, en ook aan het slachtoffer. Essentieel voor de Commissie is dat de rechten van het slachtoffer hierbij voorop gaan. Het slachtoffer wenst dat in de tekst duidelijk staat dat het misbruik plaats had toen Roger Vangheluwe priester was en ook nog toen hij tot bisschop benoemd was. De bisschop vermeldt in zijn verklaring dat hij in het verleden getracht heeft de situatie op te lossen, daar ook voor betaald heeft. Dat laatste wordt op vraag van het slachtoffer geschrapt. Om de context van die betaling te kunnen begrijpen zou aan het publiek veel meer informatie gegeven moeten worden over de omvang van het misbruik, het impact op de kwaliteit van het leven van het slachtoffer en diens gezin. Daar is het slachtoffer zeker niet klaar voor. De bisschop maakt de gevraagde aanpassingen.

Op 23 april 2010 volgt de persconferentie. De bisschop treedt af. Mgr Leonard doet een oproep aan slachtoffers zich kenbaar te maken.

In de daaropvolgende dagen wordt het telefonische contactpunt overspoeld met oproepen en meldingen van seksueel misbruik binnen de pastorale relatie. Op 24 april is er een significante piek in de nieuwe meldingen van dit misbruik.

Peter Adriaenssens wordt meteen vrijgesteld door Universiteit Leuven, om de golf van aanmeldingen professioneel aan te sturen. Vanaf 26 april is de Commissie via email bereikbaar, ook daar stromen de meldingen toe. De eerste week verloopt chaotisch. Francine Bernaert neemt nagenoeg alleen de lijn voltijds op.

Mei 2010

De website www.commissiemisbruik.be wordt geopend, informatie wordt ter beschikking gesteld van het publiek: opdracht en werking, doel, statuten, samenstellingen van de Commissie. Ook het eerste formulier wordt hier ter beschikking gesteld om getuigen te helpen bij hun aangifte. Dit zal na enkele weken vervangen worden door het model dat journalist Roel Verschueren opstelde.

Extra medewerkers worden gezocht. Voor telefoonopvang, voor onthaal slachtoffers.

Kathleen Martens (orthopedagoge, telefoon, meldpunt) en Annie Jansen (canoniste) komen er bij. Aanwerving Carine Decock (directiesecretaresse), organisatie van het secretariaat van de Commissie. In de week van drie mei wordt samen gezeten voor lopende dossiers in de bisdommen Brugge, Hasselt, Antwerpen. Er wordt vergaderd in functie van de crisisdossiers.

De eerste vaste stafvergadering vindt plaats op 11 mei 2010. Op dat moment wordt er al een aantal dringende dossiers geïdentificeerd in de eerste golf van 200 aanmeldingen. Vanaf dat tijdstip worden er op dinsdag telkens vergaderingen georganiseerd voor de voltallige commissie.

Vergadering met minister van Justitie Stefaan Declercq, de Procureurs-Generaal en Peter Adriaenssens op 18 mei 2010. De stand van zaken wordt toegelicht, de interne deontologische code. Er wordt gedacht aan één centraal aanmeldpunt voor de Commissie, bij een federaal procureur. Er zal een schrijven vanuit Justitie volgen.

18 mei later op de dag komt Rik Devillé spreken op de vergadering van de Commissie, na het bezoek van Peter Adriaenssens aan hem op 7 april. Toen besprak Peter Adriaenssens met priester Rik Devillé de historiek en de dossiers van de beweging voor mensenrechten in de Kerk waar hij één van de voornaamste initiatiefnemers was. Hij vertelde over de vele aanmeldingen van seksueel misbruik in de Kerk die in de jaren negentig ontvangen werden, zijn inspanningen en frustraties om de kerkelijke hiërarchie hierbij geëngageerd te krijgen, de vele brieven die hij schreef aan Kardinaal Danneels. Hij sprak over 300 dossiers. Daarvan schatte hij dat het om een 80-tal pedofilie dossiers ging, en een 200 over andere feiten zoals mensen die kind waren van een priester waarbij dit vaderschap verborgen werd of aan anderen was toegeschreven, vrouwen die in buitenland moesten bevallen van een priester-kind, verhalen van relatiedrama's tussen priesters en vrouwen.

Daar reeds ontstond het plan alle dossiers samen te voegen. Aangezien de vele dossiers bij priester Devillé een mengeling leken van problemen zou dat eerst geordend en uitgeklaard moeten worden, aangezien de Commissie zich enkel zou richten op de pedofilie-dossiers. We zouden dat verder uitwerken.

Op 18 mei kwam priester Devillé naar de vergadering van de Commissie waar hij alle medewerkers ontmoette. Gedurende drie uur gaf hij toelichting. Hij had een dossier samengesteld over zijn contacten met Kardinaal Danneels, en over de ontmoeting die hij met een twintigtal slachtoffers had met de Kardinaal in januari 2000. Er werd gesproken over de samenwerking. De Commissie stelde voor dat ze een apart team zou maken om de dossiers van de werkgroep mensenrechten te bekijken, en na te gaan wat voor deze slachtoffers kon gedaan worden, welke plegers nog in leven waren. Bij zijn vertrek was er een akkoord om zo verder samen te werken, en dat zijn archief van dossiers bij de Commissie zou komen. Gezien de stroom aanmeldingen zouden we dat nog niet meteen doen, we zouden dat in een tweede fase plannen. Eerst moesten daar de juiste mensen voor gevonden worden. We zochten een canonist die zich specifiek voor deze dossiers zou inzetten. We vroegen de bisschoppenconferentie om middelen om hier halftijds iemand voor te kunnen betalen. Dat werd goedgekeurd eind mei. Een goede kandidaat werd pas gevonden en weerhouden op 14 juni. Deze persoon moest zijn werk herschikken en zou zich vanaf begin juli op de taak kunnen richten.

Op vrijdag 21 mei stelt Peter Adriaenssens aan de referentie-bisschoppen Mgr Harpigny en Mgr Bonny zijn nieuw samengestelde ploeg voor, met diverse nieuwe medewerkers: Patrick Degrieck (canonist), Roger Van Grembergen (jurist, ere-magistraat), Hilda de Grave (psychologe) Magda Journée (consulente jongerenwelzijn), Karlijn Demasure (professor theologie). Aan Franstalige kant zetelen Hadelin Hainaut (vertrouwensarts), Louis-Léon Christians (professor canoniek recht, recht en religie), Nancy de Montpellier (inspectrice godsdienstonderwijs).

Op 25 mei 2010 wordt een eerste vertegenwoordiging van een congregatie door de voltallige Commissie ontvangen. Anderen komen eveneens aan bod in de daarop volgende weken.

Er wordt een oproep naar pastorale medewerkers gelanceerd via de website.

Het secretariaat krijgt assistentie voor het klasseren van stapel dossiers en de verwerking van de gegevens in het bestand.

Eind mei trekken Hilda de Grave en Louis-Léon Christians zich terug als commissieleden, het werkvolume overschrijdt de tijd die zij kunnen investeren. Nieuwe medewerkers worden gezocht voor het Franstalige team.

De website wordt uitgebreid, o.a. met de namen van de commissieleden.

Voor verwerking van meldingen wordt een database ontwikkeld. Constant worden de meldingen die binnenkomen (via telefoon, mail, brief) ingeladen, maar er blijft achterstand.

Juni 2010

De vergaderingen met de voltallige Commissie lopen deze maand elke dinsdag door. Telkens wordt de stand van zaken overlopen van slachtoffers en daders die ontmoet werden door subteams. Daders en bepaalde slachtoffers worden door de granse groep ontmoet.

De werkmethode wordt op punt gesteld, meer systematiek wordt ingevoerd. Samenstelling equipes voor dader- en slachtoffercontacten en gesprekken, er wordt een team agenda voor subteams opgesteld.

Op verschillende neutrale locaties dicht bij de woonplaats van slachtoffers worden gesprekken georganiseerd, met zowel slachtoffers als priesters/geestelijken die genoemd zijn in een dossier.

Begin juni worden er namen naar voren geschoven voor de samenstelling van de Commissie aan Franstalige kant. Er wordt gezocht naar mensen voor de equipe die de dossiers van de groep van Rik Devillé zouden analyseren.

Er is gehoor gegeven aan de oproep naar pastoraal medewerkers: een tachtigtal vrijwilligers meldt zich aan, 30 worden weerhouden. Voor hen wordt in Leuven een opleidingsdag georganiseerd, op zaterdag 5 juni 2010.

Wegens te grote werkbelasting wordt aan de bisschoppen het verzoek naar extra personeel ingediend. Vooral de telefonische opvang blijft een cruciaal delicaat punt.

Het formulier van Roel Verschueren wordt nu systematisch aan iedereen gezonden, ook zij die enkel telefonisch hun aanmelding deden.

Op 10 juni ontvangen we het schriftelijk protocol dat de afspraken regelt met Justitie.

Federaal Procureur Delmulle is referentiepersoon voor de Commissie. De tekst wordt op de website gezet. De eerste brieven ivm een aantal dringende dossiers, vertrekken naar het Federaal Parket.

In de week van 21 juni vinden er contacten plaats met de administratief verantwoordelijke van kardinaal Danneels, om de planning te maken voor twee vergaderingen tussen Commissie en Kardinaal. Een eerste ontmoeting met de kardinaal wordt vastgelegd op maandag 5 juli, de tweede op donderdag 8 juli te Mechelen,

Een deel van de groep mensen waarmee Rik Devillé in januari 2000 kardinaal Danneels opzocht, is bereid om met hem naar de Commissie te Leuven te komen op zaterdag 26 juni 2010. De Commissie was totaal verrast als priester Devillé met een email een week voordien laat weten na gesprek met de Cel Pedofilie zijn dossiers overgedragen te hebben. We hebben nooit geweten wat de aanleiding was voor deze omslag. We hebben niet gereageerd, omdat we een afspraak hadden dat hij op zaterdag 26 juni naar de Commissie zou komen met een tiental slachtoffers die in januari 2000 met hem naar de Kardinaal trokken. We zouden informeren wat er gaande was (maar zover geraakten we niet. Op 24 juni volgde de inbeslagname van het werk van de commissie).

De Franstalige ploeg is nu vervolledigd, zij komt op 23 juni een eerste keer samen in Leuven: Hadelin Hainaut (vertrouwensarts), Nancy de Montpellier (inspectrice godsdienstonderwijs), Jean-Pierre Schouppe (priester), Monique Bastin (psychologe), Ernest Fortemps (psychiater). De Franstalige

dossiers worden doorgenomen en verdeeld over de groep, zodat ieder dossier grondiger kan bestudeerd worden door een commissielid. De week erop zal de groep met Peter Adriaenssens samenkomen in Namen, om voor ieder dossier het plan op te stellen, en na te gaan welke dossiers aan Justitie moeten gemeld worden.

Op 24 juni 2010 worden alle dossiers en documenten in beslag genomen door het Federaal Parket op bevel van onderzoeksrechter De Troy. Een lid van de Orde der Geneesheren is aanwezig. De Criminal Crime Unit analyseert de computers. Naast alle documenten die verband houden met de Commissie wordt ook een harde schijf verzegeld meegenomen waarop ook het patiëntenbestand staat van het Vertrouwenscentrum. Op deze schijf had het secretariaat de eerste periode gewerkt, toen er nog geen eigen administratief materiaal beschikbaar was. Het bestand van het vertrouwenscentrum is een reservebestand van de patiëntenpopulatie over 15 jaar. Hiertegen wordt nadien geprotesteerd door Peter Adriaenssens. Als motivatie wordt gemeld dat men zou nagaan of in dat bestand gevoelige informatie van de Commissie of haar dossiers zou zitten.

De Commissie beslist op 28 juni voltallig ontslag te nemen, bij gebrek aan werkinstrumenten.

Juli 2010

1 juli 2010: de Commissie komt een laatste maal voltallig samen. Ze richt een schrijven aan bisschoppen en oversten om hun aandacht te vragen voor geestelijken die vernoemd werden, opdat ze in de mate van het mogelijke zelf beschermend zouden optreden, in afwachting van duidelijkheid over het gerechtelijk onderzoek van daders en slachtoffers. In de laatste vergadering worden lopende dossiers nagekeken, en brieven afgewerkt die voorzien waren voor de Federaal Procureur.

In het totaal heeft de Commissie 14 Vlaamse en 1 Franstalig dossier overgemaakt aan de Federaal Procureur na de mededeling van de afspraken op 10 juni.

De Commissie beslist dat een kleine werkgroep met Peter Adriaenssens, Karlijn Demasure en Patrick Degrieck een verslag zal opstellen van het werk van de Commissie, dat inzicht kan geven over de werking in de periode april/juni 2010.

Ten slotte biedt de voltallige Commissie haar ontslag aan tov de Bisschoppenconferentie te Brussel die haar akkoord geeft.

Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, Jo Vandeurzen maakt een initiatief bekend om hulp te bieden aan slachtoffers. Een telefoonnummer en emailadres wordt ter beschikking gesteld.

Juli - augustus 2010

Aan de hand van de gegevens die nog verzameld kunnen worden, groeit het verslag over de werking van de Commissie.

Alle commissieleden worden verhoord als getuige. Peter Adriaenssens enkele keren, één keer in confrontatie met Kardinaal Danneels.

Er wordt een boodschap op de website ingesteld dat getuigenissen over seksueel misbruik in de Kerk in het eindverslag kunnen opgenomen worden, en nog tot 20 augustus ingewacht worden.

Een 40-tal slachtoffers worden nog eenmalig voor een nazorggesprek ontvangen.

September 2010

Teksten voor het eindrapport worden gefinaliseerd.

Op vrijdag 6 september 2010 worden alle email-adressen waarop de Commissie kon bereikt worden, gesloten. Er wordt een boodschap ingesteld waarbij de afzender op de hoogte wordt gebracht van het afsluiten van de mailbox en wordt doorverwezen naar de website van de Commissie waar het eindrapport vanaf 10 september zal kunnen geraadpleegd worden.

Het eindrapport wordt op 10 september 2010 tijdens een persconferentie voorgesteld door Peter Adriaenssens.

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE
ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS**

HOOFDSTUK 5

ADVIEZEN

5. Adviezen

Algemeen

1. Het probleem van de verjaringstermijn in het strafrecht

Een ruime meerderheid van de brieven aan de Commissie maken melding van spijt dat er een verjaringstermijn bestaat. Ook uit de ruimere discussie over de plaats van Justitie in deze dossiers kan begrepen worden dat er in de publieke opinie heel wat stemmen opgaan om de problematiek van verjaring bij seksueel misbruik van minderjarigen te herbekijken.

Het is opvallend dat het belangrijk geacht wordt dat Justitie alle dossiers zou hebben terwijl er geen instrumenten zijn om slachtoffers ter hulp te komen zo vele jaren na de verjaring. Met de gemiddelde leeftijdsgroep bij de slachtoffers van 50 à 60 jaar is erkenning door de Kerk en maatregelen ten opzichte van de daders in de Kerk het enige wat aan het slachtoffer kan aangeboden worden.

2. Wat met andere religies en misbruik op andere plaatsen in de samenleving?

Uit literatuur en ook oa contacten met onze Nederlandse collega's komt naar voor dat het fenomeen van seksueel misbruik niet eigen is aan de Katholieke Kerk maar ook bij andere religies terug te vinden is. Inmiddels zijn in Noord-Europa meldingen bekend over Getuigen van Jehova, Joodse geloofsgemeenschap, Protestantse groepen, jongens in Moslim internaten. Moet er gewacht worden op publieke getuigenissen in elk van deze groepen voor een aanbod aan alle slachtoffers geformuleerd wordt? De Commissie kreeg ook enkele brieven van personen die slachtoffer waren van seksueel misbruik door een psychiater of therapeut, die hun beklag deden dat ze daar nergens mee terecht konden met feiten die 20, 30 jaar geleden waren. Nog anderen verwezen naar verzwegen misbruik in het leger, in topsport, of slachtoffers die in een bedrijf zich niet wensten te richten tot het interne meldpunt voor ongewenste intimiteiten omdat ze dat beschouwen als behorend tot hetzelfde nest.

De samenleving telt volwassenen die slachtoffer zijn of geweest zijn van seksueel misbruik en het gevoel hebben niet te weten waar ze daarmee terecht zouden kunnen. We menen dat de samenleving hierin een initiatief zou moeten nemen, en een duidelijke wegwijzer moet voorzien. Misschien is er een vertrouwenscentrum voor volwassenen nodig.

3. Aangezien beroepen die met minderjarigen werken steeds een risico zullen kennen voor misbruik door personeel moet de overheid blijvende alertheid aan de dag leggen. Vorming en preventie zijn nodig. De overheid moet onafhankelijk toezicht houden op de bescherming van de rechten van alle minderjarigen in afhankelijkheidsituaties.

Naar Kerk

4. De Commissie adviseert het begrip 'commissie' niet langer te gebruiken voor een toekomstig initiatief. De opmerking van slachtoffer Jan Hertogen (die zich in de media kenbaar maakte) na de inbeslagname van de dossiers dat het begrip 'Commissie' een ongelukkige keuze was, omdat het associatie oproept met onderzoek- of parlementaire commissies is achteraf gezien terecht. Zijn voorstel eerder te spreken van een centrum voor erkenning, heling, herstel en verzoening spreekt de Commissie aan. Het verduidelijkt dat de Commissie geen gerechtelijke opdracht heeft. Dit kan ook gezegd worden van het begrip "slachtoffers van seksueel misbruik" dat eigenlijk verwijst naar mensen die vandaag slachtoffer zijn en die geholpen en beschermd moeten worden op dit moment. In de literatuur wordt voor mensen die seksueel misbruik in een verder verleden meegemaakt hebben eerder het woord overlevers gebruikt. Het doet meer recht aan hun competenties, de kracht die ze hadden om in hun leven verder te gaan, en daar vaak ook vele doelstellingen te kunnen realiseren. De meeste slachtoffers hebben een beroep, hebben een relatie, een gezin. Daar waar *slachtoffers* vandaag zonder twijfel hulp van Justitie nodig hebben ter bescherming, zou de Commissie misschien beter het woord *overlevers* van seksueel misbruik in de pastorale relatie gebruikt hebben om duidelijker te maken tot welke groep ze zich richt. Met feiten die gemiddeld 20-30 jaar geleden zijn doet dit woord recht aan hun kracht. Bovendien roept het woord overlever ook meer respect op dat iedereen moet hebben voor de eigen kracht van deze mensen om met hun verhaal naar boven te

komen, en dus ook voor hun rechten om betrokken te worden bij de verdere besluiten van wat er dan met hun verhaal moet gebeuren. Iemand erkennen als overlever is al een vorm van erkenning.

5. De Commissie was gestart met een contact met de Nederlandse Commissie, en plande een contact in Duitsland. Het lijkt logisch dat diverse landen met dezelfde problemen geconfronteerd worden, en door samenvoeging van hun bevindingen beter onderbouwde methodiek kunnen ontwikkelen in het belang van slachtoffers en sterkere besluiten kunnen opbouwen.

6. Waarom alleen een contactpunt voor *seksueel misbruik* in de pastorale relatie?

Het is opvallend dat in de 475 meldingen er geen enkele zit van seksueel misbruik door vrouwelijke religieuzen. Er namen wel enkele mannen en vrouwen contact met de Commissie om protest aan te tekenen tegen het feit dat we ons enkel richten tegen seksueel misbruik in de Kerk en dus zij die slachtoffer waren van ernstig emotioneel en fysiek geweld geen erkenning en zorg krijgen. Zij die hierover contact namen waren slachtoffers van zusters en priesters. De Commissie meent dat het inderdaad beter zou zijn te spreken van een contactpunt voor overlevenden van geweldervaringen van fysieke, emotionele of seksuele aard in de pastorale relatie.

7. Naast de aandacht die in de eerste plaats moet gaan naar de hulp aan slachtoffers van misbruik in de Kerk is er veel meer aandacht nodig voor de situatie van de partners. Dit zou in een toekomstig initiatief een punt van aandacht moeten worden in het werk. Het betekent dat initiatieven nodig zijn om pastorale hulpverlening en traumahulpverlening beschikbaar te stellen.

8. De oproep van Mgr. Leonard dat plegers met de Commissie contact zouden opnemen hadden geen enkel effect. De Kerk zou nog uitdrukkelijker plegers kunnen oproepen zich zelf aan te melden bij een toekomstig initiatief. Dit zou een deel van de pijnlijke taak van slachtoffers om zelf als eerste de feiten te bespreken kunnen verlichten. De Kerk zou ernstigere straffen moeten/kunnen voorzien voor wie zich niet spontaan meldt en nadien pas door melding van slachtoffers in beeld komt.

9. De Commissie stelde vast dat er geen initiatief bestaat voor deskundig onderzoek en behandeling van plegers in de kerk. Dit is een ernstig tekort. Samenwerking met andere disciplines, overheden en misschien zelfs andere landen kan hier misschien een antwoord helpen ontwikkelen.

10. De Commissie adviseert de Kerk slachtoffers een aanwijsbare plaats te geven. Verschillende voorstellen werden geopperd: een dag voor slachtoffers van de kerk, een plaats voor herinnering & gebed. De Kerk zou binnen haar eigen rituelen plaats moeten maken voor dit thema.

11. Een solidariteitsfonds voor slachtoffers: de Commissie pleit voor het responsabiliseren van plegers, oa door hen te laten bijdragen aan een fonds waaruit middelen kunnen geput worden voor wie therapie of andere hulp heeft.

12. De Commissie bepleit een meer gerichte opleiding en bezinning over de problematiek van seksueel misbruik voor allen die verantwoordelijkheid dragen en zullen dragen in de Kerk.

13. De Kerk moet zich uitdrukkelijker bezinnen over de interne mechanismen die het risico op misbruik van macht vergroten, hoe zij hierin preventief kan optreden, transparantie brengen, en de relationele bekwaamheid en empathie van geestelijken versterken. Begeleiding van geestelijken moet voorzien worden, waarin voor dergelijke thema's aandacht bestaat, die actief besproken worden en waar vroegtijdig professioneel deskundigheid ingeroepen wordt.

14. Een Commissie heeft nood aan een duidelijk werkkader: locatie, personeel en werkmiddelen. De golf meldingen die de Commissie overspoelde plaatste ons voor heel wat praktische problemen die vaak met veel vrijwillige inzet opgelost werden. Dit kan in de toekomst beter. Ook voor het contactpunt is voltijdse bezetting nodig, waarbij op voldoende medewerkers beroep kan gedaan worden die elkaar kunnen afwisselen.

15. De Commissie heeft na de in beslagname zelf geen beroep gedaan op een juridische procedure. De commissieleden zagen daarin geen oplossing voor het wantrouwen. Een gerechtelijk onderzoek van haar activiteiten zal bevestigen dat de Commissie gewetensvol werkte, en de afspraken met Justitie correct gevolgd heeft binnen de beperkte tijd dat ze actief kon zijn. Opdat de rechten van slachtoffers in de dossiers van de Commissie toch beschermd zouden worden en er werk gemaakt wordt van een constructief model op langere termijn, dient de Commissie het huidig verslag in bij de Hoge Raad voor de Justitie. De Hoge Raad, opgericht na de zaak Dutroux, moet een brugfunctie zijn naar de burger, naar de magistratuur en naar de politieke wereld om op die manier het vertrouwen in Justitie te herstellen. Wij menen dat het, naast de Kerk en de slachtoffers een belangrijke partner kan zijn om het respect voor de rechtzoekenden te waarborgen. Peter Adriaenssens zal het verslag overmaken aan de voorzitter van de Hoge Raad voor de Justitie, de heer Cottyn.

16. Wat na deze Commissie?

(i) Indien bepaalde dossiers of de totaliteit ervan zou teruggegeven worden, adviseren wij deze verzegeld te bewaren op een neutrale onafhankelijke plaats. En dit tot er duidelijkheid is welk initiatief in de toekomst de zorg hiervoor zal opnemen.

(ii) De Commissie adviseert geen gewone doorstart te organiseren van de huidige commissievorm. Wij menen dat, naast bepaalde uitersten, er toch een vorm van consensus te vinden is in de opmerkingen over de werking van de Commissie. Wij denken dat het belangrijk is dat hier gehoor aan gegeven wordt en een betere werkvorm ontwikkeld wordt. Daarbij denken wij aan:

- De Commissie blijft overtuigd dat slachtoffers scrupuleus gerespecteerd moeten worden in hun vrijheid zelf de beste weg te bepalen die kan bijdragen tot hun herstel. Het aanbod dat ze daarbij krijgen moet breed zijn, en zowel pastorale zorg, hulpverlening als samenwerking met Justitie inhouden. Maar de wijze waarop de afspraken met Justitie vorm kregen en hoe ze toegepast werden bleek onvoldoende transparant om het vertrouwen van de publieke opinie te hebben. De indruk werd gewekt dat de Commissie zelf rechter kon spelen doordat ze zelf de toepassing controleerde van de afspraken met Justitie. Hieraan moet aandacht gegeven worden in een volgend initiatief. Zou een observator vanuit Justitie de werkzaamheden van de Commissie kunnen volgen, om te waken over de juiste toepassing van de rechtsregels en afspraken met Justitie? Hier zijn ongetwijfeld meerdere oplossingen te vinden, dat zou eerst beantwoord moeten worden voor men verder gaat.
- De wijze waarop het werk van de Commissie terecht kwam in een debat over de relatie tussen Justitie en zorg, tussen Justitie, staat en kerk, toont aan dat dit het onderwerp moet zijn van nieuwe besprekingen tussen deze partijen om een toekomstig initiatief niet meteen op dezelfde manier te laten vastlopen. Slachtoffers hebben recht op veiligheid als ze hun verhaal brengen, en op transparantie wat er met hun getuigenis of documenten kan gebeuren. Misschien moet binnen Justitie een duidelijker meldpunt komen voor die slachtoffers die zich rechtstreeks tot hen willen wenden.
- De slachtoffers van seksueel misbruik in de Kerk zijn geen homogene groep. Voortdurend zegt iemand in de media of als persoonlijk betrokkene dat 'de slachtoffers' een bepaald standpunt hebben, wat nadien door een ander anders geformuleerd wordt. Er bestaat geen vertegenwoordiging van slachtoffers in ons land. Er dreigen diverse groepen te ontstaan die op uiteenlopende wijze het belang van slachtoffers willen vertolken. Het zou beter zijn mocht de Kerk zich inspannen bij te dragen tot eenheid, door de slachtoffers een forum te bieden dat in interactie staat met een toekomstig initiatief. Misschien kan hier ook gedacht worden aan observatoren, vertegenwoordigers van slachtoffers uit enkele van de nu aanwezige groepen zoals Mensenrechten in de Kerk, onafhankelijke slachtoffers, groepen die via internet met elkaar communiceren op een meer anonieme basis. De boodschap dat men bij wil dragen tot herstel van alle slachtoffers vereist een plaats voor hen in het organigram van een toekomstig initiatief.
- De Commissie heeft erg gewaardeerd dat de Vlaamse minister van Welzijn Vandeuren meteen na de in beslagname een initiatief lanceerde om aan de slachtoffers hulpverlening aan te bieden zodat zij niet in de kou zouden staan. Dit roept de vraag op of het mogelijk zou zijn dat de gemeenschappen de slachtoffers zouden bijstaan, een meldpunt aanbieden, beluisteren. De vraag en verwachting van het slachtoffer zou uitgeklaard kunnen worden. Het

slachtoffer zou dan ondersteund contact kunnen nemen met een initiatief van de Kerk, dat zich dan niet in de eerste plaats richt op onthaal van getuigenissen van slachtoffers, maar eerder op een aanbod van hulpverlening die haar eigen is (pastorale hulpverlening) en anderzijds voor wat de problematiek van de pleger betreft langs de kerkelijke rechtbank bemiddeling te organiseren, erkenning te faciliteren, en interne rechtspleging toe te passen.

- Tot slot willen de commissieleden beklemtonen dat zij overtuigd blijven dat een kerkelijk initiatief naar slachtoffers en plegers nodig blijft. De enorme groep slachtoffer-getuigen die zich tot de Commissie gericht hebben, is een duidelijk teken dat – naast het maatschappelijke – het voor deze slachtoffers een rol speelt in hun kansen op verwerking dat zij zien, vaststellen dat de Kerk het thema niet ontwijkt, doelgericht aanpakt en menselijk, kwetsbaar wil tonen hoe zij haar geloofsethiek in praktijk omzet.

Daarom wensen de commissieleden bij het slot van dit verslag meer moed toe aan Bisschoppen, Oversten en Aartsbisschop, zich te tonen aan gelovigen en publiek zoals de commissieleden in verschillende gesprekken hen hebben horen spreken, zoeken, handelen. De radicale inbeslagname heeft een veranderingsproces geknakt. De slachtoffers verwachten en verdienen een moedige Kerk die niet vreest het kwetsbare te ontmoeten, te erkennen, mee te werken aan rechtvaardige antwoorden, de geschiedenis een plek te geven waar ze niet meer vergeten kan worden.

**COMMISSIE VOOR DE BEHANDELING VAN KLACHTEN WEGENS SEKSUEEL
MISBRUIK IN EEN PASTORALE RELATIE
ONDER VOORZITTERSCHAP VAN PROF. DR. PETER ADRIAENSSENS**

HOOFDSTUK 6

BIJLAGEN

6. Bijlagen

Bijlage 1: Aangifte aan de Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in de pastorale relatie

Aangifte aan de Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in de pastorale relatie

(beantwoord alleen die vragen die u wilt beantwoorden)

(Dit formulier is gebaseerd op een artikel van vrij journalist Roel Verschueren in De Standaard. Meer op www.verschueren.at)

Datum van aangifte:

Uw naam:

Uw voornaam:

Uw huidig adres:

Uw huidige leeftijd:

Uw leeftijd waarop het misbruik heeft plaatsgevonden (bv. 10 jaar/van 10 tot 12 jaar):

man

vrouw

Naam van de plaats (school, parochie, internaat, jeugdvereniging, kamp of andere buitenschoolse activiteit, ...) waarop de aangifte betrekking heeft:

In welk land gebeurden de feiten?

België

Ander:

Weet u nog de periode (datum, jaar, jaren) waarin u werd misbruikt:

Plaats (dorp, stad, gemeente) waar u werd misbruikt:

Was het misbruik eenmalig meermaals aanhoudend?

Naam (en eventueel functie) van persoon die het misbruik heeft begaan:

Was de persoon een lekenopvoeder of een geestelijke?

Wat was uw relatie tot de persoon die u misbruikt heeft:

- ik was een leerling in zijn klas / lid van het internaat
- ik diende de mis/nam deel aan activiteiten
- ik was actief in de parochie
- ik was lid van de vereniging waarin de persoon ook actief was
- anders:

Weet u zelf of de persoon nog in leven is?

- Ja, nog in leven
- Nee, overleden
- Ik weet het niet maar wil het weten
- Ik weet het niet en wil het ook niet weten

Wat wilt u met uw aangifte bereiken? (U kunt meerdere mogelijkheden aankruisen)

- contacteer me onmiddellijk (telefoonnummer waarop we u kunnen bereiken):
- een gesprek over wat gebeurd is met een
 - hulpverlener
 - leken pastor
 - geestelijke
- een begeleid gesprek met de pleger indien die nog in leven is
- een gesprek met de huidige overste van de toenmalige pleger
- weten of ik het enige slachtoffer was
- contact met andere slachtoffers
- aangifte bij Justitie
- professionele hulp bij het verwerken van mijn trauma

financiële bijstand om het behandelproces op gang te brengen of te laten

Doorlopen

morele schadevergoeding

openbaarheid van feiten, ook wat met mij is gebeurd

mijn verhaal mag opgenomen worden in het eindrapport

ik wens echter niet dat mijn naam wordt openbaar gemaakt

u kunt mijn naam openbaar maken

breng de rechtstreekse overste van de pleger op de hoogte

ik wens een samenkomst met lotgenoten

de verjaringstermijn met terugwerkende kracht afschaffen

ik geef u toestemming mijn aanklacht aan uw dossiers toe te voegen

ik wil weten of in de kerkelijke archieven zaken zijn genoteerd over de pleger en/of over mezelf

iets anders:

Hoe kan u bereikt worden? (U kunt meerdere mogelijkheden aankruisen)

ik wil **niet** bereikt worden.

telefonisch op het nummer:

via e-mail, hier is mijn adres:

via brief naar het volgende adres:

Wilt u uw verhaal kwijt? Schrijf dan hieronder wat u wilt meedelen, neem tijd en benut zoveel ruimte als nodig is. Uw verhaal is belangrijk en helpt om uw vragen beter te kunnen beantwoorden. Nog eens, u bepaalt wat u wilt meedelen of niet. Mocht het voor u te moeilijk zijn om te formuleren wat u hebt meegemaakt, dan kunt u bellen naar (1) de Commissie op het nummer 078/15.30.70, of e-mailen naar commissie@kerknet.be of (2) u kunt ook bij Tele-Onthaal terecht op het eenvoudige en korte nummer 106. E-mailadressen kunt u op hun website vinden: <http://www.tele-onthaal.be>

(neem de nodige tijd en ruimte om te schrijven wat u ons wilt melden...)

Bijlage 2: Opdrachtverklaring van de commissie

Aan de basis van de oprichting van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie' liggen het verdriet en de angst van alle mensen die geconfronteerd worden met seksueel misbruik in een pastorale relatie. Vanuit een diepe bezorgdheid voor wat hen is overkomen, hebben de Belgische bisschoppen en de hogere oversten van de religieuzen in het jaar 2000 de Commissie opgericht.

Uitgangspunt en voorgeschiedenis

Aan de basis van de oprichting van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie' liggen het verdriet en de angst van alle mensen die geconfronteerd worden met seksueel misbruik in een pastorale relatie. Vanuit een diepe bezorgdheid voor wat hen is overkomen, hebben de Belgische bisschoppen en de hogere oversten van de religieuzen in het jaar 2000 de Commissie opgericht. Onlangs heeft de Commissie een nieuwe start genomen. De statuten werden aangepast en de Commissie kreeg een nieuwe voorzitter: prof. Peter Adriaenssens.

Doel van de commissie

De Commissie heeft als opdracht de klachten te behandelen i.v.m. seksueel misbruik in een pastorale relatie, m.a.w. door priesters, religieuzen, diakens, pastorale werk(st)ers en catechisten in het raam van hun pastorale activiteiten.

De Commissie vangt slachtoffers en al wie hen nabij staan op. Ze verwijst hen door naar deskundige hulp. Ze brengt de bisschoppen en de hogere oversten op de hoogte. Ze verstrekt advies over alle noodzakelijke maatregelen op korte en langere termijn. En ze bevordert alle initiatieven die het geheel van deze problematiek kunnen verlichten.

Werking

De Commissie stelt de nodige contactpersonen aan voor de opvang van klachten over mogelijk seksueel misbruik door priesters, diakens, religieuzen, pastorale werk(st)ers en catechisten. Die klachten kunnen telefonisch, via e-mail of per brief worden gemeld.

De contactpersonen zelf en nadien de vertrouwenspersonen naar wie ze verwijzen, beluisteren allereerst het verhaal van de slachtoffers en wie hen nabij staan. Ze proberen zich zo nauwkeurig mogelijk in te leven in hun pijnlijke en kwetsende ervaringen. Met de grootste eerbied voor de wensen en de beslissingsvrijheid van de slachtoffers wijzen de contact- en vertrouwenspersonen hen op de beschikbare vormen van verdere deskundige bijstand op juridisch, medisch, psychologisch en sociaal vlak, die beschikbaar zijn.

Behandeling van de klacht

Het behoort wezenlijk tot de taak van de aangestelde contact- en vertrouwenspersonen om de bevoegde bisschop of hogere overste op de hoogte te brengen van de klachten en, indien nodig, dringende maatregelen voor te stellen om verder misbruik en nieuwe slachtoffers te voorkomen. De bisschoppen en hogere oversten hebben zich bereid verklaard geen enkele zaak, die eventueel rechtstreeks aan hen zou gemeld worden, zonder overleg met de Commissie te behandelen. Na het beëindigen van de eerste opvang maken de vertrouwenspersonen de klacht aanhangig bij de Commissie voor verdere behandeling.

De adviezen van de commissie

De Commissie onderzoekt de klacht met de grootst mogelijke zorg en formuleert tegenover de bevoegde kerkelijke overheid in alle vrijheid en onafhankelijkheid een gemotiveerd en schriftelijk advies aangaande de maatregelen die zich opdringen.

De adviezen betreffen enerzijds maatregelen waarin maatschappelijk niet kan voorzien worden, zoals de aanvaarding, erkenning en verwerking van wat is gebeurd (als het slachtoffer dit uitdrukkelijk vraagt) of de binnenkerkelijke disciplinaire sancties voor de dader volgens de normen van het kerkelijke recht. Anderzijds gaan de adviezen over maatregelen die de heling van de gekwetste personen ten goede komen, de bewustwording van de ernst van het misbruik bij de dader vergroten en de kans op recidive verkleinen.

Ten slotte behoort het tot de eigen opdracht van de Commissie alle initiatieven te bevorderen, die tot diepere inzichten in deze pijnlijke problematiek bijdragen, de communicatie over het kerkelijk handelen in dit domein via de media verhelderen en de permanente vorming van de vertrouwenspersonen en de commissieleden verzekeren.

(Bron: Opdrachtverklaring – Mission statement van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie', Brussel, 3 maart 2010)

Bijlage 3: Leden van de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie

(samenstelling januari – juli 2010)

Peter Adriaenssens, Voorzitter

Kinder- en jeugdpsychiater
Deeltijds docent K.U.Leuven
Kliniekhoofd UZLeuven

Carine Decock, directiesecretaresse
Lies Hayen, jobstudente / administratief medewerkster

Nederlandstalig team

Coördinatie Contactpunt

Francine Bernaert, licentiate wetenschappen

Contactpunt & aanmeldingsgesprekken

Francine Bernaert, licentiate wetenschappen
Kathleen Martens, orthopedagoge, pastoraal werkster
Magda Journée, consultant bijzondere jeugdzorg, jeugdrechtbank
Anoniem (6 deeltijdse vrijwilligers), hulp telefonisch contactpunt

Canonisten

Patrick Degrieck, canonist, priester bisdom Brugge, Rechter, Kerkelijke Rechtbank aartsbisdom
Mechelen en bisdommen Antwerpen en Brugge
Annie Jansen, canoniste, Voorzitter Kerkelijke Rechtbank Antwerpen

Theoloog expert priesterdaders

Karlijn Demasure, professor theologie

Jurist

Roger Van Grembergen, jurist, ere-magistraat

Franstalig team

Coördinatie Contactpunt

Monique Bastin, psychologe

Jurist

Nancy de Montpellier, juriste, inspectrice godsdienstonderwijs, licentiate theologie

Medisch-psychologisch team

Monique Bastin, psychologe
Ernest Fortemps, psychiater
Hadelin Hainaut, vertrouwensarts, pediater

Canonist

Jean-Pierre Schouppe, canonist, priester

Bijlage 4: Contract Justitie

Naar aanleiding van de recente aangiften in verband met feiten van seksueel misbruik die ten laste worden gelegd van leden van de geestelijkheid, bij de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie', heeft de minister van Justitie het College van procureurs-generaal gevraagd om een methode uit te werken voor de behandeling van deze dossiers, waarbij de wettelijke bevoegdheden, de regels inzake het beroepsgeheim en de onafhankelijkheid van eenieder in acht worden genomen.

Het College van procureurs-generaal heeft dan ook een dubbele structuur ingevoerd die de mogelijkheid biedt deze dossiers te behandelen in overeenstemming met de gebruikelijke wettelijke opdrachten van het Openbaar Ministerie en overeenkomstig de onafhankelijkheid van de Kerk, en een werkgroep op te richten die wordt belast met het vervolgingsbeleid met betrekking tot feiten van seksueel misbruik die ten laste worden gelegd van leden van de geestelijkheid.

1. Nadere bepalingen voor de communicatie over de feiten die de Commissie van de katholieke Kerk ter kennis brengt van het Openbaar Ministerie

Naar aanleiding van de contacten die hebben plaatsgevonden tussen de federale procureur en de huidige voorzitter van de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie, de heer Peter Adriaenssens, is overeengekomen wat volgt:

De 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie' draagt zelf de verantwoordelijkheid om te beslissen om feiten die een strafbaar feit kunnen opleveren al dan niet ter kennis te brengen van Justitie.

Het Openbaar Ministerie is onafhankelijk in de individuele opsporing en vervolging. De katholieke Kerk en het Openbaar Ministerie vervullen hun respectieve opdrachten met wederzijds respect voor de onafhankelijkheid van de ene ten aanzien van de andere.

Wanneer de Commissie beslist informatie over te zenden, richt zij een schrijven aan de federale magistraat die is aangewezen om dienst te doen als operationele contactpersoon (mevrouw Lieve PELLENS).

De federale procureur bevestigt de ontvangst ervan aan de voorzitter van de Commissie van de katholieke kerk.

In het kader van zijn coördinerende opdracht, analyseert de federale procureur de informatie en stuurt hij het dossier voor beschikking en voor verdere afhandeling naar de territoriaal bevoegde procureur des Konings via de bevoegde procureur-generaal. Hij brengt de Commissie van de katholieke Kerk daarvan op de hoogte.

Wanneer de feiten die een strafbaar feit kunnen opleveren een internationale dimensie hebben of in hoge mate betrekking hebben op verschillende rechtsgebieden kan de federale procureur beslissen om de strafvordering zelf in te stellen.

Het werk van het Openbaar Ministerie ter zake wijkt niet af van de algemene beginselen inzonderheid betreffende het geheim van het strafrechtelijk opsporingsonderzoek, daaronder begrepen ten aanzien van de Commissie van de katholieke kerk.

2. Oprichting van een werkgroep voorgezeten door de procureurs-generaal van Luik en van Gent

In het College van procureurs-generaal wordt een ad-hoc werkgroep opgericht die bestaat uit gespecialiseerde magistraten en die ermee wordt belast het vervolgingsbeleid te bepalen met betrekking tot feiten van seksueel misbruik die ten laste worden gelegd van leden van de geestelijkheid, in het bijzonder in het kader van de feiten die de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie' ter kennis brengt van het Openbaar Ministerie.

Deze groep analyseert de moeilijkheden die volgen uit de behandeling door het Openbaar Ministerie van de feiten die de Commissie van de katholieke Kerk ter kennis brengt van het Openbaar Ministerie. De groep pleegt overleg, beantwoordt de vragen die hem zullen worden gesteld en neemt de nodige beslissingen, zowel op juridisch vlak als op het vlak van het strafrechtelijk beleid dat moet worden gevoerd.

Er kan een beroep worden gedaan op de speciale werkgroep:

- o door de minister van Justitie in het kader van de bepaling van het strafrechtelijk beleid met betrekking tot de strijd tegen feiten van seksueel misbruik;
- o door de federale procureur in het kader van de feiten die de Commissie van de katholieke Kerk ter kennis brengt van het Openbaar Ministerie;
- o door een lid van het College van procureurs-generaal voor eventuele moeilijkheden die verband houden met een concreet dossier;
- o door de Commissie van de Rooms-katholieke Kerk om een antwoord te geven op algemene verzoeken om inlichtingen die verband houden met het fenomeen van feiten van seksueel misbruik of met feiten die de Commissie van de katholieke Kerk ter kennis brengt van het Openbaar Ministerie.

Bijlage 5: Persberichten

Ontslag van de ‘Commissie voor de behandeling van klachten van seksueel misbruik in een pastorale relatie’

Verklaring van mgr. Guy Harpigny, bisschop referent

Prof. Peter Adriaenssens, voorzitter van de ‘Commissie voor de behandeling van klachten van seksueel misbruik in een pastorale relatie’, heeft vandaag, samen met de andere leden van de Commissie zijn ontslag aangeboden. Na de recente huiszoeken zijn de commissieleden van oordeel dat ze niet langer in staat zijn hun opdracht tot een goed einde te brengen. We betreuren deze beslissing, maar begrijpen en aanvaarden ze. In naam van de bisschoppen van België willen we prof. Peter Adriaenssens en de commissieleden oprecht danken voor hun moedig engagement. De vele klachten die op korte tijd binnenliepen, werden snel en deskundig behandeld en dit in volle onafhankelijkheid van de bisschoppen. De Commissie heeft zich nooit opgeworpen als een soort parallelle Justitie. Integendeel, de slachtoffers werden steeds gewezen op de mogelijkheid zich tot Justitie te wenden. De werking van de Commissie getuigde dan ook van respect voor de grondwet, die maatschappelijke instituten de vrijheid geeft zich intern te organiseren. De aanduiding van een referentiemagistraat door de minister van Justitie garandeerde nog meer dat de rechten van alle betrokkenen zouden worden gerespecteerd.

In naam van de bisschoppen van België betuig ik ons respect voor en medeleven met alle mensen die de moed hadden om het verhaal van hun wonden te delen en zich tot de Commissie te wenden. We zijn diep teleurgesteld dat de huidige situatie verhindert dat de stappen die ze hebben gezet het gewenste resultaat opleveren. Als de slachtoffers dat wensen, kunnen ze zich melden bij het parket om daar het statuut van ‘benadeelde partij’ aan te vragen. Als Justitie beslist dossiers over te maken aan de bisschoppen, vragen wij dat dit gebeurt onder gerechtelijk zegel, zodat de vertrouwelijkheid wordt verzekerd.

Ten slotte herinneren we eraan dat de bisschoppen het recht van de gerechtelijke instanties om een huiszoeking te organiseren niet in vraag stellen, gesteld dat dit recht wordt uitgeoefend binnen het wettelijke kader, en dus berust op gerechtvaardigde en specifieke aanwijzingen, met inachtneming van de regels van de proportionaliteit. De bisschoppen betreuren de manier waarop alles is verlopen in de lokalen van de Commissie in Leuven. Door alle dossiers van de slachtoffers in beslag te nemen, is het onmogelijk geworden voor de Commissie haar delicate maar helende taak voort te zetten. Wij hopen dat een constructief overleg met de bevoegde overheden zal toelaten een gelijkaardige opdracht in een of andere vorm op te nemen, zonder het risico te lopen het vertrouwen van de slachtoffers opnieuw te beschamen.

+ Guy Harpigny

Bisschop van Doornik en referent voor de relatie met de ‘Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie’

+ Johan Bonny, bisschop van Antwerpen

IPID – Brussel, donderdag 1 juli 2010

Vraag van prof. Peter Adriaenssens**Aan de journalisten van de Vlaamse geschreven & audiovisuele pers
namens de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een
pastorale relatie**

Geachte mevrouw
Geachte heer

Mag ik vragen om in elk van uw publicaties die op directe of indirecte manier verband houden met het thema seksueel misbruik in een pastorale relatie het postadres van de Commissie te willen vermelden?

De Commissie stelt immers vast dat mensen die na lectuur, het beluisteren en of het bekijken van informatie over het thema contact met de Commissie willen opnemen, nog altijd niet voldoende snel de correcte contactgegevens weten te vinden.

Wil in dat verband ook zo attent zijn om er rekening mee te houden dat het vaak om al wat oudere mensen gaat, die niet meteen probleemloos hun weg op het internet vinden?

Hartelijk dank.

Met vriendelijke groeten namens de leden van de Commissie,

Prof. Peter Adriaenssens

Voorzitter van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie'

Justus Lipsiusstraat 71

3000 Leuven

Dit persbericht is verstuurd in opdracht van prof. Peter Adriaenssens, voorzitter van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie'

Brussel, dinsdag 8 juni 2010

Persmededeling van de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie

Donderdag 27 mei 2010

Naar aanleiding van de vele klachten die zijn binnengelopen over het uitblijven van een bevestiging aan de slachtoffers, die via het e-mailadres van de Commissie een klacht wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie hebben ingediend, laat prof. Peter Adriaenssens, de voorzitter Commissie onderstaand persbericht verspreiden.

Geachte,

Dit is een automatisch bericht dat u toegezonden wordt namens de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie'.

Zoals u vermoedelijk via de media heeft vernomen, bereikten ons in nauwelijks enkele weken tijd honderden aangiften. Dat heeft de Commissie verplicht om zich anders uit te bouwen. Tot nu toe bestond zij uit deskundigen die naast hun normale werk op vrijwillige basis ondersteuning gaven. Maar dat is in de huidige situatie ruim onvoldoende. We moesten dus op zoek naar ervaren medewerkers, wat in de praktijk niet zo snel gaat. Zij moeten vaak ook nog een overgang maken vanuit hun huidige werk. Daarom zijn er nu initiatieven genomen in een honderdtal dossiers, wat toch nog altijd betekent dat er een grote groep is die nog geen reactie kreeg.

Met deze mail weet u in ieder geval dat een dossier geopend werd op basis van uw aangifte. U kunt ervan op aan dat wij contact met u zullen opnemen. Mocht er een reden zijn waardoor u meent dat uw aangifte een erg dringend karakter heeft, dan vragen we u ons terug te mailen en dat uitdrukkelijk te vermelden. We geven uiteraard voorrang aan situaties die vandaag nog gevaar kunnen opleveren voor de slachtoffers.

Recent is een website geopend waaraan de Commissie progressief informatie toevoegt. U kunt langs die weg de vorderingen van de Commissie volgen.

Wij hopen snel terug contact te kunnen opnemen met u, om uw aangifte samen verder uit te werken.

Hoogachtend,

Namens de leden van de Commissie,

Prof. Peter Adriaenssens

Voorzitter van de

Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie

Justus Lipsiusstraat 71

3000 Leuven

Dit persbericht is verstuurd in opdracht van prof. Peter Adriaenssens,

voorzitter van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie'

Brussel, donderdag 27 mei 2010

Persmededeling i.v.m. de zaak J. VDO

Persbericht van vrijdag 21 mei 2010

“De heer J VDO werd recent in de media in opspraak gebracht, waarbij vermoedens werden geuit dat hij seksueel misbruik met minderjarigen in ons land, met recidief in Peru, zou gepleegd hebben. In overleg met zijn bisschop Johan Bonny en de voorzitter van de ‘Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie’, prof. Peter Adriaenssens, werd hij gecontacteerd en gevraagd onmiddellijk naar België te komen. Dat is intussen gebeurd.

Ondertussen heeft de voorzitter van de Commissie een gesprek met de heer VDO gehad. Er werd kennis genomen van het bij de Commissie bestaande dossier, alsook van nieuw aangebrachte elementen. En er vond ook een contact plaats met betrokken slachtoffers.

Als gevolg hiervan heeft de Commissie aan mgr. Johan Bonny gemeld dat ze enerzijds het dossier van de heer VDO overdraagt aan de gerechtelijke instanties voor nader onderzoek en dat anderzijds de Commissie haar eigen verantwoordelijkheid opneemt wat betreft de verdere behandeling van het dossier over het misbruik in het raam van een pastorale relatie.

Hoewel de Commissie de intentie heeft elke zaak met discretie te behandelen, meent ze bovenstaande informatie kenbaar te moeten maken gezien het feit dat dit dossier in de media werd gebracht.”

Dit persbericht is verstuurd in opdracht van

Prof. Peter Adriaenssens

Voorzitter van de ‘Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie’

Brussel, vrijdag 21 mei 2010

Commissie seksueel misbruik kreeg 270 nieuwe meldingen binnen

Persbericht van dinsdag 11 mei 2010

De Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in een pastorale relatie heeft sinds vrijdag 23 april 270 meldingen gekregen van nieuwe dossiers. Daarvan zijn er 12 uit het Franstalige landsdeel. De slachtoffers in deze aanmeldingen zijn voor bijna 90% jongens. De Commissie heeft intussen haar team versterkt om beter te kunnen beantwoorden aan de verwachtingen. Omwille van het grote aantal, hebben we nog heel wat brieven en e-mails die een reactie moeten krijgen. Wat de daders betreft, stellen wij vast dat na de oproep van mgr. André-Joseph Léonard goede medewerking krijgen, maar uiteraard gaat het nog maar over het begin van het werk dat te doen is.

De Commissie wil ook de aandacht vragen van de media voor de bezorgdheid van een deel van de slachtoffers voor respect voor hun privacy. De vele dossiers in de pers geven geen duidelijkheid of het betrokken slachtoffer zelf hiervoor toestemming gaf, ook al zijn de gegevens geanonimiseerd. We willen dat slachtoffers zich aangemoedigd voelen contact te nemen en zeker ervan kunnen zijn dat discretie gegarandeerd wordt.

Dit persbericht is verstuurd in opdracht van:

Prof. Peter Adriaenssens

Voorzitter

Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in de pastorale relatie

Justus Lipsiusstraat 71

3000 Leuven

Prof. Peter Adriaenssens: 'Commissie seksueel misbruik in de Kerk is beschikbaar voor overleg met magistratuur'

Persbericht van vrijdag 7 mei 2010

De 'Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in een pastorale relatie' heeft kennis genomen van de aanstelling van een Nederlandstalige en een Franstalige referentiemagistraat op initiatief van de minister van Justitie. Voor de Commissie is dit een krachtig signaal aan de slachtoffers dat de samenleving alles in het werk stelt om de beste antwoorden uit te werken voor hun situatie. De Commissie is beschikbaar voor overleg met de magistratuur, om goede afspraken te maken over de behandeling van klachten die haar bereiken.

De Commissie heeft haar standpunt overgemaakt aan mgr. André-Joseph Léonard die zich daarbij aansluit en vraagt mede namens hemzelf nogmaals de oproep te onderlijnen dat slachtoffers van seksueel misbruik in de Kerk zich wenden ofwel tot de Commissie ofwel tot Justitie.

Persbericht bezorgd in opdracht van, Prof. Peter Adriaenssens, Voorzitter Commissie voor de behandeling van klachten over seksueel misbruik in een pastorale relatie Justus Lipsiusstraat 71, 3000 Leuven

Ontslag van de 'Commissie voor de behandeling van klachten van seksueel misbruik in een pastorale relatie' – verklaring van mgr. Guy Harpigny, bisschop referent

Prof. Peter Adriaenssens, voorzitter van de 'Commissie voor de behandeling van klachten van seksueel misbruik in een pastorale relatie', heeft vandaag, samen met de andere leden van de Commissie zijn ontslag aangeboden. Na de recente huiszoeken zijn de commissieleden van oordeel dat ze niet langer in staat zijn hun opdracht tot een goed einde te brengen. We betreuren deze beslissing, maar begrijpen en aanvaarden ze. In naam van de bisschoppen van België willen we prof. Peter Adriaenssens en de commissieleden oprecht danken voor hun moedig engagement. De vele klachten die op korte tijd binnenliepen, werden snel en deskundig behandeld en dit in volle onafhankelijkheid van de bisschoppen. De Commissie heeft zich nooit opgeworpen als een soort parallelle Justitie. Integendeel, de slachtoffers werden steeds gewezen op de mogelijkheid zich tot Justitie te wenden. De werking van de Commissie getuigde dan ook van respect voor de grondwet, die maatschappelijke instituten de vrijheid geeft zich intern te organiseren. De aanduiding van een referentiemagistraat door de minister van Justitie garandeerde nog meer dat de rechten van alle betrokkenen zouden worden gerespecteerd.

In naam van de bisschoppen van België betuig ik ons respect voor en medeleven met alle mensen die de moed hadden om het verhaal van hun wonden te delen en zich tot de Commissie te wenden. We zijn diep teleurgesteld dat de huidige situatie verhindert dat de stappen die ze hebben gezet het gewenste resultaat opleveren. Als de slachtoffers dat wensen, kunnen ze zich melden bij het parket om daar het statuut van 'benadeelde partij' aan te vragen. Als Justitie beslist dossiers over te maken aan de bisschoppen, vragen wij dat dit gebeurt onder gerechtelijk zegel, zodat de vertrouwelijkheid wordt verzekerd.

Ten slotte herinneren we eraan dat de bisschoppen het recht van de gerechtelijke instanties om een huiszoeking te organiseren niet in vraag stellen, gesteld dat dit recht wordt uitgeoefend binnen het wettelijke kader, en dus berust op gerechtvaardigde en specifieke aanwijzingen, met inachtneming van de regels van de proportionaliteit. De bisschoppen betreuren de manier waarop alles is verlopen in de lokalen van de Commissie in Leuven. Door alle dossiers van de slachtoffers in beslag te nemen, is het onmogelijk geworden voor de Commissie haar delicate maar helende taak voort te zetten. Wij hopen dat een constructief overleg met de bevoegde overheden zal toelaten een gelijkaardige opdracht in een of andere vorm op te nemen, zonder het risico te lopen het vertrouwen van de slachtoffers opnieuw te beschamen.

+ Guy Harpigny

Bisschop van Doornik en referent voor de relatie met de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie'

+ Johan Bonny, bisschop van Antwerpen

IPID - Brussel, donderdag 1 juli 2010

VOORZITTER & LEDEN VAN DE COMMISSIE NEMEN ONTSLAG

De voorzitter en leden van de 'Commissie voor behandeling van klachten van seksueel misbruik in een pastorale relatie' nemen ontslag

In de eerste plaats omdat de Commissie in de materiële onmogelijkheid verkeert te werken, aangezien alle dossiers en werkdocumenten op donderdag 24 juni 2010 in beslag genomen werden.

Daarenboven en vooral dient de Commissie vast te stellen dat haar fundament weggeslagen werd: het noodzakelijke vertrouwen tussen Justitie en Commissie, wat het vertrouwen tussen slachtoffers en Commissie aantast.

De leden onderstrepen dat zij steeds het belang hebben willen bewaken van alle rechten van slachtoffers, o.a. door het aangaan van afspraken met Justitie en deze op haar website te publiceren. Zonder vertrouwen in deze Commissie zouden nooit 475 burgers hun gegevens kenbaar gemaakt hebben. De voorzitter en de leden van de Commissie zullen donderdag a.s. officieel hun ontslag aanbieden aan mgr. Guy Harpigny, bisschop van Doornik en bisschop referent voor de commissie. Het hoort nu aan de bisschoppen toe de zorg voor de slachtoffers op zich te nemen en hun klachten verder op te volgen.

De commissieleden bedanken ieder die in de afgelopen acht weken met haar contact opnam. Zij vragen Justitie de garanties van discretie streng te bewaken.

Zij hopen dat uit dit ontslag op constructieve wijze besluiten zullen worden getrokken en dat voorrang zal worden gegeven aan wat de slachtoffers vragen: de erkenning, discretie en waar nodig sanctionering van de plegers.

BELANGRIJK BERICHT

Omdat alle dossiers en de computers vandaag, donderdag 24 juni 2010, door het parket in beslag zijn genomen, wordt op verzoek van de voorzitter van de Commissie de contactlijn onderbroken en is het e-mailadres onbereikbaar tot de situatie opnieuw duidelijk wordt.

Het tijdstip wanneer het contactpunt opnieuw operationeel zal zijn, zal noodgedwongen via de pers bekendgemaakt.

Voorlopig is de Commissie alleen via brief bereikbaar op het adres: Justus Lipsiusstraat 71
3000 Leuven

Met dank voor uw oproep.

CONTACTPUNT VOOR SEKSUELE MISBRUIKEN BINNEN HET KADER VAN PASTORALE RELATIES

Seksueel misbruik van kinderen - Handreiking voor wie in de pastorale sector werken (priesters, diakens & leken)

Inleiding

Bij het einde van het Tweede Vaticaans Concilie op 5 december 1965 schreven de bisschoppen dat christenen "de vreugde en de hoop, het verdriet en de angst van alle andere mensen" tot hun eigen vreugde, hoop, verdriet en angst moesten maken. (*Gaudium et Spes* 1). De gelovige gemeenschap heeft dat vaak gedaan. Vaak ook niet. Gelovigen hebben dikwijls geweld bestreden.

Aan de zijde van God. Toch hebben ze ook geweld gebruikt. Soms zelfs in de naam van God. In dit schrijven hebben we een concrete vorm van geweld voor ogen, namelijk seksueel geweld tegen kinderen.

Ieder kind heeft recht op fysieke, psychische, seksuele en spirituele integriteit. Seksueel misbruik schendt deze integriteit op al die gebieden en vormt daardoor een inbreuk op de waardigheid van de mens. Mensen, die pastoraal werkzaam, kunnen daarmee geconfronteerd worden. Dit grove misbruik kan gepleegd zijn door een familielid, door een bekende, door een vreemde of ook door iemand die in de Kerk een functie bekleedt. In al deze gevallen kan de Kerk een taak hebben bij de begeleiding van diegenen die zich tot haar wenden op zoek naar troost, begeleiding en recht.

We richten deze brochure tot allen die een pastorale verantwoordelijkheid dragen voor de gelovige gemeenschap in België, professioneel of als vrijwilliger, op een parochie, in een school, in de gezondheidszorg, in de gevangenis of in de jeugdpastoraal. Bij die opdracht kunnen pastorale medewerkers namelijk geconfronteerd worden met slachtoffers en daders van seksueel misbruik.

Opvoeding steunt op vertrouwen. Seksueel geweld schokt vertrouwen. Het schokt heel onze maatschappij. Wereldwijd. Ook de Kerk is erg geschokt door de vele verhalen van misbruik. Zij is dit nog meer als blijkt dat misbruik soms door haar eigen medewerkers gepleegd werd.

We schrijven deze bladzijden in het licht van het evangelie. Daardoor wordt de focus nog scherper.

Jezus' prioritaire zorg voor de kinderen en voor alle meest kwetsbaren, is te treffend om ze ook maar enigszins te nuanceren. Jezus is zonder meer het beeld van een "bewogen" God. Hij neemt het leed van mensen niet enkel ernstig. Hij doet er ook iets aan. Het evangelie is bijzonder streng voor wie "kleinen, die op God vertrouwen ten val brengen" (Mc 9,42). Maar het wordt er ook positief geformuleerd: "alles wat je voor één van de kleinsten van Mij hebt gedaan, heb je voor God zelf gedaan" (Mt 25,40).

Bij dit schrijven hebben we een concrete situatie voor ogen: iemand die in het pastorale domein werkt, wordt geconfronteerd met een geval van seksueel misbruik, direct of indirect. Het gaat om een slachtoffer en/of om een dader. Het misbruik kan gepleegd zijn door een familielid, door een bekende, door een vreemde of door iemand die een verantwoordelijkheid draagt in de kerk.

Misschien zijn de betrokkenen al naar de politie gestapt of hebben ze al een arts geraadpleegd.

Misschien (nog) niet. Maar nu komen ze met onrecht, met leed en onmacht – of met hun kwaad als het om een dader gaat – bij een kerkwerker terecht. Ze willen ook aan hem of aan haar hun verhaal kwijt. Hier moeten wij onze verantwoordelijkheid opnemen. In al deze gevallen heeft de Kerk een taak bij de begeleiding van diegenen die zich tot haar wenden op zoek naar troost en steun, naar begeleiding en recht of naar vergeving. In ieder geval op zoek naar heling en herstel.

Dit document is van pastorale aard. In de eerste plaats geven we een omschrijving van wat we onder seksueel misbruik van kinderen verstaan. Daarna trekken we de aandacht op de medeslachtoffers bij seksueel misbruik. In de derde plaats beschrijven we de eigenheid van de pastorale begeleiding: wat kan een pastorale medewerker doen? In de vierde plaats komt de vraag van het doorverwijzen ter sprake. Ten slotte stellen we de vraag naar de pastorale begeleiding van de daders van seksueel misbruik bij kinderen.

1. Omschrijving van seksueel misbruik van kinderen: primaire en secundaire slachtoffers

1.1. Het primaire slachtoffer: het kind

Seksueel misbruik van kinderen is een vorm van seksueel geweld binnen een afhankelijkheidsrelatie. De volwassene gebruikt het overwicht dat hij of zij heeft om een kind te overhalen tot het stellen of het ondergaan van seksuele activiteiten in woorden, gebaren of handelingen. Kinderen die misbruikt werden kunnen negatieve gevolgen vertonen op lichamelijk, relationeel, psychisch en spiritueel vlak. Deze gevolgen kunnen zich manifesteren tijdens de periode van het misbruik, maar ze kunnen ook later op volwassen leeftijd aan het licht komen, soms zelfs veel later, bij het ouder worden. Ook de dreiging tot seksueel misbruik is reeds een vorm van misbruik omdat de angst die deze dreiging bij het kind veroorzaakt, het kind in een evenwichtige groei belemmert. We gaan nu nader in op deze korte omschrijving.

Seksueel misbruik speelt zich altijd af binnen een afhankelijkheidsrelatie. Een kind is afhankelijk van een volwassene voor zijn lichamelijke, emotionele, intellectuele en geestelijke ontwikkeling. Deze volwassene bezit een overwicht wat betreft fysieke kracht, emotionele en intellectuele ontwikkeling. Bij seksueel misbruik wordt dit overwicht aangewend om het kind te overhalen of te dwingen tot het stellen of het ondergaan van seksuele activiteiten waaraan het nog niet toe is, of waarvan de precieze betekenis het kind nog ontgaat.

"Kind zijn" is meer dan de aanduiding van een bepaalde leeftijdscategorie (16 of 18). We willen vooral verwijzen naar mensen die psychologisch veel jonger zijn dan de dader. Ook personen met een verlengde minderjarigheid, mensen met een mentale handicap dus, vallen onder de definitie "kinderen".

Omdat het kind onrijp is op fysiek, emotioneel, psychologisch en geestelijk vlak, kan het geen bewuste en vrije instemming verlenen tot het aangaan van seksuele relaties. Daarom zijn seksuele relaties tussen volwassenen en kinderen altijd een vorm van geweld. We spreken dan ook in alle gevallen van seksueel misbruik.

Bij seksueel misbruik kunnen verschillende vormen onderscheiden worden. Seksueel misbruik is breder dan lichamelijk contact. Er kan ook niet-fysiek misbruik zijn: seksuele commentaren, exhibitionisme, voyeurisme en (dwingen tot) het bekijken van pornografische films. Seksueel misbruik gaat bovendien niet noodzakelijk gepaard met fysiek geweld. De dader kan het kind zo manipuleren dat het niet in staat is "neen" te zeggen. Hij (of zij) kan dreigen met seksueel geweld.

Seksueel misbruik kan intra- of extrafamiliaal plaatsvinden. Zowel incestueuze relaties met kinderen (intrafamiliaal) als seksuele relaties met bekenden of vreemden (extrafamiliaal) schaden het kind.

1.2. De secundaire slachtoffers: de omgeving

Mensen uit de directe omgeving van het slachtoffer kunnen eveneens onder de situatie van het misbruik lijden of geleden hebben, bijvoorbeeld de zussen en broers van het slachtoffer bij gevallen van incest. We spreken hier van "secundaire" slachtoffers. Ook al zijn ze zelf niet seksueel misbruikt, het machtsmisbruik bij incest zal zich wellicht niet beperkt hebben tot het seksuele domein. De angstaanjagende sfeer in huis kan diepe sporen nalaten. Zowel bij intrafamiliaal als bij extrafamiliaal misbruik zullen zussen en broers voorts ook delen in de schande en soms ook in de verdachtmaking van medeplichtigheid bij de onthulling van het misbruik. Maar het zwaarste leed is meestal het medelijden met hun misbruikte zus of broer. En wat met de ouders van een misbruikt kind of de partner van een incestpleger? Er ontstaat bij seksueel misbruik een uitdijende kring van medeslachtoffers.

Indien een lid van het onderwijzend personeel, van een jeugdbeweging of van een andere groepering of gemeenschap zich schuldig maakte aan het misbruik, wordt de hele gemeenschap medeslachtoffer. Dit geldt ook voor de kerk. Indien een pastoraal betrokkene seksueel misbruik pleegt, lopen alle andere pastoraal betrokkenen het risico als potentiële daders beschouwd te worden. Bovendien dreigen de andere leden van de gemeenschap als medeschuldigen bestempeld te worden, omdat zij er niet in geslaagd zijn het misbruik te voorkomen.

1.3. De pastorale begeleiding van slachtoffers van seksueel misbruik

Wat nu volgt, geldt op de eerste plaats voor de primaire slachtoffers, de misbruikte kinderen. Toch zijn heel wat elementen ook van toepassing op de secundaire slachtoffers. Eén ding is zeker: wie zich tot een pastoraal werkende wendt, heeft recht op pastorale zorg. We raden af dat eenzelfde persoon slachtoffer en dader zou begeleiden. Een slachtoffer heeft er nood aan te voelen dat iemand volledig achter hem of haar staat. Bij de begeleiding van verschillende personen in een conflict kan de indruk ontstaan dat de pastorale werker, net als de dader, dubbel spel speelt.

Pastorale zorg beoogt de zorg voor de totale mens. Ze is heling, heel-making uit de verbrokkeling. Bij die heelheid kunnen lichamelijke, psychische, sociale, spirituele en religieuze dimensies onderscheiden, maar niet gescheiden worden. Het eigene van de pastorale zorg bestaat in de gerichte aandacht voor de spirituele en religieuze dimensies. De andere dimensies komen straks ter sprake, als we het hebben over "doorverwijzing".

Als slachtoffers van seksueel misbruik naar een pastorale medewerker komen, dan verlangen ze in de eerste plaats dat hun lijdensverhaal beluisterd en gehoord wordt. Betrokkenheid en meelevens zijn hierbij van beslissend belang. Pastorale werkers zijn geen onderzoeksrechters. De vraag naar de "waarheid" is niet hun eerste bekommernis. Zij moeten niet ondervragen, geen feiten controleren. Zij luisteren actief naar het verhaal van de beleving van de pastorant. En dat verhaal is altijd "waar", want zo "beleeft" een mens zijn of haar situatie. De eerste zorg van de pastorale werker is altijd: hoe kan ik hier voor deze medemens heenwijzen naar Gods' liefde? Hoe kunnen we een veilig klimaat scheppen waarin een lijdende mens open-hartig kan zijn?

Misschien blijft het bij dat ene gesprek tussen hulpzoeker en pastorale werker. Soms kwam de pastorant alleen maar zijn of haar hart luchten of betrouwbare adressen vragen van psychologische of juridische hulpverleners. Die geeft de pastorale werker dan mee. Als het mogelijk is, rondt de pastorale werker het gesprek af in een gebed, geeft een gebedstekst (bv. een vertrouwenspsalm 23, 30, 31, 131) mee of zegt enkel maar: "Ik draag je mee in mijn gebed vanavond". Dat mag, want het slachtoffer belde aan bij een pastorale werker aan en niet bij een consultatiebureau.

Het kan gebeuren dat dit eerste gesprek het begin wordt van een meer langdurige pastorale begeleiding. In een pastorale relatie kan echt helingswerk vooral gebeuren op het spirituele en op het religieuze vlak. Steeds is de eerste voorwaarde dat het slachtoffer in een veilige omgeving verkeert. Dat betekent dat er geen risico op (verder) misbruik mag bestaan. Het helingsproces zelf omvat een aantal aspecten met specifiek religieuze dimensie: het herstel van vertrouwen, de schuldproblematiek en een rouwproces over het verlies.

Herstel van vertrouwen

Het seksuele misbruik heeft het vermogen tot vertrouwen in andere mensen aangetast.

Slachtoffers van seksueel misbruik hebben te kampen met een verlies van het gevoel van verbondenheid. Slachtoffers hebben niet alleen een negatief zelfbeeld, maar beschouwen vaak ook andere mensen als onbetrouwbaar. Zij komen daardoor niet zelden in een spiraal van isolement terecht. Daarom is het van belang dat de pastorale werkers in staat zijn het vertrouwen van de slachtoffers te winnen en dat ze blijf geven dat vertrouwen waard te zijn in een rustig evenwicht van afstand en nabijheid. Net genoeg afstand om een ruimte van vrijheid te scheppen – het slachtoffer heeft al beklemming genoeg ervaren in het machtsmisbruik. Toch ook net genoeg nabijheid zodat het slachtoffer zich niet opnieuw in de steek gelaten weet.

Dit geldt nog meer als de dader iemand is die een kerkelijke functie uitoefent of uitoefende. De Kerk is erg geschokt door deze verhalen en heeft spijt van dit gebeuren. Het vertrouwen in de Kerk wordt hier erg geschonden en alleen nieuwe positieve ervaringen kunnen bijdragen tot dit herstel.

Niet zelden hebben slachtoffers van seksueel misbruik ook hun vertrouwen in God verloren: "Waar was God tijdens het misbruik? Waarom is God niet tussen gekomen?" Het is een eeuwenoude klacht. Nog eens, als de dader een kerkelijke functie uitoefent, zal die weerslag of het godsbeeld waarschijnlijk nog veel sterker zijn. Het beeld van God als Vader zal zwaar gehavend zijn.

In acute crisissituaties – maar ook soms jaren nadien - komen bij het slachtoffer heel wat gevoelens naar boven, waarbij machteloze woede vaak de boventoon voert. Wij kunnen hier helpen met Bijbelteksten waarin verlorenheid, woede, klacht, verdriet, wraakgedachten, verwijten en

machteloosheid verwoord worden en als gebed geformuleerd. Want dit is de helende kracht van het Bijbelse bidden: alles mag er gezegd worden, als het woord maar tot God gesproken wordt.

Dan wordt de klacht omgevormd tot een uitdagende relatie met God. Net wat Jezus deed op het kruis: "Waarom hebt Gij mij verlaten?" Maar de bestemming was wel "God". Het kan het prille begin worden van een nieuwe verbondenheid.

Een complexe schuldproblematiek

Meestal voelt het slachtoffer zich medeschuldig aan het misbruik ("Heb ik het niet uitgelokt? Heb ik niet meegewerkt?). Maar het kind draagt geen schuld. Het is de volwassene, die misbruik gemaakt heeft van het vertrouwen dat het kind in hem of haar had.

Daarnaast kan het slachtoffer zich ook schuldig voelen voor de onthulling van het misbruik. Het slachtoffer heeft het gevoel "het contract" met de dader te hebben verbroken. De dader heeft het slachtoffer immers verplicht tot geheimhouding. Het slachtoffer verbrak de geheimhouding ... en kan dus de (valse) indruk hebben de dader verraden te hebben.

Ten slotte kunnen slachtoffers ook schuldgevoelens ontwikkelen omwille van de (eventuele) gevolgen van de onthulling van het misbruik. Als het om misbruik gaat in het gezin, wordt de stabiliteit van dat gezin bedreigd door de onthulling, bijvoorbeeld omdat de vader in de gevangenis belandt. Misschien komt de zaak in de media en worden dader én slachtoffer met de vinger gewezen.

Op latere leeftijd kan zich nog een andere schuldproblematiek aandienen. Omwille van de opgelopen trauma's kan een aantal slachtoffers tekort schieten op verschillende gebieden. Zij vinden ondermeer dat ze hun kinderen niet de liefde hebben kunnen schenken waarop zij recht hadden. Of zij hebben de indruk hun partner te kort te doen, omdat ze seksualiteit enkel als een "noodzakelijk kwaad" kunnen beleven. Deze problematiek moet delicaat behandeld worden: er is immers inderdaad sprake van een complex samengaan van falen en gekwetst zijn.

In een rijpere pastorale relatie kunnen misschien vele van deze schuldgevoelens stilaan verwoord worden. Dan kan zelfs soms de vraag naar vergeving of verzoening aan bod komen. Vergeving schenken is een proces dat veel tijd in beslag neemt. Een te "snelle" vergeving wordt soms ingegeven door een religieus "moeten": Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven aan onze schuldenaren. Zo'n "verplichte" vergeving lost de diepere problematiek niet op. Ze slaat te veel stappen over en de schuldgevoelens zullen vaak terugkeren of zich in andere vormen uiten.

Vergeven is bovendien verschillend van vergeten. Het kwaad dat werd ondergaan, kan men niet vergeten en hoeft men niet te vergeten. De Bergrede vraagt wel dat men uit de dodelijke spiraal van wraak, weerwraak en tegenweerwraak treedt. Vergeving sluit ook niet in dat slachtoffers afzien van datgene waarop ze recht hebben, zoals bijvoorbeeld de terugbetaling door de dader van de therapeutische zorgen. Vergeving verschilt ook van verzoening. Bij vergeving komt het slachtoffer los van de negatieve band die hem of haar aan de dader bindt door de woede en de wraakgedachten te boven te komen. Verzoening betekent de relatie met de dader hervatten. In vele gevallen is het beter dat dit niet gebeurt, het moet uitgesloten worden als het risico op nieuw misbruik blijft bestaan. In andere gevallen ontstaat een opening op verzoening, als de dader ingaat op de veel voorkomende vraag van het slachtoffer om oprechte verontschuldiging. Toch betekent verzoening nooit een herstel van de relatie zoals ze was voor het misbruik. De relatie moet kwalitatief veranderd zijn. Op zijn minst moeten de in beslag nemende houding en positie geheel verdwenen zijn.

Heel dit proces van vergeving – en soms van verzoening – is tegelijk hard mensenwerk en pure genade. Beslissend is toch het feit of wij erin slagen het slachtoffer via het gebed weer in contact te brengen met God, niet zozeer de Almachtige vader, verwoest door de dader, maar de goede Vader/Moeder op een "almachtige wijze" (Geloofsboek blz. 26), Degene die groter is dan het gekwetste en (soms terecht) verharde hart van mensen.

Een rouwproces over verlies

Bij seksueel misbruik maken slachtoffers een rouwproces door. Ze hebben immers heel veel "verloren". Er werd een inbreuk gepleegd op hun fysieke, psychische en geestelijke integriteit. Een inbraak. Hun lichaam werd geschonden. Het vraagt veel respect, liefde en tederheid om zichzelf weer mooi te vinden. Zij moeten tijd krijgen om hun woede op de dader omwille van hun geschonden "ik" onder ogen te zien en te "plaatsen", om te treuren over een verloren jeugd.

Tijdens het misbruik zijn ze in hun eigen ogen tot een "niemand" geworden. Samen met andere hulpverleners kunnen pastorale medewerkers ertoe bijdragen dat slachtoffers opnieuw "iemand" worden. Dit is een proces dat op psychisch, sociaal, maar ook op religieus niveau plaats grijpt. De pastorale eigenheid bestaat erin mensen opnieuw in een levende relatie te brengen met die "iemand", die iedere "iemand" in de palm van zijn hand heeft geschreven. Op hun eigen wijze begeleiden pastorale medewerkers dit groeigebeuren, waarin medemensen zich weer durven laten beminnen en weer durven beminnen.

1.4. Doorverwijzing naar andere hulpverleners

Hebben we intussen van onze medewerkers geen onmenselijke opdracht gevraagd? Zeker, de begeleiding van slachtoffers van seksueel misbruik vraagt van hen vorming en deskundigheid op hun eigen vlak. Het zou goed zijn dat zij aanvullende vorming volgen. Luisteren naar traumatische verhalen is immers ook erg belastend voor de pastorale werker. Zelfzorg is vaak het eerste wat opgegeven wordt als men onder druk komt te staan van de vele zorg-vragenden. Zij dreigen hier slachtoffer te worden samen met het slachtoffer. Men noemt dit secundaire victimisatie. De beste preventie bestaat erin dat ook de pastorale werker zich laat begeleiden in supervisie. Supervisie beschermt bovendien tegen een te eenzijdige benadering van de complexe problematiek.

Supervisie is hoe dan ook een noodzakelijke component van kwaliteitszorg.

Anderzijds moeten ze ook hun grenzen kennen. Daarom moeten ze samenwerken en soms doorverwijzen. Waarom en wanneer moet een slachtoffer van seksueel misbruik doorverwezen worden?

In een vrij groot aantal gevallen zullen pastorale werkers aan slachtoffers van seksueel misbruik een voorstel moeten doen tot doorverwijzing. Doorverwijzen betekent echter niet wegsturen.

Doorverwijzing gebeurt precies uit respect voor de eigenheid van de andere domeinen: het medische, het psychische, het sociale en het juridische. Als een zekere vorm van samenwerking of wederzijdse informatie, altijd met respect voor het beroeps- of biechtgeheim, met een arts, een therapeut, een maatschappelijk werker of een juridische raadgever mogelijk is, is dit een goede zaak. Die doorverwijzing is voor pastoraal werkenden ook van groot belang als ze zich willen concentreren op hun eigen taak, de religieuze heling. Het ligt voor de hand dat pastorale medewerkers over de nodige adressen beschikken. Het is veruit best als de slachtoffers zelf de nodige stappen zetten. In sommige gevallen kunnen pastorale medewerkers de slachtoffers hierbij wel enige steun verlenen.

- **Doorverwijzing naar een arts**

Slachtoffers moeten naar een arts doorverwezen worden als er ernstige lichamelijke klachten zijn zoals bijvoorbeeld slaap- of eetstoornissen, lichamelijke letsels, seksueel overdraagbare aandoeningen. Als het slachtoffer zwanger is, ligt doorverwijzing voor de hand.

- **Doorverwijzing naar een therapeut**

Seksueel misbruik kan zware trauma's veroorzaken. Die trauma's zijn soms niet alleen het gevolg van het seksuele misbruik. Er kunnen zich ook andere belastende factoren voordoen zoals verwerping of verwaarlozing. Verder wordt de ernst van het trauma beïnvloed door de leeftijd van het kind, de zwaarte van de feiten, of er al dan niet geweld gebruikt werd, de duur van het misbruik, de plicht tot geheimhouding en de aard van de relatie met de dader. Als het slachtoffer gekweld wordt door nachtmerries en door oncontroleerbare flashbacks (dit zijn ongewilde herbelevingen van het trauma) is professionele psychische bijstand noodzakelijk.

- **Doorverwijzing naar een juridische raadsman**

In de meeste gevallen dringt de doorverwijzing naar een juridische raadsman zich op. Op de meeste vragen die zich op juridisch vlak stellen, zal de pastorale werker geen volledig duidelijk zicht hebben.

- **Is een strafrechtelijke procedure gewenst en mogelijk?**

Is een civielrechtelijke procedure gewenst? Daarover kan best met een jurist gesproken worden. Is het gewenst of zelfs verplicht het geval aan het parket te melden? Niet zozeer vanuit een directe wetgeving hierover, maar vanuit de zware plicht herhaling van de feiten met hetzelfde slachtoffer of met nieuwe slachtoffers te voorkomen? Aan de raadsman kan gevraagd worden wie dan de melding best doet en hoe.

Indien de dader een kerkelijke functie uitoefent: Doorverwijzing naar de overste van de dader of naar de kerkelijke Commissie voor de behandeling van klachten van seksueel misbruik in de pastorale relatie.

Slachtoffers van seksueel misbruik gepleegd door een pastorale medewerker, houden er vaak aan dat ook de kerkelijke autoriteit ingrijpt. Zij doen er goed aan zich te wenden tot de kerkelijke overste van de dader. Voor religieuzen is dat hun eigen religieuze overste. Voor alle anderen is dat de bisschop. Sommige slachtoffers hebben het moeilijk om deze stap niet te zetten. Zij kunnen dan doorverwezen worden naar de kerkelijke Commissie die klachten behandelt over seksueel misbruik in een pastorale relatie. De procedure die daarbij gevolgd wordt, kan gevonden worden in het statuut van die Commissie dat verder in dit document wordt afgedrukt.

Voor alle inlichtingen in verband met misbruik in een pastorale relatie kan men anoniem telefoneren naar het contactpunt van de Kerk betreffende deze klachten: 078 153070.

2. Seksueel misbruik: de daders

2.1. Pastorale begeleiding van de dader

"Heeft iemand die zich schuldig maakt aan seksueel misbruik wel recht op pastorale begeleiding?"

Het antwoord is "ja", om een drievoudige reden. Eerst en vooral omwille van de slachtoffers. Een goede begeleiding kan wellicht curatief en preventief werken, zodat er geen nieuwe slachtoffers vallen.

In de tweede plaats omdat de daders meestal ook gekwetste mensen zijn, ook al zijn ze zwaar in de fout gegaan. Velen van hen zijn zelf seksueel misbruikt geworden. De pastorale begeleiding kan echter nooit verhinderen dat er recht moet geschieden. Op strafbare feiten staan straffen. De pastorale begeleiding kan er nooit in bestaan dat de daders goedgepraat worden. Pastorale begeleiding kan nooit gelijkgesteld worden met een goedkope "absolutie". Ze veronderstelt de eerlijke bereidheid van de dader om zichzelf in vraag te stellen, te groeien naar inkeer en uiteindelijk zijn schuld tegenover het slachtoffer en tegenover God te bekennen en de aangebrachte schade in de mate van het mogelijke te herstellen. Alleen dan kan er van echte heling sprake zijn.

Ten derde omdat pastorale medewerkers zich op het spoor van Jezus willen begeven. Daarom bieden zij daders van seksueel misbruik een relatie aan. Een relatie van aanvaarding-met-inachtname-van-de-schuld. Zonder zo'n relatie van aanvaarding durft noch kan iemand tot inzicht, bekentenis en tot een duurzame gedragsverandering komen. Pastorale begeleiders zullen zich in hun delicate werk voortdurend onder de kritiek van het evangelie moeten plaatsen. Illustraties uit het leven van Jezus zijn legio. Jezus verwacht zijn rol niet met die van andere hupverleners en niet met die van de gerechtelijke instanties. Hij is geen onderzoeksrechter. Hij ondervraagt de overspelige vrouw niet; hij gaat wel de confrontatie aan met de omstanders die klaar staan om haar te stenigen (Joh 8,3-11). Hij neemt dezelfde houding aan tegenover de uitgestoten zondares (Lc 7,36-50). Maar het meest treffende verhaal is wellicht dat van Zacheüs: "Ik wil vanmiddag bij jou komen eten". Jezus biedt een relatie aan. Maar aan het einde van de middag spreekt Zacheüs over zichzelf niet enkel de straf uit die hij op de rechtbank gekregen zou hebben (al het afgeperste goed viervoudig teruggeven), maar ook een surplus: hij geeft de helft van zijn bezit aan de armen (Lc 19,1-10).

Daders van seksueel misbruik hebben zware fouten gemaakt tegenover de slachtoffers. Zij hebben ook secundaire slachtoffers gemaakt. Toch kan ook hen begeleiding aangeboden worden. Om die pastorale begeleiding nader te beschrijven gebruiken we drie sleutelwoorden: machtsmisbruik, schuldbekentenis en heling van kwetsuren.

Openen van de ogen voor het misbruik van de macht

Plegers van seksueel misbruik hebben de machtspositie waarin zij verkeren, misbruikt. Zij hebben het overwicht dat ze als vader, leraar, huisvriend of pastorale werker hadden, misbruikt om aan hun eigen oneerlijke noden tegemoet te komen. Macht kan worden uitgeoefend door bruut geweld, maar meestal is er sprake van dreiging of van subtiele manipulatie. Daardoor raakt het kind stilaan verstrikt in een net, waardoor het de indruk krijgt de seksuele relatie niet meer te kunnen weigeren. Soms gebruiken daders in dit voorbereidende proces religieuze argumenten. Zo gebeurt het dat vaders zich beroepen op het gebod "eer uw vader en uw moeder". Of dat pastoraal werkenden hun functie misbruiken die

hen extra macht geeft, omdat ze een verwijzing naar God inhoudt. Niet zelden menen deze daders dat God hen zal beschermen, zodat het misbruik niet aan het licht zal komen. Of ze gaan zich ter compensatie extra inzetten voor de kerkelijke gemeenschap om de begane fouten in evenwicht te brengen door het stellen van goede daden.

Hierbij worden dus niet enkel mensen gemanipuleerd. Ook het evangelie wordt gemanipuleerd. En God wordt gemanipuleerd: God zou hen op een speciale manier beschermen en Hij is hun dat verschuldigd omwille van hun inzet. Hun Godsrelatie vertoont een boekhoudkundig patroon: do ut des. Pastorale werkers trachten in de begeleiding zulke foutieve religieuze opvattingen waarmee plegers hun daden goedpraten, bij te stellen. Meteen leven ze een andere God voor, die gratis bemint, zichzelf ten dienste stelt en juist daardoor onvermoede perspectieven van leven opent.

Schuld erkennen en bekennen

Daders van seksueel misbruik doen er gewoonlijk alles aan om hun daden goed te praten of te rechtvaardigen. Zij zeggen bijvoorbeeld dat het slachtoffer het misbruik heeft uitgelokt of ze zijn van mening dat het misbruik zelf toch zo erg niet was omdat ze niet tot penetratie zijn overgegaan.

Anderen vinden dat de gevolgen van het misbruik verwaarloosbaar klein zijn. Ten slotte zijn er ook daders die menen dat de maatschappij ten onrechte seksuele relaties met kinderen verbiedt.

Eigenlijk wijzen deze zelfrechtvaardigingen op een sluimerende (of verdrongen) ethische gevoeligheid. Deze mechanismen dienen om iets goed te praten of te verzachten, waarvan de daders eigenlijk nog wel ergens weten dat het niet kan.

Meegaan in de rechtvaardigingen van de dader, stelt het proces van heling uit of werkt het zelfs tegen. Als mensen er echter in slagen aansluiting te vinden bij dit verdrongen schuldgevoel, kan er wel heling optreden. Maar dit zal alleen mogelijk zijn als de pastoraal werkenden een onderscheid maken tussen slechte daden en slechte mensen. Als zij zelf iets voorleven van Gods onvoorwaardelijk geloof in de oorspronkelijke goedheid van de mens, kunnen daders misschien een zekere afstand nemen van hun daden. Ze kunnen ze als verkeerd erkennen zonder dat ze zichzelf totaal afschrijven. Zo kunnen ze gaandeweg de verantwoordelijkheid en de schuld voor de gepleegde feiten opnemen. Misschien breekt dan het moment aan waarop ze bekwaam en bereid zijn om zich bij het slachtoffer te verontschuldigen voor het berokkende leed.

De dader draagt niet alleen schuld tegenover de slachtoffers en tegenover de maatschappij. Als God Liefde is en zich identificeert met de minsten, de gekwetsten en de slachtoffers, zoals het Matteüsevangelie in hoofdstuk 25 aangeeft, is de dader ook schuldig tegenover God. Het sacrament van de verzoening kan echter nooit losgemaakt worden van het opnemen van de gevolgen van de verkeerde daden, van het uitdrukkelijk vragen van vergiffenis aan het slachtoffer en van het vrijwillig aanvaarden of creëren van een levenspatroon, waarin het risico op hervallen in seksueel misbruik quasi onmogelijk wordt gemaakt (een voorbeeld: radicaal veranderen van werkmilieu). Al deze voorwaarden zullen ook verhinderen dat als de pastorale werker een priester is, hij zich zou laten klem zetten door het toestaan van het biechtsacrament dat hem heel strikt bindt aan het biechtgeheim.

Helen van kwetsuren

Sommige daders zijn zelf voormalige slachtoffers van fysieke of emotionele verwaarlozing of van seksueel misbruik. Velen van hen hebben sterk geleden onder isolement. Het gevoel voorgoed afgeschreven te zijn, is meestal ook heel erg voelbaar in de gevangenis.

Pastorale werkers moeten oog en oor hebben voor dit getekende levensverhaal. Zonden en wonden liggen vaak heel dicht bij elkaar. Die wonden dienen niet om de zwaarte van de gepleegde feiten te verdoezelen; dit zou onrechtvaardig zijn tegenover de slachtoffers. Kwetsuren kunnen een hypotheek leggen op het handelen van mensen, ook al betekent dat niet dat alle verantwoordelijkheid weg valt.

In de pastorale zorg tracht men de gehele mens te zien. Zonder de verantwoordelijkheid in de weg te staan moet een balans gezocht worden tussen de kwetsuren en de positieve aspecten van het levensverhaal – anders doet men onrecht aan de dader. Misschien was de dader een toegewijde werknemer, een trouwe vriend of een kunstenaar. Maar om die levensdraden in filigraan te zien, moet je het levensblad tegen het licht houden. Opdat die verborgen levensdraden weer tot leven zouden komen, moet het levensverhaal tegen Gods licht gehouden worden. Alleen zijn Licht geneest en herschept.

2.2. Moet een dader van seksueel misbruik doorverwezen worden?

- **Doorverwijzing naar een therapeut**

Een dader van seksueel misbruik moet altijd naar een ervaren psychotherapeut of psychiater doorverwezen worden. Vaak blijkt dat hij of zij lijdt aan een psychopathologische stoornis. De pastorale medewerker kan die diagnose niet stellen. Opnieuw: doorverwijzen betekent niet "laten vallen". De pastor kan tezelfdertijd de geestelijke begeleiding verder zetten. Als er samenwerking mogelijk is tussen de pastorale werker en de psychiater of therapeut – met respect voor het beroeps- of biechtgeheim – is dit een goede zaak.

- **Doorverwijzing naar een juridische raadgever**

Het kan soms billijk zijn dat de dader zichzelf meldt bij het gerecht. Hierover kan een pastoraal werker moeilijk uitsluitsel geven. Indien deze vraag kan gesteld worden, is de doorverwijzing naar een juridische raadgever vanzelfsprekend.

Om andere redenen zal de dader zelf wel best weten of en wanneer hij best met een jurist contact neemt.

Doorverwijzing naar de kerkelijke Commissie voor de behandeling van klachten van seksueel misbruik in de pastorale relatie?

Deze Commissie werd opgericht om slachtoffers te helpen en aan de oversten adviezen te geven over de beste wijze om daaraan mee te werken. Zij heeft geen taak van bijstand aan daders. Dit zal doorgaans de taak zijn van de oversten zelf.

(Deze tekst werd samengesteld door een werkgroep met de professoren Matthijs Lamberigts (voorzitter), Peter Adriaenssens, Raf Verstegen, Kris Depoortere, Luc De Fleurquin, Karlijn Demasure, Frans Brunooghe en Frank Hutsebaut)

Bijlage 6: Persconferentie n.a.v. het ontslag van de bisschop van Brugge

Ontslag als bisschop van Brugge

"Toen ik nog geen bisschop was en ook nog enige tijd daarna heb ik een jongen uit een bevriende omgeving seksueel misbruikt. Het slachtoffer blijft erdoor getekend. Tijdens de voorbije decennia heb ik dit herhaaldelijk bekend tegenover hem en zijn familie en om vergeving gevraagd. Maar zowel bij hem als bij mij komt er geen genezing. Door de mediastorm van de laatste weken is het trauma weer sterker geworden. Het is niet langer houdbaar. Ik heb ontzettend veel spijt van wat ik gedaan heb en bied mijn diepe excuses aan aan het slachtoffer en zijn familie en ook aan de hele kerkgemeenschap en aan de maatschappij. Ik heb aan paus Benedictus XVI mijn ontslag aangeboden als bisschop van Brugge. Dat werd deze vrijdag aanvaard. Ik trek me nu terug voor verdere bezinning."

Getekend,

Roger Vangheluwe

Mgr. André-Joseph Léonard, aartsbisschop van Mechelen-Brussel

"We worden vandaag geconfronteerd met een bijzonder ernstige situatie.

Onze gedachten gaan allereerst uit naar het slachtoffer en zijn familie, waarvan vele leden pas nu het schokkende nieuws vernemen.

Voor het slachtoffer is het een lange lijdensweg, die allicht nog niet ten einde is.

Wat mgr. Roger Vangheluwe betreft, net als elk ander mens heeft ook hij als persoon recht om tot inkeer te komen, vertrouwend op Gods barmhartigheid. Wat zijn functie betreft, is het uit respect voor het slachtoffer en zijn familie en uit respect voor de waarheid, onvermijdelijk dat mgr. Vangheluwe zijn bisschopsambt neerlegt. Wat hij intussen dus heeft gedaan. De paus heeft het ontslag van de bisschop van Brugge onmiddellijk aanvaard. Het wordt op dit eigenste moment in Rome bekend gemaakt.

De Kerk wil daarmee duidelijk maken dat er in deze problematiek geen middenweg bestaat. Wij hopen op die manier nog verder een bijdrage te kunnen leveren aan het herstel van het slachtoffer.

Het ontslag van de bisschop van Brugge, net als de organisatie van deze persconferentie, beantwoorden aan de wil tot transparantie die de katholieke Kerk van België heel strikt wil toepassen in deze materie. Hiermee wil de Kerk resoluut een bladzijde omdraaien uit een niet eens zo ver verleden, waar stilte of doofpot verkozen werden.

Het spreekt vanzelf dat deze gebeurtenis als bijzonder pijnlijk zal worden ervaren in de hele katholieke gemeenschap van ons land, temeer omdat mgr. Vangheluwe bekend stond als een grootmoedig en dynamisch bisschop die in zijn bisdom en in de hele Belgische Kerk op veel waardering kon rekenen. Wij, zijn confraters, zijn ons bewust van de vertrouwenscrisis die zijn ontslag bij veel mensen zal teweegbrengen. Niettemin durven we hopen dat de wijsheid de bovenhand zal halen en dat de bisschoppen en vooral de priesters in dit land niet ten onrechte in hun geheel in diskrediet zullen worden gebracht, terwijl de overgrote meerderheid van hen een leven leidt dat overeenstemt met hun roeping, waarvoor ik hen hier publiek wens nadrukkelijk te bedanken."

Mgr. André-Joseph Léonard

Mgr. Guy Harpigny, bisschop van Doornik en bisschop referent

Als bisschop referent voor de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie werd ik afgelopen dinsdag 20 april op de hoogte gebracht van de situatie van mgr. Vangheluwe. Dat gebeurde via een boodschap uit de entourage van het slachtoffer die gericht was aan de bisdommen. Op dat moment zat ik vast in Kinshasa. Ik heb meteen erover gewaakt dat het gepaste gevolg eraan zou worden gegeven. Ik bevestig hier klaar en duidelijk dat geen enkel lid van de Bisschoppenconferentie op de hoogte was van de situatie. Ik heb alleen vernomen dat in het begin van de maand kardinaal Danneels – op dat moment al aartsbisschop emeritus – de familie heeft ontmoet en dat op vraag van de familie van het slachtoffer en in aanwezigheid van mgr. Vangheluwe.

Hij heeft geluisterd en vastgesteld dat de gemoederen niet waren bedwaard en het daarbij ook niet kon blijven. Tegelijkertijd heeft het slachtoffer contact opgenomen met de Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie. Ik herinner eraan dat deze onafhankelijke Commissie in het jaar 2000 door de Bisschoppenconferentie van België werd opgericht, met een telefonisch contactpunt waar slachtoffers van seksueel misbruik hun wedervaren kunnen vertellen. Volgens een adequate procedure, die de vraag van elk slachtoffer respecteert, zorgen de commissieleden ervoor dat naar het slachtoffer wordt geluisterd en dat hij of zij de best aangepaste hulp krijgt. De commissieleden worden ook belast met verstrekken van advies en het adviseren van bisschoppen en hogere oversten die gezag uitoefenen over priesters en religieuzen die zich schuldig hebben gemaakt aan dat soort vergrijpen. In elk geval wordt het priesters en religieuzen met aandrang aangeraden zich aan te geven bij het gerecht. En bij de slachtoffers wordt erop aangedrongen klacht in te dienen. Ik breng hier en nu hulde aan de Commissie. Commissievoorzitter prof. Adriaenssens zal zo meteen zelf het woord nemen.

Vandaag is mgr. Vangheluwe geen bisschop van Brugge meer en trekt hij zich terug. Vanaf nu ligt zijn lot in handen van de Congregatie voor de Bisschoppen, die namens de paus het gezag over alle bisschoppen uitoefent. Deze congregatie zal nu op haar beurt contact opnemen met de Congregatie voor de Geloofsleer. En het komt deze laatste toe eventuele kerkrechtelijke maatregelen ten opzichte van hem te nemen. Dat is precies wat het Motu proprio 'Sacramentorum sanctitatis tutela' (de bescherming van de heiligheid van de sacramenten) van 30 april 2001 voorschrijft. Dit pauselijke document wil onder meer de gelovigen beschermen tegen seksueel misbruik. Het document geeft, naast andere schikkingen, de te volgen stappen aan als priesters of religieuzen verantwoordelijk zijn voor seksueel misbruik ten aanzien van minderjarigen.

Mgr. Guy Harpigny, bisschop van Doornik

**Prof. Peter Adriaenssens, voorzitter van de commissie
Herstel voor onverwerkbaar verleden**

Het verhaal van het slachtoffer van monseigneur Vangheluwe is voor de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie' een voorbeeldsituatie hoe het opgroeien in een 'onverwerkbaar verleden' mensen ziek kan maken in de verschillende betekenissen van het woord en hen in een eindeloze zoektocht stort. Seksueel misbruik is in de eerste plaats een probleem van machtsmisbruik. Twee kenmerken vergiftigen de kansen op herstel: de geheimhouding die opgelegd wordt aan het slachtoffer en de kleine besloten kring waarin de feiten gebeuren. Dat mensen ook nog vele jaren later tot besluit komen niet waardig te kunnen leven met wat hun overkwam, wortelt in die mechanismen. Het tegengif wijst zich aan. Tegenover machtsmisbruik staat herstel van gelijkwaardigheid. Tegenover de druk van geheimhouding staat het recht om van de vrijheid van spraak openlijk gebruik te maken. Tegenover de beslotenheid van wat binnenskamers gebeurt, staat de transparantie van beleid met open publieke communicatie. Dit zijn de drie elementen van herstel die vandaag aan het slachtoffer en diens familie kunnen aangeboden worden. Wij hopen dat met de duidelijke gevolgen die vandaag voor de verantwoordelijke pleger van de feiten getroffen worden, het slachtoffer zich terug fier kan voelen te behoren tot onze gemeenschap.

Het respect voor een slachtoffer dat de moed heeft met zijn lijden uit de geheimhouding te treden, betekent twee zaken. Enerzijds is er de verantwoordelijkheid voor de leidinggevenden om alles in het werk te stellen om het slachtoffer te beschermen en de dader te stoppen. Anderzijds is er ook een verantwoordelijkheid voor de publieke opinie, namelijk de anonimiteit te respecteren die door het slachtoffer en diens familie gevraagd worden. Ik vraag als voorzitter en als contactpersoon met het betrokken slachtoffer aan de media met aandrang hieraan deel te nemen, en geen contact te nemen. Ik waardeer als voorzitter de Belgische bisschoppen voor de open geest waarmee zij het werk van de Commissie benaderen. De klacht die we in de zaak die ons vandaag samenbrengt, moesten behandelen, kan beschouwd worden als een test voor transparantie en daadkracht. In de media werd de laatste weken enkele keren de vraag gesteld of de Commissie wel in staat zal zijn onafhankelijk haar beslissingen te formuleren. We hebben het niet nuttig geacht hier telkens het debat over te voeren. Het enige goede antwoord is ons te beoordelen op wat we doen.

Ieder dossier van seksueel misbruik in de Kerk is een situatie van verlies voor ons allen. Er is meetbare schade bij slachtoffers, er moet heel wat tijd en energie besteed worden aan de besluitvorming over daders, en er is de onzichtbare kostprijs van geschonden vertrouwen. Daarom herhaal ik hier de oproep van de Commissie niet alleen aan slachtoffers maar ook aan mensen die weten dat zij de grenzen van gepast seksueel gedrag overschrijden, om niet te wachten tot slachtoffers de leeftijd hebben hun aan te klagen, maar zelf de moed in handen te nemen met ons contact te zoeken en zich te laten helpen.

Prof. Peter Adriaenssens, voorzitter van de 'Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie'

Reactie van de bisdom Brugge door woordvoerder Peter Rossel

Deze gebeurtenis is onbegrijpelijk voor de directe medewerkers van de bisschop en bij uitbreiding voor het hele bisdom. De entourage van de bisschop is verrast, geschokt en ontredderd want er was geen enkele aanwijzing dat de bisschop gebukt ging onder een ernstig probleem. Het bisdom blijft onthoofd achter na de beslissing van de bisschop. De medewerkers van de bisschop hebben akte genomen van de beslissing van de bisschop en respecteren die beslissing. Ze voelen ook mee met wie geleden heeft. Hiervoor vinden wij in het bisdom geen woorden. Het woord 'onvoorstelbaar' is voor ons concreet geworden. We benadrukken dat elk geval er een teveel is, maar dat dit wel uitzonderingen zijn.

Het is de bedoeling dat nu gebeurt wat het kerkelijk recht voorschrijft: het consultorencollege zal zo snel mogelijk een diocesane administrator aanduiden. (canon 421) Deze zal voor de lopende zaken van het bisdom zorgen tot aan de benoeming van een nieuwe bisschop door de paus. Tot aan de aanstelling van de administrator en omdat de huidige vicarissen van de bisschop automatisch volgens het kerkelijk recht ontslagnemend zijn, worden vanuit het bisdom geen verdere mededelingen gedaan.

Bijlage 7: Statuten

Goedgekeurd op de vergadering van de Bisschoppenconferentie van 10 juni 2010

Commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie

Statuten

I. ALGEMEEN

Art 1. - De Belgische Bisschoppen en de Hogere Oversten van de Belgische Kerkprovincie leggen gezamenlijk de procedure vast voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie.¹

Art 2. - Onder seksueel misbruik worden zowel feiten begrepen die strafbaar zijn overeenkomstig de art. 372 tot 378bis Strafwetboek als ook alle vormen van verbaal, niet-verbaal of lichamelijk gedrag van seksuele aard, waarvan diegene die zich er schuldig aan maakt, weet of zou moeten weten, dat het afbreuk doet aan de menselijke waardigheid.²

II. DE COMMISSIE

A. Oprichting, samenstelling, bevoegdheid, zetel

Art 3. - De Belgische Bisschoppen en de Hogere Oversten van de Belgische kerkprovincie richten elk voor hun eigen bevoegdheidssfeer een gemeenschappelijke Commissie op voor het onderzoek naar seksueel misbruik bij het pastorale handelen van priesters, diakens, religieuzen en pastoraal werkenden, hierna '**de Commissie**' genoemd.

Art 4. – In het kader van deze Commissie staat **een Contactpunt** in voor de eerste opvang van de klachten.

¹ Met "pastorale relatie" zoals omschreven in art. 1 wordt bedoeld: alle persoonlijke contacten die tot stand komen bij het verrichten van pastorale taken (parochiewerking, het toedienen van sacramenten, catechese, geloofsverkondiging, geestelijke leiding, gewetensvorming, jeugdbeweging, ziekenzorg). Pastoraal werk verrichten mag niet worden herleid tot acht uren werken per dag. De pastorale taak tekent de hele mens, drukt een stempel op heel het doen en laten van de pastorale werker. Daaruit volgt dat alle contacten van de pastorale werker met mensen, een pastorale dimensie hebben: het zijn contacten met iemand voor wie 'pastoraal' zijn of haar levensstaat is geworden. Voor wie pastoraal werkzaam is, gaat het hele persoonlijk leven (overtuiging, opinies, attitudes, optreden, gedraging) tot de pastorale relatie behoren.

² Bij de omschrijving van het begrip seksueel misbruik werd verwezen naar de art. 372 tot 378bis van het Strafwetboek die handelen over aanranding van de eerbaarheid en verkrachting. De omschrijving 'alle vormen van verbaal, niet-verbaal of lichamelijk gedrag van seksuele aard, waarvan diegene die zich er schuldig aan maakt, weet of zou moeten weten, dat het afbreuk doet aan de menselijke waardigheid' is overgenomen uit de wetgeving inzake de bescherming van personeelsleden tegen ongewenst seksueel gedrag op het werk (art.1 K.B. van 18 september 1992 voor de private sector, en art. 2 K.B. van 9 maart 1995 voor de openbare sector).

Art 5. – Tevens worden, **per taalggebied (N., F., D.), referentieteams opgericht**, telkens bestaande uit personen met een professionele competentie in de hulpverlening, respectievelijk op psychologisch, pastoraal, medisch of juridisch vlak.

Bij de behandeling van de klachten wordt op deze referentieteams beroep gedaan zoals bepaald in de art. 13 en volgende.

Tot het Duitstalige referentieteam kunnen ook leden van de anderstalige referentieteams (N., F.) behoren, gesteld dat zij een voldoende kennis van de Duitse taal bezitten.

Art 6. – De Commissie zelf bestaat uit tenminste vijf leden. De voorzitter wordt benoemd door de bisschoppen en de Hogere Oversten. De andere leden worden eveneens benoemd door de bisschoppen en de Hogere Oversten, op voordracht van de voorzitter. Deze benoemingen gebeuren volgens de procedure bepaald in het Reglement van Inwendige Orde.

Bij de samenstelling van de Commissie wordt gestreefd naar een taalevenwicht.

Art 7. - De Commissie neemt hetzij via het Contactpunt, waarvan sprake in art. 4, hetzij rechtstreeks, – op de wijze en in de gevallen, bepaald in art. 12 - kennis van gevallen van seksueel misbruik in het kader van pastorale relaties waarbij personen vermeld in artikel 3 betrokken zijn.

Art 8. - § 1. De voorzitter en de leden van de Commissie worden aangesteld voor een termijn van drie jaar.

§ 2. Hun mandaat kan hernieuwd worden voor een nieuwe termijn van 3 jaar volgens de procedure voorzien in art. 6.

§ 3. Op basis van een gemeenschappelijke beslissing van bisschoppen en Hogere Oversten kan een mandaat worden ingetrokken met onmiddellijke ingang.

Art 9. – De hoedanigheid van lid van een referentieteam en van de Commissie is onverenigbaar met de uitoefening van een uitvoerend of wetgevend ambt in een bisdom of een religieuze congregatie.

Art 10. - De Commissie heeft haar zetel in het Interdiocesaan Centrum, Guimardstraat 1 te 1040 Brussel.

Zij stelt een intern reglement op, dat gelding heeft voor het Contactpunt, voor elk taalkundig bevoegd referentieteam en voor de Commissie zelf.

B. Inleiding van de zaak

Art 11. – Initiële klachten kunnen zowel telefonisch, als door middel van brief of per e-mail geformuleerd worden bij het Contactpunt.

De contactpersoon behandelt deze klachten op de wijze, bepaald in art. 13.

De taal van de persoon die een klacht indient bepaalt in welke taal de verdere procedure verloopt, dit met inachtneming nochtans van de rechten van de persoon tegen wie de klacht geformuleerd wordt.

Art 12. - Een zaak waarin personen, vermeld in art. 7, betrokken zijn, kan schriftelijk rechtstreeks aanhangig gemaakt worden bij de Commissie door:

- elke diocesane bisschop, met dien verstande dat ten aanzien van leden van een religieuze orde, zijn bevoegdheid enkel geldt, mits uit een voorafgaand overleg met de hogere overste van de betrokkene blijkt dat de ten laste gelegde feiten verband houden met een pastorale opdracht die valt onder de bevoegdheid van de diocesane bisschop;
- de hogere overste van de betrokken religieus;
- de persoon die voorhoudt slachtoffer van seksueel misbruik te zijn of in geval van

onbekwaamheid, diens wettelijke vertegenwoordiger, hierna “klager” of “klagende partij” genoemd.

- de contactpersoon in de in art. 13 specifiek vermelde gevallen.

C. Behandeling van de zaak

Art 13. – De contactpersoon neemt de initiële klacht in ontvangst en staat ter beschikking van de klager of diens vertegenwoordiger voor een oriënterend gesprek.

Het behoort verder tot zijn taak:

- de klager of diens vertegenwoordiger te wijzen op de mogelijke stappen die door de klager kunnen worden gezet, of die zich opdringen, ook in rechte;
- samen met de klager of diens vertegenwoordiger na te gaan welke personen, instanties of gespecialiseerde diensten de verzoeker hulp kunnen verstrekken op psychologisch, pastoraal, medisch of juridisch vlak;
- mits kennisgeving aan de Commissie, maatregelen te nemen die zich bij hoogdringendheid opdringen, met name het ter kennis brengen van een officiële vertrouwenscentrum kindermishandeling, wanneer het slachtoffer minderjarig is³, en het informeren van de diocesane bisschop en/of de hogere overste van de persoon tegen wie de klacht is gericht, met het oog op zich opdringende dringende maatregelen;
- desgewenst de klager door te verwijzen naar het taalkundig bevoegde referentieteam.

De uitoefening door de contactpersoon van een van de twee laatstgenoemde bevoegdheden maakt de zaak automatisch aanhangig bij de Commissie.

De contactpersoon brengt regelmatig verslag uit over zijn/haar werkzaamheden aan de Commissie.

Art 14. - De Commissie beschikt over de bevoegdheden die ook zijn toegekend aan de contactpersoon. Zij beschikt tevens over specifieke bevoegdheden, hierna vermeld in de art. 15 tot en met 20.

Zij kan, binnen het kader van haar bevoegdheden, al wie zij daartoe aangewezen acht, horen.

Art 15. – De Commissie stelt – eens de zaak bij haar aanhangig is – de diocesane bisschop en desgevallend de hogere overste van de betrokken religieus onmiddellijk op de hoogte van de aard van de klacht en de identiteit van de persoon tegen wie die wordt geuit, behoudens wanneer deze instanties hierover reeds door anderen werden geïnformeerd.

Op het ogenblik dat de Commissie kennis neemt van de zaak, stelt zij drie leden van het taalkundig bevoegd referentieteam aan, die zich gezamenlijk beschikbaar houden voor het behandelen van de klacht en de noden van de verzoeker.

³ Bedoeld zijn de artsen verbonden aan een ‘Vertrouwenscentrum kindermishandeling’ (zie www.kindengezin.be, onder ‘adressen’) of een ‘Equipe SOS-enfants’ (zie www.one.be, onder ‘adresses utiles’).

Art 16. – In al wat de Commissie doet houdt ze rekening met een eventuele lopende gerechtelijke procedure.

In elk geval kan de Commissie, onverminderd art. 13, in elke stand van de procedure aan de diocesane bisschop en/of aan de hogere overste van de betrokkene voorstellen dringende maatregelen te nemen indien geoordeeld wordt dat de aard, de ernst van de feiten of de omstandigheden dit vereisen.

Daarenboven, en indien geoordeeld wordt dat uitzonderlijke omstandigheden dit vereisen, kan de Commissie, bij monde van haar voorzitter zelf het gerecht informeren.

Art.17. - § 1. De leden van het bevoegd referentieteam, aangeduid om de zaak te behandelen, nemen binnen de kortst mogelijke termijn kennis van het dossier. Zij horen de betrokkenen en getuigen en kunnen relevante documenten raadplegen.

§ 2. De klagende partij wordt gehoord. Zij wordt bij de aanvang van de zaak nadrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om zich te wenden tot het gerecht.

§ 3. Ook de persoon tegen wie klacht is ingediend wordt gehoord, mogelijk vergezeld door zijn vertrouwenspersoon. Hem (haar) wordt gewezen op de verantwoordelijkheid die hij (zij) draagt binnen de kerkgemeenschap en op de mogelijkheid om zich, ook in rechte, te verdedigen.

Art 18. – De klagende partij en de persoon tegen wie klacht is ingediend, worden schriftelijk op de hoogte gebracht van het verloop van de zaak. Een eventuele reactie van deze personen wordt bijgehouden.

Art 19. – Bij het beëindigen van het onderzoek van de zaak brengen de leden van het referentieteam belast met deze zaak, verslag uit bij de Commissie die alsnog kan oordelen of bijkomende initiatieven dienen te worden genomen.

Art 20. – Bij de definitieve afsluiting van de zaak, wordt na overleg met de betrokkenen, van het geheel van de verrichtingen door het referentieteam een eindnota opgemaakt.

Op basis van deze nota brengt de Commissie haar verslag uit aan de diocesane bisschop en/of de hogere overste samen met de eventuele schriftelijke reactie hierop van de betrokken personen, en haar advies over de aard van de te nemen maatregelen.

Art 21 – De klagende partij die dat wenst, wordt gehoord door de diocesane bisschop of de hogere overste.

De persoon tegen wie een klacht is ingediend wordt, onverkort eventuele andere bepalingen uit het kerkelijk recht, in elk geval gehoord door de diocesane bisschop of door de hogere overste vooraleer een maatregel tegen hem wordt genomen.

Art 22– De diocesane bisschop en/of de hogere overste delen binnen de kortste tijd aan de klagende partij en aan de Commissie mee welke maatregelen zij, in opvolging van de klacht, hebben genomen.

Art 23. – §1 De Commissie brengt jaarlijks een globaal verslag uit.

§2. De documenten die betrekking hebben met een door de Commissie behandeld zaak, worden bewaard onder de verantwoordelijkheid van de Commissie.

§3. In alle gevallen is de Commissie gehouden de wetgeving met betrekking tot de bescherming van de privacy in acht te nemen.

Bijlage 8: Reacties

26/06/2010

Net als zovelen heb ik sedert het nieuws vh gerechtelijk machtsvertoon me al heel de tijd afgevraagd wat de reden daartoe zou kunnen zijn. Ik vind het verschrikkelijk dat het werk van de Commissie op deze wijze teniet is gedaan.

Ironisch genoeg heeft de hele aktie van het gerecht tot gevolg dat ex-kardinaal Danneels, de paters van de abdij,...voor even (of voorgoed?) opgelucht kunnen ademhalen.

Ik vrees zelf dat de hele mediatieke zoektocht naar verborgen pedofiliedossiers in de kathedraal en het aartsbisschoppelijk paleis, de gegronde klachten van zoveel slachtoffers ridiculiseert en hen tot leugenachtige fantasten maakt in de ogen van de publieke opinie,... er werden immers geen dossiers gevonden.

De Commissie had me hoop gegeven op erkenning en gerechtigheid. Het optreden van het gerecht heeft me die hoop ontnomen.

Wat kan ik verwachten vh gerecht? Ze kunnen me vertellen dat de feiten verjaard zijn, de dader overleden en m'n vermoedens geen bewijzen zijn. Zaak afgesloten voor het gerecht.

Ik heb nooit de indruk gekregen dat u de 'belangen van de kerk' behartigde, zoals vaak gesuggereerd werd. Ik voel bij u een grote zorg en respect voor het misbruikte kind, de gekwetste mens. Misschien deed u uw werk te goed...

Het gerecht geniet veel minder vertrouwen bij mij.

Het gerecht heeft heel wat andere belangen dan gerechtigheid, al is het maar hun eigen falen toedekken. Alleen al in het dossier school X kan je je heel wat vragen over het gerecht stellen.

Nogmaals dank voor uw inzet voor de slachtoffers, u geeft hen een stem. Laat u aub niet monddood maken. Ik hoop dat u door alle tegenkating niet ontmoedigd opgeeft.

Indien er een 'onafhankelijke' Commissie komt, dan hoop ik dat u daar uw werk wil en kan verder zetten. Uit de wijze waarop u met slachtoffers omgaat zou menig welzijnswerker nog een lesje kunnen leren. Doordat u niet vijandig staat tov de kerk, bent u in staat dialoog tot stand te brengen, tenminste indien u nog niet door kerkelijke overheden verketterd wordt.

Mvg,

12

26/06/2010

ik heb ontzettend veel respect voor uw werk en wil u langs deze weg een hart onder de riem steken.

Ik hoop samen met u dat het gerecht een "bom dossier" zoals u het noemt op het spoor is zodat deze acties niet nutteloos zijn geweest.

Ik wens ook alles slachtoffers via u mijn steun toe en wens jullie allemaal héél veel sterkte voor de toekomst !

Met vriendelijke groeten ,

25

26/06/2010

Wij kennen mekaar niet maar ik wilde je langs deze weg toch al mijn sympathie en steun toezeggen. Ik ben (met wellicht velen) echt verontwaardigd door het optreden van het gerecht; ik begrijp niet dat ze je niet gewoon, en alleen indien dat echt nodig was, gemotiveerd bepaalde dossiers opgevraagd hebben ipv botweg "alles mee te pakken". Geen respect voor slachtoffers, geen respect voor gemaakte afspraken (met datzelfde gerecht), maar ook geen respect voor de commissieleden zelf... schandalig.

Met vriendelijke groeten,

65

26/06/2010

Even een berichtje omtrent de 'overname van het gerecht van alle dossiers, waaronder ook het mijne.'

Op de eerste plaats wil ik u nogmaals danken voor uw engagement.

Hoewel ik even erg schrok bij het vernemen van het nieuws, moet ik toegeven dat ik u en uw collega's van de Commissie niet zie als slachtoffer van het gerecht maar wel als slachtoffer van een kerkleiding die in naam van 'bescherming van de privacy van de slachtoffers', zou kunnen doorgaan met onterechte bescherming van pastorale daders én het eigen imago.

De angst van de slachtoffers om in de openbaarheid te komen met hun geschiedenis, doet hen in de valkuil trappen van zich te laten sussen door het getoonde begrip. Maar dat sussen werkt echt niet, weet ik uit eigen ervaring.

Het kan echt niet, denk ik, dat een 'kerkelijke' dader nog langer een voorkeursbehandeling krijgt omdat hij priester is of bisschop of om het instituut Kerk buiten schot te houden.

Niet dat ik wil dat ze extra aan de schandpaal moeten: ook ik heb via de liefdevolle verkondiging van Jesus's leer door een priester die me later gewelddadig aanrandde en me tot in m'n diepste kern van mijn persoon gekwetst en beschaamd gemaakt heeft, nog steeds de intentie om begrip op te brengen en te willen vergeven. Hij zal zelf wel in zijn jonge kinderjaren slachtoffer geweest zijn.

Maar door die kwesties alleen binnenskamers proberen op te lossen, worden daders ook niet tenvolle met hun verantwoordelijkheid geconfronteerd en kunnen en gaan ze ook niet kiezen voor behandeling die zij behoeven.

Als het gerecht nu serieus werk wil maken van die oude verziekte toestanden, dan kan dit alleen maar bijdragen tot een waarlijk grondige schoonmaak binnen de kerk, goed voor de hele maatschappij..

Ik zag en hoorde uw verontwaardiging. maar de 'bom' waarvan u denkt dat Justitie misschien heeft, is naar mijn aanvoelen juist de fundamentele misvatting dat de Kerk zulke zaken onderling én binnenskamers wil en kan regelen.

Ik heb ervaring met een kerkelijk meldpunt. Ik heb er u over geschreven hoe dit tot een verre van helende ervaring voor mij was. Ik ben ook zeeer opgelucht dat ik toch niet naar de kardinaal ben gestapt als ik nu verneem dat een 50-tal mensen dat wel hebben gedaan en waarover tot voor kort niets over werd gehoord.

Ik hoop van harte dat u als gewaardeerd expert en hulpverlener, de samenwerking met het gerecht zoals u zei dat dit heel wat beter is geworden dan voor de Dutroux-affaire, terug zult kunnen opnemen.

In mijn geval reageerde de gerechtelijke politie machteloos: de feiten waren verjaard. Ik kreeg alleen de raad zelf medeslachtoffers op te sporen...

Eigenlijk stemt het me hoopvol dat Justitie er eindelijk voor kiest om er tenvolle voor te gaan.

Ik heb dus een vraag voor u, wilt u aub overwegen om het vertrouwen dat u opgewekt hebt bij mij en zovele anderen, te blijven beantwoorden door uw medewerking met het gerecht niet stop te zetten. U kunt vanuit uw positie als hulpverlener, zorg blijven dragen dat Justitie menswaardig omgaat met de mensen om wie het gaat. Dit is denk ik, de enige manier waarop u blijvend zorg kunt helpen dragen voor al wie zich tot u wendde.

Ik was en ben zeker van uw oprechte overtuiging dat u door uw voorzitterschap van de Commissie, het beste uw steentje kon bijdragen.

Nu blijkt, ook in mijn ogen, dat een afzonderlijk meldpunt van de Kerk blijft voorkomen dat de giftige angel er eens en voor altijd kan uitgetrokken worden, is mijn wens dat u zich niet zal laten weerhouden u verder te engageren op een manier die allicht gezonder is, ook voor u en alle betrokkenen. Ik wens u daarvoor alle moed en sereniteit toe die daarvoor nodig is.

Wat mezelf betreft: de openheid die er gekomen is door de bekentenissen van ex-bisschop Vangheluwe hebben voor mij veel energie vrijgemaakt. Alsof mijn oorspronkelijke angst om niet geloofd te worden, niet au serieus genomen te worden eindelijk is opgelost. In mijn opleiding gebruikten we de helende kracht van het kind in jezelf. Van John Bradshaw. Ik voel me nu veel vrijer om onder ogen te zien op welke manieren (schadelijke) ik ben omgegaan met de trauma's uit mijn kindertijd en jeugd.

Ik wil u dit gewoon melden opdat u mag weten dat uw engagement tot nu toe heel zeker niet voor niets is en mij alvast geholpen heeft en helpt om zelf ook een meer genezen hulpverlener te zijn.

met vriendelijke hoogachting,

25/06/2010

Een tweetal maanden geleden heb ik, met veel schroom, mijn verhaal over misbruik gedaan. U verzekerde mij dat u mij iets zou laten horen. Ik heb u diverse malen gecontacteerd, maar u werd overstelpt, maar verzekerde mij dat u mij zou contacteren. Tot op heden heb ik niets gehoord. En nu hoor ik via de media dat u de Commissie wil opdoeken ???

Waar moeten wij nu in godsnaam naar toe ? Iedereen heeft de mond vol over hoe schandalig het wel is wat het gerecht nu doet, Vangeluwe heeft spijt over datgene wat hij de Kerk heeft aangedaan, en de Kerk wil blijkbaar nog steeds boven de wet staan, want ze pikken het niet wat het gerecht nu doet !

Maar waar hoor je iets van medeleven met de slachtoffers ??? Waar kunnen slachtoffers elkaar ontmoeten, waar kunnen slachtoffers mekaar steun geven, waar kunnen slachtoffers aan de verwerking van deze gruwelijke feiten beginnen en steun vinden ????? WAAR ???

22

Geschokt hoorde ik deze ochtend het nieuws over de inval van Justitie in jullie Commissie.

De manier waarop de vertrouwelijkheid van hulpverlening, en in het bijzonder van hulpvragers, geweld aangedaan wordt, is onthutsend !

Ik ben ervan overtuigd dat samen met mij velen jullie zorgvuldig doorzettend werk erg waarderen.

Hopelijk kan dit op termijn in dezelfde geest verdergezet worden.

33

25/06/2010

Ik ben een klinisch werkende , die ook mensen begeleid die slachtoffer waren van inter-persoonlijk grensoverschrijdend gedrag.

Net als u weet ik maar al te goed dat dit niet enkel over sexueel misbruik gaat en ook niet altijd over kinderen , maar steeds over mensen gevangen in een kwetsbare positie .

Voor mensen die vele jaren geleden slachtoffer werden van misbruik en de kerkelijke en maatschappelijke miskennis en ontkenning is het van zeer groot belang dat ze hun verhaal kunnen doen.

Ze doen dat niet onvoorwaardelijk, het leven , hun ervaring heeft hen redenen tot wantrouwen gegeven, ze kennen de wereld op dit vlak misschien wel beter dan wij.

Toch vatten velen de moed (?) bij elkaar om toch hun verhaal te doen. Dit vergt moed maar nog veel meer moed der wanhoop, het zijn geen helden, ze verwachten niet dat er erkenning wordt gegeven of dat er geluisterd zal worden. Dat durven ze niet meer. Maar ze hebben het eigenlijk wel nodig.

Dat mensen dit nodig hebben hoef ik u niet te zeggen. Ik heb altijd zeer veel respect voor u en uw werk gehad. Door u had ik ook een zeker voorzichtig vertrouwen in de Commissie met uw naam.

Laat aub de mensen die het risico namen toch te blijven hopen op erkenning niet in de steek, zij hebben u en uw Commissie meer dan ooit nodig, zeker na wat nu gebeurd is. Probeer ondanks de omstandigheden er te blijven voor hen.

Het zou erg jammer zijn moest het initiatief dat door de Kerk opgezet werd teloor zou gaan in een machtsstrijd die niets meer te maken heeft met de mensen waarover het gaat. Iemand moet bij de mensen blijven.

Misbruik is niet het voorrecht van de kerk. Onze eigen 'herderlijke' wereld verschilt allicht niet zoveel van de vorige wat het gevaar op misbruik betreft.

Misbruik is niet iets van het verleden maar ook van het nu. De fouten van vroeger uitroepen is makkelijker dan deze van vandaag onder ogen zien.

Maar het is belangrijk dat het toch gebeurd op een goede , zorgende, veilige , helende en eerlijke manier.

Voor slachtoffers van vandaag is het belangrijk dat ze een signaal krijgen dat er misschien ooit -, als ze er klaar voor zullen zijn,- een erkenning zal zijn, dat mensen ter verantwoording geroepen kunnen worden, of alleen al maar dat wie de grenzen van kwetsbaren overschrijd afgekeurd wordt. Dat het gerecht daar een plaats in heeft is evident, maar het groot geweld van een slecht gestuurde 'heksenjacht' is zeker niet de beste methode. De methodiek van de artsentrustencentra heeft dit reeds bewezen. Het is ook voor de slachtoffers van vandaag van belang dat de Commissie niet opgeeft.

Het gaat mi niet alleen over het verleden maar ook over de nog anonieme toekomst en ik vrees dat, met welke intentie ook, het gerecht voor meer mensen moeilijker gemaakt zal hebben dan dat ze mensen verder geholpen zal hebben.

Hoe moeilijk ook , laat aub de mensen niet in de steek.

4

25/06/2010

ik ben gisterenavond ook diep geschokt geweest bij het aanhoren van het eerste nieuws om 18h. waarbij weer vele emotie zijn losgekomen samen een slechte nachtrust...

Wanneer komt die rust er toch...!!!...en wanneer komt daar toch een einde aan ...???

Zeer verontwaardigd ben ik ook hoe Justitie zich heeft opgesteld naar jullie commissie...

Niet te geloven en toch waar...Wat zit daar achter...???

Hoe kan het als de Justitie zijn onderzoekdadn met groot vertoon via de media heeft aangevat op donderdagmorgen en beëindigd op donderdagavond na nog geen 24 uren verklaard niets te hebben gevonden...

Is er hier sprake van ernstig onderzoek...???

Velen hebben aan de Commissie het vertrouwen geschonken na vele jaren van innerlijke strijd en nu ontstaat er terug wantrouwen...

Hoe moeten wij als volwassen personen hiermee omgaan om alle gebeurtenissen uit het verleden en nu een plaats te geven...?

Hiertoe zal ik mij richten op het hoogfeest van Pasen, het feest van de verrijzenis, de victorie van het leven.

In deze opstanding van Jezus toont God ons dat Hij een god van leven is, en niet van de dood.

Zo mag ik hem kennen als een Vader die met zijn mens-en-kinderen begaan is en ons steeds opnieuw leven schenkt...?

Aan jullie allen veel sterkte en steun gedragen door de kracht van de H.Geest en Psalm 30, 2-8, 11-13.

25/06/2010

Gelieve hierbij m'n mail en het proces-verbaal te vinden m.b.t. het niet kunnen waarborgen van m'n privacy door de Commissie en om de teruggave van m'n dossier te vragen dat ik twee maanden geleden aan de Commissie Sexueel Misbruik in pastorale relatie heb toegezonden met de vraag er geen juridisch gevolg aan te geven. Door de inbeslagname door het Parket van Brussel, tegen de wil in van de Commissie, is er grote onduidelijkheid over het 'juridische statuut van m'n melding aan de Commissie, zeker na hetgene Mr. Colpin namens het Parket van Brussel vandaag meedeelt. "Volgens Colpin kunnen zaken uit die dossiers doorgestuurd worden naar de betrokken arrondissementen, ook wanneer de slachtoffers zelf dat nooit gewild hebben. *"Dat is dan spijtig voor hen. We zullen zien wat we daarmee gaan doen. Het gaat toch over ernstige feiten en waarom de ene naar het gerecht en de andere niet"* zo staat het te lezen op De Redactie-site van de VRT. Hiermee geeft Mr Colpin en het parket aan dat wij in feite 'schuldig verzuimd' hebben de klacht ook aan het gerecht door te geven, meer nog, dat de Commissie wederrechtelijk zich in de plaats van het gerecht gesteld heeft en dat er zo vlug mogelijk een einde moest gesteld aan het afschermen van klachten mbt misdrijven van de gerechtelijke afhandeling. Is het dan ook 'schuldig verzuim' geweest om als slachtoffer 48 jaar geleden, niet naar het gerecht gestapt te zijn en worden wij daar nu op afgerekend?

De mededeling op Radio1 door woordvoerder van het Parket van Brussel op 26/06/2010 dat "het parket, evengoed als de commissie" de vertrouwelijkheid van de gegevens kan en zal waarborgen" is niet ter zake. Het gaat er om dat de gegevens, die vertrouwelijk aan de Commissie werden bezorgd, ongevraagd en tegen de wil van de Commissie én de betrokken in zijn in beslag genomen. Hoe kan een informatie vertrouwelijk behandeld wordt als het de bedoeling was ze aan de instantie door te geven die nu zegt ze in vertrouwen te willen behandelen?

De enige actie die het vertrouwen en de geloofwaardigheid kan herstellen is de onmiddellijke teruggave van de dossiers aan de slachtoffers met de verzekering dat, voor diegenen die dit niet wensten, er door het gerecht geen verdere stappen zullen gezet worden.

Want wat is het juridische statuut van een informatie, die tegen mijn wil is verworven en die desgevallend aanleiding zou kunnen zijn tot een klacht of sancties in een dossier dat al 38 jaar verjaard is. Ook al wordt de vertrouwelijkheid door het gerecht gewaarborgd, wat als men de dader benadert en het voor hem duidelijk is 'wie hem dit lapt'? Hoe wordt ik verder geïnformeerd over de verdere opvolging door de procureur des Konings van Brussel? Moet ik ook bij hen een verklaring neerleggen voor het verkrijgen van de hoedanigheid van benadeelde persoon, ook al is er geen proces verbaal opgemaakt? Wie geeft me antwoord op deze vragen?

Maar ik nodig jullie toch uit om duidelijker dan nu het geval is de teruggave te eisen van de dossiers die bij de Commissie zijn ingediend, juist onder de voorwaarde van de vertrouwelijkheid en het niet doorgeven aan het gerecht. Dit moet zo vlug als mogelijk hersteld worden met de verzekering dat er geen stappen naar derden gezet worden op basis van de in het dossier aanwezige informatie. Als eindverantwoordelijken voor de Commissie Sexueel Misbruik in de pastorale relaties kan hier een ondubbelzinnig signaal van jullie uit weerklinken, dat ver staat van welke doofpotoperatie dan ook, integendeel, het is maar in respect voor de slachtoffers en hun dossier dat klaarheid kan verschaft worden.

Ik stuur een cc van deze mail naar Peter Adriaenssens die hiermee meteen op de hoogte is van de stap die ik naar jullie toe gezet heb.

3

25/06/2010

Toen ik gisteren vernam dat ze bij Danneels waren binnengevallen wist ik niet wat ik moest denken...

Misschien had de Commissie toch elementen gevonden om verder te onderzoeken...

Enfin, misschien ook wel goed dat ze het eens au serieux nemen.

Maar toen ik hoorde dat ze ook bij de Commissie zijn binnenkomen vallen en alle dossiers meenamen was ik voor de zoveelste keer verbolgen.

Dit kan toch niet!!!!!!!!!!!!

Sommige mensen hebben al 30-40 jaar gezwegen, vonden nu eindelijk een plaats om het eens te vertellen.

voor sommigen echt gewoon eens vertellen,

even een luisterend oor kunnen vinden.

Maar misschien niet van die orde dat ze een juridische weg wilden afleggen...

Een grote stap...

die al vaak in hun omgeving met vraagtekens wordt gehoord.

En dan komen daar justitiële instanties plots zonder dat alle slachtoffers daar om vragen

zomaar alles wegnemen,

geheimen stelen.

Dit is net hetzelfde alsof ze alle dossiers bij een arts weghalen.

Waar kunnen de slachtoffers nog in vertrouwen terecht?

Weer eens geschonden vertrouwen!!!!!!!!!!!!

16

25/06/2010

..., "DEMOCRATIE" !

Ik ben slachtoffer van sexueel misbruik en mentale terrorisatie door 2 priesters. Dit is gebeurd in mijn prille jeugdijaren. Ik lijd er nog steeds onder !

De huiszoekingen die zijn gebeurd gisteren zijn een "**genade**" voor de slachtoffers**!!!*

Een aantal jaren terug heb ik Danneels op de hoogte gebracht en nooit heb ik reactie gekregen.

Uiteraard zijn de bisdommen en niet in het minst het aartsbisdom Mechelen o.l.v. Danneels medeplichtig !!!

Mogen we hopen op "**JURIDISCHE*** GERECHTIGHEID" !!!

11

25/06/2010

Geachte,

Ik neem aan dat u een aangetekend schrijven richt aan de betreffende onderzoeksrechter om hem te wijzen op het beroepsgeheim dat op bepaalde in beslag genomen stukken rust, en dat u zich verzet tegen gebruik daarvan in het kader van een gerechtelijk onderzoek? (Basis: art 458 SW en 929 Ger Wb)

Afhankelijk van het statuut dat de Commissie heeft, is het aan de rechter in kwestie om te beoordelen of er op deze stukken effectief beroepsgeheim rust. Zonder een wettekst die het beroepsgeheim toekent, moet het bewijs van een noodzakelijk confidentiële relatie worden geleverd.

De gerechtelijke logica...

14

25/06/2010

Volgens mij kan je wel degelijk motiveren dat de werking van de Commissie valt onder de 'restbepaling' van art 458 SW, nl "en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd"

Dus toch maar proberen?

Het lijkt me dat (minstens bepaalde) informatie in vertrouwen/op voorwaarde van vertrouwen werd gegeven?

14

Ik kan me de paniek van sommige slachtoffers zo goed indenken. En eveneens de woede en de verontwaardiging (die ik geheel deel) van jou uit.

Gewoon even een mail om te laten weten dat jouw oprecht verontwaardigde reactie op het gebeuren, weer zo'n groot hart onder de riem steekt van al diegenen die niet durven/kunnen luidop spreken. Jij doet het dan even in onze plaats. Zo heel erg dankjewel, want het geeft een gevoel dat we wél meetellen, dat onze privacy wél belangrijk is ... dat iemand ons belangrijk genoeg vindt om voor te vechten.

Heel veel moed en inzicht om nu de juiste beslissingen en gevolgtrekkingen te kunnen maken.

19

25/06/2010

Naar aanleiding van wat ik in het nieuws hoorde ivm de inbeslagneming van alle dossiers door Justitie, maak ik mij inderdaad zorgen.

Ik had zeker niet de intentie om iets in de openbaarheid te brengen aangaande de gebeurtenissen met x. Het is inderdaad zo dat mijn gezin geen weet heeft van dit alles en ik zeker nooit betrokken namen wilde prijsgeven, laat staan het in handen zien van Justitie of media.

Mijn enige vraag was: laat mij het gebeuren vertellen in het kader van gekwetste herinneringen en de vraag naar de mogelijke oorzaak van de dood van x.

Er is verontwaardiging, maar vooral onrust wat er staat te gebeuren.

Ik wil alleen spreken met iemand van de commissie aan wie ik mijn vertrouwen heb gegeven.

Ben nu toch bang dat dit gelezen wordt door onbekenden en ongewensten. En zeker dat de commissie haar werk niet zou kunnen of mogen verderzetten.

Moest dit zo zijn, dan zullen de schuldgevoelens hun kop opsteken dat ik het reeds begraven (?) toch heb bovengehaald.

Hopende op een gunstig verloop voor de commissie en ons allen,

dank ik U voor wat U reeds deed en de goede intenties van de commissieleden.

21

25/06/2010

ik heb deze middag pas naar de uitzending van Ter Zake gisteren gekeken. Daar vermeldde u dat iedereen een formulier kreeg waarop hij/zij kon aanduiden of de informatie discreet moest behandeld worden. Ik heb zowel telefonisch als per e-mail aangifte gedaan, maar zo'n formulier heb ik nooit ontvangen of er is me nooit gemeld dat er zo'n formulier voorhanden was.

Ik begin dan ook ernstig te twijfelen aan het correct behandelen van de klachten, misschien goed het het nu bij het gerecht zit denk ik dan.

32

25/06/2010

We hopen dat jullie in de komende dagen de moed en steun blijven ondervinden om met de Commissie te kunnen en mogen doorgaan.

Het is uiterst belangrijk dat slachtoffers weten dat ze bij Julie blijvend terecht kunnen .

Wie geeft hen anders het vertrouwen en moed om hun verhaal te doen.

Velen hadden eindelijk de moed om naar jullie te komen en hun verhaal te doen ,laat hen niet in de kou staan .deze mensen vertrouwen jullie ,zeker wij blijven op je rekenen

Op korte tijd deed je ontzettend veel voor hen,je gaf hen een veilig gevoel, je geloofde hen ,ondersteunde hen laat dit in de toekomst voort blijven gaan .

we appreciëren je werk, inzet,zoals zo velen onder ons .

Laat jullie niet afschrikken,snappen het opzet van het gerecht niet maar hopen dat ze de dossier met de nodige privacy en doorzetting behandeling zodat eerlijkheid eindelijk eens zegeviert en geen doofpot affaires zoals de laatste 50j(of langer) gebeurde .

46

25/06/2010

Mijn diepe waardering gaat naar u en uw team uit voor de waardige en serene doch duidelijke aanpak en communicatie, dit na de actie van de Onderzoeksrechter.

We laten recht geschieden en zullen ervaren of de privacy van alle slachtoffers gerespecteerd wordt.

Alvast veel sterkte !

52

25/06/2010

De esbattenen van de laatste dagen maken mij niet ongerust.

Uw arbeid was voortreffelijk en ik moge u mijn waardering betuigen.

Justitie gaat misschien onhandig te werk, maar onze Kerk nog meer.

Het eindeloze *schofferen* van homoseksuele medemensen door de kerk,

het schaamteloze schofferen van het *burgerlijke* huwelijk dat we aangaan,

het onverdraaglijke *misbruiken* van homoseksualiteit als afleidingsmanoeuvre,

zijn praktijken in de Kerk die inbreuk maken op *fundamentele mensenrechten*.

Zij leert niets. Zij is eigenwijs en schendt koppig wat geen mens mag schenden.

“In naam des Heren”, gedraagt zij zich bandeloos, wetteloos, arrogant door hubris.

Ik wens u alle goeds. Voor mijn zelfrespect heeft uw benadering al zoveel betekend,

dat mijn bestaan er voor altijd door veranderd is. Ik hoop, dat België u blijft raadplegen.

De Kerk zeg ik dat zij zich te schamen heeft. Wannéér gaat zij human worden?

De ondergang der vele tienduizenden jaren oude homoseksuele liefde komt nooit.

De ondergang van een Kerk die ook veel goeds heeft gedaan, zoekt zij koppig zelf.

34

25/06/2010

Eerst en vooral wil ik U bedanken voor de strijd die U levert in naam van de slachtoffers , daarom wil ik U en de andere leden van de Commissie dan ook met aandrang vragen om de Commissie NIET op te geven!!!

Ik heb alleen vertrouwen in de Commissie , het Gerecht is minstens even ziek als de Kerk.

Als jullie nu opgeven halen volgens mij sommige personen of instanties hun slag thuis en blijven de slachtoffers voor immer en altijd in de kou staan! De actie in Leuven werd volgens mij opgezet met als doel de Commissie te vernietigen...zoniet getuigt het van een enorme lompe boertigheid !

Vorige week wou ik U nog een mailtje sturen om te zeggen steeds goed te kijken bij het oversteken van de straat...

Een mens zou van minder paranoia worden...

62

25/06/2010

Ik hoop dat er ruim reactie komt tegen wat nu gebeurt en we wachten op een wederwoord van justitie.

38

25/06/2010

Ik deel uw kwaadheid in verband met de huiszoekingen en inbeslagname van onze dossiers.

Dit is een regelrechte schande !

Nogmaals wordt ons vertrouwen en integriteit geschonden.

Geen enkel woord van mijn kwaadheid is tegen u gericht, wel tegen de parketmensen die de gemaakte afspraken met voeten treden....

Veel sterkte, laat me weten wanneer er gezamenlijke actie wordt ondernomen om klacht in te dienen.

8

25/06/2010

Een kort woordje om aan de Commissie veel moed en volharding toe te wensen na de overrompelende huiszoekingen van gisteren.

Ik heb altijd met veel bewondering gekeken naar de professionele en discrete manier waarop de Commissie de waarheid aan het licht wou brengen.

De Commissie moest voor onze Kerk in deze moeilijke omstandigheden klaarheid en rechtvaardigheid brengen, vooral met het oog op de bescherming van de zwaksten in onze samenleving.

Daarom druk ik de wens uit dat de Commissie toch op een serene manier haar werk moge verderzetten, zodat zowel de slachtoffers als de gehele Kerk hier beter van moge worden.

Dat het gerecht haar werk wil doen is één zaak, maar dat alle dossiers worden meegenomen door de onderzoeksrechters vind ik persoonlijk wel een brug te ver.

Dat deze heren/dames bepaalde zaken wensten te onderzoeken is in se hun plicht en verantwoordelijkheid, maar moesten daarom werkelijk alle dossiers worden meegenomen?

Dat de Commissie in korte tijd zoveel klachten mocht ontvangen is toch wel een duidelijk bewijs dat deze slachtoffers meer vertrouwen hadden in de Commissie dan in het gerecht.

Bij deze is de vertrouwensband dan ook volledig gebroken en betwijfel ik dat er zich nog andere slachtoffers zullen melden! Laat ons hopen op de discretie van het onderzoek.

Alvast veel sterkte toegewenst, en dat waarheid en recht moge zegevieren, maar ook liefde en aandacht voor de geringsten in onze samenleving!

17

25/06/2010

Langs deze weg wil ik -gezien de huiszoeken en de verstoorde werking van de commissie- u en uw collega's van de Commissie een hart onder de riem steken. Voor zover ik de vrijheidsmarge van de Commissie uit mijn positie kan inschatten, denk ik dat het toch belangrijk is voor de slachtoffers dat de Commissie in werking blijft na komende maandag.

39

25/06/2010

ik deel uw verontwaardiging ten aanzien van het gerechtelijk optreden ivm uw dossiers van slachtoffers. Het is zeker 'juridisch' correct maar vanuit de positie van hulpverleners en slachtoffers onaanvaardbaar.

Dit ondermijnt elke constructieve poging vanuit de zorgsector om het lijden van deze personen op te vangen en te verzachten.

Ik kan daar niet veel aan doen maar wou u toch mijn mening meedelen.

67

25/06/2010

Op gevaar dat ook ik voortaan als 'verdacht' bekend zal staan, wil ik langs deze weg laten weten dat ik, totnutoe gelovend in ons rechtssysteem, DIEP GESCHOKT ben door de grove schending van de mensenrechten zoals die door Justitie vandaag in uw centrum heeft plaatsgevonden.

We moeten maar aannemen dat deze mensen echt niet weten wat ze aanrichten, anders zou je ze ronduit misdadigers mogen noemen. Ik ben DIEP DIEP DIEP verontwaardigd en wilde u en uw medewerkers/sters dat minstens laten weten.

SCHANDE. DIEPE DIEPE SCHANDE vind ik dit.

Deze schokkende rechteloosheid smijt ons regelrecht terug in de middeleeuwen. Ik hoop dat de tijd zal leren dat onze samenleving vindt dat dit niet kan.

54

25/06/2010

Ook ik vulde, na veel twijfelen, een maand geleden het elektronische aangifteformulier in.

Na de helse berichtgeving van gisteravond, heb ik meer dan een helse onrustige nacht achter de rug.

Het voelde veilig dit eindelijk gedaan te hebben, het voelde als een overwinning voor mezelf, na jaren stilte en wegdringen en vooral over-leven....

Hoe moet ik nu weer door een hel van ellende, angst en schaamtegevoelens, wetende dat alles nu plots bij Justitie ligt en niet wetende hoe er met de vertrouwelijke gegevens zal worden omgegaan.

Dit is voor mij weer vechten om te willen blijven leven, de zoveelste keer. Verbijsterend hoe een zwart niemandsland, dat ik zo goed ken, zich plots weer helemaal rondom mij, zijn grote grauwe vleugels slaat.

Het maakt me verbijsterend lamgeslagen, verbijsterend bevroren op deze derde zomerdag.

55

25/06/2010

Ik zou klacht indienen als ik jou was.

Bovendien zou ik ZEKER niet stoppen met je nuttige, oprechte en waardevolle werk.

61

Ik ben psychiater.

Ik wilde u gewoon laten weten dat ik deze morgen uw interview hoorde op voor de dag.

Ik vind het verschrikkelijk de manier waarop er door Justitie nu gereageerd wordt, met zelfs mogelijke verdachtmakingen naar de Commissie over één hoedje spelen met kardinaal Danneels..Maar vooral het gebrek aan respect voor de privacy en het leed van de slachtoffers...

Mensen die in vertrouwen een klacht neerleggen die nu plots in handen van het gerecht terecht komt, zonder dat zij het willen en de reactie van het gerecht daarop: dat is spijtig voor hen... Mensen die al zo gekwetst zijn en die zoveel jarenlang zwijgen omdat de wonde zo diep is en omdat ze het er zo moeilijk mee hebben worden nogmaals zonder respect behandeld door zo'n inbeslagname van Justitie...En daarbij er waren afspraken met de magistratuur over hoe het moest verlopen.

Ik wil u hierbij nog zeggen dat ik enorm veel respect en bewondering heb voor de manier waarop u deze zaken aanpakt en de tijd die u hieraan besteedt, het zal niet altijd een evidentie zijn om alles te combineren.

47

25/06/2010

Ik ben een fervent voorstander van een Justitie die naar de waarheid spit, maar dit begrijp ik niet. Zijn de middelen evenredig aan het beoogde doel? Wie gaat al die dossiers inkijken? Een arts-deskundige? Een college van deskundigen? De politie (ik sta van niets meer versted...)? Heel jammer dat voor de zoveelste maal het vertrouwen, vooral van diegenen die op een correcte manier met en voor Justitie proberen te werken, wordt geschonden door een, zo lijkt het, ongebreidelde Justitie.

15

25/06/2010

Een tijd geleden heb ik na jaren stilzwijgen eindelijk iemand (jullie namelijk) gecontacteerd ivm wat ik me herinner van misbruik door een geestelijke, dat gebeurde toen ik klein was.

Wat gebeurt er nu met mijn verhaal (of de enkele dingen die ik me kan herinneren)? Wordt het weer allemaal in de doofpot gestopt of komt er nu schot in de zaak?

Ik vond hetgeen ik zag op TV in het nieuws gisteren heel verontrustend en voel me opeens weer eens in de steek gelaten. Nu ik eindelijk wat hoop kreeg dat iemand zou naar me luisteren en me serieus zou nemen.

Ik begrijp het allemaal niet meer. Ik krijg zo echt het gevoel dat het net een spelletje is en dat de slachtoffers niets betekenen...het is op zijn minst gezegd frustrerend.

Ik begrijp dat er zoveel slachtoffers zijn maar we hebben allemaal hetzelfde recht om gehoord te worden. Om misschien eindelijk eens op te komen voor ons zelf. Om gewoon een stem te hebben en niet weer behandeld te worden zoals we toen, jaren geleden behandeld werden.

66

25/06/2010

Ik hoop dat jullie geen kopie ergens in een dossier gestopt hebben. Graag een geruststelling? Wat daar nu allemaal gebeurd, kan echt niet door de beugel Vind ik. Maar ja ... daarom moet je in een land als België wonen.

Laat de Commissie wel blijven bestaan!!!!

73

25/06/2010

als bijna gepensioneerd leerkracht ben ik erg geschrokken door de laatste media publicaties én onderzoeken/inbeslagnames.

Bij deze

wens ik U zéér veel sterkte in Uw functie en adequaat werken.

Niet iedereen is gediend met Uw onderzoekswerk,

...

maar dat weet U wellicht.

76

24/06/2010

Ook ikzelf ben ongerust en hoop dat het vlug duidelijk wordt waarover het gaat.

Opnieuw komt de stress naar boven want mijn vertrouwen is geschonden.

Zeker gezien mijn functie, het doet de stress alleen maar toenemen. Ik bid en hoop alleen dat wij de garantie krijgen dat er niet gesold zal worden met onze privacy. Ik heb er al spijt van dat ik zoveel toevertrouwde, maar dat is uw verantwoordelijkheid niet, enkel die van Justitie. Is dit een heksenjacht of gaat het om een bomdossier. Laat ons hopen op het laatste.

Ik wens u verder veel succes, hoop dat u uw werk mag verderzetten, al zal het nooit meer zijn als voorheen.

In elk geval roept het enorme vragen op over confidentialiteit van slachtoffers en familieleden t.a.v. de geestelijke gezondheidszorg, inderdaad een serieuze beleidskwestie...wordt vervolgd.

Sorry dat ik u dit mail, u heeft zorgen genoeg, maar ik weet anders niet aan wie ik dit moet vertellen....u was idd onze stem....

79

24/06/2010

bij de minste gelegenheid laat u de mensen die in u hun vertrouwen hebben gesteld in de steek. Dit riekt heel sterk naar misbruik

81

Ik deel uw verontwaardiging over de justitiële raid op uw dossiers bij de commissie.

Ik stel mij de vraag of 'justitie' na de Gheluwezaak niet alleen wakker, maar vooral hilarisch assertief vanuit eigenlijk een soort verheven-bovende-mensen-staande- pretentie niet alleen de trappers maar ook greep op het eigen functioneren kwijt is...

Daarmee bedoel ik:

goed, er is onderzoek naar bekende gevallen van pedofilie, cfr. Van Gheluwe,

goed, er zijn meldingen van al dan niet-verjaarde zelfde zake,

misschien is er nog een verder onderzoek naar bestaande niet-ervallen zaken.

Blijft de vraag wat buiten onderzoek te Mechelen en bij dhr. Danneels het nodig maakt in het blinde rond te schieten en bij de Commissie misschien een stuk waarheid over het eigen onderzoek te vinden ... of hautain ondanks akkoorden met de procureur overal binnen te vallen en zo niet alleen het ganse debat en de ganse zaak te verkloten.

Ik maak een duidelijke vergelijking. Bij mijn agentschap was er een medeclient van dat agentschap duidelijk crimineel fraudeur. Logisch natuurlijk dat zijn bankgeheim opgeheven werd en al zijn rekeningen onderzocht. Maar mijn bankdossier (willen/kunnen) opeisen gaat toch een aantal straten te ver!

Kortom, dit is mijn reactie op het dagelijks nieuws.

Ik stuur deze email in cc. Naar de minister van Justitie, misschien krijgt hij een injunctierefleks.

Ik stuur deze email ook naar de enige mij bekende email over procureurs/justitie enz. te vinden op het net, namelijk van secr.colpg@just.fgov.be.

84

24/06/2010

Afschuw, ongelooft en geschokt vertrouwen.

Dit is wat ik voel nadat ik vanavond vernam dat het gerechtelijke apparaat (sic) huiszoeken deed bij de Commissie én bovendien alle dossiers meenam.

In alle vertrouwen had ik na tientallen jaren van zwijgen, zelfs tegen de personen die me het meeste dierbaar zijn,
 mijn grootste geheimen aan de Commissie toevertrouwd.
 Ik was niet uit op wraak, noch op schadevergoeding!
 Mijn enigste doel was een naamloze bijdrage leveren zodat het misbruik binnen de Geloofsgemeenschap eindelijk eens
 in de openbaarheid werd gebracht.
 Tevens wilde ik naamloos bijdragen tot het voorkomen dat nog andere kinderen door onze zogenaamde voorbeelden worden misbruikt.
 T.o.v. de Commissie is mijn vertrouwen gehandhaafd, echter niet t.o.v. Justitie die door deze laffe en laakbare actie ons als slachtoffers
 volkomen negeert, onze wensen tot geheimhouding negeert en wellicht zal misbruiken.
 Na zovele jaren wordt ons vertrouwen nogmaals zwaar beschaamd en wordt onze getuigenis en dus ook wijzelf nogmaals misbruikt.
 Beter was geweest dat ik alles
 gewoon verder voor mezelf had gehouden.
 Wat een pijn, nogmaals!!!!
 Schande België! Schande Justitie!
 82

24/06/2010

Ik zag zonet uw interview op Ter Zake .
 De wijze waarop u deze onbegrijpelijke schending van een wettelijk beroepsgeheim incasseert is bewonderenswaardig.
 Ik heb met deze problematiek persoonlijk niet te maken maar mensen die hun vertrouwen op deze wijze beschaamd zien hebben geluk dat u hun spreekbuis wilt zijn.
 De minister van Justitie moet hierover een uitspraak doen.
 85

24/06/2010

Ik hoop van harte dat je verder blijft bestaan.
 Ook mijn eerste gedachte was, nu is alle discretie aan banden gelegd. Dat zo wel zijn, maar ik persoonlijk heb het ervoor over als de slachtoffers maar bevrijd kunnen worden.
 Dat was even schrikken, maar ondanks dit spijtig gebeuren ben ik nog altijd gelukkig dat ik de moed heb gehad om mijn misbruik aan te geven.
 Ook al is het al lang verjaard en de dader dood. Maar het heeft voor mij een weg geopend om er ook op breder vlak over te spreken.
 Vanuit mijn gekwetste kind in mijzelf reageer ik soms totaal onbegrijpelijk voor mijn omgeving, dat gegeven is daarmee doorbroken.
 Het maakt mij gelukkiger en rustiger.
 Ik spreek er ook over om vooral in het milieu van priester en religieuzen te getuigen dat het ernst is, dat ze het niet minimaal moeten afdoen van; het is allemaal om de aandacht te trekken etc... ze mogen weten en voelen wat een slachtoffer doormaakt. Ze mogen weten hoe ik jarenlang geleden heb, onbekwaam om was om ten volle te leven. Van een vrolijk kind, tot een rebel van innerlijke woede en machteloosheid. Dat was mij voor mij melding niet mogelijk geweest er iets over te vertellen.
 Binnen de Kerk wordt nu wel veel gebeden voor de priester dader, voor onze fameuze bisschop – maar zo weinig voor het slachtoffer. Dat laat nog altijd mijn haren ten berge rijzen. De Kerk vecht teveel voor haar macht terug te krijgen. Hun imago is zwaar aangetast en dat is vooral hun kommer vandaag. Daar gaat het bij mij niet om. Het gaat om de Kerk waar eerlijke Liefde primeert. Ze moeten werken van onderuit 'klein met de kleinen zijn' en dat is vandaag meelijden met de slachtoffers.
 Ik wens jullie veel moed om verder te werken.
 96

24/06/2010

Ik hoorde daarnet op het nieuws over de in beslagname van alle dossiers. Ik veronderstel dus 'ook mijn dossier'.

Ik vind het ongehoord, onrespectvol en een zware schending van vertrouwen en privacy.

Hopelijk kan dit snel gewijzigd worden, een klacht wegens schending van de privacy door de Commissie of door mezelf en anderen, is dat mogelijk?

Veel mensen zullen dit ook zo aanvoelen. Persoonlijk neem ik de Commissie en u niets kwalijk, er was nu eindelijk een weg van vertrouwen rond deze zaken.

88

24/06/2010

Via de media heb ik het bekende nieuws vernomen en ik hoorde ook dat u twijfelt of u op deze wijze de Commissie wil verder zetten. Ik kan me voorstellen dat het heel frustrerend moet zijn voor u, dat u teleurgesteld en waarschijnlijk kwaad bent.

Maar toch denk ik dat net die gevoelens ook de slachtoffers hebben meegemaakt nl. frustratie, machteloosheid, teleurstelling in de maatschappij, kwaadheid voor wat hen overkomt. Ik zou u willen vragen, hou vol voor hen.

Ik heb een heel deugddoend gesprek gehad met de Commissie. U was heel erkennend en bepaalde zaken zijn voor mij duidelijker geworden dankzij dit gesprek. Ik voelde me echt ondersteund.

Het was niet eenvoudig om deze aangifte te doen en je stem te laten horen. Wanneer u er mee ophoudt gaat ook deze stem verloren...

99

24/06/2010

Ik begrijp dat u het moeilijk heeft om in deze omstandigheden verder te werken...

Doch waar moeten wij dan nog heen met de dossiers die gerechtelijk verjaard zijn ... u was onze laatste hoop om dit nog in de mate van het mogelijke recht te trekken.

De bisschoppen alleen hebben al die jaren al bewezen dat ze het niet kunnen/willen ... anders hadden ze het al lang gedaan.

In u Commissie hadden we terug vertrouwen .. en nu dit ...

Probeer terug de nodige steun bij elkaar te vinden en het terug op te nemen voor de slachtoffers en hun omgeving ... wij hebben u nodig...

89

24/06/2010

Ik heb met ontzetting het nieuws gehoord. Ik leef met jullie mee, al de mensen die zoveel werk hebben verzet en dan nog maar te zwijgen van de gevolgen voor de slachtoffers....hier zijn gewoon geen woorden voor.

Ik hoop oprecht dat u en uw team moed en strijd lust blijft putten uit het prachtige werk dat u verricht.

91

24/06/2010

Excuseert u me dat ik 'zo maar' bij u binnenva, maar ik ben volledig in shock door de nieuwsberichtgeving.

Hoe is dit mogelijk???

Ik apprecieerde zo zeer uw werk, uw inzet, uw medeleven en uw liefde voor de slachtoffers en kan hier niet niet niet bij... Ik ben gewoon in shock.

Ik wens u en alle mensen die hierbij betrokken zijn oneindig veel sterkte...

101

24/06/2010

Ik heb uw persconferentie live gevolgd op internet, en feliciteer u voor uw bereidheid de pers te woord gestaan te hebben midden in deze storm, en dit gedaan te hebben op een zo duidelijke doch serene wijze.

Samen met u en vermoedelijk ook de meeste slachtoffers die zich bij uw Commissie gemeld hebben, ben ik verbolgen over de actie van Justitie.

Deze actie van Justitie (onderzoeksrechters zijn almachtig) verwondert mij niet. Ik neem aan dat mijn e-mails mede beschermd zijn door het beroepsgeheim.

Moge deze mail in eerste instantie een zeer oprechte steunbetuiging zijn. Ik hoop dat u niet "de pijp aan Maarten geeft" : de Commissie moet volharden in haar taak, onder uw voorzitterschap. De weg die de Commissie bewandelt is m.i. de beste weg om de problemen die bij de Commissie gemeld worden te behandelen.

103

24/06/2010

EEN SCHANDE VAN HET GERECHT! DIKKE SCHANDE!

Hou vol voor ons,

Laat ons niet in de steek a.u.b.

Veel moed en dank je wel,

Net u persconferentie gehoord...goed, duidelijke oprechte, respectvolle woorden voor alle slachtoffers.

Door doen!

108

24/06/2010

Ik ben slachtoffer van een kerkpedomonster en ik heb u al dikwijls gecontacteerd de laatste tijd.

U stopt er definitief mee. Vandaag nadat het gerecht uw dossiers in beslag genomen heeft en na de inval bij Danneels.

Dat is ronduit laf van u. Wij dachten nu eindelijk hulp, bijstand te krijgen. Maar u werkt(e) niet onafhankelijk, uw bazen waren de Kerk en dat werkt(e) niet goed samen blijkbaar. Staat u nu onder druk van de Kerk voor de zoveelste keer?

Weet u nog, bij het mooie verhaaltje van Van Geluwe, de persconferentie... Er zou nu openheid en transparantie komen vanwege de Commissie en de kerk. Nu u transparant en open kan zijn, nu de dossiers bij het gerecht komen en dit een optimale toestand is om alles uit te pluizen, ook de rol van Danneels en co, nu stopt u ermee.

Vraag uw dossiers terug of een kopie en doe voort. Slachtoffers-overlevers moeten ook elke dag voortdoen.

111

24/06/2010

Hierbij wil ik U vragen of de slachtoffers die met deze hele heisa niet opgezet zijn , klacht kunnen indienen tegen de onderzoeksrechter wegens schending van privacy ? Het Gerecht gaat hier duidelijk zijn boekje te buiten...dat ze bepaalde dossiers in beslag nemen , daar kan ik inkomen...maar alle???????????? Ik voel mij hier absoluut niet goed bij...wie zit hier weer achter? Is het de bedoeling om de Commissie te vernietigen ? Doet U uw werk te goed ? Intimidatie van de Commissie ? Intimidatie van de slachtoffers? Er zullen zich na vandaag nu wel geen slachtoffers meer melden...is dat dan de bedoeling?

104

24/06/2010

De Belgische strafwet kent het morele begrip van de aangifteplicht en legt sancties op voor schuldig verzuim.

Ik bemerk uw mening over de huiszoeken vandaag. Ik vraag me toch af, minstens om filosofische redenen, waar u het lef en het recht haalt te denken dat u abstractie kan maken van strafrechtbepalingen en denkt niet onderhavig te zijn aan de Belgische wetgeving?

Ter uwer informatie : de Franse Revolutie is met succes uitgevochten en de periode van Verlichting is cultureel en maatschappelijk verworven. Leer er mee leven en toon liever schaamte, dan dergelijke misplaatste (zowel persoonlijke als institutioneel-kerkelijke) arrogantie.

106

24/06/2010

Door het mega-machtsvertoon van het Gerecht kunnen alle slachtoffers van wie het dossier in beslag is genomen zich nogmaals verkracht voelen! Proficiat aan de onderzoeksrechter! Waar is mijn privacy gebleven?

112

Bijlage 9 : Aantal diocesane priesters / Nombre des prêtres diocésains

	Antwerpen	Brugge	Gent	Hasselt	Mech-Bru / Ma-Bru	Liège	Namur	Tournai	TOTAL
1961		1506	1336		3216	1949	1218	1118	10 343
1962	1223	1503	1358		2150	1965	1207	1129	10 535
1963	1233	1508	1362		2067	1934	1190	1111	10 405
1964	1246	1514	1360		2051	1931	1183	1110	10 395
1965	1247	1525	1354		2038	1921	1178	1097	10 360
1966	1232	1520	1347		2012	1908	1172	1078	10 269
1967	1222	1435	1318	843	1990	1002	1169	1108	10 087
1968	1206	1435	1315	833	1945	993	1152	1099	9 978
1969	1181	1420	1296	828	1910	983	1134	1092	9844
1970	1154	1438	1278	825	1901	1050	1038	1078	9 762
1971	1134	1450	1271	821	1862	1050	1091	1072	9 751
1972	1090	1430	1250	815	1860	990	1100	1048	9 583
1973	1085	1410	1232	815	1822	961	1030	1029	9 384
1974	1072	1390	1215	791	1756	928	1009	992	9 153
1975	1037	1375	1197	791	1672	902	979	970	8 923
1976	1011	1360	1173	764	1647	872	964	963	8 754
1977	980	1330	1159	763	1629	849	940	925	8 575
1978									
1979	936	1285	1110	699	1559	828	902	916	8 235
1980	919	1270	1085	685	1532	808	868	858	8 025
1981	904	1243	1059	703	1503	788	855	846	7 901
1982	883	1225	1037	690	1463	770	841	838	7 747
1983	861	1237	1010	680	1432	757	811	807	7 595
1984	845	1234	994	663	1395	743	777	791	7 442
1985	826	1205	976	645	1353	700	759	772	7 236
1986	800	1187	955	632	1329	718	736	755	7 112
1987	779	1175	926	621	1292	707	717	741	6 958
1988	769	1161	906	610	1268	695	700	707	6 816
1989	745	1146	886	603	1232	683	683	685	6 663
1990	728	1126	870	596	1198	649	672	675	6 514
1991	709	1107	848	589	1169	615	654	652	6 343
1992	681	1087	818	571	1153	601	641	639	6 191
1993	665	1068	812	562	1114	580	635	627	6 063
1994	648	1043	795	556	1120	564	615	602	5 943
1995	615	1014	764	537	1090	549	626	589	5 784
1996	607	987	747	519	1055	552	567	566	5 600
1997	589	969	719	532	1025	515	560	552	5 461
1998	571	852	693	485	986	500	559	533	5 279
1999	559	928	669	477	931	480	556	518	5 118
2000	535	901	651	463	888	467	535	496	4 936
2001	503	866	632	448	853	448	525	476	4 751
2002	502	830	621	421	835	490	504	456	4 718
2003	465	810	599	408	801	472	492	424	4 519
2004	445	792	583	420	761	452	480	402	4 403
2005	423	755	550	381	733	429	474	392	4 231
2006	423	733	532	367	705	412	452	465	4 132
2007	403	700	512	357	674	395	440	439	3 990
2008	383	680	409	345	650	382	418	431	3 757
2009	364	661		335	629	369	406	313	3 659

Bron/source: Secretariaat Bisschoppenconferentie // Secrétariat de la Conférence épiscopale 2010

Dank!

Het voorrecht van de voorzitter is het laatste woord.

Niemand van de commissieleden had zich kunnen realiseren wat dit werk zou betekenen, hoe het ons in onze wortels zou raken. De vloedgolf van dramatische verhalen van slachtoffers heeft bij ieder littekens nagelaten. Ongevoelig zijn voor zoveel lijden is onmogelijk.

Ik verbaas mij terugblikkend hoe het ons lukte een ploeg samen te brengen die zo snel dezelfde normen hanteerde, elkaar kon aanvullen, gebeten was om heling en herstel eerlijke kansen te geven en zich uit te spreken waar het moest. We hebben gelachen om de suggesties in media dat bisschoppen of anderen de ploeg samenstelden, dat heimelijke selecties gebeurden. Wie op het schip zat wist hoe we zwalpten, hoe we bij elkaar referenties zochten in professionele netwerken om medewerkers te vinden. Hoe het toeval vaak bepaalde wie plots wel kon meedoen. Karlijn Demasure kwam uit Canada en bood ons een stuk van haar vakantie aan, anderen hebben hun verlofplanning gewijzigd, hun pensioen even opzij gezet, hun gezin of kleinkinderen minder gezien. Dank mijn beste teamleden, we weten dat we er vriendschap in gevonden hebben.

Ik dank ook mijn team op het vertrouwenscentrum. De Commissie vond geen onafhankelijke locatie voor haar twee burelen. Uiteindelijk trokken we in het Vertrouwenscentrum waar ruimte gemaakt werd. Verder was het werk totaal afgescheiden, het team had niets te maken met de Commissie. Tot de dag van de inbeslagname. Niemand van de Commissie was aanwezig. Medewerkers van het vertrouwenscentrum moesten het parket ontvangen, moesten deuren openen, kasten en computers aanwijzen. Camera's filmde veelvuldig het bordje 'vertrouwenscentrum' omdat er nergens een bordje 'commissie' hing. Onterecht is het gebouw van het vertrouwenscentrum zo vaak in beeld geweest. Bij de persconferentie de avond van de inval, bleven alle teamleden discreet in de achtergrond aanwezig. Om mij op te vangen. Terwijl ik hen zoveel overlast bezorgde. Dat zijn momenten die je niet meer uitveegt, dat gaat diep.

Dank aan onze partner en kinderen is hier erg op zijn plaats. Het was niet gewoon 'werken'. Zij werden geconfronteerd met plotse wijzigingen in uurroosters, maar meer nog met stille partners die vertelden over slecht slapen, piekeren over de dossiers, eigen geloof en waarden die wankel gezet werden. Onze gezinnen waren de eerste die daarmee te maken hadden, die inleverden. Dat is niet te vergeten.

Ik dank mijn rector Mark Waer en mijn Universiteit, voor het vertrouwen en hun inspanningen om mij onmiddellijk ruimte te hebben gegeven om op de golf aanmeldingen te reageren. Ik dank mijn collega's op de afdeling kinderpsychiatrie UZ Leuven, voor hun soepel mee zoeken naar oplossingen.

We eindigen waar het rapport begon: met dank aan wie de moed had naar de Commissie te komen. U hebt ons doen groeien. Wij blijven overtuigd dat dank zij u allen er definitief geen weg terug meer is. Vandaag heeft iedereen in België een opinie over seksueel misbruik in de kerk. Over de beste aanpak kunnen we verschillen. Over één punt is er absolute consensus: nooit meer. Niemand hoort slachtoffer te zijn van geweld, van welke aard ook. Nooit.

*Peter Adriaenssens
Leuven, 10 september 2010*